

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BULL RUSH

MAGGIE RAWDON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BOĞA KOŞUSU

MAGGIE RAWDON

Telif hakkı © 2024 Maggie Rawdon Tüm

hakları saklıdır.

Düzenleme: Kat Wyeth – Editör (Kat’s Literary Services)

Düzeltilme: Vanessa Esquibel – Düzeltilmen (Kat’s Literary Services) Fotoğraflar: Michelle

Lancaster www.michellelancaster.com

Kapak Tasarımı – Maggie Rawdon

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Kitapta geçen isimler, karakterler, yerler ve olaylar tamamen yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Hayatta olan veya olmayan gerçek kişiler, gerçek olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

*Onu düzeltebileceklerini düşünenler için.
Bu hikayenin sonu mutlu bitiyor.*

İÇİNDEKİLER

[İçerik Notu](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54 Epilog](#)

[Sonra Ne Okumalı?](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

İÇİNDEKİLER

Okumadan önce ihtiyacınız olabilecek içerik bilgilerinin listesi maggierawdon.com/content-information adresinde bulunabilir.

ÖNSÖZ

Hazel

"Hanımefendi, üzgünüm ama eşinizin imzası olmadan bu talebi işleme alamayız."

"Oh. Sanırım bir karışıklık var. Nişanlıyım, ama evli değilim." Kadın kağıdı bana geri uzatırken ona gülümsüyorum.

"Bence herhangi bir karışıklık yok. Burada adı yazıyor. Bunu ekrana getirebilirim." Bilgisayarına bir şeyler yazıyor, sonra kaşlarını çatıyor ve biraz daha çatıyor. "Evet, maalesef bu düşündüğümde daha karmaşık olabilir, çünkü kocanızın şu anda ağır bir suçtan dolayı şartlı tahliye ile cezasının geri kalanını çektiği görünüyor. O bu durumda ise kredi onaylanmayacaktır. Başvurunuzu işleme koymadan önce bu sorunu çözmemiz gerekecek."

"Ağır suç mu?" Gergin bir şekilde güldüm. "Sizi temin ederim ki kocam, yani müstakbel kocam, hiçbir ağır suç işlemedi. Hayatında hiç yanlış bir şey yapmadı. Kayıtlarında park cezası bile yok sanırım."

"Hanımefendi, herhangi bir ailevi anlaşmazlığa karışmak bana düşmez, ancak kayıtlarımızın doğru olduğunu garanti ederim. Eve gittiğinizde eşinizle konuşmak isteyebilirsiniz."

Neyi daha çok sevmediğimi bilmiyorum: mutluluğun öldüğü bu bayat banka ofisinde olmak mı, bir yığın evrak doldurup sonra bir yazım hatası yüzünden yeniden doldurmam gerektiğini söylemek mi, yoksa ona kibarca, altta yatan sinirimi belli etmeden ve *bir bayan* daha söylersem müdürü çağırmak zorunda kalacakmışım gibi görünmeden, birçok hata yaptığını ısrarla belirtmek mi? Parlak bir gülümseme takınıyorum, hatamı anlamama yardımcı olacak sorular soruyormuş gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum.

"Bu bilgi sisteminize ne zaman girildiğini söyleyebilir misiniz? Ya da nasıl düzeltebilirim? Çünkü ben evli değilim. Curtis ve ben hala düğün planlamasının ortasındayız."

"Curtis mi? Hayır, hanımefendi. Burada Ramsey Stockton olarak kayıtlı." Kanım donar ve neredeyse nefesim kesilir.

Ramsey.

"Bu bir hata. Yıllar önce boşandık." "Ama siz Hazel Stockton'sınız, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Bu şekilde, memleketim Purgatory Falls'tan çok uzaklarda olduğumu, bunun yerine şehirdeki bir gökdelende bir ofis koltuğunda oturduğumu anlıyorum. Çünkü memleketimde kimse Stockton adını Jones veya Smith gibi telaffuz etmez.

"Evet, ama sadece ismimi değiştirmekte geciktiğim için. Evrak işlerinden nefret ederim, bu yüzden yeniden evlenene kadar beklemeye karar verdim. Ama artık Ramsey ile kesinlikle evli değilim. Yıllar önce boşandık." Bugün kesinlikle kredisinin onaylanması gereken, kendine güvenen, güven veren bir müşteri gibi görünmeye çalışıyorum. Bugün kredisinin onaylanması gereken bir *müşteri*.

"Hmm. Çekilen kayıtlara göre öyle değil." "Bir hata olmalı."

"O zaman şehir merkezindeki ofisi aramanız gerekecek. Böyle hatalar nadiren olur."

"Tamam. Ama size temin ederim ki bu bir hata. Oradaki biriyle ne zaman konuşabilirim?"

"Bir bakayım..." Birkaç saniye duraksayıp bilgisayar ekranına bakıyor ve sonra bana dönüp yüzüne müşteri hizmetleri gülümsemesi takınıyor. "O kişi şu anda tatilde, ama gelecek hafta dönecek. Çarşamba günleri saat 13:00-14:00 arasında Pueblo'daki şehir merkezindeki ofiste, perşembe günleri ise saat 09:00-10:00 arasında Denver'daki şehir merkezindeki ofiste ulaşılabilir."

"Hepsi bu mu?"

"Evet, sadece bu saatlerde halka açıklar. Ama internetten de randevu alabilirsiniz. Görünüşe göre..."

Listeyi kaydırıyor. "Yaklaşık yedi hafta sonra randevu alabilirsiniz."

İğrenme sesini bastırmak zorunda kaldım.

"Yedi hafta mı? Tamam. O zaman çalışma saatleri içinde giderim."

"Tamam. Öyleyse, hata giderildikten sonra, hanın yeniden finansmanı için gerekli evrak işlemlerini tamamlayabileceğiz."

"Hata düzeltildikten sonra sizin tarafınızda görünmesi genellikle ne kadar sürer, biliyor musunuz?"

"Bu, ofisin işlem süresine bağlıdır, hanımefendi. Bazen çok hızlı olurlar, bazen de olmazlar." Yüzünde yapmacık bir gülümseme belirir ve ben de gülümsememi korumak için dizimde zıplayan kalemi sıkamak zorunda kalırım. "Ama düzeltildikten sonra, veritabanımızın güncellenmesi sadece birkaç gün sürer ve sonra size randevu verebiliriz."

"Burada randevu almak için hala bir hafta beklemek zorunda mıyız?" diye endişeyle soruyorum. Paraya çok ihtiyacımız var. Bekleyecek vaktim yok, ama sanırım bu evrak hatası yüzünden başka seçeneğim yok.

"Evet. Muhtemelen öyle olacak. O zamana kadar durum biraz düzelebilir, ama söz veremem. Maalesef çok yoğunuz."

Görünüşe göre, buradaki her şey talihsiz, ben de dahil, eğer kağıt üzerinde hala Ramsey Stockton ile evliysem. Ama... O olmasaydı, bu han ve çiftlik de olmazdı. Bu, onun ailesinin miras bıraktığı çiftlik ve han idi. Sonra daha büyük şeyler ve daha parlak ışıklar peşinde koşmak için onları bana bırakıp gitti. Onu düşündükçe midem bulanıyor. Bunun bir yazım hatası olmasını istiyorum, çünkü değilse bunun anlamına hazır değilim.

Ramsey

Şu anda benimle özgürlük arasında duran tek şey, önümdeki masanın üzerinde duran, gökyüzüne kadar uzanan evrak yığını. Saldırı suçlamasından aldığım beş aylık hapis cezası şartlı tahliyeyle çevrildi ve bu son çıkış görüşmesini bitirir bitirmez kapıdan çıkıp nihayet yeniden yaşamaya başlayabileceğim. Ama şu anda köpük kahvesini köpük kahve bardağında yudumlayan yorgun görünümlü memur, sanki ben toplum için acil bir tehditmişim gibi her bir soruyu tek tek inceleyerek lanet olasıca zamanını alıyor.

Sanki birini öldürmüşüm gibi düşünürsünüz — aslında birini öldürdüğümü sürekli unutuyorum. Bunun bir nedeni, o günkü olayların bir kısmını hala hatırlamıyor olmamdır. Bu konu, kurumun terapisti ile birlikte üzerinde çalıştığımız bir konudur ve şartlı tahliye sürem boyunca devam etmemi önerdikleri uzun listede yer alan bir başka maddedir. Şartlı tahliye öncesi yarım düzine toplantı ve saçmalıklarından gözlerimi kırıştırtan kontrol listeleriyle uğraştım, hücredeki duygusal değeri olan her şeyi topladım, kantinden aldığım fazladan her şeyi dağıttım ve bugün beni alması için birini ayarladım. Akşam yemeği vaktine kadar bu dört duvarın dışında temiz hava almazsam, aklımı kaçırabilirim.

"Kayıtlı adresinizin Colorado, Purgatory Falls olduğunu görüyorum, doğru mu?" Adam, önündeki evrakları, eskiden daha iyi günler görmüş mavi bir tükenmez kalemle hafifçe vurur.

"Doğru. Daha doğrusu, öyle idi. Şu anda bir karavanda yaşıyorum."

"Karavanda mı? Şartlı tahliye süren boyunca kalıcı bir ikametgahın olması gerekiyor. Avukatın sana bunu açıklamış olmalı." Sanki ona bürokratları sevmediğimi söylemişim gibi geri çekildi. Sevmiyorum da, ama bunu yüksek sesle söylemeyecek kadar akli başında biriyim. Annemin bana öğrettiği bazı şeyler aklımda kalmış.

"Bazı arkadaşlarımla yanına taşınıyorum. Onların mülküne park edip, onların bağlantılarını kullanacağım. Size adresi verebilirim. Eminim, eğer fark eder ise, bana içeride bir yatak vereceklerdir." Ses tonumdan herhangi bir sinirlilik belirtisini ortadan kaldırmaya çalışıyorum. Şartlı tahliyeyle hak kazandığım için mutluyum, ancak hapiste olmadığım halde hayatımı bu kadar yakından kontrol edebilecekleri düşüncesi beni rahatsız ediyor.

"Yani kayıtlı ikametgahında eşinden ayrı yaşıyorsun?"

Sorusunu anlamak için bir süre duraksamam gerekiyor. Uzun zamandır kimse bana karımdan bahsetmemişti. O hikayeyi bilenler, bu konuyu açmamak gerektiğini çok iyi bilirler.

"Eski karım orada yaşıyor." Cevabımı kısa tuttum.

"Eski karın mı?" Sayfayı çevirip birkaç sayfa daha karıştırıyor. Bu hareket, tamamladığımız sayfaların bir kısmını yere düşürmek üzere. Avucumu sayfaların üzerine bastırarak bej renkli muşamba yüzeye sabitliyorum. Beklerken onun sayfaları toplayıp sırayla yerleştirmesini, tekrar tekrar kontrol etmesini izlemek için otuz dakika harcamak istemiyorum.

"Eski," diye onaylıyorum.

Sanki bu odada benimle birlikte duruyormuş gibi aklıma bir anlık görüntüsü geliyor. Tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Artık bir katil olduğumu - haklı ya da haksız. Bir suçlu olduğumu ve basketbol kariyerimin muhtemelen bittiğini, en azından Chaos beni indirimli olarak geri almaya razı olmazsa. Son sezonum şimdiye kadarki en iyi sezonum olsa da, bu pek olası görünmüyor.

Onu önümde, kollarını göğsünde kavuşturmuş olarak görebiliyorum. Uzun, yumuşak, koyu kahverengi saçları bir omzunun üzerinden akıyor, geri kalanı ise arkasına saklanmış ve sırtına dökülüyor. Soluk mavi gözleri beni süzdüğünde, ardında sadece hayal kırıklığı buluyor. Dudakları, benim kontrolsüz sakallarına takıldığında büzülüyor — onun hem sevdiği hem de nefret ettiği türden sakallar. Diğer özelliklerim hakkında hissettiklerine çok benziyor. Nefret her şeyi ele geçirene kadar.

"Hayır. Burada senin şu anki karın olduğu yazıyor. Hala evlisin." Memur masaya kalemini vuruyor.

"Beş yıldır boşandık. Aşağı yukarı. Tam tarihi bilmiyorum."

"Çünkü yok," der sertçe.

Kağıdı ters çevirir, kaleminin ucu ile evlilik cüzdanına hafifçe vurur ve sonra benim adımın yanında kalın bir "M" harfi yazan sayfayı açar. "Hala evlisin. Bu görüşmede yalan söylemenin şartlı tahliyenin iptal edilmesine neden olabileceğini biliyorsun." Bu, yarı tehdit, yarı boş bir öfke ifadesidir. Sanırım beni buradan çıkarmak istiyor, ama bunu yapmak için bütün gününü harcamak istemiyor gibi görünüyor.

bunu bütün gün sürmek istiyor gibi görünüyor. Yine de, bu tehdit beni daha dik oturmaya zorluyor ve avukatım gerginliği hissedince telefonunu bir kenara koyup dikkatini tekrar bize veriyor.

"Müvekkilim bildiği kadarıyla boşanmıştır. Aksini gösteren belgeleriniz varsa, onları görmek isterim," avukatım ben konuşmadan önce diyor.

Kalbim bir an duruyor. Evrak işlerinde bir hata, hücreye geri dönüp, başka bir gün yeniden başlamak anlamına geliyor. Burası tamamen bürokrasi ve evrak yığınlarıyla dolu. Eminim ki bir çalışan sadece kopyaları basıp, t'lerin üzerine çizgi çekip, i'lerin üzerine nokta koyuyordur. Bu, bu adamın unvanı her neyse, cehennemin iç çemberinde bir yerlere ulaşmadan önce kurumsal hapishane merdiveninin ilk basamağı olabilir.

Açık yolda tekrar araba sürmenin özgürlüğünü, yiyeceğim chili dog ve bifteği, Cooper's'ta içeceğim soğuk birayı ve bugün daha sonra buradan çıktığımda yüzüme vuran güneşin hissini hayal etmeye başlamıştım bile. Şimdi hepsi, uyandığımda ona dair gördüğüm rüyalar gibi uzaklara kayboluyor. Hepsi, olması gereken D harfinin yerine küçük siyah bir M harfi yüzünden.

Siktir.

"Böyle bir hata umurumda değil. Sadece bugün buradan çıkmak istiyorum." Benim özgürlüğümde çok kayıt tutmaya daha çok önem veren iki adam arasında bakışlarımı gezdiriyorum.

"Bunu kendi zamanında araştırman gerekecek. Sana tek söyleyebileceğim, belgelerimizin asla yanlış olmadığıdır. Biz hata yapmayız. Evli olduğu yazıyorsa, bunun nedeni Colorado eyaletinde hala geçerli bir evlilik cüzdanı kayıtlı olmasıdır." Gözlerini bana doğru çevirip, önündeki vurgulanan kutuya başka bir şey daha not aldı.

Avukatım bana dönerek, gözlerinde bir soru işareti ile bana bakar ve ben omuz silkerim. Cevabım yok. Hapishane yetkililerinin önünde kirli çamaşırlarımı ortaya dökmek istemedim. Tek bildiğim, boşanmak istediği ve imzamı almak için aylarca başımın etini yediği. Sonunda pes ettim. Belgeleri imzaladım ve ona verdim. Hazel ikimizden her zaman sorumlu olanıydı. Onun halledeceğini düşündüm ve bir daha bu konu ya da başka bir şey hakkında hiç konuşmadık.

"O evrakları hazırladı, ama ben imzaladım. Onun evrakları göndermediğine imkan yok."

"Peki, onlara güncellenmiş evrakları gönderebilmemiz için kesin tarihi bilmemiz gerekiyor ve Colorado'daki ilçe kayıt departmanına bakmamız gerekecek." Avukatım düşünceli bir şekilde bana bakıyor, her zamanki gibi sakin ve hesaplı. Sanırım bu yüzden ona bu kadar çok para ödüyorum.

Başımı sallıyorum.

"Bir telefon görüşmesi yapacağım. Belki bu konuyu hemen halledebiliriz. Sakıncası var mı?" Avukatım kapıya doğru başını sallar ve işlemcinin yanıtını bekler.

"Tabii." Gözleri neredeyse yuvarlanıyor ve sözlerinde alaycı bir ton var. Birkaç dakika sonra, izin isteyerek ayrılıyor ve ben oturup, tuğla duvarların soyulmuş boyasına bakakalıyorum. Aklım, tekrar hücreme geri gönderilme ihtimaline takılıp kalır. Buradan ayrılma konusundaki tüm umutlarım ve heyecanım, bunu zorlaştırmak için ellerindeki her türlü mazereti kullanacaklarını düşündükçe sallantıda kalır. Burası, daha iyi hapisanelerden biri olabilir, güvenliği gevşek ve banka hesabınızda altı haneli bir rakam yoksa elde edemeyeceğiniz birçok avantajı var, ama yine de kaçmak için çaresizce çabaladığım sefil bir kafes.

Avukatım başını sallayarak odaya geri girdiğinde kalbim göğsümde çarpıyordu.

"İlçe bunu doğruladı. Kayıtlarda boşanma yok. Sadece evlilik cüzdanı var."

"Dediğim gibi..." Memur, evraklarının düzenli olduğunu ve sorunun bende olduğunu düşünerek memnuniyetle sırttı. Bu durum, hayatım hakkında bildiğim her şeyi alt üst etmiş olsa da, önemli değildi. Ama her sorunu tek tek halletmem gerekiyordu.

"Bu, bugün için ne anlama geliyor?" diye soruyorum, avukatımla memur arasında bakışlarımı gezdirerek.

"Avukatınız telefon görüşmeleri yaparken ben de üstüme danıştım. Sizi serbest bırakabiliriz, ama şartlı tahliye memurunuz bu tutarsızlığı incelemek isteyecektir. İşinizi kaybettiğinizi söylediniz. Bu doğru mu?" Sanki bu çok açık değilmiş gibi soruyor. Beş aylık bir tatil için işi bekletecek pek çok iş olduğunu sanmıyorum, hele ki bu tür bir tatil köyünde.

"Bu sezon oynayamayacağım. Eğer mümkün olursa, gelecek sezon için umutluyum." Futbol sezonu hızla yaklaşıyor ve çocuklar çoktan kampın ortasındalar. Birkaç hafta sonra ön sezon başlayacak ve açılış maçı, farkına bile varmadan gelip çatacak. Oynamak istesem ve Chaos beni geri istese bile, o kadar çabuk forma giremem. En az birkaç aya ihtiyacım var ve o zamana kadar, yeni oyuncu ve benim yerime seçtikleri çaylak oyuncu da ritimlerini yakalamış olacaklar.

"Genellikle, iş gibi önemli bir nedeniniz olmadığı sürece, kayıtlı olduğunuz evde ikamet etmenizi tercih ederler." İşlemci, kutuyu kontrol etmekten başını kaldırmaya tenezzül etmez.

"Burası artık benim eyaletim. Beş yıldır burada yaşıyorum. Burada kalmamı tercih etmezler mi?"

"Genellikle evet, ama burada hiç kalıcı bir adresiniz olmadı. Şartlı tahliyenizin bir parçası, ev hayatınızın tutarlı ve öngörülebilir olmasıdır. Bir karavan parkından diğerine dolaşmak bu şartları karşılamaz."

"İş ve kalıcı bir konut bulana kadar arkadaşlarımla yanında kalma planımı onayladılar."

"Ama Colorado'da bir aile evin var ve söz konusu mülkte yaşayan bir eşin var. Sanırım orası senin asıl memleketin?"

"Evet."

"Ben sadece, bu tutarsızlık fark edildiğinde bu konuyu gündeme getirmelerine şaşırmamanızı söyleyen bir elçiyim." Evrak işlerini bitirir bitirmez, iki sayfa geriye dönüp bir şeyi tekrar okumaya başlar.

Gözlerim avukatıma kayıyor ve o başını sallayarak, ağzımı kapalı tutmam gerektiğini işaret ediyor. Ben de öyle yapıyorum, kibarca başımı sallayarak

ve tartışmaya devam etmek yerine zoraki bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Tamam. Geri kalan işleri bitirelim de seni buradan çıkaralım, olur mu?"

Tekrar başımı sallıyorum. Bu söz, göğsümdeki demir ağırlığı kaldırıyor. Bugün buradan çıkmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Gerisi yarının sorunu.

Çünkü Hazel'ın hala benim karım olduğu fikri? Eh, bunun olasılıkları var — ama bunları ancak özgürlüğümü geri kazandıktan sonra keşfedebilirim.

BİR

Hazel

Gözlerim kan çanağına dönmüş, Kit'in hanın mutfağındaki tezgahta benim için bıraktığı buzlu latte'yi alırken ağzımı kapatmak için elimi ağzıma bastırıyorum. Bir yudum alıp tadını çıkarıyorum. Espresso, süt ve karamelin mükemmel karışımı, son zamanlarda geçirdiğim en uzun gecelerden birinin ardından beynimi ve damak tadımı uyandırmak için tam da ihtiyacım olan şey. Gecenin ilk yarısını rakamlarla uğraşarak geçirdim, ikinci yarısında ise uyanık kalarak bu rakamlar üzerinde stres yaptım.

İşler şu anki gidişatını sürdürürse, yıl sonuna kadar büyük bir zarara uğrayacağız. Yeni müşteriler getirebilecek her şey...

—Bir tadilat, büyük bir tatil etkinliği veya pazarlamaya biraz çaba sarf etmek, sahip olmadığım paraya ihtiyaç duyacaktır. Gelecek yılın satış tahminlerini düşünmek bile midemi bulandırıyor ve bunu yatıştırmak için bir yudum daha kahve içmek zorundayım. Bu sabah ağırlayacağım misafirlerim olduğu için kendimi toparlamam gerekiyor. Bunlar arasında, yerel antika dükkanlarını ve şaraphaneleri sonuna kadar değerlendiren yaşlı kadınlardan oluşan büyük bir grup da var.

Ancak yemek odasına girdiğimde, dördü de han ile çiftlik evi arasındaki geniş avluya bakan köşe penceresine yapışmış durumda. Camda ve odanın her yerinde bir kahkaha tizliği yankılanıyor ve dördünden biri elini ağzına kapatıp masasına dönmek için aceleyle geri dönüyor. Yanakları, gömleğiyle uyumlu parlak kiraz kırmızısı bir renge bürünmüş. Bir başka kıkırdama sesi ve ardından bir çığlık duyulur. Kadınlardan biri diğerini kolundan tutar, parmakları beyazlaşır ve buzulu büyüklüğündeki yüzüğü ışığı yakalarken parıldar, gözleri fal taşı gibi açılır.

Kırmızı gömlekli kadın, sanırım adı Edna'ydı, arkadaşına bir şey fısıldamak için eğildiğinde aniden bir korku hissettim. Arkadaşı duyulabilir bir şekilde nefesini tuttu ve göğsünü tuttu.

"Ben olsam onu yataktan kovmazdım." Pencerenin önündeki kadınlardan biri kıkırdıyor.

"Ben de," diyor bir diğeri aynı duyguyu paylaşarak.

"O kalçalar ve popo varken olmaz. Tanrım! Fotoğrafını çekip Jane'e göndermeliyim," diye üçüncü kadın da katılıyor.

"Fotoğraf çekemezsin. Bu kabalık ve siz üçünüz saçmalıyorsunuz!" diye kızıl yanaklı kadın azarlayıcı bir sesle bağırır.

"Benim için önemli olan omuzları. Bel fıtığım olmasaydı, ona ağaç gibi tırmanırdım." Oda bir kez daha övgü dolu mm-hmms sesleriyle yankılanır.

Onun kim olabileceğini düşünmeye çalışıyorum. Bahçıvan Sam, aynı zamanda çimlerimizi biçen ve patikaları bakımını yapan çocuk olarak da bilinir, henüz on sekiz yaşında ve olabildiğince sırık gibi biridir. Bakım görevlim bira göbeği ve kel bir kafası var ve karısının tansiyonunu hala yükselttiğinden eminim, ama onun düz tesisatçı poposunu yazmaya değer bir şey olarak tanımlayamam, gelecek nesiller için fotoğraflamak bir yana.

Yaklaştığımda, azarlayan kadın bana bakıp başını salladı. "Sanki daha önce hiç çıplak erkek görmemişler gibi."

"Ne?" diye boğuk bir sesle soruyorum ve hemen pencereye koşuyorum.

"Yani bu günün eğlencesinin bir parçası değil mi? Sonunda burada işler ilginçleşmeye başlamıştı diye düşünmüştüm," pencerenin önündeki kadınlardan biri alaycı bir şekilde sorar.

Çimimde çıplak bir adamın nasıl olduğunu anlamaya çalışmakla meşgul olmasaydım, bu yorum canımı yakabilirdi. Camın önüne ulaşıp dirseklerimle yan tarafa geçmeyi başardığımda, makası kaldırıp neredeyse dilimi yutacak bir manzaraya tanık oldum.

Hiçbir konuda yalan söylememişlerdi. Poposu, uylukları, omuzları, her bir parçası mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Boyu da yanındaki ağaçla yarışlıyordu, kolaylıkla 1,95 metre ya da daha uzundu ve karavanının arkasına monte edilmiş musluktan akan su, çıplak, parlak teninin her santimetresini kaplıyordu.

O dönene kadar dikkatim dağılıyor, sonra gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"Vay canına..." Kadınlardan biri, insanların gerçekten büyük sanat eserleri için kullandıkları saygı dolu, alçak sesle mırıldanıyor.

"Tanrım. Bunun alıcı tarafında olmayı hayal edebiliyor musun?"

"Martha!" Duvarlarda bir çığlık yankılanıyor.

"Bunun için ekstra para ödememiz gerektiğini hissediyorum."

Bunun için henüz yeterince kafein almadığımı hissediyorum. Perdelerin kenarına uzanıp onu öne doğru çekiyorum, iki kadın ağzı açık kalmış bir şekilde yerinden kıpırdamadan dururken, cumbalı pencereyi kapatıyorum.

"Affedersiniz." Perdeyi pencerenin önüne çekerek hayal kırıklığı dolu sesler eşliğinde ilerlemeye başladım. "Bunun için çok üzgünüm. Hemen halledeceğim."

"Halledeceksiniz? Tatlım, onu içeri davet et ve bizimle kahvaltı etmesini söyle."

Ona gülümserim ve başımı sallarım. En son ihtiyacımız olan şey, onun burada kahvaltı yapmasıdır. Uzaktan bakıldığında yakışıklı olabilir, ama yakından? O ağzıyla? Hala almayı umduğum iyi yorumları mahvedecektir.

"O burada olmamalı. Bunu yapmamalı. Özür dilerim, bir daha olmayacağına söz veriyorum." En profesyonel ses tonumu kullanıyorum, ama sabahın canlı eğlencesinden hoşlanmayan birkaç müşterinin yakıcı bakışlarını hissedebiliyorum.

"Peki, olursa ekstra ödeme yapacağımı söyle ona." Pencerenin önündeki kadınlardan biri arkadaşının omzuna hafifçe vurup gülerek geri çekildi.

"Betty!" diye azarladı başka bir kadın.

"Kızlar hafta sonu geçirmemiz gerekiyordu, Edna! Rahatla ve biraz eğlen," diye karşılık verir Betty. En azından isimlerini öğreniyorum.

Panjurların iyice kapatıldığından eminim ve kahvaltı barına bir göz attığımda Kit'in bu sabah her şeyi kontrol altında tuttuğunu anlıyorum. Meyve suyu dağıtıcıları dolu, ekmek sepeti taşıyor ve tepsiler yumurta, pastırma ve

ve yaban mersinli krepler. Yemek odasından geçerken kreplere özlemle bakıyorum. Kanada'dan akçaağaç şurubu ve caddenin aşağısındaki Johnson çiftliğinden taze tereyağı gelmişti. Güne hazırlanmak için büyük bir fincan kahveyle birlikte bolca krep yemeyi dört gözle bekliyordum. Bunun yerine, dışarı çıkıp yaklaşan kabusumla yüzleşmek zorundayım. En az iki gün daha buraya gelmeyeceğini sanıyordum, ama işte buradayız, sabah kuş gözlemciliği ve öğle yemeğinde yerel halkla sohbetle dolu sakin bir Salı günü olması gereken bir günde.

tarihçi hakkında.

Öğleden sonrayı da dikkatlice planlamıştım: öğleden sonra şarap tadımı, ardından beş çeşit akşam yemeği, tatlı olarak turta ve taze çırpılmış krema, sonra da kütüphanede biraz kitap okumak. Mükemmel bir gün olacaktı. Odalarındaki veda hediye sepetlerinde bulacakları kartpostallarda arkadaşlarına yazacakları türden bir gün. Ama bunun yerine, taze biçilmiş çimlerin üzerinde duran devasa bir penis tarafından kesintiye uğradı.

Kahvaltıdan izin isteyerek ayrıldım ve saat 9'da doğa bilimciyle buluşmaya gideceğimizi kibarca bildirdim. Kimse beni dinlemiyordu çünkü hanın tüm masaları sabahki eğlencenin haberleriyle kıkır kıkır gülüyor ve heyecanlanıyordu. Söz konusu eğlencenin boyutu, şekli ve genel tavrı *uzun uzun* tartışılıyordu.

Konuklardan biri, kütüphanede çocuk videolarının eksikliğinden şikayet eden iki çocuklu bir anne, masasının önünden geçerken bana hayal kırıklığı dolu bir bakış atıyor ve başını sallıyor. Onun yazacağı yorumu şimdiden tahmin edebiliyorum; kütüphanede kaliteli eğlence eksikliği ve pornografik tek kişilik gösteri, vurgulanacak başlıklar olacak. İç çekiyorum. *Hazel'in bu gemiyi tekrar rayına oturtma turunda* bir başka gereksiz hata daha.

Yan kapıya vardığımda duruyorum, elim zaten süslü, eski moda kapı kolunda. Kendimi toparlamalı, içime dönmeli ve çıplak adamla konuşmak için profesyonel bir yol bulmalıyım çünkü o, cinayet suçlamasından kıl payı kurtulan şartlı tahliye edilmiş bir suçlu olmasının yanı sıra, aynı zamanda benim kocam. Beş yıldır futbol sahası ve televizyon ekranı dışında görmediğim adam.

iki

Ramsey

Batıya doğru günlerce süren yolculuktan sonra, sadece kamyon durağı tuvaletleri, benzin istasyonu yemekleri ve bana eşlik eden bir müzik listesi varken, duştan daha iyi gelen bir şey yok. Yorgunum, vücudumun bazı yerleri maç sonrası kadar ağrıyor ve sanki kalın bir yol tozu ve cips kırıntıları tabakasıyla kaplıymışım gibi hissediyorum. Colorado'nun geniş açık gökyüzünün altında uzun bir açık hava duşu, en sevdiğim aşçılardan birinin hazırladığı lezzetli bir ev yemeği ve gece otoyoldan gelen herhangi bir şeyin beni soyması endişesi olmadan yıldızların altında daha da uzun bir uyku, lanet olası ruh sağlığım için harikalar yaratacak. O benim buraya erken geldiğimi öğrendiğinde ihtiyacım olacak bir şey.

Suyu kapatıp merdivenden sarkan havluyu alıp belime sarıyorum. Burayı ne kadar sevdiğimi unutmuşum — kalabalığın gürültüsünden ve şehrin karmaşasından uzak, istediğim her şeyi yapabileceğim kadar özgür olduğum bu vahşi doğada olmak ne kadar güzel. Tabii şartlı tahliye kuralları dahilinde.

Colorado'dan ayrıldığımdan beri buraya ilk kez gelmiyorum, ama Purgatory Falls'a ilk kez geliyorum. Denver Rampage ile oynadığımız maçlar, burada dağlarda olmakla aynı şey değildi ve eve dönmeyeli çok uzun zaman oldu.

"Konukların görebileceği çimlerin ortasında duş almamanızı rica ediyorum." Bu sözler düşüncelerimi kesip, donup kaldım. Sesinde keskin bir ton vardı ve bu, yıllardır ilk kez duyduğum için üzücüydü. Durumumuzla ilgili kısa mesajlaşmalarımız, gerçek hayattaki iletişimin yerini tutamaz. Arkanı dönüp, onun arkasındaki hanı gördüm.

Henüz onu görmeye hazır değilim, gerçekten değil, ve bu tam olarak planladığım gibi olmadı. En kısa sürede düş almak dışında bunu pek düşünmemiştim. Ama ilk izlenimim fena olmadıktan sonra onu yavaş yavaş alıştırmayı umuyordum. Sanırım bunun yerine zor yolu seçtik.

Benimle Purgatory Falls Inn arasındaki görüş hattını belirliyorum. Burası, büyük büyükanneimin yüz yıldan fazla bir süre önce kurduğu yer. Ağaçlar bu alanın çoğunu gizliyor, ancak evin yan tarafındaki küçük bir cumbalı pencere hariç. Orada bir perde çekilmiş.

"Artık karartma perdelerinden içeriye görebiliyorlar mı?" diye soruyorum, içeride ışık olup olmadığını bile anlayamadığım için bu endişenin nereden geldiğini anlamadan şaşkınlıkla.

"Hayır, ama ben perdeyi yerine çekmeden önce görebiliyorlardı." Ses tonu öldürücü olsaydı, şu anda yüzüstü toprağa yatıyor olurdu.

"Peki, onlara ücretsiz gösteri için teşekkür etmelerini söyle." Gülümserim, şaka yapmaya çalışır ve sonunda kendimi onun gözlerine bakmaya zorlarım.

Neredeyse nefesimi kesiyorlar. Soluk mavi tonunun ne kadar mükemmel olduğunu ve kalın siyah kirpiklerinin ve yüksek kavisli kaşlarının onları ne kadar mükemmel çerçevelediğini unutmuştum - ya da en azından, şu anda bana bu sabahki saçmalıklarına ne kadar sabırsız olduğunu göstermek için dik bir açıyla kullanılmasalardı. Ne yazık ki, bu özel öfke türü onu daha da güzel gösteriyor.

"Yemek odasında çocuklar var ve bu yılın en kötü eleştirisini yazmak üzere olan bir anne." Gözleri kısıılırken sesi hafifçe yükselir.

"Bırakın konuşsun. Yeterince ayrıntı verirse, size birkaç müşteri daha kazandırabilir. Ölümün eşiğinde olmayan müşteriler." Uzun süreli yokluğumda neler olup bittiği hakkında pek fazla ayrıntı bilmiyorum, ama onun maddi sıkıntıları olduğunu ve müşterilerinin çoğunun Front Range'de yaşadıkları huzurevlerinden hafta sonu izniyle geldiğini biliyorum.

Boğuk bir nefes alır ve eli düşer. Çelik mavisini gözleri benimkilerle buluşur ve beni olduğum yerde sabitler. Çenesi sertçe kapanır ve

gözleri beni süzerken çenesi sertleşir — rahatsız edici kısımlar artık bir havluyla örtülüdür

—ve beni yetersiz buluyor.

"Artık hapishanede değilsin, Ramsey. Mahallenin en büyük pisliği olmakla bir şey kazanamazsın. Eğer burada olmak zorundaysan, umarım işleri daha da kötüleştirmek için değil, yardım etmek için buradasındır."

"Haklısın. Artık hapishanede değilim. Kendi bahçemde duruyorum." Çiftlik evine doğru başımı sallıyorum. "Burada istediğimi yapabileceğimden oldukça eminim."

"Burası senin kişisel oyun alanın değil. Burası bir iş yeri. İnsanlar geçimlerini buradan sağlıyor."

"Eğer sabahları onları böyle karşılıyorsan, neden başarısız olduğunu anlayabiliyorum."

Bir kez daha keskin bir nefes alır ve elleri kalçalarına gider. Belinden uyluklarına kadar mükemmel bir eğriye sahip geniş kalçalar, giydiği pantolonla daha da vurgulanmış. Eyerde otururken ya da daha da iyisi, *beni* sürerken muhteşem görünen kalçalar. Bu düşünceyle yine sırtıyorum ve o bundan hoşlanmıyor.

"Bunu bir daha yaparsan, seni kamu ahlakına aykırı davranıştan tutuklatırım," diye tehdit eder, gözlerini kısar ve dudaklarını sıkıştırır. Bu boş bir tehdittir, çünkü yıllar boyunca ikimiz de kanunla başımız yeterince belaya girdi, onları kahvaltıya davet etmeye gerek yok.

"Öyle yap. İçeride kahvaltı var mı?" Onun hatırı için eğlencemi bastırıyorum.

Gözleri büyüdü ve benim onun küçük hanına gireceğimi sindirmeye çalışıyor. Doğruyu söylemek gerekirse, bizim küçük hanımıza, çünkü o istese de istemese de ben hala ortak sahibiyim.

"Yapamazsın! Yani, evet, kahvaltı var, ama onlar seni gördüler..." Elleriyle beni işaret eder ve bana üzgün bir bakış atar.

"Hayatım, dediğin gibi, hapisten yeni çıktım. Ondan önce yüzlerce soyunma odası gördüm. Beni çıplak görenlerin kim olduğu umurumda bile değil. Bunun hayal kırıklığı yaratacağından endişelenmeme gerek yok." Bu sefer, sırtışın geri dönüşü gerçekten onun suçu çünkü kirpiklerinin titremesinden, hafızasını canlandıran bir şey gördüğünü anlayabiliyorum. Gözlerinin

havluma kayması ve sonra hızla tekrar yüzüme dönmesi, benimle ilgili hala özlediği tek şeyin bu olabileceğini gösteriyor.

Birbirimize uzun bir süre bakiştık, sırtışıım genişledi ve o, bana karşı her dakika daha fazla sinirlenirken burun delikleri genişledi.

"Burada yiyecek bir şeyin yok mu?"

"Evet. Oakley'nin dışında bir benzin istasyonundan aldığım bir granola bar. Senin için de fark etmezse, sıcak bir şey tercih ederim."

"Kahvaltı, ücret ödeyen misafirler içindir."

"O zaman mutfağı kullanacağım. Mutfakta ödünç alabileceğim birkaç yumurta ve biraz domuz pastırması vardır herhalde. Kendim pişiririm."

"Kit mutfağına dokunursan seni öldürür." Bu konuda haklı. Kit için mutfak kutsal bir yer. Ama ben o kadar açım ki bu riski göze alabilirim.

"O zaman sadece bana ait olan yüzde ellisini kullanırım, ama Kit'in bunu seve seve yapacağına eminim. Mutlulukla, eklemeliyim." Kit, hanın kafesinin müdürü ve hayatımda tanıdığım en iyi aşçı. Ben onun en sevdiği kişilerden biriyim ve bu pozisyonu zor kazanmıştım. Zamanın geçmesiyle bile bu pozisyonumun sarsılmayacağından eminim ve Hazel de bunu biliyor.

Sessiz bir bakış izler ve ben sadece gülümser ve beklentiyle kaşlarımı kaldırırım. Sessizlik uzar; üstümüzdeki ağaçlardaki kuşlar, sanki bir kavgayı desteklermişçesine küçük kalplerini çırparak cıvıldarlar. Bütün gün bekleyebilirim, ama eminim onun gitmesi gereken bir yer vardır.

"*Peki.* Kahvaltı büfesinden bir şeyler al. Ama giyinmelisin."

"Biraz mahremiyetim olur olmaz bunu yapmayı planlamıştım. Eski günlerin hatrına bir kez daha bakmak istemiyorsan tabii?"

"Şirinlik yapmaya başlama. İşe yaramaz." Son bir kez küçümseyici bir bakış atıyor ve topuklarını dönüp içeri giriyor.

Üç

Hazel

Bayanları kuş gözlemlene randevularına götürdükten ve Grace'in onları öğle yemeğine ve ardından yerel şaraphaneye götürmesini ayarladıktan sonra, şehre doğru yola çıktım. Purgatory Falls, Colorado, eyaletin, hatta belki de ülkenin en güzel yerlerinden biridir. 1860'larda kurulmuş, ancak on yıl sonra Colorado'nun gümüş patlaması sırasında büyümüştür. Ramsey'nin ailesi, kasabanın kenarına ilk yerleşenlerden biriydi, ancak buradaki tek yerleşimciler onlar değildi. Briggs ailesi, benim ailem, Silvertons ailesi ve McDaniels ailesi de on dokuzuncu yüzyılın sonlarında buraya yerleşmişlerdi ve kasaba hala tarihi köklerini koruyor. Bu, otobüslerle gelen turistleri çeken şeylerden biri. Diğerleri ise kasabanın kenarındaki devasa, ışıltılı kumarhane.

Main Street, tarihi mağaza vitrinleri, şirin kafeler ve eski tarz salonlarla doludur. Bu salonlar, geçmişe yolculuk yapmak isteyen ziyaretçileri memnun etmek için son yıllarda yenilenmiştir. Kaldırımlar çiçek kutuları ile süslenmiş ve sokak lambalarına, yaklaşan sonbahar Hasat Festivali'nin reklamlarını içeren bez afişler asılmıştır. Burası adeta bir masal kitabından çıkmış gibidir ve yerel fırın Hotcakes sayesinde, arabamdan indiğimde de masal kitabındaki gibi kokmaktadır.

En iyi arkadaşlarımdan biri olan Marlowe bu fırının sahibi ve beni gördüğünde gülümsüyor, tezgahların arasında koşuştururken bana başını sallıyor ve Bayan McDaniel için ekmek ve Danimarka çörekleri siparişini topluyor. Ben de ona başımı sallayarak karşılık verip köşedeki masaya doğru ilerliyorum. Orada, kasaba meydanını mükemmel bir şekilde gören bir masa ve sessizce insanları izlemek ya da müşteriler arasında Marlowe ile dedikodu yapmak için mükemmel bir köşe var. Sabahın geç saatleri, öğle vakti sandviç almak için gelen insan kalabalığı başlamadan önce genellikle onun için sakın bir zamandır.

Öğlenleri kafein ihtiyacımı gidermek için, ve ne zaman hanı terk edebilirsem, sohbet etmek ve erken öğle yemeği yemek için buraya yarı düzenli olarak gelirim. Çimlerin üzerinde duran karanlık, hantal metal parçası yüzünden bugün kesinlikle kaçmam gerekiyor. Marlowe yüzümü görünce sorgulayan bir şekilde kaşlarını kaldırıyor, ve *sanırım "keşke kocam hala hapiste olsaydı" yüzümü gizlemekte pek başarılı olamıyorum.* Çantamı tahta sandalyenin arkasına atıp telefonumu çıkarırım ve Bayan McDaniel'ın telefonunu kapatmasını beklerken e-postalarımı gözden geçiririm.

"Bugün seni beklemiyordum," diyor Marlowe, dikkatini bana çevirip karşımdaki koltuğa otururken.

"Sabah zaten berbat geçti, biraz mola vermeyi hak ettiğimi düşündüm."

"Uh-oh. Albert yine elektrik tesisatını yenilemediğin için sana sızlanıyor mu?" Düşünceli bir şekilde bana bakar. Albert, bakım görevlim, benim kozmetik yenilemelerimin ötesinde, hanı çalışır durumda tutmak için yapılması gereken kendi gerekli yenileme listesini hazırlamıştı ve bir şekilde, onun listesi benim çok istediğim yeni yorganlar ve banyo fayanslarından çok daha pahalı olmuştu.

"Bu hafta sorun yoktu. Önemli bir sorun çıkmadı, ama listeye ekledim. Refinansman işlemleri tamamlanır tamamlanmaz halledeceğim."

"Nasıl gidiyor? *Onunla* konuştun mu?" Dudaklarını ihtiyatla birbirine bastırdı.

Stockton kardeşlerin konuşmaya girmemesi imkansız. Çiftliğin arkasında bulunan arazide kumarhane işletiyorlar ve kasabaya yeni gelenlerin yarısını istihdam ediyorlar. Ayrıca Main Street'teki binaların yarısı ve kasabanın kenarındaki tek araba galerisi de onlara ait ve şehir meclisi üyelerinin yarısının kışına isimlerini dövme yaptırmış olsalar da olur, çünkü onların emirlerini yerine getiriyorlar. Yakında şehri kendi adlarına değiştirecekler.

Ama arkadaşlarımdan çoğu, en küçük kardeşin adını anmamak için yeterince naziktir. O, büyüdüğü bu küçük kasabadan ve benden uzaklaşarak milyonlar kazanmak için Orta Batı'ya kaçmıştır. Bu kasabada sahip olduğu tek şey benim çiftliğim ve hanımdır, ama bu da hayatımı cehenneme çevirmek için yeterlidir.

"Komik bir soru." Pencereden dışarı bakarken sesim alaycı bir tonla çıkıyor.

"İyi gitmedi mi?"

"Bu hafif bir ifade. Bu sabah aşağı indiğimde, Grannies with Gumption grubum pencereden dışarı bakıp bir adamın kışını ve uyluklarını kıkırdayarak konuşuyorlardı. Bu beni çok şaşırttı çünkü Albert ve Sam bu konuda pek ünlü değiller... ve bakın, Ramsey, tamamen çıplak bir şekilde çiftlik evinin yanındaki çimlerde karavanının arkasında duş alıyordu."

"Dışarıda mı?" Marlowe'un yüzü dehşetle buruşuyor.

"Yemek salonunun tam görünüründe, dışarıda." Bir grup turist in caddeden aşağı doğru yürüdüğünü izlerken iç çekiyorum.

"Yani bunu kasten yaptı."

"O, pencerelerin hiçbirinin o yöne baktığını düşünmediğini iddia ediyor."

"Gözleri var mı?"

"Artık neye sahip olduğunu kim bilir? Ama o burada. Ve bunun ne anlama geldiğini sadece tahmin edebilirim."

"Geri mi dönüyor?"

"Hayatta olmaz!" diye sertçe cevap veriyorum. Bu düşünce aklıma gelmemişti ve şimdi sinirlerim bu fikri kaldıramıyor. "Yapamaz."

"Yapamaz mı?" diye isteksizce sorar, düşünceli bir şekilde dudaklarını bir tarafa çeker. "Yani, eğer hala evliyseniz ve tüm boşanma belgeleri tamamlanmadıysa..." Anlamı ortada. Her şey başlangıçta onundu ve Colorado yasaları, çekişmeli bir boşanmada mal varlığının paylaşımı konusunda oldukça netti.

"Bilmiyorum. Bu hafta avukatımla görüşeceğim. Bu da benim karşılayamayacağım bir masraf daha." Diye iç geçiriyorum. "Onun geri istemeyi düşünceğini sanmıyorum. Oradan bir an önce kaçmak için can atıyordu." Onun fikrini değiştirmesi yüzünden her şeyi kaybetme düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Evet, ama şimdi her şeyden sonra... Fikrini değiştirmiş olabilir. Hapishane insanları değiştirebilir. Onun yaşadığı şeyleri saymıyorum bile..." Marlowe düşünceli bir şekilde bana bakar.

O, arkadaş grubumuzun romantik üyesidir, bu yüzden Ramsey'nin işkence görmüş ruhuna karşı her zaman yumuşak bir yanı olmuştur. Takım arkadaşını öldürmeye çalışan adamı öldürdüğü için hapse girmiş olması

ve arkadaşını öldürmek isteyen adamı öldürdüğü için hapse girmiş olması, bu olay olduğunda onu çok heyecanlandırmıştı. Açıkçası, tüm kasaba onu bir kahraman olarak övüyor ve Stockton'ın Purgatory Falls'taki mütevazı başlangıcı hakkında medyanın sorularını memnuniyetle yanıtlıyordu. Çok mütevazı oldukları söylenemezdi. Tabii organize suç, hırsızlık, şantaj ve üç bin dönümlük araziye mütevazı saymazsanız.

"Artık geri dönemez. Orası artık benim ve ben hayatıma devam ettim. Altı ay sonra evleneceğim ve ihtiyacım olan son şey onun her şeyi mahvetmesi." Bu kadar basit. Öyle olmak zorunda.

"Televizyondaki kadar yakışıklı mıydı?" Marlowe bu soruyu sorarken yüzünde beliren küçük gülümsemeyi kontrol edemiyor gibi görünüyor. Tatlı bir kız olmasına rağmen, yine de ortalığı karıştırmayı seviyor. Ben ona ekşi bir bakış atıyorum, o da ellerini kaldırıyor. "Sadece objektif olarak soruyorum. Meraklı zihinler falan."

"Büyükkanneler kesinlikle öyle düşünüyordu. Onun için o kadar heyecanlanıyorlardı ki, kalp krizi geçirecekler sandım."

"Peki ya sen?"

"Ben dışarı çıktığımda örtülmüştü." Bu yalan değil. Onun hayatının en iyi formunda olduğunu ve hatırladığımdan birkaç düzine daha fazla dövmesi olduğunu fark ettiğim gerçeğini belirtmem gerek yok.

"Kimseye söylemeyeceğim, biliyorsun, değil mi? Dakota'ya veya Bristol'a tek kelime bile etmeyeceğim." Bana şüpheyle kaşlarını kaldırdı. İtiraf etmek üzere olduğum gerçeği duyduklarında, en yakın iki arkadaşımız çılgına dönecekti.

Ben iç çekerim, o ise sabırla bekler ve zaten doğru olduğunu bildiği şeyi söylememi bekler.

"İyi görünüyordu, *gerçekten* iyi," diye acı bir şekilde itiraf ediyorum. "Bu adil değil."

"Yani... profesyonel sporcuydu, sonra hapse girdi. Spor salonunda vakit geçirmek için bolca zamanı ve motivasyonu vardı."

"Daha fazla dövmesi de var. Ve sakalları." Homurdanıp başımı sallıyorum. "Ne yazık ki hepsi o paketin içinde."

"O paketi evlenmek için yeterince sevdiğimizi sanıyordum," diye düşünür.

"Sonra da ondan nefret ettik ve boşandık," diye karşılık veriyorum. "Ona aşık olacak bir sonraki kadına acıyorum."

"Touché. Peki yeni boşanma ne zaman olacak?"

"Yeterince hızlı değil. Muhtemelen ona acele edip her şeyi yeniden imzalaması için nazik davranmam gerekecek. Ama sonra, umarım, yoluna devam eder." Onun şehirde olmasının tek iyi yanı buydu. O burada ve ben onunla oturup tüm evrakları yeniden düzenleyebilir ve geçen seferki gibi ülke çapında gidip gelmeden teslim edebilirim.

Marlowe'un ağzı seğirir, sonra dönüp pencereden dışarı bakar, eline yaslanarak dudaklarının, aksi takdirde sakın olan yüzünü ele veren ifadesini gizlemeye çalışır.

"Ne?" diye soruyorum
düz bir sesle. "Hiçbir
şey..."

"Söyle hadi."

"Sadece boşanma belgelerini doldurmak için binlerce kilometre yol kat ettiğini düşünüyorsan, bence biraz naifsin."

"Ne? Gerçekten burada kalacağını mı düşünüyorsun? Buradan nefret ediyor."

"Bence artık futbol oynamıyor ve burası onun memleketi. Ailesi burada. iftliği burada."

"*Benim* iftliğim."

"Teknik olarak onun." Kafasını eğdi.

"O istemiyor. Peki ya ailesi? Bildiğim kadarıyla kardeşleri yıllardır konuşmuyorlar bile."

"Adil olmak gerekirse, onun neler yaptığını pek bilmiyorsun. Belki de hapishane ve ölümle burun buruna gelme deneyimi onu değiştirdi. İlişkileri gergin *ol*sa bile, belki de onları düzeltmek istiyor."

"Geçen sefer olduğu gibi mi?" diye soruyorum, çünkü bizi boşanmaya iten şey şiddet ve lmd.

"Yani, geçen sefer onu kaçırdı. Bu sefer onu eve kaçırmış olabilir." Marlowe, n yargılarımı yeniden gözden geçirmem gerektiğini belirten bir bakış attı. "Sadece söylüyorum... bu olasılığı düşün ve kendini hazırla. Bir süre burada kalabilir."

"Ben engelleyebilirsem olmaz." Eğer denerse, adamın hayatını cehenneme eviririm. Beş yıl ortadan kaybolup, hayatına devam edip

ve sonra bir bürokratik hata yüzünden geri dönüp her şeyi tekrar elinden almasına izin vermeyeceğim.

"Onu nasıl kızdıracağını iyi biliyorsun," diyor Marlowe ve ben de ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, o da başını sallıyor. "Tamam. O zaman isyan için sana enerji vermemiz gerekecek. Ne istersin, hindi mi jambon mu?"

"Hindi lütfen. Ve soğuk kahve? Geri dönmeden önce uyanmam için bir şeye ihtiyacım var. Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım ve onun sayesinde ikinci fincanımı içemedim."

"Çiftçi ekmeği üzerinde bir hindi geliyor. İstersen soğuk kahveyi kendin alabilirsin." Küçük buzdolabını işaret ederek başını salladı.

Sabahın geç saatlerindeki molamızı, yeni iş fikirlerimiz hakkında sohbet ederek ve hafta sonu için planlar yaparak geçiriyoruz. Bu, şu anki gerçekliğimden çok ihtiyacım olan bir mola. Ama kapıdaki sıra uzamaya başlayınca, o veda etmek zorunda kalıyor ve ben de gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalıyorum.

"Git ve ne istediğini öğren. Merak içinde kalmaktansa, bandajı bir kerede çekip çıkarmak daha iyidir." Kaşlarını kaldırır ve ben iç çekerek isteksizce başımı sallırım. Kaderimin ne olacağını ve Ramsey Stockton'ın bu kaderde ne kadar yer alacağını öğrenmek en iyisi.

Çiftliğe geri döndüğümde, uzun toprak ve çakıl yolu geçip ahırın önündeki otoparka park ettim. Konukların öğleden sonra yaptıkları binicilik gezisinin iyi geçtiğinden emin olmak ve bu hafta başında buraya gelen kurtarılmış atlardan birini kontrol etmek istiyordum. Ama otoparkı geçip ahıra girdiğimde, eğitmen Kellan ve asistanı ve ahır müdürü Eli ortada yoktu. Onun yerine, tamamen siyah giyinmiş, beyzbol şapkasını ters takmış, ahırlardan birine yaslanmış, eski bir dostuyla sohbet eder gibi gülümseyip konuşan Ramsey'i görüyorum. Wolfsbane kafasını kapının üzerinden kaldırıp Ramsey'in elini burnunun üzerinde gezdirmesine izin verdiğinde, onun tam da bunu yaptığını anlıyorum.

Wolfsbane, bunca yıl sonra hala onun. Ramsey futbol bursu alacağını öğrendikten kısa bir süre sonra, ailesi onun on yedinci yaş gününde bu atı ona almıştı. Ailesi, kamyonetini yenilemeyi ve ona bir spor araba almayı teklif etmişti, ama o bunun yerine devasa bir Friesian atı istemişti.

Onu birden fazla kez satmak için cazip teklifler aldım. Piyasada alacağı fiyat, kurtarılmış atların en az birkaç yıl boyunca beslenip sulanmasını sağlayacaktı ve Ramsey ayrıldıktan sonra hiç mutlu olmamıştı. Benden başka tüm binicilere sorun çıkarıyordu ve benimle bile, Ramsey'i ona geri getirmedğim için somurtuyordu. Onu derslerde veya gezintilerde kullanamıyorduk ve ben de onu istediğim kadar binemiyordum.

Ama onu satmak için Ramsey'nin iznine ihtiyacım olduğunu hissettim ve beş yıl önce belgeleri imzaladıktan sonra aramızdaki sessizliği bozacak kişi olmak istemiyordum. Bu yüzden Wolfsbane kaldı, önce onun sahibi ne kadar pislik olduğunu haykırıp ağlayıp sızlanmamı dinledi, sonra da ikimizi bir daha terk edilme durumuna sokmamam gerektiğini hatırlattı.

"Beni özledin mi? Ben seni özledim dostum. Daha sonra gezintiye çıkmalıyız. Annen izin verirse tabii. Bu sabah olanlardan sonra bana oldukça kızgın. Ama sen kızgın değilsin, değil mi dostum? Beni gördüğüne sevindin." Ramsey başını öne eğerek alnını Wolfsbane'in burnuna yaklaştırdı ve tatlı bir sesle onunla konuştu. Bu sesi sadece Wolfsbane'e ve çocukken sahip olduğu köpeğe kullandığını duymuştum. Yavaşça yaklaştırmaya çalışırken, istemeden gülümsüyorum. Wolfsbane'in onun ilgisinin her anını yutmaya çalıştığını görebiliyorum ve araya girmek istemiyorum. Adama karşı en ufak bir şey hissetmesem de, ata acıyorum.

"Görüyorum ki ikiniz yeniden tanışıyorsunuz," diyorum yaklaşıırken. Ramsey hiç irkilmiyor, sadece omzunun üzerinden geriye bakıyor.

"Evet. İri adamla biraz sohbet etmemiz lazım."

"Affedici bir ruh hali içinde mi?" diye soruyorum, Wolfsbane başını ve boynunu Ramsey'e doğru uzatıp daha fazla ilgi beklerken elimi burnunun üzerinde gezdiriyorum.

"Öyle görünüyor." Ramsey, omzuna tekrar hafifçe dokunurken düşünceli bir şekilde ona bakar.

"İstersen daha sonra ona binebilirsin. Kell sana eyerini takmana yardım edebilir."

"Hala kendi atımı eyerleyebilirim, Haze." Kafasını sallarken boğazından alaycı bir ses çıkar. "O kadar uzun zaman olmadı."

"Aslında, biraz oldu. Şehirde ne yaptığını hiç bilmiyorum." Omuz silkiyorum ve Ramsey tekrar omzunun üzerinden bana bakarak beni inceliyor.

"Ya da buralarda." Gözleri üzerimde dolaşırken sırtıyor. "Sonunda mavi saçlı oldun, görüyorum."

Gözleri uzun saçlarımın üzerinde dolaşıyor. Doğal olarak esmerim, ama Bristol saçlarını boyadığında beni de aynı şeyi yapmaya ikna etti. Geçen ay onun doğum gününü şehirde geçirerek bunu yaptırdık. Marlowe ve Dakota saçlarına gölge yaptırırken, ben köklerinde koyu kahverengi, uçlarında gök mavisi bir renk tercih ettim. Ergenlik çağımdan beri bunu yapmakla tehdit ediyordum ve ya şimdi ya da asla diye düşündüm.

"Evet. Bristol ve ben onun doğum günü için yaptırdık." Omuz silkiyorum. "Onunki de mavi mi?"

"Hayır. O gül altın rengi yaptı. Yeşil gözlerine çok yakışıyor."

"Bir sürü yeni dövme yaptırmışsın," diyorum, dirseğinin etrafında geometrik bir desenin kıvrılıp taçlı bir arıyla birleştiği koluna bakarken. Sanırım bu bizim küçük sohbetimiz.

Omuzlarını silkiyor. "Arkadaşlarla bazen eğlence olsun diye yaptırıyoruz. Maçı kazanırız. Bonus alırız. Bir şekilde harcamak zorundayız."

"Sanırım o adamlar normalde ev ve araba alırlar, değil mi?"

"Bazıları. Şaşırtıcı sayıda arkadaşımız parayı biriktirecek kadar akıllı. Ligde kaç yıl iyi performans göstereceğini asla bilemezsin.

"Haklısın." Henüz bu konuyu hiç açmak istemiyorum. Sadece haberlerde duyduklarımı biliyorum, ama bu yıl oynamayacağı belli. Gerçi hikayenin tamamı bu kadar değildir herhalde.

Bir sonraki tartışmayı ne kadar kaçınmak istesem de, konuya girmem gerekiyor. Marlowe'un önerdiği gibi bandajı bir kerede çekip çıkarmam gerekiyor.

"Buraya sadece eğlenmek için gelmediğini tahmin ediyorum. Bunun için çok uzun bir yol kat ettin. Ne istiyorsun, Ramsey?"

Bana dönüyor, gözleri bacaklarımdan vücuduma doğru kayıyor ve benim gözlerimle buluşuyor, yüzündeki gülümseme uğursuz bir şekilde karanlıklaşıyor. Marlowe'un haklı olduğunu anlamak için onun bir şey söylemesine bile gerek yok.

DÖRT

Ramsey

"BANA BURADA 90 GÜN VER. O zaman sana itiraz etmeden boşanma belgesini veririm. Çiftliği ve hanı elinde tutabilirsin."

Kaşları kalkar ve gözleri yüzümde dolaşır, ama uzun bir süre tek kelime etmez, sonra gözleri kısıılır.

"Bunun karşılığında ne istiyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturur. Beni çok iyi tanıyor.

"O doksan gün boyunca benim karım olacaksın." "Tabii ki." Gözlerini devirdi.

"Hayır. Yani, *karım*." Ona keskin bir bakış attım.

Kaşları bir an için çatılır, sonra şaşkınlıkla gevşer ve başını sallar.

"Sen delisin. Gerçekten, akıl hastasısın. Ben nişanlıyım. Unuttun mu?" Gözleri, sanki şimdiye kadar duyduğu en ağır hakaretmiş gibi üzerimde dolaşır.

"Sen evlisin."

Bana hor gören bir bakışla bakar.

"Nişanlıyım. Sevdiğim bir adamla. Mutluyum, uzun zamandır hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Seni ya da seninle birlikte gelen hiçbir şeyi istemiyorum, Ramsey. Ne benim yanımda ne de bu çiftlikte. Burada güzel şeylerim var ve bunların mahvolmasını istemiyorum."

Alt dudağımı kıvrıp düşünceli bir şekilde başımı yana eğiyorum, ona bakıp sanki hiçbir şey olmamış gibi başımı sallıyorum, ama o sanki bıçağı kaburgalarımın geçip ciğerlerime saplamış gibi hissediyorum.

"Çok yazık. Önce nişanlanacak durumda olduğundan emin olmalıydın."

Çenesinin gerildiğini ve kaşlarının çatıldığını görüyorum, ama bir saniye sonra bu ifade kayboluyor.

"Lütfen boşanma belgelerini imzala. Bu medeni bir şekilde halledilebilir. Sen hayatına devam edebilirsin, ben de hayatıma devam edebilirim. Şimdi yaparsak, han için gerekli evrakları hazırlamak için hala bolca vaktim olur. Sen de şartlı tahliyenin bitiminde hayatına geri dönebilirsin. İkimiz de istediğimizi elde ederiz." Gözleri yalvarışla yumuşar, ama omuzları sert kalır ve ben onun sadece beni idare etmeye çalıştığını bilirim.

O pazarlık yapıyor ve benim daha çok istediğim bir şeyi önüme sarkıtabileceğini umuyor. Ne yazık ki onun için, çok uzun aylar boyunca tek başıma, beton blok duvara bakarak, ikinci bir şansım olsaydı neyi farklı yapardım diye düşündüm. Ve kader bana tam da bunu yapma fırsatı verdi.

"Hayır. Sanmıyorum. Sanırım ailemin çiftliğini geri istiyorum. Evimi. Hanımı. Atımı... Etrafıma baktıkça hepsini geri istediğimi düşünüyorum."

"Hayat böyle işlemiyor." Onun yumuşak tarafının kısa süreli görüntüsü, ortaya çıktığı kadar çabuk kayboluyor. "Buradaki her şey sensiz devam etti. Senin de aynısını yapmanı öneririm."

Bu fikri kolayca kabul etmeyeceğini biliyordum. İlk başta bundan nefret edeceğini biliyordum, ama bu kesin ve tavizsiz reddedilmenin bu kadar acı vereceğini tahmin etmemiştim.

"Belki." Elimi ahırın kenarında gezdiriyorum. "Ama mahkeme sistemi böyle işliyor. Karımın nişanlanıp neredeyse bağınazlık yapmaya kalkışması, arkamdan mülkümü yeniden finanse etmeye çalışması, erkek arkadaşının çiftliğimi ele geçirmesine izin vermesi ve sonra da atalarımın kalma evimi tek seferde elinden almaya çalışması karşısında mahkeme bana sempati duymayacaktır herhalde. Evet. Haze, söylemeliyim ki, tatlım, bu senaryoda pek iyi görünmüyorsun. Ama eminim avukatlarla mücadele etmek için bolca paran vardır, değil mi?" Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım. "Para sıkıntısı falan çektiğin için yeniden finansman yapmadığını tahmin ediyorum, değil mi?"

"Sen bir pisliksin." Eğer bunun bir faydası olacağını düşünseydi, şu anda beni boğazlayacağından eminim.

"Sadece bana kesin cevabını vermeden önce, bilinçli bir karar verdiğinden emin olmanı istiyorum." Omuzlarımı silkiyorum ve

Wolfsbane'e baktım, o da benim kadar onun kabulünü duymak için sabırsızlanıyor gibiydi.

"Bunu kabul edecek kadar deli olsam bile, ki açıkçası değilim. Ama öyle olsaydım bile, Curtis'in bunu kabul edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Onun da pragmatik bir tarafı olduğunu varsayıyorum." Ona bir adım yaklaşp omzuna düşen bir tutam saçını geri çekiyorum. "Bak ne diyeceğim, tatlım. Onun ve senin vicdanını rahatlatmak için sana bir milyon vereceğim. Yeniden finansman yerine bunu kullanabilirsin. Bunu erken bir düşün hediyesi olarak düşün."

Çenesi düşer ve bana yaklaşmak için öne eğilir, parmağını göğsüme batırır. Manikürlü tırnağı, misafirlerinden burada yaptığı tüm ağır işleri gizleme çabası, gömleğimi delip derime batmak üzere. Gözleri öfkeyle parlıyor ve atlardan biri ahırında gürültü yapmasaydı, dişlerini gıcırdatışını duyabileceğime eminim.

"Bu ne kadar berbat bir durum, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye tükürüyor.

"Curtis'e bu fikri söylemek bile istemiyor musun?" Mantıklı kalmak için elimden geleni yapıyorum. Onun kabul edeceğini sanmıyorum, ama denemeye değer.

Nişanlısının benim şartlarımı kabul edeceği fikrinin ne kadar saçma olduğunu tartışacakmış gibi tekrar konuşmaya başlar, ama yüzünde çok hafif bir değişiklik belirir. Bir parça şüphe, ve bu bana Curtis hakkında bilmem gereken her şeyi anlatır.

Bir erkeğin ona dokunmasına izin vermem. Elimden gelse, başka hiçbir erkek ona bir daha dokunamaz. Ama bu çok açık

—kirpiklerinin titremesinden alt dudağını ısırmasına kadar

—onun kabul edeceğini düşündüğünü gösteriyor. Kafasını sallar, bir adım geri atar, kollarını kavuşturur ve uzaklara bakar; hayal kırıklığıyla bana dönmeden önce dudaklarından uzun bir iç çekiş kaçar.

"Mantıklı ol ve belgeleri imzala." Bu son bir rica, ama o pes ediyor. Bunu hissedebiliyorum. Umut göğsümü dolduruyor.

"Üzgünüm, hayatım. Yapamam."

"Bana "canım" deme." Bana uyarıcı bir bakış atıyor.

"Tabii ki, tatlım." Çenesi geriye doğru eğilirken ve dudakları aralanırken ona göz kırpyorum. Ben de ona uzun zamandır öyle dememiştim. Çocukken aşık olup evlendiğimizden beri, bizim için her zaman bu kadar basit olacağını düşündüğümüzden beri... Bizim öncekilerden farklı olduğumuzu düşündüğümüzden beri.

Wolfsbane ahırının kapısını sallayarak dışarı çıkmak istediğini belirtirken, uzaktan bir kamyonun garaj yoluna girdiğini duyuyoruz. Gözleri sesi takip ediyor ve uzun bir dakika boyunca ahırın kapısından dışarıya bakıyor.

"Neden bunu yapmak istiyorsun ki?" diye sordu, bana bakmadan.

"Nostalji." Bu soruyu soracağını bildiğim için bu cevabı önceden prova etmiştim.

O bir nefes verir, gözleri üzerimde dolaşır, sonra tekrar kapıya döner.

"Hayatında hiç nostalgik olmadın. Senin için her zaman ileriye doğru hareket vardı. Her zaman gelecek hafta, gelecek yıl, gelecek yüzyıl vardı. Şimdi, birdenbire, anıları yad etmekten hoşlanmaya mı başladın?"

"Evet, ama burası aynı zamanda yetkililer için kayıtlı evim ve şu anda evrakları yeniden doldurmak istemiyorum. Bürokrasiden nefret ediyorum." Bu bir yalan değil, sadece tüm gerçek değil. Sanki bu onun için çok kolaymış gibi başını eğiyor.

"Sana hanımda bir oda verebilirim," diye pazarlık yaptı ve bana iyimser bir bakışla döndü.

"Hayır. Senin kadınların günlük maceralarına çıkarken şafak vakti uyanmak istemiyorum. Kendi evimi, kendi yatağımı istiyorum."

"Peki. O zaman sen evcilik oynarken ben hanın içine taşınırım. Böylece her şeye daha yakın olurum."

"Ya hep ya hiç." Şansımı zorluyorum ve şimdi onun dikkatini çekiyorum. Gözleri yüzümü tarıyor ve sertleşiyor.

"Bunu mu yapacaksın? Çiftliği ve hanı benden almaya mı çalışacaksın? Onları hiç istemediğin halde?"

"Sana söyledim. Son birkaç ayda düşünmek için çok zamanım oldu. Başka bir yerde olsaydım neyi farklı yapardım diye düşündüm.

daha farklı bir yerde olsaydım ne yapardım diye düşündüm." Ona bir parça dürüstlük sunuyorum, ama nedense bu rahatsız edici itiraf onu daha da kızdırıyor.

"Nostaljiye kapılıp yeniden başlamak istiyorsun, bu yüzden buraya gelip yıllarca uğraşarak elde ettiğim her şeyi alabilirsin, öyle mi? Hepsi dışarıda işler biraz zorlaştığı için, şimdi eve gelip saklanabileceğini düşünüyorsun. Hiçbir şey olmamış gibi her şeyi eski haline getirebileceğini sanıyorsun. Geri kalanımızı siktir et, değil mi?"

Cevap vermemek için dilimi ısırıyorum. İşler ters gittiğinde, ikimiz birlikte bu noktaya geldik. O da bu konuda benim kadar inatçıydı. Ama şu anda büyük bir istekte bulunuyorum ve bunun farkındayım. O kadar sert davranmasına gerek olmasa da, bu azarlamamın bir kısmını hak ediyorum.

"Halka açık olmayan bir yerde kalmak, şartlı tahliyemin geri kalanını tamamlamak ve bir sonraki adımımı belirlerken biraz istikrar hissetmek istiyorum. Size tüm bunları ve verdiğim rahatsızlık için bir milyon dolar teklif ediyorum. Doksan gün ve hayatınızın geri kalanında hepsine sahip olacaksınız. Bu, benim yapabileceklerime kıyasla piyango kazanmak gibi bir şey."

"Ve sonra sonsuza kadar siktir olup gidecek misin? Bir daha senden haber almayacak, seni görmeyecek miyim? Avukatın bir gün ortaya çıkıp, tüm sözlerini geri alabileceğin bir boşluk bulmayacak mı?" Kollarını beline sıkıca doladı.

"Eğer istediğin buysa."

"İstediğim bu. Şu anda burada durup seninle bu konuşmayı yapmak bile istemiyorum. Bana kalsaydı, hemen siktirip giderdin ve bir daha da geri gelmezdin."

Bu ateşe benzin dökmek için dilimi ısırıyorum.

ateş

e

ben

zin

dök

me

mek

için

dilim

i

ısıtır

ım.

Her şeyi siyah beyaz istiyorum. Ve bunu kanınla imzalamını istiyorum. Bundan azını kabul etmem."

Sıradan bir insan muhtemelen onun öfkesinden korkardı, ama ben onun öfkesinin yeniden alevlenmesini seviyorum. Öfke, benim için hala bir şeyler hissettiği anlamına geliyor. Asıl tehlike ilgisizliktir. Şu anda, bunu düzeltmek için hala bir şansım var. Bu şans, cehennemin derinliklerinde, hızla düşen sıcaklıklar ve kar kokusu içinde olabilir, ama ben bunu kabul ederim.

, hızla düşen sıcaklıklar ve kar kokusu olsa da, ben bu şansı değerlendireceğim.

"O zaman evet mi demek istiyorsun?" Yüzümde sırıtış görünmesin diye yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım.

"Hayır." Bu kelimeyi neredeyse tıslayarak söyledi. "Düşünmem lazım. Curtis'le konuş. Önce avukatımın beni bu durumdan kurtaramayacağından emin ol."

"Avukatın mı?"

"Bir avukatım var." Gözlerini kısarak bana bir bakış attıktan sonra tekrar başka yere baktı. "Tabii ki, hala bunun her an uyanacağım bir kabus olduğunu umuyorum."

"Korkarım ki öyle değil, tatlım."

Ahırdan çıkmadan önce bana bir kez daha bakıyor. "Son bir şey daha..." diye sesleniyorum ve o duruyor ama bana bakmak için dönmüyor. "Sadece açık olmak istiyorum. Yatağımı geri istiyorum dediğimde, senin içinde olmasını kastediyorum."

Onun sinirlendiğini görüyorum ve o, fırtına gibi çıkmadan önce omzunun üzerinden bana orta parmağını gösteriyor. Wolfsbane'e dönüp elimi onun yelesinin üzerinde gezdiriyorum.

"Hayır demediğini fark ettin mi?" diye fısıldarım, ahırın kapısının onun ardından çarpıldığını duyunca gülümserim.

BEŞ

Hazel

"BU DELİLİK. Onun buraya gelip bunu önerdiğine inanamıyorum. Sana bunu söylediği için onu dövmeliyim." Curtis yatmadan önce banyo kapısından bağırırken alnında damarları patlayacakmış gibi görünüyor ve ben sadece onaylayarak başımı sallıyorum. Uzakta park edilmiş karavanın bulunduğu pencereden dışarı bakıyorum. Başka ne diyebilirim ki? Eğer eski karısı ortaya çıkıp aynı teklifi yapsa, muhtemelen bir şeyler yakardım.

"*Bu* delilik," diyorum yumuşak bir sesle. Tek bir sorun var. "Ama alternatif daha kötü olabilir. Eğer boşanmayı uzatırsa... Sahip olmadığım paraya mal olacak ve hanı ve çiftliği ona kaptırabilirim. Evimizden olacağız. İşimden olacağım..."

"Hâlâ onun olduğunu bana hiç söylemedin." Curtis bana ihanet etmişim gibi bakıyor.

"Bilmiyordum. Boşanma anlaşmasının bir parçası olarak, beş yıl boyunca tüm emlak vergilerini ödemeyi kabul etti, bu yüzden önümüzdeki yıla kadar bunları devralmam gerekmiyordu. Ailesinin muhasebecisi her zamanki gibi bu konuyla ilgileniyordu." Açıklamaya çalışıyorum, ama bu kadar bariz bir hatayı gözden kaçırmış olmaktan utanıyorum.

Eski kocam, ev işlerinin yapılma şeklini beğenmediğimde ya da televizyonda Queen City Chaos'u çok uzun süre izlediğimi düşündüğünde ara sıra tartıştığımızda, zaman zaman hassas bir konu olarak gündeme gelirdi. Geçen yıl şahsen izlediğim Rampage-Chaos maçının hayranı olmadığı kesindi, ama savunmam gerekirse, Ramsey benim orada olduğumu bilmiyordu. Bu küçük tartışmalar dışında, birlikte oldukça iyiyiz ve bu haberin bizi ne kadar kötü bir duruma sokacağını hiç bilmiyorum.

"Bu, şimdiye kadar ortaya çıkması gereken bir şey gibi görünüyor. Düğün tarihimiz sadece birkaç ay kaldı. Vergileri ödediğini bana daha önce söyleyecek miydin?" Curtis'i daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim.

"Bilmiyorum. Sanırım ortaya çıkarsa söylerdim. Açıkçası senin umursayacağını düşünmemiştim. Bu hiçbir şeyi değiştirmez ki." Utangaç bir şekilde omuz silkiyorum. Han ve yapmamız gereken iyileştirmelere o kadar odaklanmışım ki, bu konuyu kendim bile pek düşünmemiştim.

"Şey... şimdi önemsiyorsun, değil mi?" diye mırıldanır.

"Maalesef," diye mırıldanırım.

"Bu bir kabus." Uzağa bakıyor.

"Öyle," diye katılıyorum. Genelde bir konuda bu kadar yanılmam ve bunu sevmediğimi güvenle söyleyebilirim.

"Hala evli olduğunu nasıl bilmezsin?" Sesi, aksi takdirde sakın tavrının aksine.

Her şeyi mahvettiğimi ve bunu düzeltmeye çalıştığımı açıkça belirtmek istiyorum. Bu durum beni endişeden midemi bulandırıyor. Ramsey çok az çabayla benim için önemli olan her şeyi mahvedebilir ve kendimi bu duruma düşürdüğüme inanmıyorum. Sorumlu olan, ders veren ve herkesin işlerini düzgün yapmasını sağlayan kişi olmaya alışkınım. Bunun mağduru olmak, bu çiftlik evinin duvarlarının üzerime çöktüğünü, nefesimi kesip beni boğduğunu hissettiriyor. Gece geç saatte atları ahırdan çıkarıp binmek için kaçmak istiyorum.

"Evrakları doldurduğumu sanıyordum. Boşanmadan sonra her şey çok karışmıştı. Sadece ayakta kalmaya ve işleri yolunda tutmaya çalışıyordum. Bu konu hiç gündeme gelmedi. Ama gönderdiğim günü hatırlıyorum. Gönderdiğimi *biliyorum*," diye ısrar ediyorum.

Evrakları doldurmaktan çok korkuyordum. Arabaya binip postaneye gitmek için kendimi yarım düzine kez ikna edip vazgeçtim, ama yedinci denemede anahtarlarımı alıp yola çıktım. Ellerim titreyerek tüm yolu sürdürdüm. Sol üst köşesinde pas lekesi olan, gıcırdayan mavi metal posta kutusunun kapısını açtım ve uzun dakikalar boyunca ona baktım, sonra manila zarfı içine attım. Kalbim hala acıyorsa bile. Benim

Ağlamaktan ciğerlerim yanıyordu. Onsuz ölecekmişim gibi hissetsem de.

Yani gönderdim.

"Yani gönderdin ve ne oldu, hiç dosyalamadılar mı?" Sorusu beni anılardan kopardı.

"Sanırım? Ya da hiç almamışlardır. Öyle iddia ediyorlar."

"Hiç kontrol etmedin mi?" Soruları suçlama gibi geliyor.

"Hayır. Gönderdim. Önemli olan buydu. Noktalı çizgiyi imzaladık. Boşanma anlaşmalıydı. Avukatları bile dahil etmedik. Sadece anlaşıp, imzaladık ve ben gönderdim. Kontrol etmeyi düşünmedim. Biz üzerimize düşeni yaptığımız sürece, onların da üzerlerine düşeni yapacaklarını düşündüm."

Curtis başını sallar ve bana bakar, yüzünde küçümseme ifadesiyle. Bunun bana mı, Ramsey'e mi, yoksa ikimize mi yönelik olduğunu bilmiyorum.

"Adını değiştirmiş olsaydın ya da başka bir şey yapmış olsaydın, ortaya çıkardı."

"Biliyorum. Öyle yapmalıydım." Ramsey, Briggs'e hiç geri dönmediğimi fark ettiğinde, bunun daha da büyük bir pişmanlık olacağını hissediyorum.

"Gitmeliydin," diye tekrarlıyor.

"Buna değmeyecek kadar çok iş gibi görünüyordu. Her şeyi unutmak istedim, daha fazla zaman harcamak istemedim."

"Şey... Eminim şimdi farklı hissediyorsundur." Kötü niyetle söylemiyor, ama yine de canımı yakıyor. "Bununla mücadele etmek bir servete mal olacak."

"Parayı nereden bulacağımızı bilmiyorum." Ağlamamaya çalışarak başımı sallıyorum. Ramsey Stockton'a daha fazla gözyaşı dökmek istemiyorum.

"Ailem bize başka bir şey ödünç veremez. Düğün için ellerinden geleni yaptılar, bu yüzden düğünü iptal etmek zorunda kalacağız. Ya da ertelemek. Onlara nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Bu bir felaket." Curtis bu düşünceyle alnını kırıştırır.

Henüz onun ailesiyle tanışmadım bile. Her zaman dünyanın öbür ucunda bir seyahatte oluyorlar, ama bu yıl düğün planlarını tamamlamak için tatili bizimle geçirecekler. Kit ve ben onların ziyaretini planlamaya çoktan başlamıştık. Onları tanımadan önce

"Biliyorum. Hala bir plan bulabileceğimi umuyorum. Bazen uyuyarak sabah daha iyi bir fikir bulabilirsin." Elini tutmaya çalışıyorum ama bana sırtını dönüyor ve yorganı omuzlarına sıkıca sarıyor.

"Evet. Belki," diye mırıldanıyor.

Kalbim sıkışıyor. Planlarımızdan herhangi birini gerçekleştirebilirsem şanslı sayılırım. Boşanma aylar sürebilir, özellikle de o işleri karıştırırsa bir yıldan fazla sürebilir — ve o zaten bunu yapacağına söz verdi. Onu yeterince iyi tanıyorum, şartlarına sadık kalacak kadar inatçı olduğunu biliyorum.

Ertesi sabah kahvaltımızı bitirirken Curtis telefonunu bir kenara koyup bana bakar. Konuşmadan önce düşünceli bir şekilde gözleri üzerimde dolaşır.

"Bence yapmalısın," diyor düz bir sesle, sanki bu bir iş kararıymış gibi.

"Ne?" Hazırlıksız yakalandım.

Dün geceki öfkenin bugün de devam edeceğini tahmin ediyordum. Önümüzdeki seçeneklerin artılarını ve eksilerini tartışmak için birkaç saat daha harcamamız gerekeceğini düşünüyordum. Geceyi uyanık geçirdim ve en azından geçici olarak Ramsey'in karısı olma fikrine alışmaya çalıştım, ama Curtis'i bunun en iyi seçenek olduğuna ikna etmem gerekeceğini düşündüm. Çünkü kesin reddi ve yersiz öfke mantıklıydı, ama bu sessiz kabullenme beni şaşırttı.

"Bunu düşündüm ve başka seçeneğimiz olmadığını düşünüyorum. Çiftliği ondan kurtarmalıyız ve devam edebilmek için yeniden finansman sağlamalıyız."

"O konuda..." diye yumuşak bir sesle söylüyorum.

Bana bakar, yüzünde şaşkınlık belirir ve kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırır.

"Bize para verecek." Dün gece ona bu kısmı anlatmamıştım. Teklifin tamamı, parayı da eklemeden yeterince kirli geliyordu.

para konusu eklenmeden de yeterince kirliydi.

"Refinansman için para mı?"

"Ve biraz daha fazlası. Bir milyon." Neredeyse fısıldayarak söylüyorum.

"Neden?" Anlam veremiyormuş gibi kaşlarını çatıyor ve bu tepki beni rahatsız ediyor.

"Benim buna değmediğimi mi düşünüyorsun?" Bu aptalca bir söz. Bu tartışmayı henüz bitirmeden başka bir tartışma başlatıyorum. Önümüzdeki iki ay boyunca tartışacak yeterince sorunumuz zaten var. Yüzünde bir anlık sinirlilik beliriyor.

"Sadece neden böyle bir şey yaptığını soruyorum." Curtis'in sesi sinirli bir hal alıyor.

"Neden böyle davrandığını bilmiyorum." Bariz olasılık dışında, ama buna inanamıyorum.

"Naif olma. O her zaman istediğini elde etmeye alışkın, egoist bir pislik. Seni geri istiyor, burayı da, ya da en azından istediği zaman elde edebileceğini kanıtlamak istiyor." Öfkesi alevlenir, ama hemen bastırır, elini uzatıp yanağımı okşar. "Ama senin bundan daha akıllı olduğunu biliyorum ve bizim sahip olduğumuz şeyin, onunla sahip olduğun her şeyden daha iyi olduğunu biliyorum, bu yüzden endişelenmiyorum. Eğer bunu yaparsan, tüm borçlarından kurtulur ve bir de bonus kazanırsan..." Omuzlarını silkiyor ve dudaklarını sıkıştırıyor, sanki yüzleşmemiz gereken acı bir gerçekmiş gibi. "Bunu ciddi olarak düşünmemiz gerektiğini hissediyorum."

"Bu tepkin beni şaşırttı. Bunun kesinlikle karşı çıkacağını düşünmüştüm."

"Bu tür konularda nasıl düşündüğümü biliyorsun. Düşün. Han işletmesi. Eski sevgilin. Pragmatik olmaktan başka bir şeyin anlamı yok. Ayrıca, o seni ve burayı doksan günlüğüne alıyor. Ben ise seni ve tüm bunları hayatımın geri kalanında alıyorum. On yıl sonra, üç ayın hiçbir önemi kalmayacak." Kahvesinden uzun bir yudum aldı.

Bu konuda haklı. Her konuda pragmatik. Benim hırslı hayallerimin ve çılgın fikirlerimin tam tersi. Beni her zaman gerçeklere bağlı tutuyor ve daha büyük resmi, finans, bütçe ve gerçeklik gibi şeyleri düşünmemi sağlıyor. Ramsey bunu hiç denemedi bile. O da benim kadar hayalperestti. Sadece farklı yönere giden hayallerimiz olduğu için talihsiz bir durumdaydık; onun hayali Ohio'ya, benimki ise buraya.

"Sanırım bu doğru. On yıl sonra bunların hiçbirinin önemi kalmayacak. Ama bu... Onun beni yatağında, sadece uyumaktan çok daha fazlasını yapmak için istediğini biliyorsun. Bu aldatmak gibi gelmiyor mu sana?" Dün gecedən beri bu konunun özünü dolambaçlı bir şekilde konuşuyoruz. Hanı, çiftliği, onun evde kalmasını ve bu oyunu oynarsak boşanmanın ne kadar kolay olacağını tartıştık. Ama Ramsey'nin isteğinin çok net olduğu gerçeğini tartışmadık.

"Bana anlatıyorsan ve ben de kabul ediyorsam, bu aldatma olamaz. Daha çok bir izin belgesi gibi. Bize üç bin dönümlük bir çiftlik, senin hanın ve görünüşe göre istediğin gibi yenilemek için fazladan bir milyon dolar kazandıracak bir izin belgesi."

"Ama ben bunu istemiyorum," diye ekliyorum, çünkü bunu yapmak zorunda hissediyorum. Hem kendim hem de onun için. Özellikle de ön izlemeyi gördükten sonra. Eski kocamın çekici olduğunu inkar edemem, ama bunun birçok dezavantajı olduğunu ve onun tüm güzelliğini mahvettiğini kendime hatırlatabilirim.

Curtis düşünceli bir şekilde bana bakar, yüzümü inceler.

"Eğer seni zorladığını veya güvenli olmadığını hissediyorsan ve bunu yapmak istemiyorsan, bana söyle. Seni rahatsız edecek hiçbir şeye ortak olmak istemiyorum." Kaşları derin bir çatıkla aşağı doğru eğilir.

"Bana zorla sahip olmayacak." Kafamı sallıyorum. Ramsey hakkında bu kadarını biliyorum.

Aslında, *izinsiz* zor kullanmayacak demek daha doğru olur. Curtis'e bu bilgiyi paylaşacağımdan değil tabii. Ramsey, Curtis'e hiç anlatmadığım en karanlık fantezilerimi biliyor ve şu anda bu çelişkiyi ortaya çıkarmak için uygun bir zaman olduğunu düşünmüyorum.

"Ona güveniyor musun?" Curtis, yine dalgın dalgın düşüncelere daldığını fark ederek sorar.

"Bana saygı duyuyor. Biz birbirimizi sevmesek de o hala ailemi seviyor. Bana zarar vereceğinden, zorlayacağından ya da bunun gibi bir şey yapacağından endişelenmiyorum." Hemen kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Ramsey kalbimi kırdı, ama ruhumu kırma riskini asla almazdı. Onu tüm kalbimle nefret etsem de, yine de ona hayatımı emanet ederdim.

"Ama endişeleniyorsun?"

"O doğanın bir gücü. Bir kasırga gibi gelir ve ardında her şeyi yıkıp geçer. Burayı ya da bizi mahvetmesini istemiyorum," diye açıklıyorum, Curtis ellerimi kendi ellerine alırken.

"Bizi mahvetmez. Aksine, bize yardım ediyor, değil mi? Sonunda burayı kendine ait hale getireceksin. Ayrıca, odaları yenilemek ve ahırları istediğin gibi tamir etmek için paraya da sahip olacaksın."

Geriye yaslanıp çayımı yudumlarken ona kaşlarımı kaldırıyorum. Şimdi onu incelemek benim sıram, çünkü içimdeki küçük endişe baloncuğunu engelleyemiyorum. İçimdeki küçük ses, bu tür riskler söz konusu olsa bile hiçbir erkeğin bu kadar anlayışlı olamayacağını söylüyor. Özellikle de eski sevgilimi görmüş bir erkek.

"Ne?" diye sordu uzun bir dakika sonra.

"Buna bu kadar kayıtsız kalmana inanamıyorum. Durum tersine olsaydı ve eski sevgilin senin hala birlikteymişsiniz gibi davranmanı isteseydi, çok kızardım. Asla kabul edemezdim." Bunu önerdiği için onu bıçaklamayı bile düşünürdüm.

"Bu fikri sevmiyorum, Hazel. Tabii ki, başka birinin sana dokunması hoşuma gitmiyor. Ama uzun süren, karmaşık bir boşanmanın senin ruh sağlığına ve mali durumumuza ne yapacağını tahmin edebiliyorum. Er ya da geç evlenme şansımızı saymıyorum bile. Ayrıca, dediğim gibi... o lanet olası bir ezik. İş yok. Evi yok. Hapisten yeni çıkmış. Senin böyle birine aşık olacağından endişelenmeme gerek yok." Curtis gülüyor; kibirli ve küçümseyici bir gülümseme. Ramsey'i, şimdiye kadar düşündüğü en saçma şey gibi, başını sertçe sallayarak reddediyor.

Damarlarımda bir gerginlik hissediyorum — öfke ve savunmacılıkla dolu bir gürültü. Ramsey'nin beni soktuğu durum göz önüne alındığında, hissetmemem gereken duygular. Ama o, hoşuma gitse de gitmese de benim bir parçamdı. Ramsey benim olmadan çok önce, o benim ailemin bir parçasıydı. Kardeşimin en iyi arkadaşı. Evindeki karmaşadan kaçmak için hep bizim evdeydi — ironik bir durum, çünkü onun ailesi zengindi, benimki ise fakirdi. Ama ailem onu çok severdi. Çok. Boşanmamızdan sonra kardeşim ve Ramsey birbirlerinden uzaklaştılar da, yine de ekran başında kardeşimin ev sahibi takıma karşı oynarken onu destekleyen ilk kişiler onlardı. Hepimiz hala

Televizyonda yargılanmasının sonucunu nefesimizi tutarak izledik ve en iyisini umduk. Her iyi aile gibi, onun hakkında kötü konuşmak istersem bu başka bir konu, ama onun hakkında kötü konuşan başka birine karşı sonuna kadar mücadele ederim.

Ama şu anda, kendimi tutmam gerekiyor. Curtis'in burada iş kararı dışında başka bir şey olduğunu düşünmesini istemiyorum, ki bu kararı baskı altında veriyorum.

"O süre boyunca benimle birlikte olmamana bir sakıncası yok mu?" diye soruyorum, çünkü bu düzenlemenin tüm sonuçlarını düşündüğünden emin değilim.

"Tabii. Zaten o eğitim için çoğu zaman Vegas'ta olacağım. O birkaç hafta sonu geri döndüğümde, bir otel odası kiralayabilirim." Gözleri parladı ve bana döndü. "Belki gizlice kaçıp benimle orada buluşabilirsin. Bir ilişkimiz varmış gibi davranabiliriz." Şakacı bir şekilde sırtıttı ve bu durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Sözlerinin gerçekliği kafamda yankılanmasına rağmen gülümsüyorum, ama onun bu rahat tavrı beni tedirgin ediyor.

"Onunla yatmamdan gerçekten endişelenmiyor musun?"

Gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüşür. "Senin bana onun seni tatmin edemediğini söyledikten sonra hayır."

Gözlerim telefonuma kayıyor ve boğazımı temizliyorum.

"Ciddi ol. Onu öpmem, onunla yatmam seni rahatsız etmez mi?" diye ısrar ediyorum. Hanı kurtarmak için bunu yapmak ve bu süreçte Curtis'i kaybetmek istemiyorum.

"İlk çıkmaya başladığımızda başka insanlarla görüşüyorduk. Bunun nesi farklı?"

"Çünkü evlenmek üzereyiz." Ses tonumda sinirimi belli etmemeye çalışıyorum. Onunla daha fazla kavga etmek istemiyorum.

"Ve evleneceğiz."

"O zaman sen de başka insanlarla yatacak mısın?" Bu düşünce beni sanki tuğla gibi vurur — sonuçta o Vegas'ta olacak. Nişanlından uzaklaşmak için daha iyi bir yer olabilir mi?

"Bilmiyorum. Bu izin her iki taraf için de geçerli olmalı." Sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkiyor, ama sanki göğsüme tuğla çarpmış gibi hissediyorum.

göğsüme çarpmış gibi hissettim.

"Ama ben izin belgesi istemiyorum, ve olsaydı bile Ramsey Stockton için kullanmazdım." diye itiraz ediyorum. Onun önünde sıraya girecek üç film yıldızı ve bir şarkıcı aklıma geliyor. Ama onun yine de listede olacağını bilmek - nefret dolu bir seks olsa bile - biraz rahatsız edici. Bu çirkin gerçeği daha sonra yüzleşmek zorunda kalacağım.

"Eğer bununla rahat olmadığını söylersen, bunu saygıyla karşılarım. Gerçi bu biraz haksızlık gibi görünüyor." Ağzı sert bir çizgiye büründü ve başını yana eğdi, sanki nişanımızın sınırlarını değil de markette hangi elmayı seçeceğini düşünüyormuş gibi.

"Bu durumdan rahatsızım," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum ve gözleri benimkilere bakıyor.

"Tamam." Bana bakışında bir tür kabullenme var, ama bu rahatsız edici bir kabullenme.

"Bu, hislerini değiştirir mi?" diye soruyorum. Ondan daha fazlasını, daha fazla mücadele, daha fazla düşüncüyü, daha fazlasını istiyorum, ama o bu durumdan memnun görünüyor.

"Sana güveniyorum, bebeğim. Bunun senin için sorun olmadığını, bunu daha kolay hale getirmek ve onun yardımıyla hanı düzeltmek için yapmak istediğini söylüyorsan, ben de sorun yok. Kimle evleneceğini biliyorum." Elini benimkinin üzerine koyar. "Tabii ki, hayalinde ve özleminde olanın ben olduğumu da biliyorum."

Görünüşe göre, Curtis'in egosunu hafife almışım, o da Ramsey'i hafife almış.

SIX

Ramsey

HAZEL ve ben, çiftlik evinin mutfak masasında tedirgin bir sessizlik içinde duruyoruz. Hâlâ annemin eski, masif meşe masası duruyor ve annemin onu değiştirmedini bilmek içimi biraz ısıtıyor. Etrafa bakıyorum, bunca yıl geçmesine rağmen evde hâlâ ailemden çok şey var. Bazı anıları istiyorum, bazılarını ise unutmak istiyorum.

"Bir şey içmek ister misin?" Annem sandalyenin yanında duruyor.

"İhtiyacım yok." Kafamı sallayıp, her zaman oturduğum sandalyeyi çekiyorum.

"Tamam..." Bir an için ayaklarını yerinden oynattıktan sonra sonunda benim önerimi kabul etti. "Teklifini düşündüm ve Curtis ile konuştum. Yapmaya karar verdik, ama birkaç şartla." Cümlede "*biz*" kelimesini sanki hayatı buna bağlamış gibi vurguladı ve ben onu düzeltme isteğine direndim.

"Koşullar nedir?" Koşulları sevmem. Benimle karım arasında olması gereken bir konuda onun söz sahibi olmasını sevmem, ama sanırım beş yıl sonra bu anlayışı geri kazanmam gerekiyor. Bunu yapmaya da niyetliyim.

"90 gün boyunca Curtis ile konuşmaya devam edeceğim. Zaten çoğu zaman şehir dışında olacak. Ama onunla ilişkiyi kesmeyeceğim."

"Öyle yapacağını düşünmemiştim." Endişelenmiyorum. Curtis'i gördüm. O, zamanı geldiğinde üzerinden geçeceğim lanet bir hız tümseği.

"Tüm evrakların önceden imzalanmasını istiyorum. Onları bankadaki bir kasaya koyup anahtarı Bo'ya verebiliriz."

Bo, onun en büyük ağabeyi ve benim en iyi arkadaşım Boden Briggs, ancak ona zarar vermem bu arkadaşlığımıza uzun ve zorlu bir dönem yaşattı.

"Bunu yapabiliriz," diye kabul ettim.

"Misafir odasında yatarsın." Bunu söylerken masaya bakıyor, çünkü benim tepkimin ne olacağını biliyor. Ne istediğimi açıkça belirttim ve bu konuda tartışmak istiyorum. Başından beri onun yatağında, bizim yatağımızda yatmak istediğimi ısrarla belirtmek istiyorum. Ama kendimi tutuyorum. Onunla şimdiden sürtüşme yaşamak istemiyorum, özellikle de benim bu berbat planımı kabul etmek üzereyken.

"Misafir odasından başlayacağım. Alışman için zaman tanıyayım." Gözleri yavaşça benimkilere doğru yükselirken yüzünü inceliyorum. "Ama buraya tekrar alıştığında, odamı ve yatağımı geri istiyorum." Konuşmaya başladığını görüyorum ve misafir odasına gideceği konusunda bir yorum yapamadan sözünü kesiyorum. "Seninle birlikte."

"Bu konuda hiçbir şey vaat etmiyorum." Gözlerinde çelik gibi bir meydan okuma var.

"Söz vermen gerekmez." Oluşmaya çalışan gülümsemeyle mücadele ediyorum, ama o yine de fark ediyor ve gözleri daralıyor.

"Ben senin hatırladığın kız değilim."

"Buna güveniyorum."

"O zaman hayal kırıklığına uğrayacağını bil. Artık senin gibi erkekleri hiç umursamıyorum. Dövmelerin, kasların ve zeki olduğunu düşündüğünde yaptığın o küçük çarpık gülümseme artık cazibesini yitirdi. Artık hepsi benim için sadece uyarı işaretleri."

"Bu, erkek arkadaşını seçme nedenini açıklıyor." Bu kısma dayanamıyorum.

"Nişanlım," diye düzeltiyor.

"Onun için istediğin süslü Fransızca isimleri kullan, tatlım. Son baktığımda hala *Hazel Stockton'dı*." Soyadını söylediğimde burnunun hafifçe seğirdiğini görüyorum.

"Buna bir anlam yükleme. Değiştirmek için çok tembeldim, hepsi bu."

Kesinlikle öyle düşünüyorum. Boşanmak istediğinde beni düşündüğüm kadar nefret ediyor olsaydı, bunu değiştirirdi. Günlük hayatında bunu tekrar tekrar söylemek zorunda kalmaya dayanamazdı. Briggs'e geri dönmemesi bir anlam ifade ediyordu — bunu henüz kabul edebiliyor olsun ya da olmasın.

"Başka kurallar var mı?"

"Aileme bunun kirli ayrıntılarını anlatmıyoruz. Ya da kasabadaki kimseye. Şartlı tahliye için burada olman gerektiği konusunda bir yalan uyduruyoruz ve sistemdeki bir hata nedeniyle hala evli olduğumuz için, mutlu bir aile olmamız adalet sistemi için daha iyi görünüyor. Curtis ve benim, hala evli olmamızın yarattığı karmaşayı çözmeye çalışırken, şimdilik ayrıldığımızı söyleyeceğiz."

"Onlara yalan söylemekten hoşlanmıyorum." Ben bir pislik olabilirim, ama dürüstlük benim sahip olduğum az sayıdaki ahlaki değerler arasında üst sıralarda yer alıyor.

"Bo, bana böyle davrandığını öğrenirse seni öldürür ve ben, o seni toprağın altına gömdüğünde parayı kaybetmek için tüm bunları yapmayacağım."

"Kaybetmezsin. Hatta, bu en hızlı yoludur. Katil olmayı kaldırabileceğini varsayarsak." O hala vasiyetimin lehtarı. Ailem çoktan vefat etti ve kardeşlerimin kendi paraları var. Bu dünyaya çektiğim tüm acılar için bir ödemeyi hak eden biri varsa, o da odur. Bu bilgiyi duyunca gözleri fal taşı gibi açılır ve sonra uzaklara dalmış gibi başını sallar, bu bilgiyi sindirmeye çalışır.

"Cinayeti sana bırakacağım." Bunu yüksek sesle söylediğini fark etti ve eliyle ağzını kapattı. "Özür dilerim, bu... kaba oldu."

Omuz silkiyorum. "Doğru."

Bir an geçer ve sonra yüzünde meraklı bir ifade belirir. "Gerçekten boynunu mu kırdın?"

Ben başımı salladım ve o bunu daha fazla düşünmeden önce keskin bir nefes aldı.

"Seni televizyonda kelepçeli olarak gördüğümde inanamadım. Yani, biz burada kurallara pek uymuyorduk. Senin ailen diğerlerinden daha az, ama..."

Gündüz vakti, insanların gözü önünde cinayet işlemek çok fazla. O da bunu kastetmiş.

"Bea'yi öldürmeye çalıştı. Cooper'ı vurdu. Gözüm karardı ve olan oldu." Pencereden dışarı bakıyorum. Boynunu kırdığımı hatırlamıyorum, ama mahkemede videoyu yeterince izledim, olduğunu biliyorum.

"Bea... senin için önemli biri mi?"

"Coop'un kız arkadaşı. Benim değil. Ama tanıdığım en iyi insanlardan biri. Coop kimseyi kolay kolay sevmez. Orada durup onun onu öyle kaybetmesini izleyemezdim." Onlar, Cincinnati'deki hayatımın en önemli parçalarından biri ve onları özleyorum. Duruşma ve hapis cezasını atlatmamda bana destek oldular.

"Anlıyorum. Tüm bunlar olduğu için üzgünüm. Arkadaşlarına ve sana."

"Yapılması gerekeni yaptım. Sonuç iyi oldu. Önemli olan da bu." Bu konuyu konuşmaktan nefret ediyorum, ama bu konuşmadan kurtulabileceğimi sanmıyordum. Artık konuşalım bari.

"Cincinnati'de birisi var mı?" Soruyu sanki cevabı gerçekten duymak istemiyormuş gibi sessizce soruyor.

"Olsa burada olur muydum sence?"

Yüzünde bir acı ifadesi belirir ve geri çekilir. Nasıl algıladığını anlarım ve başımı sallarım.

"Öyle demek istemedim. Sadece... beni tanıyorsun. Ben birçok şeyim, Haze, ama aldatıcı biri değilim."

"Ama benden öyle olmamı istiyorsun."

"Hayır. Sana aldatmamamı istiyorum. Evlendiğin kişi benim, unuttun mu? Ayrıca, eski sevgilinin bunu kabul ettiğini söylediğini sanıyordum."

Gözleri yine kısılır, ama argümanımın geçerliliği konusunda benimle aynı fikirde değildir. Rahatsız edici sessizlik geri döner ve dizini sallamaya başladığında, bu sessizliği doldurmanın sırası bende olduğunu anlarım.

"Yani şartlı tahliye memurum için mutlu bir aile gibi davranıyoruz?"

Onlara böyle mi söyleyeceğiz?" diye soruyorum.

"Evet. En kolay açıklama bu gibi görünüyor. Tamamen yanlış da değil. Sanırım bu senin motivasyonunun bir parçası." Gözleri yüzümü araştırıyor.

"Motivasyonumu mu soruyorsun?"

"Bilmek istediğimi sanmıyorum." Pencereden dışarıya, kurtardığı birkaç atın otladığı uzaklara bakıyor.

"Eğer bilmek istersen, tek yapman gereken sormak."

Masaya bakar, parmakları, çocukken kardeşim oyuncak arabasını yarış pisti olarak kullandığında masanın yüzeyinde bıraktığı küçük çentiği okşar.

"Kasabanın geri kalanına ne diyeceğiz?" diye soruyorum, kardeşlerimi ve arkadaş çevremizin dışındaki dedikoduları düşünerek.

"Curtis gidiyor. Ben sadece... herkesin, yeniden evlendiğimizi öğrendiğimizde ayrıldığımızı düşünmesine izin vereceğim. O umursamayacaktır. Zaten buradaki insanların onun hakkında ne düşündüğünü pek önemsemiyor. Bunun ötesinde, ne isterlerse düşünsünler. Ben de umursamıyorum."

"Yani kasabanın geri kalanı ilişkimizin yolunda gittiğini düşünüyor ve ailen sırrımızın yarısını biliyor mu? Oldukça karmaşık bir ağ örüyorsun gibi görünüyor."

"Onlara gerçeği söylememi ve Bo ile Anson'ın seni kanlı bir şekilde dövmesini mi istiyorsun?"

"Anson'ın sağ kroşesi gelişmediyse, sanırım bir şansım olabilir," diye şaka yapıyorum, ama o sadece dudaklarını sıkıca kapatıyor.

"Öğleden sonra eşyalarını misafir odasına taşıyabilirsin. Orayı hazırlayacağım ve getirmek istediğin yiyecekler varsa buzdolabında yer açacağım."

"Gitti mi?" Bu kadar çabuk gitmesine şaşırdım. Biraz daha uzatacağını sanıyordum.

"Bu gece gidecek. Yarın ayrılıyor ve sabah havaalanına gitmek zorunda kalmamak için önceki gece Denver'da bir otelde kalacak."

"Nereye gidiyor ki?" "Vegas'a."

"Kumar oynayarak bu durumdan kurtulabileceğini mi düşünüyor?" Alaycı bir gülümsemeyle soruyorum.

"Aslında, kumarhanede çalışıyor ve terfi alacak. Terfi öncesinde orada yapması gereken bazı eğitimler ve ağ kurma çalışmaları var." Yüzündeki kendini beğenmiş ifade, onunla gurur duyduğunu gösteriyor ve bu, damarlarımda yeni bir kıskançlık dalgası yaratıyor. Benim hakkımda konuşurken de böyle mi görünüyordu acaba diye merak ediyorum. Çünkü futbol kariyerim, ayrılımamızın en büyük nedenlerinden biriydi. Ama bunu hiç belli etmeye niyetim yok.

"İyi. Ne kadar süreliğine gidiyor?" diye soruyorum. "On hafta."

Sanki kaderimde varmış gibi. Ne yaptığımı fark etmeden gülümsüyorum.

"Onu her gün düşünmem için burada olması gerekmiyor." Bana hiçbir şey ifade etmediğimi hatırlatmaya kararlı.

"Yine de ikiniz de kabul ettiniz." Omuz silkiyorum.

"Çünkü han zor bir dönemden geçiyor ve senin zamanlaman da buna denk geldi. Bundan başka bir şey değil."

"Eh, büyükannenin kaçamağına daha çok eğilimli olup, geniş açık gökyüzü ve Vahşi Batı'ya daha az eğilimli olduğunu düşünürsek, nedenini tahmin edebiliyorum. O hanımların ata bindiğini veya avlanma ya da balık tutma gezilerine para ödediğini sanmıyorum."

"Kuş gözlemciliği ve şarap tadımı yapıyoruz," diye savunmacı bir şekilde cevaplar.

"İnsanlar buraya yeniden canlı hissetmek için geliyorlar. Viski boğazlarını yakarken hissetmek, ormanda kaybolmak, iki mil yürüyüp dağın tepesine çıkıp gökyüzünün ne kadar büyük olduğunu görmek istiyorlar. Akşam yemeği için masaya koyacakları bir şeyler eve götürmek istiyorlar. Gün batımına doğru at sürmek ya da kovboyların peşinden gitmek istiyorlar. Onlara Doğu'daki evlerinin bahçesinde yapabilecekleri şeyleri sunuyorsunuz." Annem, babamın annesi pes ettikten sonra hanı işletmeye devam etmişti. Herkesi eğlendirmek için çeşitli aktiviteler düzenlemede çok başarılıydı. Hazel'in hanı işletme şeklini veya hanla ilgili hayallerini sevmiyordum, ama çok fazla para kaybettiğinden endişeleniyordum.

"Biz gayet iyiyiz." Kollarını göğsünde kavuşturdu. İnatçı Hazel, neredeyse sarsılmaz bir güçtür. Eğer ona bir şey söyleyen kişiyi sevmezse, hatalı olduğunu kabul etmektense hanı batırmayı tercih eder. O yüzden bu konuda çenemi kapalı tutup, onu kızdıracak başka bir konuya geçsem daha iyi olur.

"Eğer erkek oyuncağın benim sana nefes almamdan bile rahatsız oluyorsa, işler yolunda olamaz."

"Sana söyledim. Han zor bir dönemden geçiyor. O da benim kadar iyi biliyor ve üzerine düşeni yapmak istiyor. Ona pek seçenek bırakmadın ki." Sorun olduğunu ima ettiğim için bana sert bir bakış attı. "Ve bizim ilişkimiz hakkında varsayımlarda bulunma. İyi bir ilişkinin neye benzediğini hiç bilmiyorsun."

Bu tuzağa düşmek istiyorum, ama reddediyorum. Kendime, uzun vadeli oynarsam, sadece bir tartışmayı kazanmaktan çok daha tatlı bir şey elde edeceğimi hatırlatıyorum. İhtiyacım olan savaş, bir muharebe değil.

"Bu günlerde hangi odayı misafir odası olarak kullanıyorsun?" diye soruyorum, omzumun üzerinden merdivenlere bakarak.

"Eski yatak odan."

"Tamam, buzdolabı konusunda endişelenme. Otelde yemek yiyeceğim ya da kasabadaki kafeye gideceğim. Kit'in yemeklerini özledim, bu fırsatı en iyi şekilde değerlendireyim."

Hazel yemek yapmaktan hep nefret etmiştir ve evlendikten sonra yaptığı birkaç deneme, düşününce bile gülümsememe neden olan felaketlerdi. Bu denemeyi tekrarlamak isteyeceğini sanmıyorum ve nefret ettiği bir şeyi yapması için onu zorlamayacağım.

O gece, onun erkek oyuncağına ve bana servis ettiği yemeği ve sözlerimi geri alıyorum. Hiç de fena değil, benim yapabileceğim her şeyden çok daha iyi. Sadece onunla ilgili değişen bir şey daha olmasından nefret ediyorum. Benim bilmediğim ve parçası olmadığım bir şey.

Onun ve bu kasaba hakkında hoşlanmadığım pek çok şey var, özellikle de ikisinin neden olduğu mutsuzluk. Ama kaçırdığım tüm o küçük anlar hala kalbimi acıtıyor. Herkesin yaşarken önemsemediği, ama sen yokken geriye dönüp baktığında çok önemli görünen anlar.

Tabakları toplayıp mutfığa geri götürürken, her şeyi bulaşık makinesine koyarken, onun yanağına bir öpücük kondurur. Bu küçük hareket göğsümde bir delik açar, ama gülümser ve ayağa kalkar, kendi tabaklarımı da alıp onun arkasından giderim.

"Hana geri dönmem gerek. Bu akşam bir konuşmacı var ve onları karşılamam ve konuklar için hazırlık yapmam gerekiyor. Ben yokken birbirinize nazik davranabilir misiniz?" Üzerindeki önlüğü çıkarıp buzdolabının yanına asarken bize ihtiyatla bakar.

"Benim için sorun yok," diye cevaplar Curtis, ama ben mutfağa geri dönerken bakışları benim üzerimde kalır. Açıkçası, sorun benim.

"Uslu duracağım." Masaya dönüp biramı bitirip sandalyeme yaslanıyorum.

"Aptalca bir şey söylemesine izin verme. Denerse, çekip git." Hazel Curtis'e bakar, sonra gözleri tekrar bana döner. "Ve deneyecek."

"İnançsızsın," diye düşünürüm, parmaklarımı birbirine geçirip başımın arkasına koyarken sandalyeyi arka ayakları üzerine yaslarım.

"Kesinlikle yok," diye onaylayarak başını salladı ve kapıya doğru yöneldi. "Ciddiyim. Saçmalama, Ramsey." Kapının arkasında kapının çarpmasıyla duyduğum son sözlerdi bunlar.

"Senin duygularını inciteceğimden çok endişeli." O içkisini bitirirken ben de şişeden bir yudum alıyorum.

"Endişelenmesi için bir neden yok. Birbirimize karşı her zaman dürüst olduk ve o bana senin hakkında endişelenmeme gerek olmadığını anlayacak kadar çok şey anlattı."

"Huh." Ona gülümsüyorum. "Eh, bu iyi. Senin yerinde olsaydım ve onun bu kadar kolay kabul ettiğini bilseydim, aynı şeyi hisseder miydim, bilemem."

"Bütün bunları söylemezdim..." Boş şişeyi elinde salladı. "Ve bir milyon kolay para. Bence bu oldukça yüksek bir rüşvet."

"Haze'i sandığın kadar iyi tanıyor olsaydın, onun satın alınamayacağını bilirdin. İstemediği hiçbir şeyi yapmaz."

Bana sıkı ve yapmacık bir gülümseme atar ve şişeyi masaya sertçe bırakır. Gözleri benimkilere bakar ve onun sinirine dokunduğumu anlarım. O, onun bunu sorun etmediğini söylemiş olsa da, sorun ediyor.

"Belki de senin, benimle yeni bir hayata başlamak için kolay para kazanmanın bir yolu olduğunu düşünüyor."

"Bu sana uygun mu? Benim çiftliğimde, karımla birlikte yaşadığını bilerek?"

"Dün gece benim adımı söylerken, kimin yatağında olduğunu biliyor gibi görünüyordu." Yüzündeki küçük sırıtış, onu dışarı çıkarıp çit direklerinden birine çenesini dayamak istememe neden oluyor, ama gülümsememi yüzümde tutuyorum.

"Dün gece. Ama yarın gece, ondan sonraki gece, ondan sonraki gece... Ona aldığı nişan yüzüğü lavabonun kenarında dururken ve bacakları bana dolanmışken, senin bir adın olduğunu bile unutacak."

"Eğer onu orgazma ulaştırabilseydin, belki de unuturdu."

Bunun üzerine gülümsemem kaybolur. Neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum. Onun orgazm olabilmesi için ne gerekiyorsa denemeye sabırlı ve istekli olan ilk erkek bendim. Üniversitede, benim kötü bir seçim olduğumu bildiği halde bana geri dönmesinin nedeninin yarısı buydu. Yüzü buruşur ve benim tepkime güler.

"Evet, Hazel ve ben... her şeyi paylaşırız. Senin yatakta ne kadar berbat olduğunun acı verici detaylarını bile. Senin gibi biri için bu çok kötü olmalı. Bütün o şöhret ve para. Ama bir kadının ihtiyacı olan en basit şeyi bile beceremiyorsun."

Hazel ona bunu söylediye, bunun bir nedeni vardır diye düşünüyorum. Ve benim itiraz etmem, bu hikayeyi çürütmek için çaresizce uğraştığımı gösterir. Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum. O kadar uzun süre ki, rahatsız olup aniden ayağa kalkıyor.

"Çıkıp veda etmem gerek."

"Ah, evet. Yolda olman çok uygun. Bu, hepimiz için işleri biraz kolaylaştırıyor."

"Eminim, farkına bile varmadan her şey bitecek." Bana yine yapmacık bir gülümseme atıyor ve odadan çıkıyor. O gece onu bir daha görmüyorum ve bunun için minnettarım.

YEDİ

Ramsey

Ertesi sabah eve döndüğümde beni karşılayan, çocukluk odamdaki iki beden küçük, gıcırdayan eski yataktan kalkmak, karımın bir kutu kepekli gevrekle birlikte bıraktığı soğuk bir fincan kahve ve yarı bayat bir bagel oldu. Kit'in imzası olan çiftçi tabağı, kolay pişmiş yumurtalar, çıtır çıtır pastırma ve mükemmel tereyağlı tost şu anda beni çağırıyor, ama oraya gitmek, ilk iş Hazel'ı görmek anlamına geliyor ve ben ona biraz zaman tanımaya çalışıyorum. Dün gece beni misafir odasına yerleştirip, birkaç havluyu elime tutuşturup ana yatak odasına kaybolmadan önce çok huysuzdu. Görünüşe göre, evlilik mutluluğuna dönmemiz bir iki dakika sürecek.

Burada olduğum günlerden beri burada çalışan çiftlik işçisi Elliot'a atları beslemesinde yardım ettikten sonra, eski ahıra doğru yürüdüm. Bisikletimin Wolfsbane kadar şanslı olduğunu ve onu bıraktığım yerde bulacağımı umuyorum — arka köşeye itilmiş, üzerini örtülmüş, bir ara geri gelip onu alacağımı düşünerek. Hazel'ın her zaman hanede takılıp kaldığı için buraya gelip eşyaları temizleme ihtimalinin yüksek olmadığını düşünüyorum.

Onu, evden çıkardığı yeni eşyaların arkasında buluyorum. Eşyalar brandayla örtülmüş ama ince bir toz tabakasıyla kaplı; aralarında benim eski koltuğum ve aldığım günden beri nefret ettiği poker masası da var. Onların da hala burada yer kapladığını görünce gülümsüyorum. Belki de tüm bunları umut olarak görmek çaresizliğimdir

—beni hayatının kenarına itmiş ama tamamen terk etmemiş olması.

Ne yazık ki, ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde, denediğimde motosiklet çalışmıyor. Bu yüzden onu çakıl park yerinin uzak tarafına itiyorum ve

Elliot'tan yardım alıp onu çiftlik kamyonetlerinden birine yükledikten sonra anahtarları bana attı.

"Sadece ona sana yardım ettiğimi söyleme. Yalan söyle ve onu çaldığını söyle." Elliot bana alaycı bir şekilde tehditkar bir bakış atıyor çünkü Hazel'ın kara listesine girmek istemiyor ve onu suçlamıyorum. Muhtemelen yeni bir kamyonet alsam daha iyi olur, ama önce bir bayiiye gitmem gerekiyor. Şehre geri dönmeden bunu yapmak için kardeşlerimin bölgesine girmem gerekiyor, ama henüz buna hazır değilim.

"Sorun değil."

"Nereye götüreceksin?"

"Briggs'e gidelim o zaman." Hazel'ın kardeşi ve benim eski en iyi arkadaşım bir dükkan sahibi. Duyduğuma göre, son zamanlarda çalışanlardan çok dükkanın sahibi gibi davranıyormuş, bu yüzden onu göremeyebilirim. Görmezsem, orada da sıcak bir karşılama almayacağımı tahmin ediyorum. Beni suçlamasa da, onunla olanlar için beni hiç affetmedi.

"Oof. Springs veya Pueblo'ya gitmek istemiyorsan, en iyi seçenek onlar galiba, ama sana iyi şanslar." Elliot'un yüzü, benimle aynı şeyi fark edince buruşuyor.

"Burada kalacaksam, bandajı bir an önce sökmem lazım." diye cevap veriyorum ve sürücü koltuğuna oturuyorum.

"Sanırım bu adil." Bir süre sonra bana el sallayarak veda eder ve ben de müziğin sesini açarak, son zamanlarda verdiğim her karar hakkında kafamda dolaşan tüm şüpheleri bastırmaya çalışırım.

Bisikleti dükkana götürdüm ve bir saat içinde evrakları doldurdum. Önünüzde yirmi kişi bekleyen biletli bir kuyrukta durmadığınızda, küçük kasabalarda hizmetin ne kadar hızlı olabileceğini unutmuşum. Çiftlik kamyonuna geri dönüp kafede öğle yemeği yemeyi düşünürken, Bo'nun kapıya yaslanmış, ayaklarını bileklerinden çaprazlamış olduğunu gördüm. Beni süzerken kaşlarını kaldırdı, Elliot veya Kell yerine beni gördüğüne şaşırdığı belliydi. Onun Bull Rush Ranch markalı kamyonu geri döneceğini düşündüğü kişilerden biriydim.

"Vay vay vay. Bakın kim gelmiş. Haze, kuyruğunu kısıtırıp geri döndüğünü söyledi, ama ben kendi gözlerimle görene kadar inanmayacağımı söyledim." Yüzündeki gülümseme, kullandığı kelimeleri yalanlıyor.

"Arayacaktım ama sen beni bir daha görürsen hayalarımı boğazıma tıkayacağını söylemiştin. Bu arkadaşlık için zor bir durum."

"Arkadaşlığa zarar veren şey, benim küçük kız kardeşimi bir hafta boyunca ağlatman." Suçlamayla birlikte kaşları da yükselir.

"İyileşmiş gibi görünüyor."

"O bundan çok daha fazlasını yaptı. Orayı ne hale getirdiğini gördün mü? O bayanlar bayılıyorlar."

"Bazı seçimler yaptı, orası kesin."

"Onlardan birini kalıcı hale getirmek üzereydim, ama sen tam da bunu engellemek için ortaya çıktın. Bunu sürekli yapman kader olduğunu söyleyebilirim, ama altıncı hissin mi var diye merak etmeye başladım." Bo düşüncelere dalar ve ben bir an için üniversitedeki Hazel'ı düşünerek dikkatim dağılsa da, arkadaşımın ima ettiği şeye kaşlarını çatarım.

"Sence o bir hata mı yapıyor?" diye soruyorum.

"Sanırım evleneceği herifi sevmiyorum," diye cevaplar. "O herifin her şeyi mükemmel olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Sanki hepiniz onunla aynı fikirdeymişsiniz gibi davranıyor."

"Onun seçimleri hakkında onunla tartışmıyorum. Bunu en iyi sen bilirsin. Eğer beni dinleyeceğini düşünseydim, bunu engelledim ve ona büyük bir acıdan kurtarırdım." Dediğim gibi, Bo beni kolayca bırakmayacak.

"Evet, şey... bu onunla iki yönlü bir yol. Kimsenin hayatını kolaylaştırmıyor."

"Onun en sevdiğin özelliğinin bu olduğunu sanıyordum." Bo kamyonetten iner ve sırtarak gülümser. Haksız sayılmaz. İlişkimizin büyük bir kısmı, birbirimizi boyun eğdirmeye çalışmanın büyüüne kapılmamız üzerine kuruluydu.

"Eh, eminim daha çok daha fazlasını yaşayacağım, o yüzden sanırım öğreneceğim." Kapıyı engellediği yere doğru başımı sallıyorum. "Muhtemelen yoluma devam etmeliyim."

"O zaman bira içecek vaktin yok mu?" Bo caddenin karşısındaki Morton's Bar'ı işaret eder ve ben kaşlarımı kaldırırım.

"Bunun için yeterince iyi anlaşıyor muyuz, yoksa bu bir tuzak mı, içeri girdiğimde sen ve kardeşlerin beni dövüp pestilimi çıkaracak mısınız? Çünkü bugün hepinizi dövmek için hiç havamda değilim."

"Hapis cezasından sonra pek havamda değilim." Sırtışı daha da genişler.

"Sabunla ilgili şaka yaparsan, seni burada pataklarım."

"Öyle miydi?" Sırtışı birdenbire kaybolur ve yüzünde endişe belirir.

"Hayır. Güvenlik seviyesi düşüktü. Bir sürü avukat ve beyaz yakalı vardı. Benden başka her şeyden daha çok korkuyorlardı." Hapishane berbat bir yerd, ama kesinlikle çok daha kötü olabilirdi.

"Şey... Bütün o olanlardan sonra tek parça halinde olduğuna sevindim. Haze tüm bunları görmezden gelebiliyorsa, ben de deneyebilirim diye düşünüyorum." Bir an sessizlik olur, aramızdaki kin ölür ve yerini, bazen zor kararlar alınması gerektiğine dair karşılıklı bir anlayışa benzer bir şeye bırakır.

"Şu anda gidecek bir yerim yok." Onun jestine karşılık veriyorum. Şu anda arkadaşşıma ihtiyacım var, eğer o da barışmak istiyorsa, seve seve yardım ederim.

"Güzel." Sırtıma bir şaplak atar ve caddenin karşısına geçeriz.

Birkaç bira içtikten sonra, onun hayatındaki gelişmeleri neredeyse tamamen öğrenmiş olmuştuk. Hâlâ bekardı, garajı ve birkaç yan işi yönetiyordu, hâlâ infazcıydı — ara sıra kardeşlerimin kumarhanesinde ek iş yapıyordu — ve hâlâ her zamanki sevimli pislikti. Ama sonra pencereden dışarı baktı ve bana, tüyelerinizi diken diken edecek türden bir bakışla döndü.

"Bundan sonraki kısmı sana emanet ediyorum. Bunu sana aile olarak söylüyorum, çünkü hala ailsin ve Haze'i seven biri olarak. Eğer kullanırsan

Bunu ona karşı kullanırsan ya da ona söylersen, özellikle de sana söylediğimi söylersen, bu sefer seni iki metre altına gömerim," diye tehdit eder. İçimi bir endişe dalgası kaplarken, içgüdüsel olarak omuzlarımı geriye doğru çekerim, ama anladığımı belirtmek için başımı sallarım. Bo'nun sözünü tutacağından hiç şüphem yok; ikimiz de kabul etmek istemediğimiz kadar birbirimize benziyoruz.

"Vur bana."

"Aslında geri döndüğüne sevindim. Onunla yaşayan o iğrenç herife güvenmiyorum. Bence bir şeyler saklıyor. Anson, Cade ve ben... onu gözetliyoruz. Henüz ona bir şey söyleyecek kadar yeterli kanıtımız yok. Eğer şüphelenirse, direnir ve bana siktirip gitmemi söyler. Bu yüzden, kesin olarak emin olana kadar, bizim bir şeylerden şüphelendiğimizi düşünmesini istemiyorum."

"Onun sorunlu olduğunu düşünmene neden olan ne? Tabii ki pisliğin teki gibi görünüyor. Ona layık değil. Ama ondan hemen boktan bir his almadım."

"Onun için yeterince iyi değil." Bo başını sallayarak güldü. "Kardeşim, bunu söylemeye ne cüret edersin?"

"Yeterince iyi olmayabilirim, ama mezar bile onu korumamı engelleyemez. O yüzden bana neler olduğunu anlat."

"Sadece küçük şeyler." Koltuğuna yaslanarak, odada kimseyi duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Bir gün onu ahırın çatı katında dolaşırken yakaladım. Başka bir seferinde, metal dedektörüyle tarlalardan birindeydi. Orada at sürerken saatini kaybettiğini iddia etti, ama ben onun saat taktığını hiç görmedim. Sonra bir gece Cade Springs'ten dönerken, 50 numaralı otoyolun kenarındaki bir motelin otoparkında bir kadınla tartıştığını gördü."

"Cade'i gördü mü?"

"Hayır. Cade arabadan inmedi ve sadece oradaki drive-thru'dan sipariş verdi."

"Yani, tuhaf, ama bunların hepsinin bir açıklaması olabilir."

"Kız arkadaşın evde beklerken, motel otoparklarında kadınlarla geç saatlere kadar tartışmalar yaşıyorsun ve bunların hepsi masum mu çıkıyor?" Bo'nun sözlerinde alaycı bir ton var.

"Hayır, ama çıkarken onun tamponuna çarpmış olabilir ya da bizim tanımadığımız bir akrabası olabilir. Sadece kötü niyetli olmayan açıklamalar da olabileceğini söylüyorum." Onlara gerçekten inanmıyorum, ama

önce tüm olasılıkları araştırmaya çalışıyorum. Hazel bu günlerde gerçekten kendini toparlamış görünüyordu ve onu nefret etmek için nedenlerim olmasına rağmen, akşam yemeğinde mükemmel bir çift gibi göründüklerini inkar edemem.

"Occam'ın usturası, kardeşim. Eğer öyle görünüyorsa... benim tecrübelerime göre, genellikle öyledir."

"Haklısın. O pisliği savunmaya çalışmıyorum. Ben de onun gitmesini istiyorum."

"Öyle mi?" Bo sert bir bakışla bana bakıyor. "Peki planın ne?"

"Boşanma işlemi tamamlanana ve bundan sonra ne yapacağıma karar verene kadar beladan uzak durmak. Sadece şartlı tahliye memurlarımı memnun etmeye çalışmak." Bu tamamen yalan değil. Onların peşimden düşmesini istiyorum ve Kaos beni geri almak için kapımı çalmadığına göre, bundan sonra ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

"Buna bir saniye bile inanmıyorum." Bo, ona yalan söylemeye çalıştığım için sanki aptalmışım gibi bana bakıyor.

"Evet, sen her zaman çok cimriydin, değil mi?" Suçlamayı geçiştiriyorum.

Benim espri yapma girişimimi görmezden gelir ve geriye yaslanarak sesini alçaltır. "Onun kalbini bir kez daha kırarsan, senin vücudundaki her kemiği kırarım. İkinizin ne yaptığı umurumda değil. Onun eski hesaplarını kapatmasına ya da bir sonuca varmasına izin vermelisin, ikiniz de yetişkinsiniz. Ama sakın onu bir kez daha ağlatmaya kalkışma, duydun mu beni?"

"Anladım," diyorum dişimi sıkarak.

"Sevindim." Birasını bitirir ve telefonu titrer. Mesajdaki bir şey dikkatini dağıtır ve aniden ayağa kalkar.

"Gitmem gerek. Her şeyi daha sonra konuşuruz, ama seninle görüşmek güzeldi." Masaya birkaç banknot bırakıp kalkar.

"Görüşürüz."

Çıkarken başını sallar, arka kapıdan kaybolur ve ben de garsonla faturayı beklerken küçük bir sohbet yaparım.

Bizi tekrar arkadaş olarak nitelendiremem, ama en azından onun kara listesinin en kötüsünden kurtuldum. Şimdi sadece

Curtis'in neyin peşinde olduğunu düşünmem gerekiyor.

SEKİZ

Hazel

"Yani, kocan geri döndü..." En iyi arkadaşlarımdan biri ve yerel antika dükkanının sahibi olan Bristol, içkisini yudumlarken soruyor.

"Evet, nasıl gidiyor?" Dakota koltuğa yaslanıyor.

Dakota'nın barında toplandık. Kasabada iyi bir atmosferi olan tek yer burası. Cowboy's caddenin aşağısında çoğunlukla turistlere hizmet veriyor, Morton's ise caddenin yukarısında, yerli halkın maç izlemek ve siyaset konuşmak için gittiği bir yer. Dakota'nın mekanı Seven Sins, en iyi içkileri ve bar kadar kalabalık bir dans pistine sahip, özellikle de bu geceki gibi hafta sonu gecelerinde.

"O şartlı tahliye süresini doldururken birkaç ay hayatta kalmam gerekiyor." Ramsey ile anlaştığımız düzenlemenin temel noktalarını arkadaşlarımıza ve ailemize grup sohbetinde anlatmak için onlara zaten verdim. Ancak geriye dönüp baktığımda, milyonlarca dolarlık kısmı ve onunla yatabileceğim fikrini dışarıda bırakmak bir hata gibi görünüyor. Onların tavsiyelerine gerçekten ihtiyacım var ve hiçbirimiz birbirimizden sır saklama alışkanlığımız yok.

"Bence elimizden geldiğince ona işkence etmeliyiz. Sana yaşattığı her şeyin intikamını almalıyız." Dakota, bardağındaki kirazla oynarken dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi.

"Bence bunu uzatılmış bir bekarlığa veda partisi olarak kullanmalı. O bir pislikti, ama hala eskisi kadar seksi." Bristol pratik olanıdır.

"Hâlâ evli olduğunu düşünürsek, bu ikinci bir balayı olmaz mı?" Marlowe düşünür ve Dakota takdirle dirseğiyle ona hafifçe dokunduğunda biraz gülümser.

"İkisi de olabilir." Bristol sırtarak, buraya geldiğimizden beri içtiği Long Island buzlu çayından bir yudum daha alır.

"Onu yatağa atar, soyunur, o kovboyu doruğa çıkarır, sonra da çıkıp gider ve onu hayatının en kötü mavi testisleriyle baş başa bırakırdım. Ona tam olarak neyi mahvettiğini hatırlatırdım." Dakota, asla karşı karşıya gelmek istemeyeceğiniz türden biridir.

"Onunla çıplak kalmadığım bir versiyon var mı? Sanırım bu benim için pek iyi olmaz." Yani, Ramsey unutmak istediğim birçok şeyin sahibi, ama bazı yönleri diğerlerinden daha akılda kalıcı.

"Onu özlüyor musun?" Marlowe düşünceli bir şekilde bana bakar. "Onun aletini özlüyor." Bristol güler.

"Onun gerçekten iyi olduğu tek şey oydu." Bu benim için adil bir söz değil. Ramsey'in başka birçok iyi yanı vardı; ben sadece hepsini unutmak ve nefret ettiğim şeylere odaklanmak için çok uğraştım.

"Adil ol. O da iyi basketbol oynar." Dakota sırtıyor.

İçimi yudumlamadan önce omuz silkiyorum. Hak ettiğimden fazlasını içmeyi tercih etsem de, yavaş yavaş içiyorum. Sarhoş halim, ayık halimden daha az ahlaklıdır ve misafir odamda uyuyan bir cazibe varken, aklımı başımda tutmam gerekiyor.

"Tamam, onun hakkında bu kadar konuşmak yeter. Ramsey'den kaçmak istiyorum, onun en büyük başarılarını tekrar tekrar dinlemek değil. Buraya geleli birkaç gün oldu ama şimdiden her şeyi ele geçirdi. Beni delirtiyor." Konuşmayı Ramsey Stockton'dan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama bu, bir kasırgayı evcilleştirmeye çalışmak gibi. O, kasabanın tüm ilgisini çeken yıkıcı bir kasırga.

"Gerekirse ceset konusunda yardım edeceğimizi biliyorsun," diyor Bristol

.

"İhtiyacım olabilir. O gerçekten her yerde. Mutfakta.

Ondan kaçamıyorum ve şimdi de yardım etmek için küçük şeyler yapmaya başladı. Kell ve Elliot ile atları besliyor ve saman taşıyor. Han'da tamir edebileceği şeyleri bulmak için koşturuyor."

"İğrenç." Dakota başını sallar, ama onaylamayan bir ifade takınmaya çalışmasına rağmen yüzünde bir gülümseme belirir.

"O değil!" Marlowe, avucunu göğsüne bastırarak bana alaycı bir dehşet ifadesi atıyor.

"Hala ona işkence etmen gerektiğini düşünüyorum. Seni rahatsız etmeyecek bir iş ver ona. Ya da daha iyisi, onu çiftlik ve hanın etrafındaki tüm pis işleri yapmaya koy. Ahırları temizlet. Onu uzak otlaklara gönderip çitleri kontrol ettir. Çamaşır yıkat. Bulaşıkları yıkat." Bristol, evde bu tür bir yardım almanın hayalini kuruyor. Bristol bekâr, ama ailesine yardım etmek ve işini açık tutmak arasında, herkesi ayakta tutmak için çok uğraşıyor.

"Bu onun için işkence değil. İşkence, birkaç ay sonra muhteşem karısını başka bir adama kaybedeceğini hatırlatmaktır. Onun önünde düğün planlamalarına başla," diyor Marlowe ve ben onun aniden karanlık tarafa geçmesine şaşırarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne? Sadece yardım etmeye çalışıyorum," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyor.

"Düğün planlaması değil. Balayı planlaması." Dakota'nın gözleri bu fikirle parlıyor.

"Bu çok acımasızca." Dudaklarımı sıkıştırıp, viski dolu içkinin bir yudumunu daha boğazımı yakarak içiyorum. "Ama yine de, o adamın acı çekmesini izlemeyi seviyorum."

"Chaos'un onlara yenildiği Rampage maçına gitmiştik, değil mi? Çok acımasızdı." Bristol sırttı. Doğum günüm için biletleri almıştım, onları kazandığımı iddia ederek, ve arkadaşlarım da benimle gelirse isteksizce gitmeye niyetliydim. Onun sahaya adım attığını gördüğüm ve stadyumdaki bir avuç Chaos taraftarı ile birlikte ev sahibi takımın taraftarlarının onun adını haykırdığını duyduğum anda, tatlı-acı bir pişmanlık duydum.

"Gösteriş yapabileceğin iç çamaşırın var mı? Balayı için en uygun olanın hangisi olduğunu ona sor." Dakota hala Ramsey'i işkence etmeyi planlıyor.

"Hayır. Almak istiyordum ama iyi yerlerin hepsi Denver'da." Hiçliğin ortasında yaşamayı seviyorum ama tek dezavantajı, herhangi bir seçenek için şehre gitmek zorunda olmam. En azından, gece yarısı çılgınca online alışveriş yapmadığım sürece. Bu hafta sonu, şartlar göz önüne alındığında kendimi bu şekilde ödüllendirebilirim.

"Yarın ne yapacaksın?" Dakota bir şeyler planlıyor gibi görünüyor.

"Pek bir şey yok... Birkaç misafir ayrılıyor, ama Grace onların çıkış işlemlerini halledebilir." Onun yaratıcı zihninin ne tür bir fikir üretebileceğinden endişelenerek ona şüpheli bir bakış atıyorum.

"Hadi gidelim o zaman." Dakota'nın gözleri yaramazlıkla parlıyor. "Yap şunu!" Bristol da ekliyor.

"Sonra ona balayı yeri önerileri isteyebilirsin. Bu sporcular her zaman en güzel yerlere seyahat ediyorlar. Eminim bazı önerileri vardır." Marlowe, mantıklı bir fikir için ona baktığımda sırtıyor.

"Sizler çok kötüsünüz."

"Destekleyici. Kötü. Hepsi aynı şey." Dakota içkisini bir yudum daha alır ve bana gülümser. "Yarın saat dokuzda beni al."

"O kadar erken hazır olabilir misin?" diye soruyorum, çünkü o zaten birkaç içki içmiş ve sabahları erken kalkmayı seven biri değil.

"Bu sefer hazır olacağım. Benim için endişelenme. Sen hazır ol, çünkü sen süreceksin. Ama öğle yemeğini ben ısmarlarım."

"Tamam. Kimse geliyor mu?" Masadaki diğerlerine bakıyorum. Dakota'nın daha kurnaz planlarını savuşturmak için desteğe ihtiyacım olabilir. "Sabah Hotcakes'i açmam ve öğleden sonra teslimatları almam gerekiyor. En azından teslimatlarda bana yardım edecek birini bulmam gerekiyor." Marlowe iç geçirip bana üzgün bir bakış attı.

"Delia ayrıldığından beri tek başımayım. Yani yarın da çalışacağım. Ama bana fotoğraflar ve haberler gönderin!" Bristol Dakota'ya bakar.

"Tamam." Dakota başını sallar.

Bir dakika sonra, turist gibi görünen iki adam masamıza yaklaşır, gözleri Bristol ve Dakota'nın üzerindedir.

"Dans eder misiniz?" Genç olan Dakota'ya elini uzatır.

"Siz şehirli çocuklar dans edebilir misiniz?" Dakota, hiç etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırır.

"Ben yapamazsam sen bana öğretebilirsin herhalde." Barın loş ışığında neredeyse gözleri kamaştıran parlak beyaz dişlerini gösterir.

"O öğretmeyi pek sevmez. Tecrübeli olanları tercih eder." Bristol, Dakota'ya sırtarak bakar ve ikisi birbirlerine göz kırparlar.

"Peki ya sen? Öğretmek ister misin?" Gözleri Bristol'a düşer.

"Arkadaşıma göz koyan erkeklerle dans etmek pek hoşuma gitmez," diye cevaplar Bristol ve sonra eğlenerek Dakota'nın omzuna yaslanır. Şehirli gencin sırtışı hızla kaybolur, evinde bu kadar ağır bir yenilgiye alışık olmadığı bellidir.

"O zaman benimle dans et. O da izleyip öğrenebilir," diye araya girer büyük olan.

"İkiniz de izleseniz nasıl olur?" Anson, ağabeyim, aralarına girer ve elini Bristol'a uzatır. Geri kalanımıza kısa bir selam verir. "Onu hemen geri getiririm. Yeniden içecek ister misiniz?" Anson içeceklerimize başını sallar.

"Bir viski sour daha?" diye sorarım.

"Bir viski daha. Sek." Dakota boş bardağını kenara iter.

"Ben almayayım." Marlowe bütün gece içtiği içkiye başını sallar. Fırınlar ve şafak vakti açılış saatleri genellikle gece dışarı çıkmakla pek uyuşmaz.

"Hemen geliyor." Parmaklarını Bristol'un parmaklarının arasına geçirir, onu oturduğumuz yüksek banketten indirir ve onu bir kez döndürür, sonra onunla birlikte iki adım atarak bara ulaşana kadar salonu geçer.

"Bununla ilgili soru sormalı mıyız?" Marlowe, şehirli çiftin başka bir masaya kaybolmasını izlerken sorar ve biz de Bristol ile Anson'ın bir şey hakkında hararetili bir tartışma yaptıklarını izleriz.

"Kesinlikle hayır." Kafamı sallarım. "Sevimli anlar olmadan, yaşlı bir evli çift gibi tartışıyorlar."

"Ve onlar akraba." Dakota bu fikre kaşlarını çatı.

Bristol ve Anson teknik olarak kardeş ve yenge-kayınbiraderdir, ancak Anson'ın karısı, Bristol'un üvey kardeşi Fannie birkaç yıl önce bir kazada hayatını kaybetmiştir. Bristol ve annesi, Anson'ın bakıcıya ihtiyacı olduğunda veya yoğun bir bekar baba olarak hafta sonu dinlenmek istediğinde hala oğluna yardım etmektedir. Ancak Fannie ve Bristol birbirlerine hiç benzemiyorlardı, su ve yağ gibi, ve Anson en iyi arkadaşımın onu deli ettiğini defalarca şikayet etmişti.

"Hmm. Sadece soruyorum." Marlowe onlara bir kez daha bakıyor.

"Anson, Ford'a baktığı için onu korumaya çalışıyor. Etrafında kötü etkiler olmasını istemiyor falan. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

Anson çok sessiz ve işine odaklanmış biridir; Fannie dışında onunla ilgilenmek isteyecek bir kadın hayal edemiyorum.

"Sadece Briggs kardeşine olan hayranlığını bize yansıtıyorsun," diye alay eder Dakota ve Marlowe'un yanakları bu ima karşısında pembeleşir.

"Bo'nun nasıl seksi olduğunu hala anlamıyorum." Bu düşünceyi kafamdan atmam gerekiyor. Üç erkek kardeşle büyümek bana her türlü travmayı yaşattı: ölü hayvanlar, kirli çamaşırlar ve her türlü gizemli kokular. Birlikte yaşadığım erkeklerin herhangi birinin bir kadınla birlikte olması fikri, bir bilmece içinde saklı bir gizem, muhtemelen "o öyle dedi" şakası içeren bir bilmeceyle açılabilen bir gizem.

"Lise yıllarıydı. Genç ve etkilenmeye açık bir yaşıydım." Marlowe kendini savunmaya çalışıyor.

"Yani... futbol oynarken oldukça çekiciydi. Bunu kabul ediyorum." Dakota her zaman sporculara ilgi duymuştur. Ben ise kazara bir sporcuyla birlikte oldum.

"Eğer istersen, yakında bekar kalacak bir futbolcu tanıyorum," diyorum, Dakota'nın hiç ilgilenmediğini çok iyi bilerek.

"Hayır, teşekkürler. O, önceki sahibi tarafından kalıcı olarak zarar görmüş ve şu anda gönderene iade ediliyor," diye cevapladı Dakota.

Bir dakika sonra, Anson içeceklerimizi getirir ve Bristol da kabine geri döner.

"Bir şey kaçırdın mı?" diye sorar ve Dakota'ya aldığı içkiyi masanın üzerinden kaydırır.

"Önemli bir şey yok," diye cevapladı Marlowe, konuyu değiştirmek için can atıyordu.

"Teşekkürler." Kardeşim bana içkimi uzatırken ona gülümserim. O da başını sallar ve geldiği yere geri döner.

"Ford'a kim bakıyor?" diye Bristol'a soruyorum. Yaşlanıyor, ama tek başına kalacak kadar yaşlı değil. Özellikle de Anson'ın büyük üzüntüsüne, her zaman yaramaz bir çocuk olduğu için.

"Bir arkadaşıyla annemlerde kalıyor. Masa oyunu falan oynuyorlar, o yüzden anneme fazla sorun çıkarmaz herhalde. Annemin gürültüye dayanamadığını biliyor, ama yine de erken çıkmam iyi olur."

"Tamam, ama önce dans edelim!" Dakota viskisini bir dikişte içer. "Sizinle kızlar, çünkü bu gece erkeklere ve onların saçmalıklarına hiç tahammülüm yok."

"Bana uyar." Marlowe sırtıyor.

SAAT tek haneli rakamlara geri döndüğünde, dans ve içkiyi fazlasıyla aldığım için ayağa kalkarım ve hemen eve araba ile gidemeyeceğimi fark ederim. Yürümek için de çok uzak. Koltuğa geri çöküyorum ve Dakota benim bu başarısızlığım karşısında kıkırdıyor.

"Jasper'a bizi eve götürmesini söyleyebilirim." Marlowe kardeşini önerir. Şehirde yaşayan üçü için bu kısa bir yolculuktur, ama Jasper'dan buraya kadar gelip beni çiftliğime götürmesini istemek istemiyorum. Kardeşlerimden birine sorabilirim. Anson zaten burada, ama o da sabah erken kalkıyor. Bu da beni, yapacak daha iyi bir işi olmayan tek kişiye götürüyor.

Karın sarhoş ve eve bırakman gerekiyor.

Cevap vermesi bir dakika sürüyor, ama ekranın üzerinde noktaların yavaşça canlandığını görüyorum.

RAMSEY:

Şimdi bu unvanı mı talep ediyorsun?

Bu saatte, evet.

Sen ve kızlar bunu planlamamış mıydınız?

Yürüyebilirim ya da barda oturan bu nazik beyefendilerden birine sorabilirim.

Bu kovboylardan biri bütün gece bana bakıp, beni arabasına alabilirmiş gibi davrandı.

Telefonuma gülümsüyorum ve noktaların hemen belirmediğini izliyorum.

RAMSEY:

Hayatta olmaz.

Dakota ile birlikte orada kal. Geliyorum.

Evet, efendim.

Kamyonetiyle kaldırıma yanaşıp kapıyı açtığımda, ben de içeri biniyorum. Görünüşüme bakıp sırtıyor. Kısa etek giymişim ve gözlerinin bacaklarımda dolaştığını fark ediyorum.

"Ne?" diye savunmacı bir şekilde soruyorum, ama o sadece başını sallayarak reddediyor ve tekrar yola bakıyor.

"Dans etmeye mi gidiyorsun?"

"Evet. Bu hafta sonra biraz eğlenmeye ihtiyacım vardı."

O, mırıldanarak "mhmm" diyor ama başka bir şey söylemiyor. İçki içmeyi bu kadar sevdiği düşünülürse bu durum şüpheli. Ona bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Üzerinde, defalarca yıkandığı için iki beden küçük kalmış, yıpranmış eski bir beyaz tişört var ve tişört, göğsünün ve pazılarının her kıvrımını sarıyor. Dövmeleri, manşetin kaslarına sıkıca sarılması ve kolunu hareket ettirdiğinde damarlarının ve tendonlarının yükselip alçalmasıyla, sanki kol pornosu gibi. Eli vites kolunu kavradığında, ne olduğunu fark etmeden dudaklarımı yalamaya başlıyorum.

Kendine gel, Hazel. O bir pislik. Dokunma.

Gözlerimi ayırmayı başardım ve başımı cama yasladım. Ben de gözlerimi yoldan ayırmamalıyım. Bu kamyonda bakabileceğim tek güvenli yer orası.

Ahırın yanındaki otoparka girdiğimizde henüz yarı uyanık durumdayım. Bazı misafirlerin arabaları evin ana girişini tıkadığı için buraya park etmek zorunda kalıyor, ama giydiğim topuklu ayakkabılarla çakıl taşlı yolu yürümek hiç de hoşuma gitmiyor.

O kapıyı açarken ayaklarımı kapıya dayadım ve neredeyse dışarı düşüyordum. Kaşlarını kaldırdı ve sonra ne yaptığımı anladı, gözleri ikinci topuğumu çıkardığım yere düştü. Kamyonetten inerken elini uzattı ve ben isteksizce elini tuttum.

"Bu sana akıllıca geliyor mu?" Çakıl taşlarının üzerinde çıplak ayaklarımla durduğumu görüyor.

"Bununla yürümekten daha akıllıca." Topuklu ayakkabılarımı onun yüzüne doğru kaldırıyorum ve ben geri çekilemeden o onları alıyor. "Hey!" Ona doğru atılıyorum ve fikrimin yanlış olduğunu anlamam tam bir adım sürüyor. "Ah!" Geri çekiliyorum ve parmaklarımı, özellikle keskin bir kayaya çarpmış olduğum küçük parmağımın üzerine geçiriyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Başını sallar ve izin istemeden beni kollarına alır.

"Ne yapıyorsun? Bırak beni," diye şikayet ediyorum ve çantamı, bir sinek gökdelene çarpmadan daha az bir güçle omzuna vuruyorum. Ama bu adama dokunmamam gerekiyor. Çok riskli.

"Seni yatağa götürüyorum, huysuz," diye homurdanır, arkamızdaki kamyonetin kapısını tekmeleyerek kapatır ve park yerinden geçmeye başlar.

"Beni taşımaya gerek yok!" Yüzündeki acı ifadesinden, bunu gereğinden fazla yüksek sesle söylediğimi tahmin ediyorum.

"Sabahın ikisinde senin sızlanıp ağlamayı dinlemek istemiyorum, misafirlerin de istemiyordur herhalde." Bana sanki çocukmuşum gibi nedenlerini açıklıyor.

"Kahretsin. Misafirler."

"Misafirler." O da başını sallıyor.

Haklı bir noktaya değindi, ama ben de kendi noktayı belirtmeliyim; eve girdiğimizde çok yakınımda kalmamasını sağlayacak bir şey. Göğsüne bir kez daha dokunursa, ben bittim demektir.

"Sadece açıklığa kavuşturmak için." En iyi sarhoş kız fısıltımı kullanıyorum. "Bu sana puan kazandırmıyor, Bay Kahraman. Bütün dünya seni seviyor olabilir, ama ben sevmiyorum."

DOKUZ

Ramsey

İsteyerek ya da istemeyerek, sözleri canımı yakıyor, ama ben sarsılmamak için elimden geleni yapıyorum. Kollarımda onun ağırlığını taşıırken zorla gülümsüyorum. Elma parfümünün kokusu burnuma geliyor ve midem düğümleniyor. Bu koku tüm vücudumda anında bir tepki uyandırıyor, çünkü ne kadar unutmaya çalışsam da, çarşafLARımın ve tenimin her yerinde bu kokunun nasıl olduğunu çok iyi hatırlıyorum.

"Acı mı çekiyorsun? O kadar da ağır değilim. Ağır mışım gibi davranma. Benim üç katım ağırlık kaldırıyorsun," diye şikayet eder ve beni hayallerimden uyandırır.

"Yüzümü buruşturmuyorum, sadece seni sağlam kolumla dengede tutmaya çalışıyorum. Düşmek istemezsin, değil mi?" Kendimi savunuyorum.

"Hayır. Kahretsin. Özür dilerim. Kötü kolunu unutmuşum. Beni kaldırmamalydın, biliyorsun."

"Beni kaldırmamı sen istedin."

"Fiziksel olarak kaldırmanı kastettim." O, öfkeyle gözlerini devirir. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Her zaman ne demek istediğimi biliyorsun ama bilmiyormuş gibi davranıyorsun. Bence bunu sadece benimle dalga geçmek için yapıyorsun."

"Bazen." Gülümsüyorum. "Kolumu nereden biliyorsun? İki yıl önce oldu."

"Seni oynarken gördüm."

"İzledin mi?" Şaşıyorum. Boşanmamız sırasında, hayatında bir daha futbol topu görmek istemediğini söylemişti.

"Bazen. Bütün ailem Rampage futboluna adanmışken bunu kaçırmak zor. Ara sıra oynuyorsun, değil mi?"

"Evet." Burnunu, nefret ettiği başka bir şeyi düşünüyormuş gibi buruştururken yüzünü inceliyorum. "Sana bilet alabilirdim, biliyorsun. Sadece sormak yeterdi."

"O konuşmanın nasıl geçeceğini tahmin edebiliyorum. Ayrıca, görünüşe göre, tüm maç boyunca eşlerin locasında oturuyor olabilirdim," diye alaycı bir şekilde söylüyor, ben onu yere indirip arka kapının kilidini açarken.

"Sen isteseydin, ben de araştırıp biletleri ve saha geçiş kartlarını sana gönderirdim. Bu kadar basit."

"Saha geçiş kartları bana neye mal olacaktı? Oral seks mi? Belki soyunma odasında hızlı bir seks mi?" Kapıyı açtığımda daha fazla alaycı sözler yağmaya başlar ve o kapıdan sendeleyerek geçer. Onu sessizce takip ederim çünkü vereceğim herhangi bir cevabın aleyhime kullanılabileceğinden ve kullanılacağından oldukça eminim, ama dikkatli olmazsa yüzüstü yere düşeceğinden de biraz korkuyorum. "Neden peşimden geliyorsun?" Odasının kapısına geldiğinde aniden durur. "İçeri gireceğini mi sanıyorsun? Daha çok yalvarmalısın. Buradaki birkaç şeyi düzeltip, benim sana boyun eğeceğimi sanma."

"Zaten senin üstüme binmeni tercih ederim." Bu cevaba gözleri parladığında, yavaşça gülümsemeden edemiyorum.

Düşük bir homurtu çıkarır ama dönüp kapıyı yüzüme çarpmaz. Yatağa yaklaştığımı fark edince kirpiklerinin titremesi ikimizi de şaşırttı.

"Yine de bu yatağa giremezsin. Ne yapıyorsun?" Çantasını komodinin üzerine atar ve kollarını göğsünde kavuşturur.

"Bunları buraya koyuyorum." Ayakkabılarını ona göstermek için kaldırıp, kapısının iç tarafındaki yere nazikçe koyduktan sonra dönüp çıkmaya başladım.

"Şimdi öylece çıkıp gidecek misin?"

Birden durup ona bakmak için geri dönüyorum. Karşımda sarhoş Haze'in olduğunu biliyorum ve sarhoş Haze, onun en mantıksız hali. İçki içmeye iten ruh haline bağlı olarak, ya şeftali turtası kadar tatlı ya da boğazına dayanan jilet kadar keskin olan hali.

"Ne yapmamı istersiniz?" diye soruyorum açıkça, çünkü oyun oynamak için havamda değilim. Kaşlarının arasında öfkeli bir çizgi olmasına rağmen, lanet olasıca nefes kesici görünüyor ve az önce ellerimi onun üzerinde gezdirdikten sonra, o lanet olası elma parfümüyle, daha fazlasını istememek zor geliyor.

"Bence bu, senin her zaman kaçtığın bir şey.
Bunda gerçekten çok iyisin." İşte ihtiyacım olan soğuk su. "Şu anda
bunu tartışmak için uygun bir zaman olduğunu
sanmıyorum."

"Şimdi tam zamanı."

"Yani yarın, çok fazla viski içtiğin için hatırlamadığında bunu tekrar
edebilir miyiz?" Kapı çerçevesine yaslanıyorum. Onunla kavga etmek
istemiyorum, gerçekten istemiyorum, ama onu şu anda olduğundan biraz daha
kızdırmak, aptalca bir şey yapmamamızı sağlamak için muhtemelen en iyi yol.
Çünkü sonunda beni tekrar istediğinde, bunun için yalvarmasını istiyorum.

"Siktir git. Sanki sen çok üstünmüşsün gibi. Sanki seni yerden kaldırmak
zorunda kalmamışım gibi."

"Öyle demedim ki."

"Beni içkiye iten sensin. Bir gün buraya çıplak bir şekilde gelip, yine
karınmışım gibi davranmam gerektiğini söylüyorsun. Bütün burayı alt üst
ediyorsun. Herkes senin geri dönmene hayran kalmış *durumda*. Yüzün
televizyonlarda her yerde gösterildiği için seni kahraman sanıyorlar. 'Haksızlığa
uğrayan futbol kahramanı cezasını çekmeli.' Lütfen! Haksızlığa uğramış mı?"
Alaycı bir şekilde gülüyor. "Daha çok dikkat seven futbolcu pisliği gibi. Sanki
düşünmüyor gibisin. Ama kimin umurunda? Ne yaparsan yap, insanlar seni yine
de seviyor. Purgatory Fall'un kahramanı!" Körü körüne bağırıyor ve bunu yaparken
sağa sola saçmalıyor.

"Ben kahraman olduğumu düşünmüyorum."

"İyi. Ben de öyle düşünmüyorum. Bence aptalca bir şeydi. Öylece kendini
öldürebilirdin. Hem bunu neden yaptın ki? Bir kadın için mi? Duyduğuma göre o
kadın başka biriyle nişanlanmış." Gülerek başını sallıyor. "Sanırım senin hapisten
çıkmanı beklemek istemedi. Bu yüzden mi buradasın? Senin onun için kendini
neredeyse öldürmene rağmen seni istemedi, şimdi de eve sürünerek geri mi
dönüyorsun?"

Bu ışıқта mavi gözlerinin neredeyse yeşile döndüğüne yemin edebilirim,
ama bunu söylemeye cesaret edemiyorum.

"Bunu yaptım çünkü onlar benim arkadaşlarımdı. Düşünmeden yaptım.
Öleceklerini düşündüm ve bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm."

Onunla hiçbir ilişkim olmadı. Bilginiz olsun, o hep onunla birlikteydi."

"Peki ya sen? Bunca zaman boyunca bekar mıydın?" Şimdi asıl sorulara geliyoruz.

"Eğer sorduğun buysa, nişanlanmadım." "Ben sorduğum sormak sen var kız kız veya bir arkada Cincinnati'de

Cincinnati'de."

"Sana söyledim, Haze. Ben aldatmam. Orada kimse yok."

"Bunca zaman boyunca kimse yok muydu?" Parmakları ön koluna batıyor ve bu hareket, parmağındaki nişan yüzüğünün koridordaki loş ışığı yakalayarak parlamasına neden oluyor.

"Karşılıklı anlayışa sahip olduğum birkaç arkadaşım vardı."

Dudaklarını sıkıştırır ve başını hafifçe sallar. "Tabii ki vardır."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. İkimiz de boşandığımızı sanıyorduk ve hatırlarsan, sen başka biriyle evlenmek üzeresin. Parmağında yüzük var ve her şey hazır."

"Evet, öyle. Beni seninle bıraktı, değil mi?" Gözyaşlarını tutuyormuş gibi hızlıca nefes alır.

"Haze..." diye fısıldayarak bir adım öne çıktım. "Bence seni yatağa götürmeliyiz. Saat geç oldu ve çok içtin. Sana su getirebilirim."

"Hayır!" Elini uzatıp bir adım geri atıyor. Bu hareketle bacağı yatağa takılıyor ve geriye doğru sendeleyerek oturur pozisyona düşüyor. Ancak çabucak toparlanıyor ve yastıklara yaslanarak bacaklarını altına çekiyor. "Bana dokunma ve bana 'Ah, Haze' diye patronluk taslama. Ben iyiyim. Kendime bakabilirim. Hep öyle yaptım."

"Sen bilirsin." Kapıya doğru dönerim. Yardım etmek istiyorum ama bu sırada parçalanmak istemiyorum.

"Beni yıpratacağını sanma. Sen gittin. Ve yine gideceksin. Seni tanıyorum. Dersimi aldım ve bu sefer daha iyi olacağımı biliyorum

daha iyi biliyorum," diye mırıldanıyor, başı çoktan yastığa yaslanmış, gözleri ağırlaşmış.

Kapıda durup uzun bir süre bekledim ve söyleyeceğim şey için kendimi hazırladım.

"Haze... Seni incitmek istemedim. Ben... ailemi öyle bulmuştum..." Doğru kelimeleri arıyorum ama bulamıyorum. "Bu içimde bir delik açtı. Bunun tekrar olacağından ve bunu engelleyemeyeceğimden çok korkuyordum. Bir dahaki sefere kurbanın sen olacağından."

Cevap vermediğinde geri dönüyorum ve gözleri çoktan kapanmış. Hafif bir horlama sesi duyuyorum ve gülümsemeden edemiyorum. Işıkları kapatıp odayı karanlığa boğuyorum ve yatağın ayak ucundaki battaniyeyi çekip ona örtüyorum. Battaniyenin üzerine düştüğünü hissedince kaşlarını çatıyor ama omuzlarına daha sıkı sarılıyor.

"Hep gidiyorlar. O gidiyor. Sen gidiyorsun. Neden herkes beni hep terk ediyor..." diye mırıldanıyor ve sözlerinin giderek zayıflamasından yarı uykuda olduğunu anlayabiliyorum.

"Artık gitmiyorum, tatlım. Sen beni zorlamadıkça gitmeyeceğim." Alnını öpüp, iyi örtüldüğünden emin olduktan sonra, kapıyı kapatmadan önce ona son bir kez daha bakıyorum. O, kimsenin ona vermediğinden çok daha fazlasını hak ediyor ve ben ona bunu telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

ON

Hazel

"Buna hazır olduğundan emin misin?" diye soruyorum Dakota'yı arabaya bindirirken. O da büyük bir buzlu kahve sürahisi ve güneş gözlükleriyle arabaya biniyor. Saçları örülmüş, makyajsız ve beyzbol şapkası takmış. Bu onun için alışılmadık bir kıyafet değil, ama şehre gitmek için daha şık giyinmemesi tuhaf. Her zaman, onu bu kasabadan uzaklara götürecek milyonerini ne zaman bulacağını bilmediğini söyleyerek şaka yapar.

"İyiym. Sadece, dün gece geç yattım..." Omuzlarını silkiyor ve eski kamyonetimin yolcu koltuğuna oturuyor.

"*Sonra da* uyanık mı kaldın?" Arkadaşıma şüpheyle bakıyorum. Ramsey, diğerleri gitmeden beni arabayla götürdü, ama Dakota'nın tek başına eve gitmediğinden eminim.

"Olabilir." Çantasını yere atar ve emniyet kemerini takarken, sanki daha önce yirmi bin kez görmediği büyüleyici bir manzara varmış gibi pencereden dışarı bakmaya başlar.

"Tamam. Peki, eğer kenara çekmemiz gerekirse falan." Midesinin bulandığından şüpheleniyorum.

"Tost yedim," diye savunmacı bir şekilde mırıldanır. "Şu anda uyanmak için biraz kafeine ihtiyacım var." Bir yudum alır ve bardağı kendi tarafındaki bardaklıkta sıkıştırır. "Gerçekten Denver'a kadar gitmemiz gerekiyor mu? Springs'te bir VS var." Güneş gözlüğünün üstünden bana bakar ve mavi-yeşil gözleri sabahın geç saatlerindeki güneş ışığında parlar.

"Evet, eminim. İyi mal istiyorum." Ramsey'nin kredi kartını kaldırıp, tırnağımla isminin üzerine dokunuyorum. "Hepsini."

"Ah kadın, sen *çok kötüsün*."

"Oradaki birkaç fırına da sipariş verdim. Onlarca kek örneği var ve hepsini benimle birlikte denemesini sağlayacağım."

"Çikolatadan ölüm mü?" O gülüyor.

"Çikolata ve pahalı iç çamaşırları." Sırıtiyorum ve Dakota da bana

"Peki, o zaman yapalım."

"Buna ne dersin?" Giydirme odasından tekrar çıkarken, meme uçlarımı kapatarak soruyorum, buranın özel bir yer olması ve iç çamaşırı mağazasındaki tek müşterilerin biz olmamız için minnettarım.

Dakota telefonundan başını kaldırıp hızla gözlerini kırıştırır.

"Bence seni bunun içinde gördüğünde boğulacak."

"Emin misin?" Yan dönüp profilime tekrar bakıyorum. Curtis ve ben, ilişkimizde artık iç çamaşırı giymenin pek söz konusu olmadığı rahat bir noktaya gelmiştik ve Ramsey ile hiç iç çamaşırı satın almaya kadar gelmemiştim. Biz üniversite öğrencileriydik ve o, kısa üst ve kesik şortların yeterince seksi olduğunu düşünüyordu.

"Tatlım, eminim. Bence bunlara hiç gerek yok. Yıllardır hiç bu kadar güzel görünmemiştin. O, seninle vakit geçirmek için ülkenin diğer ucundan sürünerek geri geldi. İç çamaşırı sadece pastanın üzerindeki krema gibi."

"Ama ben güzel bir süsleme olsun istiyorum."

"Çok güzel. Seni becerirdim." Dakota bana sırıtıyor.

"Tamam. İki tane daha alayım. Onu işkence etmek için çeşitlilik olsun istiyorum."

"Onu işkence etmek için mi, yoksa baştan çıkarmak için mi?" Dakota, ben giyinme odasına geri dönerken sorar ve ben ona bakmak için hızla dönerim. Kafasını yana eğip elini kaldırır. "Sadece soruyorum. Bana dürüst olabilirsin."

"Onu işkence etmek için. Haklıydın. O iyiydi... birçok yönden, ki bunları tekrar yaşamayı hiç de istemem. Ama ben Curtis'i seviyorum ve odaklandığım şey bu. Kalbimin olduğu yer."

"Kalbin, tabii. Ben senin geri kalanından bahsediyorum." Dudaklarında aldatıcı bir gülümseme beliriyor ve ben ona alaycı bir şekilde "Aman ne korkunç!" diyorum.

"Benim yerimde olsan ne yapardın?" Aptalca bir şey yapmayı düşünecek tek kişi ben miyim merak ediyorum. Dakota milyon dolarlık bir bonus olduğunu bilseydi, beni Ramsey'nin yatağına kendisi sokardı.

"Seksi, zengin bir adam şartlı tahliyesini benimle geçirmek istiyor ve oops, biz hala evliyiz? Nişanlım bunu biliyor ve isteksizce kabul ediyor? Ben de bundan yararlanacağım. Hiç şüphe yok. Hayatımın geri kalanında Curtis'le yatmak zorundaysam, onu terk etmeden önce kocamla biraz eğlenmek istiyorum," diyor o kadar doğal bir şekilde ki, bana bile mantıklı geliyor.

"Neden sordum bilmiyorum."

"Cevabı biliyordun ve cesaretlendirilmeyi istiyordun, sanırım." Telefonunu bir kenara bırakıp bana tüm dikkatini verdi. "Dediğim gibi. Yargılamıyorum. Hiçbirimiz yargılamayız. Bence Marlowe bile bunu desteklerdi. Ama..."

"Ama?"

"O kadar emin olduğun kalbine dikkat et."

"Bunu söyleyen kadın, kendi kalbini asla başkasına vermeyi reddeden kadın." Ona şüpheci bir bakış attım. Gözlerini devirdi ve devam etti.

"Sen ve Ramsey'nin birbirinizi sevdiğiniz gibi seven başka bir çift görmedim. O çocuğun seni o kadar çok sevdiği için Bo ve diğer kardeşlerine cehenneme gitmelerini söylediği gibi. Her şeyde ona nasıl baktığın gibi..." Dakota, ben kapıda dururken düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Sadece, o gittiğinde ne kadar acı çektiğini biliyorum diyorum."

"Onunla gitmediğimde onu incittim," diye itiraf ediyorum, çünkü evliliğimizin dağılması karşılıklı bir şeydi. Kimse aldatmadı. Kimse yalan söylemedi. Trajediler o kadar çok birikti ki, onları görmeyecek kadar çok acı çekiyorduk ve işler zorlaştığında, o kaçmak istedi, ben ise kalmak istedim. O yeni bir başlangıç yapmaya ihtiyaç duyuyordu, ben ise bildiğim tek şeyi terk etmeyi hayal bile edemiyordum.

"Peki. Bunun için seni suçlamıyorum. Bu, seni elimde tutabildiğim anlamına geliyordu." Dakota bana küçük bir gülümseme attı, sonra gülümsemesi genişledi. "Tamam."

bu üzücü konuşmalar yeter. İşkence planlarına geri dönelim."

ON BİR

Ramsey

Buraya geldiğimden beri kaçındığım tek şeyi yapmaya karar verdim: ailemi görmek. Kardeşlerim Grant ve Levi, yerel kumarhane oteli The Avarice'i işletiyorlar. Otel, çiftliğin bitişiğindeki aile arazisinde bulunuyor. Otel önce dedemin, sonra amcamın, ardından çocuksuz ölen babamın ve son olarak da Stockton kardeşlerin en büyüğü olanların ortak girişimi oldu. Merakıma yenik düşüp web sitesinde gördüğüm kadarıyla, burayı oldukça özgürce kullanmışlar: otel odalarını modernize etmişler, büyük bir restoran ve çatı havuzu eklemişler, hatta hafta sonları eğlence programları düzenlemişler.

Kit ve hanın diğer çalışanları bana bunun kasaba için bir baş belası haline geldiğini söylediler. Gündüzleri hanın ve ana caddedeki diğer dükkanların işlerini elinden alıyor, gece geç saatlerde sarhoş turist ordularını barlara sürüklüyor ve Purgatory Falls'taki işletme sahipleri ve küçük acil servis departmanı için tam bir felaket yaratıyordu. Han en kötü durumda olan yerd. Bir zamanlar konaklamak için gelen ziyaretçilerin çoğu, artık The Avarice'in sunduğu her şey dahil tatil seçeneklerinden daha çok heyecan duyuyordu. Bu durum, kardeşlerimi karım ve arkadaşları nezdinde pek popüler hale getirmedi, ama geceleri milyonlarını sayarken bunun umurlarında olduğunu sanmıyorum.

Resepsiyondaki kadın, ofislerini sorduğumda şaşkınlık içinde, ilk başta müsait olmadıklarını söyler, ta ki ben onların küçük kardeşi olduğumu söyleyene kadar. Sonra başka bir asistanlarını arar ve bana, operasyonlarının yürütüldüğü en üst kata asansörle çıkmam için izin verir. Üst katlara çıkabilmem için bir şifre verilir, bunu yaparken gözlerimi devirmemeye çalışırım.

ailemiz her zaman paralıydı, ama babam yaşam tarzımız ve beklentilerimiz konusunda bizi sıkı bir disiplin altında tutardı. Oğullarının bir çatı katında yaşadığını görse ne düşünürdü, hayal bile edemiyorum.

Dışarı çıktığımda, yine labirent gibi bir koridorla karşılaşıyorum. Bir yön konutlara, diğer yön ise şirket ofislerine çıkıyor gibi görünüyor. İşaretleri takip ederek birkaç ağır maun kapıdan geçip bir ofis lobisine giriyorum. Burası ilkinden çok daha küçük ama yine de görkemli. Kadın parlak beyaz bir gülümsemeyle, beni birkaç dakika içinde Bay Stockton'ın ofisine götüreceğini söylüyor. Hangi ofis olduğunu sormaya gerek görmüyorum, çünkü benim için bunun bir önemi yok.

YİRMİ DAKİKA SONRA, sonunda kardeşim Grant'in ofisindeyim. Çevredeki dağ yamacını ve vadiyi gören, tavandan tabana uzanan pencereden görünen manzara, bugün güneşin parladığı ve bulutsuz gökyüzünün sonsuzluğa uzandığı için ekstra çarpıcı. Kardeşimi selamlamayı neredeyse unutuyordum, ta ki o sandalyesine yaslanıp boğazından bir klik sesi çıkarana kadar.

"Vay, bu bizim kayıp oğul değil mi..." Beni hızlıca süzdükten sonra, buraya neden geldiğimi sormak istercesine kaşlarını kaldırdı.

"Sizi uzun süre alıkoymayacağım. Bir süre burada olacağım için sizinle konuşmam gerektiğini düşündüm."

"Acelem yok. İşler daha sonra da burada olacak. En azından Levi gelene kadar beklemelisin. Restoranda öğle yemeği yiyebiliriz ya da özel bir konuşma istiyorsan konferans odasına getirebiliriz."

"İkinizin de başımın etini yemenize gerek yok. Biriniz yeter." "Üzgünüm. Küçük kardeşimiz nihayet yüzünü göstermeye karar verdiğinde "Özellikle de hapisten yeni çıkmışken."

"Özellikle de hapisten yeni çıktığı için." Levi arkamda belirir ve beni kendine çekip sırtıma bir şaplak atar, sonra tekrar geriye yaslanıp

aynı huysuz bakışı attı. "Nasıl gittiğini bize anlatmak zorundasın."

"Hapishane için olabildiğince iyi geçti" diye kısa bir cevap veriyorum. Ne beklediklerini bilmiyorum, yemek planı ve çamaşır günlerinin özetini mi, yoksa benim hayal bile edemeyeceğim kadar çok yasadışı şey yapmış olmalarını yüzüme vurmak için bir fırsat mı? Sonuçta hapis yatan benim. Bu da aklıma şunu getiriyor... "Burada olmak benim için bir risk, o yüzden bu sohbeti kısa tutmak istiyorum."

"Sen sadece aileni ziyaret ediyorsun."

"Duyduğuma göre burada pek arkadaş edinmemişsin ve eski alışkanlıklar kolay kolay değişmez. Bu iki şeyin sonunda birleşeceğini tahmin ediyorum."

"Zorunlu olmadıkça hiçbir şey yapmayacağım." Lev, pencerelere dayalı alçak bir kitaplığın üzerine yaslanıp kollarını kavuşturdu.

"Bunu mu yapıyorsun? Çiftliğe geri mi dönüyorsun?" Grant, karımı baştan çıkardığım için zeki bir piç olduğum için bana ödül verecekmiş gibi bana bakıyor.

"Geri dönmüyorum. Şartlı tahliye sürem bitene kadar burada kalacağım. Burası sakın. Güvenli. Umarım bu beni beladan uzak tutar. Bana bazı şeyleri kapatma, eşyalarımı toplama şansı verir... Her şeyi kolaylaştırır ve artık oyun oynamadığım için bunu yapmak için sonunda zamanım var," yalan söylüyorum, Haze'in bana verdiği yarı gerçekleri kullanarak.

"Buraya gelebilirdin." Grant neredeyse incinmiş gibi görünüyor.

"Beladan uzak durma kısmını kaçırdın mı?"

"Şimdi, ne kadar oldu... beş yıl mı? Büyüdük," diyor Lev savunmacı bir tavırla.

"Görüyorum." Ofise bakıyorum. "Eminim tüm bunlar etik kurallara uygun olarak inşa edilmiştir."

"Güzel, değil mi?" Grant etrafına bakınıyor çünkü bana kendini beğenmiş bir ilgiyle bakıyor. "Bizimle çalışmalısın. Burada senin için açık tuttuğumuz üçüncü bir ofisimiz var. Bir gün geri döneceğini düşündük. Burada sana bir daire bulabiliriz. Seni o tozlu eski çiftlikten çıkarıp, sana daha uygun bir yere yerleştirebiliriz."

"Cincinnati'de o kadar zorlu bir hayat sürdüğünü hayal edemiyorum." Lev bana sorgulayan bir bakış atar.

"Karavanda yaşıyordum."

"Oof." Grant başını sallar. "Daha iyi bir hayat sürmek için paran varken neden bu tür bir yoksulluğu tercih ediyorsun, anlamıyorum."

"Hayatımı basit tutmaktan mutluyum. Sizin yaptığınız tüm bu lüks şeyleri ya da bunlarla birlikte gelen sorunları istemiyorum." Ebeveynlerimizin ölümünden farklı şeyler çıkarmıştık. Ben, babamın açgözlülüğü ve annemin onun suçlarına ortak olması sonucu ölen iki insan görmüştüm. Kardeşlerim ise intikam ve yeni bir servet fırsatı görmüşlerdi. Her birimizin farklı şekillerde yas tuttuğumuzu söylemek için dokunaklı bir şeyler söylemek gerekebilir, ama ben bu konuyu fazla düşünmek istemiyorum.

"Basitlik her zaman iyi değildir." Grant başını sallar. "Basitlik çok sıkıcıdır," diye ekler Lev.

"Kendi görüşüne hakkın var," diye karşılık veriyorum.

"Ve fikirlerimiz bize milyonlar kazandırıyor." Lev sırtıyor.

"Peki, ben gitmeliyim." Ona düz bir bakış atıp arkasını dönüp çıkarsın.

"Öğle yemeğini burada ye. Buraya getirteceğim." Grant'in sesi yumuşar ve bu nadir görülen bir durumdur, beni durmaya zorlar.

"Küçük kardeşimizi özledik. Bir saatini ayırabilirsin, değil mi?" Levi biraz daha suçluluk duygusu ekler.

"Peki. Ama sadece öğle yemeği, sonra geri dönmem gerek. Elliot'a çitlerden birini tamir etmesinde yardım edecektim," isteksizce kabul ediyorum, ama pişman olacağımı biliyorum.

BİR SAAT SONRA, kız kardeşim Aspen ve kızı Fallon'ın nasıl olduklarını konuştuk, iş için seyahatte olan Aspen'den aldığımız haberleri paylaştık. Otel ve kumarhaneye yapılan tüm yeni eklemeleri konuştuk, Grant bana iddialı genişleme planlarını anlattı ve ardından Purgatory Falls kasabasının bu konuda ne düşüneceği konusunda bir tartışma yaptık. Levi, Grant'in benim kuleye taşınmamla ilgili yaptığı aynı soruyu sordu

benim kuleye taşınmam konusunda aynı konuyu ısrarla gündeme getirdi ve ben, garsonların alması için çatal ve bıçağımı masaya bırakarak başımı salladım.

"Çiftlikte işim var. Orada olmak daha kolay."

"Çitleri tamir etmek mi? Atları kovalamak mı? Ciddi ol. Bunları senin için halledebilecek insanlar var." Levi düşünceli bir şekilde bana bakar.

"O çitleri kovalamıyor, kızı kovalıyor." Grant peçetesini tabağına bırakır ve beni incelemek için arkasına yaslanır.

"Sana söyledim..." diye başlıyorum, ama Grant sözümü kesiyor.

"Yalan söyleme. Burası Stockton ailesinin mezar odası. Burada gerçeği söyleyebilirsin."

Ona şüpheli bir bakış attım ve o da biraz daha dik oturdu.

"Söleyebilir miyim?" Bu açık bir soru. Ben basketbol oynamaya gittiğimde aramızda ve bıraktığımız noktada büyük bir uçurum vardı. Geride bıraktığım tek kişi Hazel değildi. Ailem de dahil olmak üzere bu kasabanın her parçasından kendimi kopardım.

"Geçmiş geçmişte kaldı. Keşke kalsaydın, ama neden kalmadığını şimdi anlıyorum. Levi ve ben zaten daha iyi bir takım oluşturunuz, o yüzden kırgın değilim." Grant omuz silkiyor.

"Vay canına, teşekkürler."

"Tabii ki." Grant bana eğlenceli bir bakış attı.

"Onu geri mi istiyorsun?" Levi, bizi tekrar konuya döndürerek sorar.

"Sen yapmaz mıydın?" Soruyu ona geri yönelttim. "Cora'yı geri alabilseydin?" Cora ayrılmadan önce bir süre onun neredeyse takıntısı olmuştu. Cevap vermedi. Cevap vermesi gerekmiyordu. Hepimiz ne diyeceğini zaten biliyorduk. "O zaman biliyorsun."

"Ama bilmiyorum." Grant kaşlarını kaldırdı. "O zaman söyle bana."

"O benim karım. Öyle kalmasını istiyorum. Söyleyeceklerim bu kadar." Gerçeği itiraf etmeye hazırım, ama hepimizin bu konudaki duygularını tartışacağımız bir oturuma hazır değilim.

"Peki..." Grant pencereden dışarı bakarak, düşünürken uzaktaki manzarayı seyrediyor. "O zaman bize nasıl yardımcı olabileceğimizi söyle."

ON İKİ

Ramsey

O GECE, eve döndüğümde, yemek masası ve yer, üzerinden atlamam gereken alışveriş poşetleri ve paketlerle doluydu. Mutfak tezgahı da pek iyi durumda değildi. İki üç katlı fırın kutuları ile kaplıydı. Akşam yemeği hazırlamak için dondurucudan pizzayı zar zor çıkarabildim. Pastel renkli zarif kek kutularından birine şüpheyle baktım.

Hazel'in bugün ne yaptığını bilmiyorum, ama görünüşe göre, büyük bir alışveriş çılgınlığı ve tedavi edilmesi gereken bir tatlı düşkünlüğü vardı. Dondurulmuş yemeği kutusundan çıkarıp, önündeki tezgahta yeterince yer açtıktan sonra hava fritözüne atıyorum ve bar taburelerinden birine oturup beklerken telefonumu kaydırıyorum.

Grant ve Lev'den, beni kumarhanedeki etkinliklere davet eden bir grup sohbeti ve birkaç mesaj var, ayrıca asistanı benim için ayarlayabilecekleri bir dairenin fotoğrafını göndermiş. İç çekiyorum. Teknik olarak, onlarla birlikte olmak şartlı tahliyemi ihlal etmiyor, ama bundan uzak durmaya çalışırken ince bir çizgide yürüyorum.

HAZEL, hanındaki akşam yemeğinden döndüğünde, beni kanepede akşam yemeği yemeye zorlayacak olan bıraktığı çanta yığınlarını işaret ediyorum.

"Bunlar da ne?"

Gülümser ve çantasına doğru yürür, cüzdanını çıkarır ve ardından kredi kartını çıkararak tezgahın üzerine koyar. Önünde

yazıyor. Bu sabah cüzdanımdan almış olmalı, kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sadece biraz alışveriş yapmam gerekiyordu. Senin için sorun olmaz diye düşündüm."

"Umarım hoşuma gidecek şeyler almışsındır," diye cevap veriyorum, hesabımdan çekilen küçük serveti düşünürken.

"Şey, pasta tadımında bana yardım edebileceğini düşündüm. Düğün için bir tane seçmem gerekiyor. Curtis kararı bana bırakıyor, ama bir fikre ihtiyacım var. Zaten Denver'da olduğum için, balayı için birkaç şey almaya uğrayayım dedim. Sakıncası yok, değil mi?" Çantalardan birine doğru yürür ve kağıt mendilden bir giysi çıkarır.

Soluk şampanya renginde, yüzeyine özenle dikilmiş narin beyaz ve mercan rengi çiçeklerle süslenmiş şeffaf dantelli bir gecelik. Elindeki çantaya, arkası bağcıklı, uyumlu bir külot ekledi ve onu giyerken hayal etmek bile beni tahrik etti.

"Balayının ilk gecesi için bunu mu giymeliyim, yoksa bunu mu giymeliyim, emin değilim..." Bu sefer, şeffaf siyah dantel bir crop top ve ona uyan siyah dantel külot çıkardı. Külot, siyah kurdeleyle bir arada tutulan, neredeyse hiç kumaştan yapılmamış bir parça. "Onları giyip sana seçiminde yardım etmeni istedim. Yani... kim daha iyi tavsiye verebilir ki, değil mi? İlk seferinde yanlış giden her şeyi düzeltebilirim."

Elimdeki pizza kutusunu buruşturup, cevap vermeden önce kendimi sakinleştirmek için dilimi ısırarak üzüreyim. Bu bir tuzak. Beni kızdırmak için yapılan apaçık bir girişim ve ben buna kanmayacağım. Yavaşça ayağa kalkıp, o beni izlerken odayı geçiyorum.

"O zaman bunu yapmak için tüm bunlara mı ihtiyacı var?" diye soruyorum ve kutuyu çöpe atıyorum. "Bu durumda senin için en iyi yargıç ben değilim galiba. Yırtık, eski bir tişörtle seni sikmekten mutluydum."

"Evet, sen üniversiteli bir delikanlıydın. O ise bir erkek. Daha sofistike zevkleri var falan." Diye sırtarak cevaplar.

"O zaman giy onu." Bir tutacak alıp pizzayı fırından çıkarıyorum. "Yemekle birlikte bana bir gösteri yapabilirsin. Bu birayı içerken sofistike zevklerin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışırım."

Gözlerini devirir ama birkaç çantayı alır. Odasına giderken, istediği gibi tepki vermediğim için kalçalarının sallanışında hayal kırıklığını görebiliyorum. Beş dakika kadar bu tatmini yaşayabiliyorum, sonra o çantalardan biriyle geri döner ve son pizza ısırığımı boğazıma takmamaya çalışırım.

Bu, bana ilk gösterdiği soluk şampanya rengi olan. Onun açık teninde, sanki hiç yokmuş gibi görünüyor. Üzerinde bir şey giydiğinin tek işareti, üst kısmındaki balenler ve giysinin üst kısmına doğru uzanan ve narin mercan ve beyaz çiçeklerin göğüslerinin etrafında küçük çerçeveler oluşturduğu dantel çiçekler.

"Beğendin mi?" Arkasını dönüyor. Arkası dekolte ve danteller kalçalarını öyle bir çerçeveliyor ki, haftalarca aklımdan çıkmayacak.

"Güzel..." diye mırıldanıyorum ve bir yudum bira içiyorum.

"Bu çiçekler bana nehir kenarındaki çayırdaki çiçekleri hatırlatıyor. Neden bahsettiğimi anlıyor musun?" Bana bakıp gülümsüyor. Bildiğimi biliyor. Orası en sevdiğimiz yerlerden biriydi. Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz.

"Evet." Birayı masaya koyup ellerimi çerçeve gibi açtım, bir gözümü kapatıp ellerimi ileri geri hareket ettirdim.

"Ne yapıyorsun?" Bana kaşlarını çatarak, bir elini beline koyar. "Gerçekçi olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum.

Çiçekler biraz daha büyüktü ve cildini daha fazla kaplıyordu. Ruj sürdün mü? Dudaklarını o güzel renge boyayan şeyden... Dudakların da daha dolgundu, çünkü..."

"Ramsey!" Beni keser ve gözleri sinirle parlar.

"Ne?" Diye sırtarak, uzun boyunlu şişeden bir yudum daha alıyorum.

"Benim fikrimi istediğini sanıyordum."

"Yararlı bir fikir. Üzerine yakışıp yakışmadığı ve yeterince güzel olup olmadığı konusunda."

"Uyuyor." Dürüst olmak gerekirse, mükemmel uyuyor. Vücudunun sevdiğim her özelliğini vurguluyor. "Sana zaten söyledim, onu giysen de giymesende güzelsin."

Gözlerini devirip odasına geri döner. "Başka bir tane alacağım."

Birkaç dakika sonra, dar bir bodysuit giymiş olarak geri gelir. Fena değil, ama önceki kadar güzel değil.

"Öncekine göre biraz sıkıcı. Onu büyük final için saklasan iyi olur. Tabii bir finalin olursa." Kendi kendime sııttım.

"Henüz arkasını görmedin," diye azarlayarak arkasını dönüyor ve sırtının tamamının kurdeleyle bağlandığını ve kışının etrafında kalp şeklinde bir kesik olduğunu gösteriyor. Altında iplik kadar ince bir G-string giyiyor. "Arkadan sevimli görünüyor mu?" Eğiliyor ve ben gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"Siktir" diye mırıldanıyorum. Neyse ki ortam o kadar sessiz ki beni duyamıyor.

"Ne?" Yine ortaya çıkıyor, sanki ona hakaret etmişim gibi kaşlarını çatıyor.

"Evet, çok şirin. Ama G-string'e gerek yok bence. Sadece işimi zorlaştırır." O bana dönünce omuzlarımı kaldırıyorum.

"Bazıları bu işi sever," diye alaycı bir şekilde gülümsedi ve benim savunmamı dinlemeden odasına doğru tekrar yola çıktı.

Bu gösterinin sonu mu, yoksa benim cevaplarımdan memnun olmadığı için daha fazlasını mı göreceğim, emin değilim. Ama yine de bu anı yeniden ayarlamak için kullanıyorum, çünkü yüzümden belli etmesem de, sikim beni ele vermek için can atıyor.

O kadar uzun sürüyor ki, bu gece işinin bittiğini varsayıyorum ve biramı bitirirken telefonumu çıkarıp kaydırmaya başlıyorum. Geri geldiğinde onu neredeyse duymuyorum ve başımı kaldırdığımda ses çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu beni öldürecek olan olabilir.

Üzerinde, göğüslerini neredeyse dışarı çıkacak kadar yukarı iten, kupasız bir korse ile şeffaf dantel sütyen var. Deseni, ilk giydiğinin tersi: beyaz ve mercan rengi olanın yerine mavi ve siyah çiçekler var. Eşleşen bir külot da var, ama bu külotun kalçalarının iki yanında küçük bağcıklar var, sanki bana onları çekmem için yalvarıyorlar. Bu sefer bir de "becer beni" topuklu ayakkabılar giymiş; ayak bileklerinin etrafında narin küçük kayışlar olan, sanki öldürmek için yapılmış gibi görünen stiletolar.

"Ee?" Arkasını dönüyor.

"O mu?" Dilimi yutmamış gibi konuşmaya çalışıyorum.

"Gerçekten mi? Poposunda kalp olan, sürtük gibi görüneni seçeceğini sanmıştım."

"Hayır. Hepsi iyi. Ama sofistike ve aceleci olmayan biri ise, bu o."

"Peki ya öyle değilse? O zaman kalpli olan mı?" diye sordu.

ON ÜÇ

Hazel

"Eğer öyle değilse, o zaman önemi yok. Seni elde edebileceği her şekilde isteyecektir." Gözleri vücudumda dolaşp yüzüme takılıyor; başka bir şey söylemeye hazırlanır gibi dudaklarını sıkıştırmadan önce, yüzünde okunamayan bir ifade beliriyor. Kalbim beklentiyle daha hızlı atmaya başlar. Bana eski tişörtlerimden birini giymemi söylemesini beklerken, parmaklarım bu kıyafeti çıkarıp giymek için sabırsızlıkla titrer, ama o sadece birasını son yudumunu içer ve şişeyi mutfığa götürür.

"Sanırım bu gece yatmaya gidiyorum," diyor, şişeyi yıkayıp tezgahın üzerine koymadan önce.

Onun ani çıkışına şaşırarak gözlerimi kırpıştırırım. Bir an sonra onun peşinden giderim, misafir odasına gitmemesi için bir bahane bulmaya çalışırım. Sonra pasta kutularını görürüm.

"Bekle!" diye seslenirim, o merdivenlere doğru yönelirken. Durur ve omzunun üzerinden bana bakar. "Kek tadımı."

"Tatlıları pek sevmediğimi biliyorsun." Bu doğrudu. Tatlıları pek sevmezdi ve sevdiği tatlılar konusunda da seçiciydi. "Bunu sana bırakacağım."

"Dışarıdan bir görüşe ihtiyacım var. Curtis zaten kararı bana bıraktı ve bu konuda yardım istiyorum." Burada çaresizce bir umut arıyorum, ama onu işkence etmeye henüz son vermedim — bu kadar kolayca çekip gidebilecekse tabii.

Çenesindeki bir kasın hareket ettiğini görüyorum ve omuzları hafifçe çöküyor. Onu yine de yıpratabileceğim umuduyla kalbim yeniden hızlanıyor. Fırınlardan gelen kutuların oluşturduğu dağa bakıyor.

"Neden Marlowe pastanı yapmıyor? Bu işleri kolaylaştırır gibi görünüyor."

"O nedimem. Ondan zaten çok şey istiyorum." "O mu söyledi?" diye şüpheyle soruyor.

"Hayır, ama onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Benim için her şeyi yapar ve düşünüm yüzünden stres yaşamasını istemiyorum. Yapmaktan mutlu olduğunu söylese bile," diye karşılık veriyorum, onun önceden söyleyeceği kaçınılmaz argümanlara.

"Peki. Ama iki ya da üç tane seç. Hepsini yapmayacağım." "Dört."

"Üç."

Yüzüm hayal kırıklığıyla düşer, ama kabul ettiğimi belirtmek için başımı sallarım. O oturma odasına geri döner ve kanepeye otururken, ben bir tabağı pasta örnekleriyle doldurmaya çalışırım. Bir hummingbird kek, bir ganajlı çikolatalı, bir limonlu ve bir de üstünde beyaz çikolata ve ahududu swirl kreması olan klasik vanilyalı. Her biri bizim için iki ısırik olacak şekilde bölünmüş. Çekmeceden bir çatal alıp onu oturma odasına kadar takip ediyorum.

Onun yanına oturuyorum, halı üzerinde dengesiz topuklu ayakkabılarla dikkatli davranıyorum, sonra bir parça kek alıp ona uzatıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor, ona yemek yedirmeyi teklif ettiğim için şüphe ve biraz da şaşkınlık var gözlerinde.

"Sadece bir ısırik al," diye fısıldayarak, kolibri kekini dudaklarına doğru itiyorum.

O da dikkatlice alır, çiğnerken ağzının köşesinden bir kırıntı siler.

"Güzelmiş. Nedir bu?" diye soruyor yuttuktan sonra.

"Hummingbird kek," diye açıklıyorum. "Şimdi limonu."

Onu ona uzatıyorum, o da alıyor ve düşünüyormuş gibi başını ileri geri sallıyor.

"Fena değil. Ama limon pek sevdiğim bir tat değil." Bunu biliyordum. En sevdiği tat elmaydı. Akıllı olsaydım, elma içeren bir şey isterdim. O zaman onu kolayca diz çöktürebilirdim. Bu pişmanlıkla çikolata parçasını bıçakladım.

"Çikolata." Onu ona uzattım, o da aldı ve dudaklarına yapışan krema parçasını yaladı.

"Siktir." Bunun için gözlerini kapattı. "Nefret etmiyorum."

"Fark ettim." Onun tepkisine gülüyorum ve gözleri birden açılıyor, benim onunla dalga geçtiğimi fark edince gözleri kararır. Benim için ayırdığım yedek lokmayı alır ve dudaklarıma götürür.

"Dene. Göreceksin," diye ısrar ediyor. Ben de yavaşça, başparmağı ve işaret parmağından alıyorum. Zengin çikolata tadı duyularımı kaplıyor ve o kadar güzel ki neredeyse inleyeceğim. Elini çekmekte gecikiyor, ben de bileğini tutup dilimi uzatarak parmak uçlarındaki ve başparmağındaki son çikolata ganajı yalıyorum.

"Mmm." Yumuşak bir inilti çıkarırım. "Sanırım anladım." Kirpiklerimi kaldırıp ona bakarım ve gözleri benimkilere delici bir şekilde bakmaktadır. Bir saniye sonra, sanki ne yaptığımı biliyormuş ve buna inanmıyormuş gibi gözlerini kapatır.

"Güzel. O zaman kazanan sen olmuşsun gibi görünüyor." Ayağa kalkmak için öne eğildiğinde, elimi göğsüne koydum.

"Bekle! Bir tane daha var." Çatalımla beyaz çikolatayı batırıp yukarı kaldırdım.

"Üç tane dedim. Üç tane yaptık." Sesi kısık.

"Biliyorum, ama bunu beğendim. Lütfen?" Onu yalvarırım.

Bana ihtiyatla bakıyor. Elini kanepenin kenarına doladığını görüyorum, sanki kalkmak için destek almak istermiş gibi, ve kalbim bir an duruyor. Ben de normal bir eski eşin yapacağı şeyi yapıyorum ve kucağına tırmanıyorum.

"Lütfen?" diye tekrar soruyorum, bacaklarımı onun üzerine atarken.

Gözleri üzerimde dolaşüyor ve yüzünde yazan düşünceleri, durumu en iyi şekilde kontrol etmek için kendisiyle yaşadığı duygusal savaşı görebiliyorum. Yanağımın içini ısıırıyorum ve sonunda bir karara vardığını görebiliyorum.

O koltuğa kayar ve eli kalçamın etine gömülür, beni öne doğru çekerek kucağına oturtur. Ne kadar sert olduğunu hissettiğimde ne demek istediğini hemen anlarım ve o kanepeye yaslanırken, dudaklarımdan neredeyse kaçacak olan küçük sesi bastırmak zorunda kalırım.

"Çatalı bırak." Kekin üzerine başını sallar ve ben çatalı çekip, parmaklarımla arasına bir ısırık alıp ona uzatırım.

O ısırığı alır ve ben izlerken yavaşça çiğner. Ben onun çenesinin ve boğazının hareketlerini izlerken elim havada donar kalır.

Her küçük hareket dikkatimi çekiyor, ta ki parmağımla başparmağım arasındaki küçük deri parçasının üzerinde dilinin kaymasını hissedene kadar. Dil daha aşağıya kayıyor, bileğimdeki nabız noktasının üzerinde dans ediyor ve ben gözlerimi kapatıp alt dudakımı ısırarak, neden kendimi bu duruma soktuğumu hatırlamaya çalışıyorum.

"Bana seni becermemi iste." Sesi, bir sonraki kelimeyi söylemeyi zorlaştıran boğuk bir tona sahip. Ama söylemek zorundayım. Bu işi çok fazla uzattım ve kontrolü kaybettim, hem kendime hem de ona işkence ettim.

"Hayır." Ne kadar zayıf hissetsem de, bunu açık ve kesin bir şekilde söylemeyi başardım. Dürüst olmak gerekirse, kendimle gurur duyuyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, dudaklarımda küçük bir gülümseme olduğunu fark ettim, onun yüzündeki somurtkan ifadeyi gördüğümde. Onunki derinleştikçe benimki kayboldu.

Elleri külotumun iki yanındaki kurdelelerin uçlarına gider ve parmaklarıyla onları bükerek bana bakar, konuşurken kirpiklerini indirir.

"Bana sürekli, hatırladığım kız olmadığını söylüyorsun ve ben sana inanıyorum. Bence sen eskisinden daha akıllı ve zekisin. Bu yüzden, buraya tırmanıp bana yalvararak, bu muhteşem bacaklarını kucağıma yaydığında, aylarca sadece elim ve karımın sıkı amının benim sikimi kavrayıp daha fazlasını isteyen mükemmel hissini hatırlayarak hapisten yeni çıktığımı hatırlamanı istiyorum. Bunun akıllıca olup olmadığını kendine sor." Sesi alçak ve ölümcül, ve kurdelelerden birini çekmeye başlıyor.

"Cesaret edemezsin," diye tıslarım.

"Haklısın. Cesaret edemem. Sanırım Libertine'e gidebilirim. Sence Vic hâlâ orada çalışıyor mu?" Dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır. Libertine, bölgedeki striptiz kulübüdür ve Victoria ona her zaman takıntılıydı. Aynı okula gittik ve sanki üniversitede onu benden çalmak hayatının amacıymış gibi davranıyordu. Tabii ki bu hiç işe yaramadı.

"Sen evlisin, unuttun mu?" Onun bana daha önce söylediği sözleri tekrar ediyorum. Zaten bu onun için boş bir tehdit. Striptiz kulüplerini sevmez ve Vic'e asla dokunmaz, onun bana nasıl davrandığını bilmediği için. Ama bu düşünce hala kıskançlığı omurgamda kıvrılmaya devam ediyor ve o bunu biliyor. Bu, balayı konuşmalarımın intikamı.

"Öyle miyim?" diye alay ediyor, boynuma nefesini hissedene kadar eğiliyor. "Çünkü öyle olsaydım, ona ne kadar iyi davranabileceğimi hatırlayacağından eminim. Ona ne kadar iyi baktığımı. İkimizi de bu ıstıraptan kurtarabileceğim tüm yolları." Sözlerini bitirdiğinde dudakları boğazıma değiyor, son sözlerini tenime fısıldıyor ve bu işe yarıyor. Ölüm döşeğindeymişim gibi, ikimizin anıları gözümün önüne geliyor ve hissettiğim, tattığım ve gördüğüm en güzel şeyleri hatırlamak için son bir şans veriliyor bana... ve hepsi de *onunla ilgili*.

"Ramsey..." diyorum
yumuşak bir sesle. "Sadece
sor."

Ona cevap vermiyorum. Veremem. Onu istemekle, onu unuttuğuma inanmak istemek arasında sıkışıp kaldım. Ellerinin kurdeleleri yumruk gibi sıkıldığını hissedebiliyorum ve sessizliğim uzadıkça yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor.

Birkaç saniye sonra derin bir nefes alır, sonra parmaklarını kıkırma geçirir ve ikimizi de ayağa kaldırır, beni topuklarımın üzerine indirir. Eli çenemi kavrar ve sıkar, dudakları kulağıma bastırır.

"O zaman yapabileceğin zamana kadar bize bunu bir daha yapma." Beni bırakıp üst kattaki odasına kaybolur ve ben, onun yerine kendimi bir şekilde mahvetmişim gibi hissederim.

ON DÖRT

Ramsey

BO:

Bu gece erkekler gecesine geliyor musun?

Anson'ın doğum gününü kutlayacağız.

Ben de davetli miyim?

Açıkçası, Briggs ailesinin gözüne tekrar girip girmediğimden emin değilim. Yine de, Hazel'dan uzaklaşıp bir gece dışarı çıkmak iyi gelebilir. Buraya geldiğimden beri tüm düşüncelerimi işgal ediyor ve pes etmeden önce beni cehenneme çevirmeye kararlı olduğu için, bir gece uzaklaşmak iyi gelebilir.

BO:

Şimdilik hala bizim kardeşimizsin.

Nereye gidiyoruz?

Şehir merkezine. Saat yedide Brady's'te akşam yemeği yiyeceğiz, sonra da Seven Sins'e gidip içki içeceğiz. Bekarlığa veda partisi veren bekar arkadaşımıza çöpçatanlık yapıp doğum gününde biriyle yatmasını sağlayabilir miyiz diye bakacağız.

Brady's'te görüşürüz.

Kell ve Elliot'a yardım etmeyi bitirdiğimde, çiftlik evinde hızlıca duş alıp akşam yemeği için hazırlanıyorum. Hazel, bu akşam konuklar için düzenlediği akşam yemeği sohbetine katılacağına dair bir not bırakmış, bu yüzden diğerleriyle dışarı çıkmamın bir önemi yok.

Saat dokuz olduğunda, akşam yemeğini bitirip viski içiyor ve Anson bize somurtarak bakarken ona "Happy Birthday" şarkısını söyleyip gülmekten kırılıyoruz.

"Bu hiç gerek yoktu," diye mırıldanıyor, pastadan mumu çıkarıp kenara atarken. Garsonlardan biri, açıkça onunla flört etmeye çalışan sevimli bir sarışın, ona mumu üflemesini söylemişti.

"Bunu çok kolaylaştırıyorsun." Anson kardeşine orta parmağını gösterirken Cade kahkahalarla gülüyor. Hazel'in en küçük kardeşi, en büyüğünden tamamen farklıdır; Anson sessiz ve hesaplıyken, o vahşi ve özgürdür.

"Siktir git. Bana biftek ve içki sözü verilmişti. Lanet olası bir müzikal değil." Anson, küçük arkadaş grubumuzun muhafazakar üyesidir ve bizimle dışarı çıkmaktansa, gecelerini evde oğluyla geçirmeyi, maç izlemeyi, kamp yapmayı veya sabah balık tutmak için erken yatmayı tercih eder.

"Bize biraz eğlenmemize izin vermelisin." Bo, garsonun masaya getirdiği taze viski bardağını kardeşine doğru iter. "İç, belki daha çok eğlenirsin."

"Şüpheli." Anson bana keskin bir bakış attı. "Senden daha fazlasını beklerdim."

"Ben sadece eşlik ediyorum. Beni suçlama!" Kahkaham kesilir, ama gülümsemem kaybolmaz.

"Huysuzluğuna merhem olsun." Anson'ın inşaat şirketindeki ortaklarından ve iyi arkadaşlarından biri olan Kingston, siyah kurdeleyle sarılmış puroları ona doğru iter. "Bir sonraki durağımıza kadar ara verebilirsin."

"Teşekkürler." Anson puroları kaldırır ve arkadaşına başını sallar. "Belki. Ya da eve gidip bir tane içebilirim."

"Henüz eve gitmiyorsun," inşaat şirketinin yöneticisi ve Marlowe'un kardeşi Jasper itiraz eder. "Seni yeterince sık

seni yeterince sık dışarı çıkaramıyoruz."

"Seven'a gitmeye hazır mısın?" Bo, bileti imzalarken masadaki herkese bakar.

"Görünüşe göre senin esirinin," diye homurdanır Anson, ama içten içe eğlendiğini anlayabiliyorum.

Anson'ın bizimle böyle dışarı çıkması nadir bir olay ve hepimiz bundan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyoruz. Koşulları ona fazla boş zaman tanımıyor, ama karısını kaybettiğinden beri hiç eskisi gibi değil. Liseden kısa bir süre sonra yerleşmişler, küçük bir ev almışlar, bir çocukları olmuş ve çok kısa sürede kendi işini kurmuşlar. Bizim gibi çılgın bekarlık günleri yaşamamış. O zamanlar da huysuz, sessiz bir tipti, ama şimdi olduğundan çok daha fazla gülümserdi. Sanırım eşini bu kadar genç yaşta kaybetmek, hayatından büyük bir mutluluk çalmış olmalı. Benimkini kaybetmek yeterince zordu ve onun başka bir yerde hayatta ve mutlu olduğunu bilmek bana bir teselli oluyordu.

Seven Sins'e vardığımızda, köşedeki bir masaya oturup dans pistindeki kalabalığı izleyerek biramızı yudumlamaya başladık. Bo, Cade ve Kingston ile birlikte birkaç kez dışarı çıkmıştı ve Jasper, işe erken kalkmak için çoktan eve gitmişti, ama Anson, dışarıda kalmak konusunda endişeleri olmasına rağmen, akşam boyunca benim sadık arkadaşım olmaya devam etti.

Anson şişesinin etiketini soymaya başladığında "O kadar mı kötü?" diye soruyorum. Burada oturduğumu unutmuş gibi başını kaldırıp bana özür diler gibi gülümsüyor.

"Dans etmek ya da bu tür şeyler pek bana göre değil. Evde olmayı tercih ederim."

"Bu şekilde pek fazla insanla tanışmıyorsun herhalde."

"Biriyle tanışmak istediğimi varsayıyorsun."

Dudaklarımı sıkıştırıp kaşlarımı kaldırıyorum, haklı olduğunu düşünüyorum. Yine sessizliğe bürünüyorum, Bo'nun dans ettiği iki kadından birinin

Bo'nun dans ettiği iki kadından birinin ellerini onun pantolonunun önünden geçirip onu sertçe öptüğünü izledim.

"Cincinnati'de hala evli olduğun için kızan kimse yok mu?" Anson da benimle aynı dans pisti dramasını izliyor ve bu tür sorular soruyorsa, bundan sıkılmış gibi görünüyor.

"Hayır. Seninle aynı. Doğada olmak ya da spor yapmak daha çok hoşuma gidiyor. Geri kalan her şey, Haze gibi biri için bile çok fazla iş."

"O zaman bunca yıl sonra hala seni elinde tutuyor mu?" Anson beni inceliyor.

Omuz silkiyorum. "Eğer bu konuda pislik olmak istiyorsan, evet, öyle de diyebilirsin."

Sessizce güler ve şişesinin altındaki yoğuşmayı siler.

"O kabul etmezse bir planın var mı?"

Bu milyon dolarlık bir soru ve cevabı, hayır, yok. En azından şimdilik. Muhtemelen şimdiye kadarki en aptalca bahsi yaptım ve işler ters giderse bir planım yok. Anson'a kendi durumunu sormak üzereyken Bo masaya geri döndü, onunla birlikte olan iki kadın da arkasından geldi ve üçüncü bir arkadaşları da birdenbire ortaya çıktı.

Bo, içlerinden birini kendisiyle Anson'ın arasındaki koltuğa oturtur, diğeri de onun arkasından kayar. Diğer ikisinden çok daha sessiz olan üçüncü kadın, yanımdaki koltuğa bakar ama oturmaz.

"Sakıncası var mı?" O da başını sallayarak onaylar.

"Hayır, buyurun." Kenara kayarak aramızda yeterli mesafe bıraktım. Daha yeni dönmüşken karımı aldattığım yönünde dedikoduların yayılmasını istemiyorum. Küçük kasabalarda dedikodu makinesi her zaman yakıtını besleyecek bir şeyler arar. Ama o da benim ona ilgi duyduğum kadar bana ilgi duyuyor gibi görünüyor, bu yüzden çok da rahatsız değilim.

"Ramsey Stockton. Uzun zaman oldu." Karşımdaki koltuğun kenarında oturan kadın, elimi okşamak için eğilirken bana gülümser ve dekoltesini gösterir. "Televizyonda hakkındaki tüm haberleri izledim. Sonunda çıktığına çok sevindim. O cezayı hak etmemiştin." Konuşurken ağzında nane şekeri

konusurken ağızında bir nefes nane şekeri tıkırdadı ve görünüşünde tanıdık bir şey vardı, ama ne olduğunu çıkaramadım.

"Okuldan Faith ve Holly'yi hatırlıyor musun?" Bo, yanındaki kadınları işaret etti. Faith, nane şekeri yiyen kadındı ve Holly, Anson ile Bo'nun arasında sıkışmış, Anson ile konuşurken elini onun omzuna koymuştu. Anson ise kafeslenmiş bir hayvan gibi köşeye doğru giderek daha da çekiliyordu.

"Kesinlikle uzun zaman oldu," diye cevap veriyorum, çünkü ikisini de hatırlamıyorum.

"Çok komiksin." Faith elime vurur ve ben geri çekilirim.

"Bence su içmelisin." Yanımdaki daha sessiz olanı, arkadaşını biraz utanmış gibi izliyor.

"Bana bir tane alır mısın? Dakota'nın benden nefret ettiğini biliyorsun." Faith arkadaşına dudaklarını büküyor ve benim dinlediğimi fark edince, şikayetlerini bana anlatmak için bana dönüyor. "Her zaman soğuk musluk suyu için benden iki dolar istiyor. Bu çok saçma." Gözlerini deviriyor.

Dakota ve ben aynı sınıfta büyüdük, bu yüzden bu ikisinin birbirinden hoşlanmadığını bilmek, benim için sosyal politikaların en azından bir kısmını açıklıyor. Dakota arkadaşlarını seçerken titizdi, ama seni sevmiyorsa, bunun genellikle çok iyi bir nedeni vardı. Mesela en iyi arkadaşının kalbini kırmak gibi.

"Ben getiririm." Yanımdaki kadın aşağı atlayıp geri dönüyor. barın karşısındaki.

"Onun için üzgünüm. O Avery. Kasabaya yeni geldi. Kumarhanede çalışmaya başladı ve onu küçük grubumuza kabul ettik, ama şehirden geldiği için... Eh, sen de kaçtığın için onların nasıl olduğunu bilirsin." Faith sarhoş olduğunda çok konuşkan oluyor, anlaşılan.

"Ah. Şey, onların da sebepleri var, anladım."

"Çok nazıksın. Herkesi en iyi şekilde düşünürsün." Faith bana gülümser ve Bo ikimizin arasında bir bakış atar. Ben de ona, *onu cesaretlendirmediyimi* belirten geniş gözlerle bakarak cevap veririm.

"Bugün senin doğum gününmüş diye duydum." Holly, Anson'a bakar ve ben sana, adamın aralarına mesafe koymak için neredeyse duvarlara tırmanıyor gibi olduğunu söylediğimde

, yalan söylemiyorum. Onu nefret mi ediyor, yoksa bu tür bir ilgiyle ne yapacağını bilmiyor mu, anlayamıyorum.

"Öyle bir şey," diye mırıldanır.

"Benimki geçen haftaydı..." O hayatı hakkında konuşmaya devam ederken, o sadece başını sallayarak ona eşlik ediyor. O kendisine kendisiyle ilgili sorular sorduğunda kısa cevaplar veriyor ve onun sohbeti devam ettirmek için elinden geleni yaptığını anlayabiliyorum.

"Benim doğum günüm de gelecek hafta. Ne tesadüf." Faith sohbete dahil oluyor.

"Öyle mi?" Bo ona soruyor, gözleri onun boynuna kayıyor ve gömleğinin derin V yakasını takip ediyor. Bir an sonra onu kucağına çekiyor ve kız onun göğsüne yaslanıyor. "Eğlenceli bir şey yapacak mısınız?"

"Birkaç fikrim var." Gözlerini ona dikip bakarken kirpiklerini indirir ve ben kendimi dışlanmış hissetmeye başlarım, Avery'nin bir an önce dönmesini ve kardeşlerimin evindeki yeni işini konuşabilmeyi umarım.

"Bana bazılarını anlatmalısın." Bo ona gülümser, içkisini yudumlar ve kolunu kızın beline dolanır. Arkadaşımın tek gecelik ilişkisini kıskanmıyorum, ama onun ilgisini çeken şeyin kızın güzelliği dışında ne olduğunu anlamakta zorlanıyorum.

"Bilmiyorum... Bazıları oldukça skandal. Senin için fazla gelebilir."

"Henüz sınırlarımı keşfetmedim."

Bu tür durumlara yabancı değilim. Doğu'daki takım arkadaşlarımla da aynı durumdaydım, ama genellikle bu saatlerde kendimi akşam için dışarı çıkarken bulurdum. Ancak Anson'ın doğum günü olduğu için bunu bu kadar erken yapmak kabalık gibi geliyor.

"Eyfel Kulesi'ni duydun mu?" Bo'dan bana doğru bakışlarını çevirdi. "Çünkü bu gece bu fikre çok sıcak bakıyorum."

Birayı boğazıma kaçırıyorum ve öksürmeye başlayınca kabinden atlıyorum.

"Hemen dönerim. Sanırım bu birada bir sorun var." Barın karşısına geçmeden önce bunu söylemeyi başardım. Dakota, ben yaklaşırken bana kaşlarını kaldırdı.

"Vay, bu da futbol sahasının pezevengi değil mi?" Kafasını sallar ve omzumun üzerinden arkaya bakar.

"Bu gece sadece kanat adamlık yapıyorum. Bazı arkadaşlarıma yardım etmeye çalışıyorum."

"Buna öyle mi diyorsun?" Şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bana buzlu su alabilir misin?"

"Onu ona götüreceksen olmaz." Düz bir ses tonuyla bana bakıyor.

"Benim için. İsterseniz burada içebilirim."

"İsterim." Tezgahın altına uzanıp benim için hazırlamaya başlarken, Hazel'ın kardeşlerine doğru bakıyor. "O sorunlu biridir. Bilgin olsun."

"Bence Bo sadece Anson'a arkadaşıyla bir şans vermek istiyor. Onu sevmediğini zaten söylemişti."

"Ondan nefret etmiyorum."

"Beni kandırabilirdin." Bana uzattığında buzlu suyun yarısını bir yudumda içtim.

"Onu *sevmiyorum*, ama nefret de etmiyorum. Nefret etmek çok zaman ve çaba gerektirir. Birine bu kadar değerli kaynaklarımı ayırmam için o kişinin buna değmesi gerekir, ama o kesinlikle değmez."

"Anlıyorum." Kalan buzları karıştırıp içtikten sonra bardağı tezgaha geri koyup bir tane daha istedim. O da bana bir tane daha getirdi ve ben onu da içtim. Eve gitmeye hazırdım ve sabah başımın ağrımasını istiyordum.

"Teşekkürler," diye homurdanır Bo, yanıma gelip kendine bir su sipariş ederken. Omzumun üzerinden geriye bakarım ve Faith, Holly ve Avery'nin daha yeşil çayırlara doğru yola çıktıklarını görürüm.

"Özür dilerim... Bu gece Paris'e gitmek mi istiyordun?" Gülmemi engelleyemiyorum ve o da kaşlarını çatarak cevap veriyor.

"Yalnız başına eve gitmek istemiyorum."

"Yolun aşağısında kadınlarla dolu bir bar var."

"Zaten bir tanesi kucacımdaydı. Onu iğrençmiş gibi davranmasaydın, sorun olmazdı."

"Karımı aldattığım söylentisinin yayılmasını istemiyorum ve kesinlikle kardeşimle birlikte olduğum söylentisinin yayılmasını da istemiyorum"

"Peki, ne zamandan beri kadınları tavlama senin için zor hale geldi?"

"Genel olarak onları bulmakta zorlanmıyorum, sadece birkaç gece birlikte olduktan sonra 'bir sonraki adımı atmak' istemeyenleri bulmakta zorlanıyorum. Hayatımın basit olmasını istiyorum. Cade üniversiteden döndüğünden beri zaten evimde yer kaplıyor. Banyo çekmecelerimin saç maşası ve tamponlarla dolmasını izlemeye niyetim yok."

"Bunun üzücü bir hal almaya başlaması için birkaç yılın daha var, bilgin olsun," diye eski arkadaşımı uyarıyorum. O benden birkaç yaş büyük ve hala barlarda dolaştığını hayal edemiyorum. Memleketimdeyken bile, arkadaşlık ilişkisi kurmaya hazır olanlar benim arkadaşlarımdı. Başka kimseye güvenmiyordum.

"Kadınlar seni övünme kaynağı olarak değil, acınası bir seks objesi olarak görmeye başlamadan önce, birkaç hafta daha kayıp bir köpek gibi kız kardeşimin peşinden dolaşacaksın."

"Sanırım bununla barışığım. Özellikle de bu, kız kardeşinle işleri batırmayacağım anlamına geliyorsa."

"Zaten mahvettin. Seni dizlerinin üzerine çöktürdü. Savunma yapıyorsun, ve pek de iyi yapmıyorsun, eklemeliyim."

"Çok teşekkürler." "Yardım etmeye çalışıyorum."

"Nasıl yardımcı oluyorsun?"

"Ofansif oynamayı biliyormuş gibi davran. Birkaç arama yap. Oyuna geri dönebilecek misin bir bak, yoksa o pisliğe kaybedeceksin." Eski oyun kurucum, kendini zeki sanacak kadar alkol almış halde tüm gücüyle ortaya çıkıyor.

Ama haklı değil. Hazel beni tam istediği yerde tutuyor, üstünlük benim tarafımda olsa bile. Bu da bana mükemmel bir fikir veriyor.

ON BEŞ

Hazel

BUGÜN SONSUZ GİBİ GEÇEN BİR GÜN OLDU ve ben yorgunluktan bitkinim. Uzun bir banyo ve birkaç orgazma ihtiyacım var. Bir nişanlım ve bir kocam eksik olduğu için, ki onlarla tekrar ilişki kurmamak için çaresizce uğraşıyorum, bu konuda tek başımayım. Özellikle de ona son kez çok yaklaştığımda, onurumun kırıntılarıyla zar zor kaçabildiğim için. Bu da şu anda sadece pille çalışan erkek arkadaşlar olduğu anlamına geliyor.

Ama komodinin çekmecesini açıyorum ve hiçbir şey yok. Tamam, hiçbir şey yok değil; el losyonu, öksürük pastilleri, dudak kremi ve mendiller var. Ayrıca yağmurlu günler için yarım paket çikolata. Ama şu anda ihtiyacım olan şey yok. Kutusu ve içindekiler kayıp. Topuklarımı döndürüp banyoya geçiyorum. Orada her zaman şarjlı bir yedek tutarım. Acil durumlar ve su kullanımı için uygun bir taneye ihtiyacım olduğu günler için. Çekmeceyi açıyorum, o da boş. Boş alana öfkeyle bakıp çekmeceyi kapatıyorum.

Bu tür bir tesadüf için tek bir cevap, tek bir açıklama var ve o şu anda misafir odamda uyuyor. En yakın arkadaşlarımla yaptığım grup sohbetinde, onun da geceyi barda yerli halkla sohbet ederek ve kasabadaki bekar kadınların yarısıyla flört ederek geçirdiğini duyduğum için, onu boğazlamak istiyorum. Belki de onun yaptığı gibi, haklı bir cinayet olduğunu iddia edebilirim.

Hızla koridordan geçip kapıdan içeri giriyorum. Penceresi açık, gece sesleri pencereden içeri süzülürken, sırt üstü uzanmış, derin uykuda. Bu haliyle çok huzurlu görünüyor ve bu beni daha da kızdırıyor.

Bir saniye sonra üstüne çıkıyorum, ellerim boğazında, tırnaklarım oradaki dövmelere batıyor ve sıkıyorum. Bunun verdiği tatmin

sadece kısa bir an sürer, çünkü ne olduğunu anlamadan, sırt üstü yatıyorum. Ellerim başımın üstünde sabitlenmiş, o ise üzerimde duruyor. Beni gördüğünde yüzünde uykululuk, şaşkınlık ve sinirlilik karışımı bir ifade var.

Buraya gelirken ne giydiğimi düşünmemiştim. Kızgınlığımdan düzgün düşünemiyordum ve o da giydiğim ince tişörtü ve göğüslerimin tişörtten dışarı çıkmak üzere olduğunu izliyordu. Geçen geceki olayları düşünürsek, bu muhtemelen onu baştan çıkarmak için bir başka girişim olarak görülecekti, ama kesinlikle öyle değildi.

"Ne yapıyorsun sen, Haze?" "Seni boğuyorum."

"Onu anladım." Kaşları öncekinden daha da çatıldı. "Neden?"

"Zihinsel sıkıntı." Ona sertçe bakıyorum. "En azından polislerle öyle söyleyeceğim."

"Beni öldürdün; Bo'yu çağırıp temizlemesini sağlasan iyi olur, yoksa polisler gelir."

"Cevabın bu mu?" diye homurdanırım.

"Hapishanede dayanamazsın. Akıllı ağzın seni öldürür."

"Sen dayandın."

"Ben federal hapishanedeydim. Sen olmayacaksın."

"Peki. Bo'yu arayacağım. Şimdi işimi bitirmeme izin ver." "Neden bu kadar sinirlisin?"

"Oyuncaklarım. Onlara ne yaptın?" Sırıltma cüretini gösteriyor.

"Ödünç aldım."

"Onlara ihtiyacım olduğunu biliyorsun." Ramsey, onlar olmadan boşalamadığımı biliyor. Curtis'in bilmediği birkaç şeyden biri bu.

"Bu yüzden onlara ihtiyacın olduğunda beni bulmaya geleceğini biliyordum."

"O zaman geri ver."

"Önce neden yalan söylediğini bilmek istiyorum. Sonra düşünürüm."

Bu suçlamaya kaşlarımı çatarak, ona söylemiş olabileceğim herhangi bir yalanı bulmak için beynimi zorluyorum. Beni yanlış anlama. Bu adamı kızdırmayı seviyorum,

ama birbirimize yalan söylememe konusunda her zaman sözsüz bir kuralımız vardı, önemsiz olduğunu düşündüğün küçük beyaz yalanlar bile. İşler kötüye gittiğinde bile bu kuraldan asla sapmadık.

"Ne hakkında yalan söyledim?" Kafamı sallayıp yüzünü inceliyorum.

"Curtis'e benimle numara yapman gerektiğini söylediğin için."

Kaşlarını çatıyor.

İç çekiyorum. Keşke Curtis çenesini kapalı tutabilseydi, ama görünüşe göre egosu buna engel olamadı. Ramsey'e bir laf sokmak zorundaydı ve ne yazık ki, Ramsey'in hemen anlayacağı tek şeyi silah olarak kullanmaya çalıştı. Ramsey'e gerçeği söylemek mi, söylememek mi diye düşünüyorum. Bunun egosuna yapacağı etki ve ona bu konuda daha da büyük bir üstünlük sağlayacak olması beni çılgılık atmak istememe neden oluyor.

"Ona bunu söylemek

zorundaydım." "Neden?"

"Sebeplerinden dolayı. Seni ilgilendirmez."

"Kadınları tavlayamadığım yönünde dedikodular yaymanı sevmiyorum

"

"Neden? Vic ile şansını mahvedeceğini mi düşünüyorsun? Merak etme.

Şöhret ve para onun dikkatini dağıtır." "Çok da

cömert bir davranış değil."

"Bu arada, onu istiyorsan kasabanın yarısıyla flört etmek iyi bir fikir değil. O kıskanç bir tip."

"Öyle mi? O zaman dedikoduları dinlemeyi bırakmalı. Çünkü ben kesinlikle flört etmiyordum." Gözleri yüzümden boynuma doğru kayıyor.

"Ben öyle duymadım. Ama ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. İkiniz birbirinize çok yakışsınız. O, senin karavanında yaşamayı ve sürekli açık havada olmayı çok sevecektir. Bütün gün güneşin altında terleyip sonra bir yerlerde toprakta onu sikmek." Sanki harika bir şey fark etmişim gibi küçük bir nefes sesi çıkarırım. "Sonra eve gelip herkesin önünde karavanının önünde birlikte duş alabilirsiniz."

"İstediğin bu mu? Bu yüzden mi her konuda bu kadar zorluk çıkarıyorsun? Toprakta sert bir sikiş mi istiyorsun?"

"Ne?" Zayıf bir kahkaha attım. Teklif mi ediyor?

Çünkü... *Kahretsin*. Beynim yine kısa devre yapıyor.

Eğildi, dudakları kulağımın kabuğuna bir saç teli kadar yaklaştı ve tekrar konuşmaya başladı.

"Kıskançlık duyuyorsun galiba. Yine çayırdaki seni kovalamamı mı istiyorsun? Geçen sefer o kadar hoşuna gitmişti ki bütün geceyi orada geçirdik. Yine yapabiliriz. Sonra sabah seni çimlerden ve çamurdan arındırırım. Bütün misafirlerin gerçek halini görsünler." Geçen seferki olay bir an için zihnimde canlanıyor. Geçen gecedeki dersimi almamışım çünkü şimdi sadece beynim değil, tüm vücudum kısa devre yapıyor.

Bunun yerine zorla gülümsüyorum. Bu da önceki kadar zayıf geliyor. Sanki ağlayacakmışım gibi. Bunu gizlemeye çalışıyorum ve biraz daha sert gülümsüyorum. Onun dikkatini dağıtmam lazım. Egosunu biraz incitmeliyim ki benim tepkimi fark etmesin. Onun böyle kazanmasına izin veremem.

"Bu çok komik. O kadar komik ki ağlayabilirim." Kafamı sallıyorum.

"Evet. Kalbinden ağlıyorsun. Anlıyorum. O gözyaşlarını senin için yalamamı mı istiyorsun, yoksa bacağıma akmaya devam etmelerine izin mi vereyim?" O anda, bacaklarımın arasına onun bacağının sıkıştığını fark ediyorum. ve yine onun üzerine, ahlaksız bir fahişe gibi uzanıyorum. Her sahte kahkaha beni ona doğru sallandırıyor ve bu küçük sürtünme, klitorisimi saran ve beni daha da baştan çıkaran bir kıvılcım yaratıyor. Nasıl tekrar buraya geldiğimi açıklamak için kelimeler bulmaya çalışıyorum, ama hepsi dudaklarımda kalıyor.

"Ben... Sadece..." diye mırıldanıyorum, ama sonra tavana bakıp kendi aşağılayıcı yenilgimi kabul ediyorum.

"Durman gerektiğini söylemedim, tatlım." Sırıltısı şeytani, ama sözleri yumuşak. "Buna ihtiyacın var. Kendini tatmin etmek için beni kullan."

Nefes alıp kalçalarımı tekrar sallıyorum, önce sürtünmeyle klitorisimi okşuyorum, sonra daha fazla yaslanıyorum. Nefesim ağırlaşana ve ellerim yatağındaki yorgana sarılana kadar uyluklarını sürüyorum. Ama orgazmın eşiğine gelip tekrar uzaklaşmadan önce sadece kenarlarını okşayabiliyorum ve utançtan yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. Ramsey, oyuncaklar olmadan orgazm olmama yardım edecek kadar sabırlı olan tek adam. Ama bu tür bir bağ kurduğumuzdan, onunla birlikte zevk aldığımdan bu yana yıllar geçti.

Hatta boşanmamız gerekirken bile, birbirimizden o kadar uzaklaşmıştık ki, o da bana bu konuda yardımcı olamadı.

"Kafandan çık."

"Yapamıyorum."

"Yapabilirsin. Çok fazla düşünüyorsun. Çok fazla endişeleniyorsun. O tatlı küçük amını bana sür."

Eski pozisyonuma geri dönüyorum ve onun uyluğuna sürtünmeye başladığımda klitorisimin heyecanla attığını hissedebiliyorum. O da pozisyonunu değiştiriyor, bana daha fazla sürtünme sağlamak için biraz öne eğiliyor. Çok iyi geliyor. Çok iyi. Bir kez daha sürtünürken iniltiyi geri tutuyorum.

"İşte böyle. Aynen böyle. Devam et."

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Nefesinin sıcaklığı boynumda ve yanağımda hissediliyor, bacaklarımın arasında bulunan kalçasının ağırlığı ve bileklerimi sahiplenircesine tutuşu beni kendimden geçiriyor. Sanki bu, gerçek sonuçları olmayan bir rüya gibi, onun üzerine sürtünüyorum ve tüm bunların ne kadar güzel olduğunu tadını çıkarıyorum — kolonyasının kokusu, vücudunun sıcaklığı, sesinin tınısı. Her şeyi içime çekiyorum ve ne olduğunu anlamadan, çaresizce ihtiyacım olan uçuruma yaklaşıyorum.

"Siktir... Kendini bir görmelisin. Böyle kendini bıraktığında çok güzelsin. Hayallerin bundan ibaret."

Hissettiğim zevkin sınırını kovalayarak pozisyonumu hafifçe değiştiriyorum. Ama hala ulaşılamaz ve onu kaybettiğimde kaşlarımı çatıyorum, geri kazanmak için ritmimi tekrar değiştiriyorum ve başaramayınca iç çekiyorum.

"Neye ihtiyacın var? Sözcüklerini kullan."

"Oyuncaklarıma ihtiyacım var." Gözlerimi açtım ve ona öfkeyle baktım, onları aramak için buraya gelmek zorunda kaldığım için yeniden sinirlendim.

"*Kibarca* iste."

"Lütfen lanet oyuncaklarımı geri ver." Gözlerimi kısıyorum. Çoğu erkek bu noktada testi geçemez ve ben de onların egoları için bu oyuna devam mı edeceğim, yoksa dürüst olup onları ve egolarını bir kenara mı atacağım kararını vermek zorundayım.

Ramsey, misafir odasındaki komodinin üzerine uzanarak en sevdiğim vibratörlerden birini çıkarır ve çalıştırır. Vibratör

ve onu bacaklarımın arasına bastırır. Sanki sihir gibi, aradığım o doruk noktasına anında geri götürür. Gözlerimi kapatır ve yine onun uyluklarına yaslanmaya başlarım, tıpkı vücudunun geri kalanı gibi sağlam ve kaslıdır.

"İşte bu. Sürerken beni ıslat." Vibratörün açısını değiştirip klitorisime daha yakın bastırıyor ve beni sonuna kadar takip etmek için çaresiz bırakacak kadar tatmin ediyor. Uyluklarını daha sert bir şekilde sürüyorum; her karşı vuruş başka bir ağır vızıltı veriyor ve farkına varmadan küfrediyor ve neredeyse onun için nefes nefese kalıyorum. Tek yapması gereken, onun sikini isteyip istemediğimi sormak ve muhtemelen ben de yalvaracağım. Ama sormuyor. Bunun yerine bana merhamet gösteriyor, vibratörü klitorisime sonuna kadar bastırıyor ve ağzını meme ucuma indiriyor, ben çığlık atarken tişörtümün üzerinden ısırp emiyor.

"Oh, lanet olsun. Ramsey. Lanet olsun... Lütfen. Daha sert ısır," diye yalvarıyorum ve o da dediğimi yapıyor.

Yarı çürümüş bir zevk, yarı deli gibi bir acı olduğu için çığlık atıyorum. Orgazm sinir uçlarımı kovalıyor, her birini aydınlatıyor ve son dalgalarını atlatırken inlememe neden oluyor. O orgazm geçip giderken tüm vücudum gevşiyor ve onun yerine artçı sarsıntının ağırlığı geliyor. O geriye yaslanırken ellerimi serbest bırakıyor ve aramızda yarattığı boşlukta klimanın serin havasının vücudumu okşadığını hissediyorum. Isınmış tenimde bu his cennetteymiş gibi.

Vibratörün uğultusu kesilene kadar tüm anların mutluluğunu yaşıyorum, sonra onu duyabiliyorum — stereo olarak. Nefesi ağır ve neredeyse göğsünden kalp atışlarını duyabiliyor ve bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum. Gözlerimi açıyorum ve onun gözlerinde arzu parıltıyor. Penisi kalın ve ağır, boxerına doğru çıkıntı yapıyor.

"Ne kadar oldu?" diye soruyorum, külotumu çıkarırken, o da saldırmak üzere olan vahşi bir avcı gibi hareketimi izliyor.

"Çok uzun sürdü ve hapisane bunu daha da uzattı." Bu konuda beni tahrik eden bir şey var. Her zaman istediğini alan bir adamın, hayatında bir kez olsun beklemek zorunda kalması fikri. En sevdiği şeylerden mahrum kalması ve bu şekilde sınırına itilmesi. Oturup dizlerimizi birbirine değene kadar dizlerimin üzerine kayıyorum.

Parmaklarımı uyluğuna kaydırıp iç tarafına kıvrıyorum. "Senin için zor olmuş olmalı. Birçok gece sadece elinle. Gerçekten beni düşündün mü?"

"Evet." Bana bakışı beni zayıflatıyor. Kalbimi hoşuma gitmeyen bir şekilde çarpıtıyor. Söndürölmesi gereken türden. Ezilmesi gereken. Sonra yeniden ateşe verilmesi gereken.

"Şey..." Zorla gülümsüyorum. "O zaman burada geçireceğın zaman için iyi bir pratik yapmış olursun. Ama en azından artık bunları kullanabilirsin." Külotumu kucağına atıp ayağı kalkıyorum ve yüzünde karışıklık belirirken sırtıtıyorum. "İyi geceler, Yalnız Kovboy," diye omzumun üzerinden sesleniyorum ve kapıyı kapatıyorum. Arkamda yüksek sesli bir hırıltı duyuyorum ve koridorda aceleyle ilerleyip ana yatak odasına girip kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Nefesim kesildi, hala nefes almaya çalışıyorum, ama onu takip edip etmediğini görmek için bir an nefesimi tutuyorum. Sessizlik hakim ve karnımı tutuyorum, yarı iç çekiş, yarı kahkaha aynı anda çıkıyor. Nefesim yavaşlarken gözlerimi kapatıp duvara yaslanırken, yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum. Bu, uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli an, yani bunu durdurmanın bir yolunu bulamazsam başım belada demektir.

ON ALTI

Ramsey

Ahırda eyerimi ve diğer ekipmanlarımı temizlerken, Hazel içeri dalar, parlak kırmızı sırt çantası omzunda, dolabı karıştırıp anahtarların olduğu duvarı arar. Gözleri ikinci kez telaşla etrafı tararken, yüzündeki bir tutam saç geriye doğru iter.

"Bir şey mi arıyorsun?" diye soruyorum, durup bezin üzerine biraz daha deri temizleyici eklerken, onun tezgâhın üzerindeki sepeti karıştırmasını izliyorum.

Sesimi duyunca irkilir ama bana neredeyse hiç bakmaz. Arama konusunda yardımcı olabileceğim ihtimaline karşı ona doğru yürümeye başlarım.

"ATV anahtarlarının nerede olduğunu biliyor musun? Acil bir durum." Omzundaki sırt çantasını tekrar yerleştirirken sesinde endişe belirir.

"Cebimde." Geriye uzanıp anahtarları ona uzattım. Aniden dönerek, gözleri tavana dikilmiş, yüzünde öfkeli bir ifadeyle bana baktı.

"Onları bulduğunuz yere geri koymalısınız!" Parmaklarımın ucunda sallanan anahtarları hiç nazik davranmadan kapar.

"Üzgünüm. Birkaç dakika önce işimi bitirdim. Ne oldu?" Kaşlarım çatıldı. Elimden geleni yapıp yardım etmek isterdim, ama Hazel her şeyi kendi başına yapmak isterdi ve ben de ona ne zaman ve nerede baskı yapacağımı dikkatlice seçerdim.

"Konuklardan biri attan düştü. Bir tavşan önlerine çıkıp atı ürküttü. Anlaşılan ayak bileği kırılmış. Ambulans geliyor ama gecikiyor. Onlarla görüşmek istiyorum.

Her ihtimale karşı, römork ve ilk yardım çantası da yanımda." Yürüdüğü kadar hızlı konuşuyor ve ben de onun arkasında, ATV'ye doğru ilerliyorum.

"Bu sabah ormanlık alana geri dönmek için römorku çıkardım. Tekrar takabilirim."

"Siktir!" diye küfrediyor, benim bu işi gereğinden fazla zorlaştırdığım için açıkça sinirlenmiş durumda.

"Bana bir dakika ver, hallederim. Bizi oraya götürürüm. Nefes al." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum, ama boşuna.

"Nefes almamı söyleme." Bana yan gözle bakıyor, ama anahtarları bana geri atıyor.

"Sen de stresli olursan yardımcı olamazsın."

"Kell beş dakika önce aradı. Şimdi yola çıkmak istiyorum."

"Ben seninleyim, Haze. İki dakika. Kell'e yola çıktığımızı söyle."

Mümkün olduğunca çabuk ATV'ye römorku tekrar takıp, Haze'in Kell ile sohbetini bitirdiği yere geri dönüyorum. Kell konuşurken Haze'in yüzü endişeyle bulutlanıyor, başını sallıyor, eliyle alnını silerken sanki orada ona yardımcı olacak bir şey bulacakmış gibi gökyüzüne bakıyor.

"Tamam. Tamam. Hemen oraya geliyoruz. İlk yardım çantası ve su var. İhtiyacımız olursa ambulans yolda. Onlara yardımın yolda olduğunu ve endişelenmemelerini söyle." Kell'in yanıtını bekler ve sonra walkie-talkie'yi kalçasından çıkarır.

"Ayak bileğinden daha mı ciddi?" Onu bu kadar umutsuz gösteren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Öyle görünmüyor ama arkadaşı da biraz panik atak geçiriyor. Geri dönmek istemiyor. Yeni sürücülerle böyle bir şeyin yaşandığına inanamıyorum." Hazel yenilmiş gibi görünüyor, ona sarılmak isterdim ama bu sırada kolumu koparacağından korkuyorum.

"Olur böyle şeyler. Şu anda yapabileceğin bir şey yok, sadece oraya gidip yardım etmelisin. Atla, ben sürerim."

"Ben yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum, ama fazladan bir çift elin zararı olmaz."

Planımın mantığını anlıyor ve isteksizce arkama, ATV'ye biniyor. Diğer kolunu ilk yardım çantasına geçiriyor.

ve sonra ikisini de belime sararım, sonra römorkun izin verdiği en yüksek hızda patikada ilerlerim.

Misafir konusunda onun kadar endişeli değilim. Acil bir durumda Kell'e güveniyorum. O, fazlasıyla deneyimli ve çiftlikteki en soğukkanlı kişilerden biri. Bu sorunu çabucak halledip normal hayatımıza döneceğimizden eminim, ama Haze'e yardım etme fikri de hoşuma gidiyor. Özellikle de dün gece bana güvenip yardımımı istediği için.

Kaza yerine vardığımızda, Kell herkesi, atlar da dahil olmak üzere, yakındaki bir ormanlık alanda rahat ettirmiş. Hepsini, yolculuğun ilerleyen saatleri için getirdiği atıştırmalıkları yiyorlar ve Kell, kadının kırık bileğini sabitlemiş. Kadının arkadaşı şu anda onun yanında oturuyor, daha az bitkin ve Kell'in ona anlattığı hikayeye daha çok kapılmış görünüyor.

"Buraya gelmemiz biraz zaman aldı, çok özür dilerim," diyor Haze, Kell ve misafirlere özür dilercesine.

"Her şey kontrol altında gibi görünüyor ama?" Kell'e rapor için bakıyorum.

"Evet. Samantha ve Courtney'i han'a geri götürmemiz ve Courtney'in tıbbi yardım almasını sağlamamız gerekiyor." Kell ayağa kalkar ve durumu değerlendirmek için bize katılır. Haze konukların yanına gider ve özür diler, ne yapabileceğini sorar.

"Diğer konuklarla turu bitirmek ister misin, biz de Samantha, Courtney ve atlarını geri götürelim?"

"İyi fikir. Lady Luck'ı benimle birlikte getirebilirim, ama sen veya Haze Teddy'yi geri götürmek isterseniz, bu daha kolay olur." Kell kovboy şapkasını çıkarıp altındaki saçlarını düzeltir ve sonra tekrar başına takar.

"Yapabiliriz." Haze, Courtney'in ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışırken endişeyle izliyorum ve Courtney dengede duramayıp sendeliyor.

"Üzgünüm," diye Haze'den özür diler. "Kayarken bu ayağımı üzengide yanlış bir şekilde burktum ve diğer ayağımla sert bir şekilde yere düştüm.

Kırık olduğunu sanmıyorum ama iyi de hissettirmiyor."

"Tanrım. Özür dileme. Yaralandın! Bir çaresine bakarız. Römorkumuz var, seni ambulansa götürebiliriz, onlar da seni şehre götürür," diye açıklıyor Haze.

"Onunla birlikte gidebilir miyim? Tekrar ata binmek istemiyorum." Samantha, Lady Luck'a şüpheyile bakar. Açıkçası, ATV'den daha iyi bir dönüş yolculuğu olur, daha az sarsıntılı ve yolun çukurlarına daha dikkatli olur, ama tartışmaya niyetim yok.

"Tabii ki." Haze ona güven verici bir gülümseme atar ve sonra Courtney'e döner. "Bana sıkıca tutunursan o şekilde gidebilir misin?" İkisi de düşüp Haze'in suçluluk duyduğunu ya da kendisinin yaralandığını hayal ediyorum bile.

"Seni taşıyabilirim." Courtney'e bakıyorum ve gözleri ayak bileğine sabitlenmiş durumda.

"Oh, bence bunu yapmamalısın... Yani, ben hafif değilim ve..." Sonunda bana bakar ve kirpikleri titrer, gözlerinde ani bir farkındalık belirir. "Eğer Senin için sorun yoksa, bu işe yarayabilir."

"Sorun değil. Sadece birkaç metre, ayak bileğine daha fazla zarar vermeni istemem." Yanına gidip onu kaldırıyorum; elleri boynuma dolanıyor ve gözlerinin yüzümün her köşesini incelediğini hissedebiliyorum.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor. "Kahramanlık işinde çok iyisin."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Çiftlikte mi çalışıyorsun? Şu anda yaptığın iş bu mu?" Onu karavana geri taşıırken meraklı bir şekilde soruyor.

"Burası ailemin çiftliği. Ben burada büyüdüm."

"Vay canına. Bunu nasıl bilmiyordum? Bunu pazarlamanın bir parçası yapmalısın. Bence böyle bir kovboy şapkası takarsan daha fazla insan seni ziyarete gelir." Sesi kesinlikle flörtöz ve bunun ayak bileğini düşünmesini engellediği için mutluyum. Zaten şişmiş ve çok acı verici görünüyor.

"Bunu dikkate alacağım." Onu karavana bindirirken ona gülümsüyorum, umarım dönüş yolunda çok rahatsız olmaz. Yerine yerleşip kısa duvara yaslanıyor.

duvara yaslanır. Bunun yolun daha dik eğimli kısımlarından birinde olmamasına minnettarım, yoksa onu kolayca dışarı çıkaramazdık.

"Teşekkür ederim. Çok minnettarım. Doktordan döndüğümüzde, kurtardığın için sana akşam yemeği ya da bir içki ısmarlamama izin vermelisin. Çiftlik ve ailen hakkında her şeyi duymak isterim." Bana gülümsüyor.

"Peki, önce seni iyileştirelim." Ona nazik bir gülümsemeyle karşılık verdim ve Hazel'a döndüm, onun kadının arkadaşıyla konuştuğunu gördüm.

Hazel bana dönüp, alışılmış bir ifadeyle boş boş baktıktan sonra, Samantha'yı sakinleştirmeye ve ona güven vermeye başladı.

"Atlarla böyle bir şeyin nadiren olduğunu garanti ederim. Özellikle de patika atlarında. Teddy bir melek gibidir; sadece biraz irkildi ve yanlış bir adım atmak istemedi. Eğer grupta birlikte geri dönmek isterseniz, Lady Luck sizi sağ salim geri götürecektir."

"Sanmıyorum. Ben sadece... Kendimi güvende hissetmem. Tabii ki sana veya atlarına alınma."

"Alınmadım. Birinin düşmesini görmek korkutucu olduğunu biliyorum." Hazel ona yumuşak bir gülümseme atar, ama onun gözetiminde birinin atlardan korkması Hazel'ı çok üzdüğünü anlayabiliyorum. Ancak bana dönerek işine odaklanır. "Seninle geri dönebilir mi? Teddy'yi ben götürürüm."

"Tabii ki." Başımı sallayıp Samantha'ya dönüyorum. "Daha önce hiç ATV'ye bindin mi?"

"Hayır. Ama umarım attan daha güvenlidir." Gergin bir şekilde güldü.

"Aynı derecede güvenli. Hazel haklı. Atlar çok güvenlidir, ama alışkın değilseniz onların yanında kendinizi güvende hissetmemenizi anlayabiliyorum."

Atlar son derece güvenlidir, özellikle de Haze'in iz atları. Ama tıpkı insanlar gibi, ara sıra beklenmedik bir şey olduğunda, örneğin ayaklarının altından korkmuş bir tavşan atladığında, irkilirler.

"Sadece, bizim için ilk seferdi. Benim fikrim değildi. Şehirli bir kız olduğumu biliyorum, ama keyif kaçırmak istemedim. Onun öyle düşüşünü izlemek... Dönüş yolunda boynumu kıracağım gibi hissettim." Samantha yine kendini alaya alan bir kahkaha attı.

"Hayır. Atlar birbirlerini takip ederler ve farklı binicilere ve bu patikaya o kadar alışkındırlar ki, pek bir şey onları sarsmaz. Tavşanın öyle koşması ve onun yana doğru sıçraması, daha çok arkadaşını ve Teddy'yi güvende tutmak içindi. Bir şeye basıp ikinizin de yere düşmesini istemiyor, anlıyor musun?" Ona, sahada koç tarafından azarlanan çaylaklardan birine konuşur gibi en sakin ses tonumla konuşmaya çalışıyorum.

"Bu mantıklı. Onlar sadece büyük ve yokuş aşağı sürerken nasıl hissedeceğimi tahmin edemedim. Zaten düşecekmişim gibi hissettim."

"Eyer ve üzengiler bunun için var. Seni eyere tam olarak oturtmak için. Tutunabildiğin sürece, bu patika atları seni destekleyecektir, söz veriyorum," diye açıklıyorum ve Samantha bunu ciddiye alıyor gibi görünüyor.

"Bu mantıklı, ama dürüst olmak gerekirse, yine de binmekten çekiniyorum. Yürüyüş yapabilir miyim? Bu olur mu?"

"Bu uzun bir yürüyüş olur, canım. Onların tırmanıp geri dönmesi iki ya da üç kat daha uzun sürer."

"ATV ne olacak?" O benim aracıma başını sallayarak onaylar.

"ATV, sürücüsü kadar güvenlidir ve yavaş ve sabit süreceğime söz veriyorum. Arkadaşının ayak bileğini incitmek istemem." Arkamda duran Courtney'e bakıyorum, o da yine flörtöz bir gülümseme atıyor, ben de bakışlarımı tekrar Samantha'ya çeviriyorum.

"Tamam. Ne yapacağım?" Samantha ATV'ye şüpheyle bakar. "Sadece arkama atla ve bana tutun. Dediğim gibi, yavaş süreceğim, ama bazı kısımlarda biraz sarsıntılı olacak," diye açıklıyorum, bu uyarıyla onu korkutmak yerine sakinleştirebileceğimi umarak.

"Tamam." Sesinde hala temkinli bir ton var, ama arkama tırmanıyor.

"Çiftlikte görüşürüz?" Haze'e bakıyorum, o da başını sallıyor ve Kell ile atların yanına doğru yürüyor.

ÇİFTLİĞE GERİ DÖNDÜĞÜMDE, ortalık tam bir karmaşa içinde. Grace sağlık görevlileriyle birlikte bekliyor ve onlar Courtney'i ambulansa bindirip muayeneye götürüyorlar. Samantha'nın da onunla birlikte gitmesine izin veriyorlar ve Grace, ihtiyaç duyduklarında onları geri getirmek için bir araç ayarlayacağına söz veriyor.

ATV'yi park edip ahıra geri döndüm, Hazel Teddy'yi geri getirdiğinde ona rastlamayı umarak etrafta dolaşıyordum. Çok geçmeden onu buldum, Teddy'yi ahırına geri koymaya çalışıyordu.

"İyi misin?" diye soruyorum, direğe yaslanarak ve iyi değilse diye güvenli bir mesafe bırakarak.

"İyiyim. Sadece ihtiyacımız olmayan başka bir şey daha oldu. Anlıyor musun?" Omuzlarını silkiyor.

"Biliyorum." Ciddiyetle başımı sallıyorum.

"Yine de bu işi halletmek için oldukça iyi bir ekip oluşturduk. Yardımın için teşekkür ederim. Sen ve Kell bugün misafirlere çok iyi davrandınız." Yarım bir gülümseme belirir ve hemen kaybolur. Onun övgüsüne biraz gururlanma isteğimi bastırmam gerekir, sadece bir kez olsun onun gözüne girecek birkaç şeyi arka arkaya yapabildiğim için minnettarım.

"Yarın işler biraz sakinleşince, onları atlara yem vermek için dışarı çıkarabilirim diye düşünüyordum. Onlara korkacak bir şey olmadığını göstermek için."

"Tabii. Kulağa hoş geliyor." Başını salladı. "Ama Wolfsbane olmasın, olur mu? Onu kötü bir gününde görürlerse bir daha asla ata binmezler."

"Hayır. Lady Luck ve Admiral'i düşünüyordum. Ama Wolfsbane istediği zaman arkadaş edinebilir. Sadece biraz daha cesaretlendirilmeye ihtiyacı var." Yaşlı adamımı savunmak istiyorum. Bazen huysuz olabilir, ama iyi bir kalbi var.

"Evet, fark ettim. Binicisine çok benziyor. Ekstra cesaretlendirmeyi şeker gibi yiyor." Hazel bana bir bakış attı.

"Bu ne demek şimdi?"

Kaşlarını kaldırır. "Oh, hayatım, yavaşça ve nazikçe yapacağım. Kollarını bana dolaş." Gözlerini devirir ve beni alay eden

beni alay eden ses tonunu bir tona yükseltti. "Oh, Bay Stockton, çiftliğinizle ilgili her şeyi duymak isterim."

"Sadece dostça davranıyordum." Görünüşe göre Wolfsbane buradaki tek şanssız kişi değil.

"Uh huh..." Kafasını sallar, ama dudaklarında bir gülümseme belirir ve onun gerçekten kıskanç mı yoksa sadece benimle dalga mı geçtiğini anlamak zor.

"Onları atları beslemeye götürmemi istemiyorsan, söyle yeter."

"İstediğin kadar atları besle." İşini bitirirken ellerini kot pantolonuna silkeliyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve gözleri botlarımın neredeyse onun botlarına değdiği yere düşüyor.

"O tür kıskançlık için başka çarelerim de var, Bayan Stockton." Onu taklit ediyorum ve omuzlarının geriye doğru kaymasını izliyorum.

"Kıskançlık mı?" Başını eğdi ve sonra gözlerini kaldırıp meydan okurcasına benimkilere baktı. "Hayır. O tür kadınlar fazla yalakalık yapar. Onun, sert binilip ıslak bırakılmayı seven türden bir at olduğunu anlamazlar."

Bana parlak bir sırıtış atar ve sonra ahırdan çıkmak için dönüp yavaşça yürür. Ve lanet olsun, haklı da.

ON YEDİ

Hazel

CURTIS:

Sen, ben ve senin oyuncuğın bu gece. Çok uzun zaman oldu. Saat 8.

Mesajı dikkatle okudum ve saate baktım. Sadece birkaç dakika kaldı ve ben çok heyecanlıyım. Bu gece telefon seksi için pek heyecanlı değilim, ama o gittiğinden beri aramızda samimiyet sayılabilecek bir şey yaşamadığımız için kendimi suçlu hissediyorum. Son zamanlarda Curtis'i çok fazla ihmal ettim. Geçen hafta, mesajlarına neredeyse hiç cevap vermedim, cevap verdiğimde de sadece bir iki kelime yazdım. Han ve Ramsey arasında, neredeyse tüm zamanımı onlar aldı.

Durum tersine dönseydi ve ben Curtis'in yerinde olsaydım, panik yapardım. Onu eski karısına kaptırdığımı düşünür ve güvence isterdim. Bu endişe beni ne kadar rahatsız edeceğini düşünmek bile midemi bulandırıyor. Bu yüzden en azından bunu ona borçlu olduğumu hissediyorum.

Ama nişanlımla bu kadar zaman geçirerek Ramsey'i bir şekilde ihanet ediyor gibi hissediyorum. Birbirimizi işkence etmek, kavga etmek ve onun bugün yardım etmesi. Yaptığımız numara artık çok ileri gitmeye başladı ve tüm bu anılar kafamı karıştırıyor.

Anlaşmayı tamamlamak istiyorsam, Ramsey'i daha ne kadar uzak tutabileceğimi de bilmiyorum. Koşullarını açıkça belirtti. Akşam yemeğinde pes ettim ve düşünmek için biraz daha zaman kazanmak amacıyla bu gece burada kalabileceğini söyledim. Ama bir şekilde karar vermeme istemesine kadar sadece zaman meselesi.

Bir şekilde, bir yolunu bulup kalbimi güvende tutmalıyım, Ramsey'e kendimin diğer kısımlarını versem bile. Curtis

Ramsey'e karşı sözleşme yükümlölüklerimi yerine getirmek için asgari düzeyde bir şey yapmam dışında, bana karşı fazlasıyla anlayışlı ve destekleyici davrandı. Bu arada, Curtis'e onu unutmadığımı göstermek için daha fazlasını yapmam gerekiyor.

Curtis benimle telefonda konuşmaya başladıktan birkaç dakika sonra RAMSEY yatak odasının kapısından içeri girdiğinde, kalbim göğsümde sıkıştı. Yüzünde çocuksu bir gülümseme vardı ve sanki bana anlatmak istediği komik bir şey varmış gibi gözleri odayı taradı. Bir an sonra, Curtis'in sesi telefonda duyulmaya başladığında, gözleri yatağımda yatan bana takıldı.

"Sikimi aldın mı, bebeğim? Ben yokken başka oyuncak kullanmanı istemiyorum. Sadece benimkini kullan." Curtis inler ve sonra elini sikinin üzerinde gezdirirken homurtusu telefonda duyulur.

"Evet," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum, oyuncağın ucunu klitorisimin üzerinde gezdirerek kendimi örtünün altında tahrik ediyorum. Hak ettiğim bir işkence.

Ramsey'in gözleri kararır ve çenesi gerilirken pişmanlık duyuyorum. Kapıyı kilitlemeli ve geç saatlere kadar eve dönmemesini sağlamalıyım. Yine de Curtis'le telefon seksi yaptığımı ona söyledim, çünkü biz birbirimizden sır saklamayız. Ama yüzündeki ifadeyi görmek, o şakacı gülümsemesinin daha rahatsız edici bir ifadeye dönüşmesini izlemek, kendimi çok kötü hissettiriyor.

"Aferin kızım. Benim sikimle kendini sik. O amcığı doldur. Ben çoktan boşalmak üzereyim, bebeğim. Seni özledim. Bunu daha sık yapmalıyız. Sesini duymam lazım," diye devam ediyor Curtis, kocamın yatak başında durup her şeyi dinlediğinden tamamen habersiz.

"Seninle doluyum. Keşke burada olsaydın. Sikişmeye ihtiyacım var," diye bağıriyorum, oyuncağın titreşimi olmamasına rağmen elim yorganın altında titriyor.

Ramsey'in gözleri büyür ve bana bakar. Çenesinin sinirli bir şekilde titrediğini görebiliyorum ve Curtis telefonda inlerken gözleri tekrar telefona döner. Ramsey bir an sonra sabrını kaybeder, üzerimi örten yorganı yırtar

beni örten yorganı yırtıyor ve soğuk hava tenime çarpıyor. Belimden aşağısı çıplak, külotum bir kenara atılmış. Curtis'in yıldönümümüz için yaptığı DIY klon penis tekrar içime girerken, Ramsey neler olduğunu tam olarak anlıyor. Onun bunu sindirmesini izliyorum, yüzünde hızlı bir duygu dalgası geçiyor ve sonra tekrar boşluğa dönüyor.

Yatağın kenarına diz çöküyor — gözleri bana, benimkiler de ona kilitlenmiş durumda. Tepki vermesini bekliyorum, bir şey söylemesini, benimle alay etmek ya da Curtis'i kızdırmak için bir şey yapmasını bekliyorum — ama o sessiz kalıyor. Ben oyuncakla kendimi sismeye devam ederken, o sadece izliyor ve bekliyor.

"Oh, lanet olsun. Yaklaştım. Sen de yaklaştın mı, bebeğim? Yaklaştıysan sesini duymak istiyorum."

Değilim. Ramsey dikkatimi çok dağıttı. Zaten olası olmayan orgazmıma odaklanma yeteneğimi tamamen kaybettim çünkü o orada, sanki onu aldatan bir fahişeymişim gibi bana öfkeyle bakıyor.

"Evet," yalan söylüyorum ve Ramsey bunu anlıyor. Farkına vardığında, kendini beğenmiş bir sırıtış beliriyor yüzünde. Dudakları kıvrılırken, bir kötü adam gibi görünüyor.

"Babanıza ne kadar sevdiğini söyle," Curtis, boşalmak üzereyken yarı konuşur, yarı ciyaklar.

"Seviyorum baba. Senin sikini çok seviyorum," diye cevap veriyorum. Daha önce Ramsey'e bunu yaptığım için pişman değildim, ama şimdi, o oyuncağı yarım yamalak içeri sokup çıkarırken bu sözleri söylediğimi izlerken pişman oluyorum. Ramsey gülmesini zorlukla bastırıyor, ben de ona sert bir bakış atıp oyuncağı çekip oturmaya başlıyorum.

Ama Ramsey uyluklarımı tutup beni yerinde sabitler. Gözlerim onun gözlerine kilitlenir ve tam bir saniye boyunca sessiz bir irade savaşına gireriz, sonra o hala oyuncağı saran elimi yakalar ve onu bacaklarımın arasına geri götürür. Gözleri hiç benimkilerden ayrılmadan, onu içeri itmeme yardım eder. Başparmağı üzerimde gezer ve ben karşı sürtünmeyle ona karşılık vermek için kalçalarımı kaldırmaya başlayana kadar klitorisimin üzerinde küçük daireler çizerek masaj yapar.

Telefonun arka planında Curtis'in geldiğini duyabiliyorum. Vegas'ta bir yerlerde eliyle mastürbasyon yaparken nefes nefese ve kekeleyerek. Ama tek düşünebildiğim, tek hissedebildiğim şey Ramsey'nin ellerinin üzerimde olması.

Yine. Sonra akıl almaz bir şey yapar; eğilir ve dudaklarını hassas, şişmiş klitorisime yapıştırır. Bu his neredeyse dayanılmazdır ve sanki yataktan tamamen atlayacakmışım gibi kendimi geriye doğru atarım. Güçlü kolları uyluklarımı daha sıkı sarar ve beni geriye doğru bastırır, sonra klitorisimi ciddiyetle emmeye başlar, ta ki ben bu hissin güzelliğinden çılgılık atana kadar.

"Aman Tanrım. Uzun zamandır sesini bu kadar güzel duymamıştım, bebeğim. Benim sikimi çok özlemiş olmalısın, ha?" Curtis telefonda gülüyor.

Ramsey'in ağzına sertçe vurmakla meşgul olduğum için cevap veremiyorum, küfürler mırıldanıp parmaklarımı saçlarında gezdirirken aynı anda onun yüzünü ve Curtis'in oyuncağını sikiyorum. Nefes nefese kalmayı bırakıp nefesim normale dönmeye başladığında, cesaretimi toplayıp bacaklarımın arasına bakıyorum. Ramsey lanet bir şeytan gibi görünüyor, kirpikleri aşağıya doğru eğilmiş ve gözleri kirpiklerinin gölgesinde kalmış.

Dizlerinin üzerine çöküp giydiği eşofmanı çıkarır. Onu gördüğümde nefesim kesilir — metal bir çubuk yukarıdan aşağıya doğru delip geçmiştir. Daha önce orada olmayan bir çubuk.

"Hâlâ devam edecek misin, bebeğim?" diye sorar Curtis.

"Evet," diye cevap veriyorum dalgın bir şekilde. "Tekrar yapacağım." Çünkü bunu çok istiyorum, ama bu sefer gerçek olanla. Gece yarısı sayısız kez özlediğim versiyonuyla.

"Oh, lanet olsun. Bu gece bu kadar azgın mısın? Benim sikimi gerçekten özlemiş olmalısın." Curtis'in gülümsemesini telefonda duyabiliyorum, ama bu, sonra olanların arka planında kalıyor.

Ramsey'nin eli bacaklarımın arasına kayıyor ve parmaklarını benim benimle ıslatıyor, sonra elini sikine dolayarak kendini sikmeye başlıyor. Bu ses başımı döndürüyor ve benim benim onun sikiindeki metal çubuğu parlatmasını izlemek beni şaşkın bir sessizliğe boğuyor.

"Bebeğim?" diye soruyor Curtis.

"Hmm?" diye yanıt veriyorum, gözlerim Ramsey'nin hızını artırmaya başlamasına kilitlenmiş durumda. Penisinin ucundan ön sıvı sızmaya başlıyor ve oturup onu yalamak için o kadar canım çekiyor ki, Curtis tekrar konuşunca irkiliyorum.

"Penisimi özledin mi?" Curtis bu soruyu sanki birkaç kez tekrarlamış gibi soruyor. Gözlerimi kaldırıp Ramsey'nin gözlerine bakıyorum ve

Ramsey eğlenerek kaşlarını kaldırıyor, daha sert sikmeye çalışırken göğsünden çıkan inlemeleri bastırmak için dişlerini alt dudağına geçiriyor.

"Çok özledim. Tekrar boşaldığını duymak istiyorum," diye cevap veriyorum Curtis'e, ama gözlerim hala Ramsey'e kilitli ve o da bu sözlerin ona yönelik olduğunu biliyor.

"Deneyebilirim, bebeğim. Bakalım onu tekrar canlandırabilecek miyim. Ama bana yol göstermen gerekiyor." Curtis şüpheli görünüyor.

Ramsey boşalmaya başlayınca sessiz düğmesine basıyorum. Elini sikerek yüksek sesle inliyor ve nefes nefese kalıyor; boşalması üzerime dökülüyor. Göğsümü ve karnımı boyuyor, sıcak damlaları cildimden aşağıya doğru akıyor. Birkaç kez daha mastürbasyon yapıp, ben izlerken alt karnıma boşalıyor.

O üzerime eğilip, son damlasını kaburgalarım ve karnımın üzerine boşaltırken, sadece onun bana verebileceği türden bir kullanılmışlık ve kirli hissi duyuyorum. Yaptığı işe bakıyor, beni bu hale getirdiği için çok eğleniyor. Kendini temizlemek için külotumu kapıyor ve onu yere atarken kendini beğenmiş sırırtışı daha da genişliyor.

Tekrar karnıma bakar ve parmağının ucunu pisliğin içine sokar, spermeleriyle derime harfler yazar. Önce bir "M", sonra bir "I". Onları hayranlıkla izlemek için bir süre durur, sonra "N" ile devam eder ve son olarak da gösterişli bir "E" ile bitirir. Curtis telefonda homurdanarak ilerleme kaydedilemediğinden açıkça sinirlenirken, o uzun bir süre yazdıklarına bakar.

"Bebeğim? Sanırım bunu tekrar söylemeni duymam lazım. Bunun ne kadar yardımcı olduğunu biliyorsun." Curtis, giderek artan sessizliği bozar.

Gözlerimi kırıştırıyorum, bunu benim başlattığımı ve ondan daha fazlasını istediğimi hatırlıyorum. Ama Ramsey, eserine hayranlıkla bakan gözlerini kaldırıyor ve ben telefonun sesini tekrar açtığımda kaşlarını tehditkar bir şekilde kaldırıyor.

"Evet, baba. Buradayım. Daha fazlasına ihtiyacım var," diyorum, o üzerime çöktüğü halde yumuşak bir meydan okuma ile. Ramsey'in ifadesi kararır ve çenesi gerilir. "İçimde olmana ihtiyacım var," diye ekliyorum. Onun için zayıf olabilirim, ama bu onun bana sahip olduğu anlamına gelmez.

Ramsey dişlerini sıkar ve göğsünden boğuk bir homurtu çıkar. Üzerime uzanır ve gözleri benimkilere dönmeden önce aramayı sonlandırmak için düğmeye basar.

"Yeter," diye bağıırır.

"O geri arayacaktır," diye fısıldayarak cevap veriyorum.

Ramsey'in parmak uçları kolumu, omzumu okşadı ve boynumla yaslandığım yastık arasına kaydđ. Parmakları saçlarıımın arasına girdi ve çenem geriye doğru eğilene ve boynum açığa çıkana kadar sıkıca tuttu. Dişleri cildimi sıyırdı ve sonra dişlerini batırarak iz bırakacak şekilde sertçe ısırđ. Sonunda pes edip onun adını haykırdığımda ancak bırakır. Sonra başını tekrar kaldırır, dudakları kulağıma yaklaşıır.

"Benim," diye homurdanır. "Önümüzdeki iki ay boyunca her santimim. Bir daha benimle böyle dalga geçersen, bunun bedelini ödeterim. Geri aradığında, *babana* şu anda tapınmakla meşgul olduğın bir kocan olduğunu söyleyebilirsin."

Beni bırakır ve rekor sürede yataktan kalkıp kapıdan çıkar. Kapı arkasından çarparak kapanır ve o, benim karnımda hala sıcak olan menisiyle koridorda fırtına gibi geçer. Ağzım hala açık kalmış, az önce söylediğı şeyi, yaptığığı şeyi anlamaya çalışıyorum.

Telefonumun çalma sesi duvarlarda yankılanıyor, beni sersemliğimden uyandırıyor ve cevap düğmesine basıyorum. Tahmin ettiğim gibi yine Curtis, bana ne olduğunu ve ikinci raunt için denemeye devam etmek isteyip istemediğimi soruyor.

"Gitmem gerek. Ramsey evde ve bizi duymasını istemiyorum." "Oh.

Tamam," Curtis fısıldayarak cevap verir. "İyi geceler o zaman.

Seni seviyorum, bebeğim."

"İyi geceler," diye mırıldanıp telefonu kapatırım, ancak telefonu komodinin üzerine koyduğumda ona ben de seni seviyorum demediğimi fark ederim.

Çekmecemden birkaç mendil alıp karnımdaki karalanmış kelimeyi yavaşça ve dikkatlice silerim, ayağā kalktığımda yorgana bulaştırmamak için. O zaten beni mahvetmişti, ama her şeyi mahvetmesine izin vermek zorunda değildim.

Ramsey'nin içinde böyle bir taraf olduğunu biliyordum, ama daha önce hiç bu şekilde görmemiştim. Onu tamamen kontrolsüz bırakan parlak bir öfke. Akıl sağlığımdan endişe duyuyorum, çünkü bunu sevdiğimi düşünüyorum, daha fazlasını isteyecek kadar.

ON SEKİZ

Ramsey

Mutfaktan gelen koku burnuma çarptığında birden duruyorum. Annemin yaptığı güveç kokusu. Eskiden yaptığı en sevdiğim yemektir, ama yıllardır yemedim. Kimse onun yaptığı gibi yapamıyor. Birkaç kez denedim. Ama yemin ederim, köşeyi dönünce onu önlüğüyle orada dururken göreceğim. Her zaman bizim için elinden geleni yapardı, normal bir evde normal bir hayat sürüyormuşuz ve annemiz Susie gibi bir ev hanımıymış gibi hissettirmeye çalışırdı.

Botlarımı çıkarırken, zemine çamur bulaştırmamaya dikkat ederek, onları tepsiye koyuyorum. Başka bir koku da etrafa yayılıyor. Elma ve tarçın. Bir saniye sonra, tezgahın üzerinde soğuyan en sevdiğim elmalı turta kurabiyelerini, kenarlarından karamel damlayan ve üstünden hala buhar yükselen kurabiyeleri görünce cevabımı buluyorum. Kız arkadaşımın birçok iyi özelliği var, ama yemek pişirme ve pasta yapma hiç onun ilgi alanına girmedi. Onun yapacağını en son düşündüğüm şey, annemin eski yemek kitaplarını karıştırmasıydı. Bu yüzden, yemeği kendisinin mi yaptığını yoksa Kit'in mutfağından bizim mutfağına mı getirdiğini merak ediyorum.

Ama birkaç adım daha attıktan sonra, Haze'in açık fırının önünde durduğunu, fırın eldivenleri ve önlüğüyle bir güveç kabını çıkardığını görüyorum. Onu düşürmemek veya kendini yakmamak için o kadar yoğunlaşmış ki, dikkatini dağıtmak için hiçbir şey söylemek istemiyorum. Güveç kabını ocağın üzerine koyup kontrol ettiğinde, yanmamış olduğunu görünce yüzündeki rahatlama ifadesi beni gülümsetiyor.

Ona gülümsememem gerekir. Son birkaç gündür beni uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı ve dün gece neredeyse başaracaktı. Tabii ben de istediğim zaman onun kadar inatçı olabiliyorum. Fırın eldivenlerini tek tek çıkarıp ocağın yanına üst üste koyarken nefesini verişini izliyorum.

O, lavabodaki kirli bulaşık yığınınına bakıp yorgun bir şekilde iç çekiyor.

"Bu da ne böyle?" diye soruyorum ve onu şaşırtıyorum. Elini göğsüne bastırıp arkasını dönüyor.

"Düşündüm ki..." Bir anlığına terden sıırılsıklam, kirli halimi süzer, sonra gözleri tekrar benimkilere döner. "Bugün bu kadar çalıştıktan sonra acıkmış olursun diye düşündüm. O yüzden akşam yemeği hazırladım."

"Kit'e bir şeyler hazırlatabilirdim."

"Biliyorum, ama ben..." diye söze başlar, uzaklara bakar, sonra başını sallar ve yere bakar. "Son birkaç gün için özür dilerim. Bir şey anlatmak istedim, ama dün gece çok ileri gittim."

"Ne zamandan beri yemek yapabiliyorsun?" Konuyu değiştiriyorum. Dün geceyi tartışacak havada değilim. Duş alıp yemek yiyene kadar değil. O zamana kadar, istemediğim şeyler söylemeyecek kadar huysuz olacağım. Mesela, erkek arkadaşının yokken oyuncaklarının onun buruşuk penisi gibi olmasını istemesinin ne kadar küçük bir kaltak olduğunu söylemek gibi.

"Öğreniyorum. Kit bana birkaç şey öğretiyor."

"Şimdi annemin tarif kitabına mı bakıyor?" Güveç tenceresine başımı sallıyorum. "Hayır. Ben bakıyorum," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor.

Bu da ona annemin tariflerinden yemek pişirdiği anlamına geliyor. Masasında ona annemin tariflerini servis ediyor. Mantıksız olsa da yine öfkeyle doluyorum.

"Burada işimiz bittiğinde yemek kitabını istiyorum. O kitap ailede kalmalı." Duş almak için koridora doğru ilerliyorum.

"Ramsey!" diye seslendi ve ben durup omzumun üzerinden geriye baktım. "Lütfen akşam yemeğini ye." Bana masum gözlerle baktı. Kavga ettiğimizde her zaman işe yarayan türden bir bakıştı ve kalbim birazcık burkuldu. Kolum da onunla birlikte burkuldu ve kabul ettim.

"Tamam. Hızlıca duş alayım." Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var, günü silip atmak ve onu kazanmak istiyorsam gururumu birden fazla kez yutmam gerektiğini kendime hatırlatmak için zamana ihtiyacım var. Bütün bu düzenleme beni akıl sağlığımın sınırlarına itecek.

Bu güveç o kadar lezzetli ki iki porsiyon yiyorum ve her lokmada nostalji kalbime işliyor. En sevdiğim birayı da yanında servis ediyor, sanki her şeyi hatırlıyor ve bunları bana karşı nasıl kullanacağını çok iyi biliyor gibi. Bu savaşı ben başlattım; onun da savaşmaya hazırlıklı olacağına hazırlıklı olmalıydım. Ama ben saldırıda olduğumu düşünsem bile, o savaş üstüne savaş kazanıyor.

Boş tabağımı görünce aniden ayağa kalkıyor, ağzının köşesini silip peçeteyi bir kenara koyuyor ve tabağıma bakıyor.

"Daha fazla ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim."  atal ve bıçağı tabağın kenarına koydum. "Ama çok lezzetliydi." Ona bir tür barış teklifi sunmaya çalışıyorum.

"Elmalı turta kurabiyelerinden ister misin? Kit bana yapmama yardım etti, o yüzden çok kötü olmamalılar." Gülümsüyor ve bu da bana şimdi bana ne tür bir tuzak kurduğunu merak ettiriyor. O konuşmaya devam ederken, ben rol yapma yeteneğimi kaybediyorum. "İstersen vanilyalı dondurma da var, ya da çırpılmış..."

"Neler oluyor?" diye sorarak sözünü kesiyorum ve o da buna karşılık kaşlarını çatıyor. Birkaç kez gözlerini kırpıştırıp omuz silkiyor ve masaya bakıyor.

" z r dilerim. Daha önce olanlar için. Tüm o eziyetler... ve Curtis. Sanırım sana karşı çok ileri gittim ve seni incitmek istemedim, eğer öyle bir şey yaptıysam."  zr n  saklıyor ve ben bunu reddetmek istiyorum. Ona egomun kurşun geçirmez olduğunu ve duygularımı incitmediğini söylemek istiyorum. Ama bu yalan olur. Onunla bu şekilde konuşmasını duymak, ilerleme kaydettiğimizi düşündüğüm bir anda bıçaklanmış gibi hissettirdi.

"Bunu bu sabah s yleyebilirdin."

"Bir şekilde telafi etmek istedim. Aklıma gelen en iyi şey buydu."

"Neden?"

"Sana söyledim... D n gecedен sonra kendimi kötü hissettim. Seni  yle zorlamamalıydım."

"En iyi yaptığımız şey bu, değil mi? Birbirimizin sinirine dokunmak." Ayağa kalkıp tabağını alıp mutfak lavabosuna doğru yöneldim.

Hava almak istiyorum. Ondan uzaklaşmak istiyorum. Çünkü burada oturup birlikte akşam yemeği yemek. Uzun bir günün ardından ona eve dönmek. Bu, gençken hayalini kurduğum türden bir şeydi ve şimdi bunu elde edemeyeceğimi bildiğim halde kendimi bununla eziyet etmekten aptal gibi hissediyorum. O beni yatağında isteyebilir, ama bu koltukta onu istiyor — ve bu, kalbimi kuruyana kadar kemirecek.

"Ramsey, lütfen..." Elini uzatıyor ve eli bileğimi kavlıyor, ben durmayınca elini bırakıyor. "Ramsey!" diye yalvarıyor, koltuğundan kalkıp beni mutfağa kadar takip ediyor.

O bana doğru hızla yaklaşırken, ben de ona doğru dönüp onu incelerim. "Ne istiyorsun?" diye sorarım, istemeden daha sert bir ses tonuyla.

"Ben..." Gözleri tavana doğru kalkar, sonra tekrar ellerine iner, başparmağı koyu kırmızı tırnaklarından birinin yüzeyini ovuşturur. "Yaptığımız anlaşmaya uymak istiyorum. Bana birkaç hafta süre vereceğini söylemiştin ve verdin. Şimdi ben de sözümü tutmak istiyorum. Eğer bu gece gerçekten benim, bizim yatağımızda uyumak istiyorsan, uyuyabilirsin."

"Senin erkeğinin sıkışmış domuz gibi inlemelerini dinlemek zorunda kalmadan daha iyi uyuyacağımı düşünüyorum."

Dudakları bir anlığına gülümsedi, sonra bunu bastırıp pişmanlık dolu bir ifade takınmaya çalıştı.

"Bir daha yapmayacağım."

"Ve benim istediğim şeyin uyumakla ilgisi olmadığını biliyorsun," diye ısrar ettim, çünkü istediğimi elde edemezsem, alabileceğimi alacağım.

O başını sallar ve yere bakar. "Biliyorum."

"Peki hile ne? Bu gece beni nasıl kandıracaksın?" Elimi çenesinin altına koyuyorum ve gözleri benimkilere bakıyor.

"Kurnazlık yok. Hilem yok," diye ısrar eder.

Onu inceliyorum, soluk mavi gözleri de beni inceliyor. Gözleri dudaklarıma kayıyor ve dün geceyi düşündüğünü anlayabiliyorum. Ona yaklaşıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıp onu öpüyorum, nihayet onun sıcak, yumuşak dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Ona dokunmadan bile sarhoş oluyorum. Ve sonunda onu tekrar elde etmek üzereyken, bir adım geri çekiliyor ve aramıza birkanyon kadar mesafe koyuyor.

"Ama benim bir kuralım var," diyor yumuşak bir sesle. Gözlerimi kapatıp, konuşmadan önce tam on saniye dilimi ısıyorum. Elimden geleni yapıyorum, ama benim de lanet olası sınırlarım var. Gözlerimi yeniden açtığımda zorla gülümsüyorum.

"Senin birden fazla kuralın var, tatlım." Kaşlarımı kaldırdığımda, onun da benimle aynı meydan okuyan ifadeyi takındığını görüyorum.

"Öpüşmek yok."

"Dün gece seni öpmeme aldırmadın." Bu isteğin beni nasıl parçaladığını gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Yani dudaklarından." "Yine mi..." Sırıttıyorum. "Ukala olma."

Elimi uzatıp başparmağımla alt dudağını okşuyorum, istediğimi elde edemeyeceğim gerçeğiyle barışmaya çalışıyorum — şimdilik. Ama elde edeceğim. Eninde sonunda pes edecek ve ben ne kadar sürerse sürsün bekleyebilirim.

"Haklısın. Bu set sadece zehir püskürtüyor, diğeri ise şeker gibi tadı var, yani pek bir kayıp sayılmaz."

Benim yorumuma karşılık hafifçe iç çekip başını sallar. Yine de gözleri hala üzerimde, yüzümü inceleyip dalgın dalgın düşüncelere dalmış. Tek düşünebildiğim, onu ne kadar çok istediğim. Onun içine girdiğimde ve o benim adımı söylediğinde, geri kalan hiçbir şeyin önemi kalmayacak.

"Başka kural var mı? Şimdi bilmek istiyorum." Parmaklarımı çenesinden aşağı doğru gezdiriyorum ve o da dokunuşuma doğru eğiliyor.

ON DOKUZ

Hazel

"BAŞKA KURALLAR YOK." Kafamı sallıyorum. Muhtemelen bazı kurallara ihtiyacım var. Dürüst olmak gerekirse, onunla ilgili birçok kural. Ramsey Stockton'ın yanındayken her an *her şeyi* kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayım: aklımı, onurumu, *kalbimi*. Dikleşip onun tutuşundan kurtuluyorum, ondan uzaklaşıyorum. Bir parçamın mesafeye ihtiyacı olduğunu unutmamam gerek.

"Bundan emin misin?" O bir adım öne çıkıyor, ben bir adım geri çekiliyorum. Ne sorduğunu biliyorum. Eskiden oynadığımız oyunları unutmam mümkün değil, benim istediğim oyunları. O aramızdaki mesafeyi kapatırken başımı sallayarak evet diyorum ve popom arkamdaki tezgaha çarpıyor.

"Onun için saklamak istediğin başka bir yerin yok mu?" Gözleri ağızımdan ayrılıp vücudumu tararken kirpikleri aşağı iner. Beni incelerken alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlar ve bıraktığı parlaklık beni onu şimdiden yalamak istememe neden olur. Onu öpmemek Curtis'le hiçbir ilgisi yok, tamamen kendimi korumakla ilgili.

Kafamı sallıyorum.

"Kelimelerini kullan, tatlım." Dikkatimi tekrar şimdiki ana çeker.

"Hayır," başımı hafifçe sallayarak onaylarım.

"Eğer sınırların varsa, şimdi belirlemelisin," diye uyarıyor.

"Her zamanki gibi." En azından onunla birlikteyken.

Onun bilmesine gerek olmayan bir başka şey de, bu sınırları hiç kimsenin keşfetmesine izin vermediğimdir. Ondan nefret ediyordum, ama dünyada ona güvendiğim başka kimse yok. Ramsey'in vücudunda yanıltıcı hiçbir şey yok

ve bu tür bir açık sözlülük, bana başka hiç kimsenin veremediği bir güvenlik hissi veriyor.

"Peki, dün gecesinde bakire bir kadınla birlikte olacağını düşünmüyordu, değil mi? Sana öğrettiğim her şeyi. Ona neden yalan söylediğini anlıyorum. Seni ne kadar iyice becerdiğimi bilse egosu parçalanırdı. Bana kendini nasıl teslim ettiğini. Bu mükemmel vücudu ne kadar daha iyi doldurabildiğini. Seni orgazma ulaştırdığımda ne kadar yüksek sesle inlediğini..." Elleri yanlarımdan aşağı doğru kayıyor ve her şey çoktan ısınmış ve ıslanmıştı.

O bu ruh halindeyken ben çok zayıf bir kadın oluyorum. Özellikle de o, söylenmeden gerçeğin acı verici bir şekilde farkında olduğu için ve ben onun egosu için bu sırrı doğrulamaya niyetim olmadığı için.

"Bazen, daha büyük her zaman daha iyi değildir. Bazı erkeklerde boyutlarının ne olduğu önemli değildir, sadece onu kendi avantajlarına nasıl kullanacaklarını bilmeleri önemlidir."

"Bazılarımız hepsine sahip olacak kadar şanslı." Dudakları boğazımın yanına değiyor.

"Bütün kızların sana böyle mi söyledi?" Soruyu sorar sormaz pişman oldum. Aslında bilmek istemiyorum. Adil olmasa da, merak ettiğim kadar acı da hissediyorum. "Sahada giydiğin daracık pantolonları ve banka hesabındaki sıfırları gördüklerinde her şeyi söylerler eminim."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi, ama sonra gözleri benimkileri ararken yavaşça bir farkındalık ışığı belirdi.

"Sen de öyle yaptın." Sırıttıyor ve ben göğsüne iterek aramızda mesafe yaratmaya çalışıyorum, ama o kıpırdamıyor.

"Siktir git," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Mesele bu, değil mi? Akşam yemeği ve aniden beni yatağına almaya istekli olman. Özür dilemen. Anlaşmaya uymazsan, bedelini ödeyemeyeceğimden endişeleniyorsun."

Şu anda çok zor bir durumdayım, iki ateş arasında kaldım. Ona gerçeği söylersem, yani onu gerçekten, çaresizce istediğimi söylersem, bunu bana karşı kullanacaktır. Zaten ömür boyu yetecek kadar koz var elinde. Onunla aynı fikirde olursam, bugün yapmaya çalıştığım her şeyi boşa çıkarmış olacağım ve onu hala nefret etmeme rağmen, bir parçam

ona karşı yumuşuyor. Sanki kalbim, onu ne kadar bastırmaya çalışırsam çalışayım, eksik parçasının bu çiftlikte olduğunu biliyor gibi.

"Belki de buna o kadar alışmışsın ki, kendi düşüncelerini bana yansıtıyorsun. Belki de beni yatağa atmak için milyonları gözümün önüne sarkıtmana bile gerek yoktu. Ama artık bunu asla bilemeyeceksin, değil mi?" Onu alaycı bir şekilde sataşıyorum.

Sırtışı derinleşir ve şeytani bir hal alır. Bir elini tezgaha dayayarak öne eğilir, başını eğip kulağıma fısıldarken beni köşeye sıkıştırır.

"Asıl soru, bu kindar küçük ağız benim sikimi emmekle meşgulken umurumda olacak mı? Ve ben bunun cevabını zaten biliyorum."

Eğilip parmaklarımı kemerinin üzerinde gezdiriyorum, deriyi tokadan çıkarıyorum.

"Seni suçlayamam. O şık tipler asla dizlerini kirletmeyi ve zarifçe yutmayı öğrenemezler, değil mi?" Kemerini gevşetip yere düşürdüm, parmaklarımla düğmeleri ve fermuarı hızla açtım. Elleri hala benim ellerimdeydi.

"Acele etmene gerek yok tatlım. Bütün gece seni kullanacağım."

"Bütün gece mi?" Onu alaycı bir şekilde kışkırttım, kirpiklerimi kaldırarak.

"Dürüst olalım.

Muhtemelen sikin dilime değdiği anda boşalacaksın."

Bu ima karşısında gözleri kararır, beni yakalar, kendine doğru çeker ve sırtım onun önüne gelene kadar döndürür, beni tezgaha sıkıştırır. Saçlarımı boynumdan çeker ve omurgam boyunca ısırarak aşağı doğru iner.

"Sana nazik davranacaktım. Seni yavaşça geri kazanacaktım," derken, elleri düğmemi ve fermuarımı açar, kot pantolonumu ve külotumu dizlerime kadar indirir.

"Ama senin istediğin gibi de yapabiliriz."

Elini boynumun arkasına dolayarak beni tezgaha doğru bastırıyor. Bir saniye sonra, penisinin içime girdiğini hissediyorum. Göğsünden boğuk bir ses ve düşük bir inilti geliyor, sonra tekrar dışarı çıkıp tekrar içeri giriyor. Benden istediğini alıyor, ben de ona izin veriyorum.

"Siktir beni. Her zamanki gibi sıkı." diye homurdanıyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki. Benimmiş gibi. *Evim* gibi.

"Ve çok ıslaksın. Lanet olsun. Akşam yemeği boyunca o külotu ıslattın, umuyordun ki seni sikeyim, değil mi tatlım?"

Beni daha sert sikmeye başlar ve ben içimden çıkan yumuşak inlemeleri durduramam. Her bir itişinde onları yutar, benim ona ne kadar ihtiyacım olduğunu alaycı bir şekilde mırıldanır. Kalçamı tutar ve parmaklarını etime batırır, o kadar sert sıkar ki acır ve ben boşuk bir "siktir" diye tıslarım.

"Şişmiş klitorisini parmaklarınla okşa. Benimle birlikte boşalmanı istiyorum," diye emir verir ve ben de onun sözünü dinleyerek parmaklarımı ıslaklığımın içine sokar ve hassas noktayı yavaşça okşarım.

"Seni nasıl idare edeceğini bilen biri tarafından sikilmeye alışmak zorundasın."

Buna güveniyorum. Curtis bana cam gibi davranıyor. Yanlış bir hareketin hata olabileceğini ve beni parçalara ayırarak yere düşürebileceğini düşünüyor. Ramsey bu korkuyu yıllar önce aştı.

Bir saniye sonra tükürdüğünü duyuyorum, sıcaklığı yanaklarımın arasına kayıyor. Parmakları içinden kayıyor ve sonra ikinci, daha dar girişi daireler çizerek okşadığını hissediyorum, bir saniye sonra parmağının ucuna teslim oluyor. Bu his karşısında nefesim kesiliyor ve onaylayan bir homurtu duyuyorum.

"Onunla burada seviştin mi, yoksa benim için yaptığın gibi düğün gecesi için saklıyor musun?"

"Ben..." Cümleyi bitiremeden başka bir küfür mırıldanarak, zar zor kelimeleri ağızımdan çıkarabiliyorum çünkü çoktan doruğa yaklaşmış durumdayım. Penisim içimde derinlerde, parmağı kıcımlı okşuyor, parmaklarım klitorisimi okşuyor, hepsi mükemmel bir ritimle çalışıyor ve birkaç dakika içinde yıllardır ihtiyacım olanı fazlasıyla bana veriyor.

"Bu iyi, tatlım. Bana ait olanı bildiğine sevindim."

"Ben sana ait değilim." İnemelerimin arasında bu kelimeleri söylemeyi başardım, ama pek inandırıcı olmadı. O kadar acınası bir durumdu ki, o da düşük, gürleyen bir kahkaha attı.

"Sen ait olmayabilirsin, ama bu vücut kime ait olduğunu çok iyi hatırlıyor."

"Siktir git, Ramsey."

"Öyle yapacağım. Seni tekrar kırıp, kimin ipleri elinde tuttuğunu hatırlayana kadar tekrar tekrar yapacağım."

"Hatırlamayacağım. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Onunla mücadele ediyorum. Nedenini bilmiyorum. İçimin derinliklerinde, şansın benim lehime olmadığını biliyorum, ama yine de bunun bizim için bir son olduğunu umuyorum.

"Sen benimsin. Evin. Adın. Vücudun." Her kelime keskin bir darbe gibi. "Ve her seferinde, onu sikerken benim olmasını diledin."

Onun içime girdiğini hissediyorum ve parmaklarımla klitorisimin etrafındaki halkayı sıkılaştırıyorum. Bir an sonra, zevk içimde yıldırım gibi patlıyor ve bu kadar iyi hissettirdiği için neredeyse çığlık atıyorum. En azından onun sıcak ve yoğun bir şekilde içime boşaldığını hissedene kadar ve alarm yayılana kadar. Kondom takmamıştı ve doğum kontrolümün güvenilir olmadığını bilen ilaçlar kullandığımı biliyordu. Evliyken her zaman dikkatliydik.

"Prezervatif yok," diye tıslıyorum.

"Onun için saklamak istediğin bir şey var mı diye sordum." Onun karanlık bir kahkaha attığını duyuyorum.

Ama içimden çıkıp sikini tutup yanaklarıma bastırıyor ve eliyle kendini bitirirken, sıcaklığının son birkaç dalgası yanaklarımin arasına sızıyor.

"Siktir beni. Bana bulanmış halini bir bak. Tam da olması gerektiği gibi." Spermini kayganlaştırıcı gibi kullanıyor ve parmağını son bir kez kıcıma bastırıyor. Serbest eliyle saçımı avuçlayıp beni tekrar dikleştiriyor.

"Parama değecek şekilde bu muhteşem vücudun her bir parçasını dolduracağım. Her gün. Benim için o kadar parçalanana kadar, bensiz boşalmanın imkansız olduğunu anlayana kadar." Dudakları boynumun yanından aşağı doğru inerken, inişini öpücüklerle noktalar. Benden uzaklaşırken omzumu ısıtır. "Şimdi, gidip temizlen de elbiseni giyebilesin. Hanındaki misafirlerinin yanına geri dönüp, kocanın seni itaatkar bir küçük eş gibi sikmesinden zevk almamış gibi davranabilirsin."

O izlerken kot pantolonumu giyiyorum, o da kendini toparlayıp pantolonunu ilikliyor. Ben ayrılırken gözleri beni takip ediyor ve ben

bunu yavaşça yaparken, içimden onun da benimle gelip beni yatakta tekrar becermesini diliyorum.

Kendimi toparlamam lazım.

Ana banyoya geri döndüğümde, lavaboya yaslanıp derin bir nefes alıyorum ve aynada yeni sikilmiş halimi görüyorum. Her şekilde sikildim, çünkü kocamı iliklerime kadar nefret ediyorum, ama aynı zamanda bana verdiği her şeye bağımlıyım. Onsuz bir hayatta ihtiyacım olan süre boyunca bana yetecek kadar küçük bir tat yeterli olmayacak.

YİRMİ

Ramsey

Ahırdaki işlere yardım ettikten sonra, bir çitin üzerine oturarak mola veriyorum. Güneş batıyor ve çiftlik mükemmel bir altın saat ışığına bürünüyor. Böyle görüldüğünde, burası dünyadaki en güzel yerlerden biri oluyor. Ailemin onlarca yıl önce neden buraya yerleştiğini ve ilgi alanları onları buradan uzaklaştırırsa da neden anne babamın buraya bu kadar bağlı kaldığını çok iyi anlayabiliyorum. Buradan ayrılmam, burayı terk etmem ve ona vermem gerekirse, yaparım. Buranın emin ellerde olduğunu bileceğim ama...

Kalmak istiyorum. Bu çiftliğe geri döndüğümünden beri, her an buradan ayrıldığıma pişman oldum. Sadece işleri nasıl farklı yapabileceğimi bilmiyorum. Futbol, iyi olduğum tek şeydi ve burada kalmak, her gün ön verandada kendi kanlarında yatan anne babamı yeniden görmek beni delirtirdi. Tahtalardaki lekeleri her gördüğümde yara yeniden açılıyordu. Ne kadar ovarsam ovayım çıkmayan lekeler.

En azından artık yenileriyle değiştirildiler. Eski ahşap sundurma modern bir sundurma ile değiştirildi, kanla lekelenmiş kapı, kasabadaki marangozlardan birinin el işçiliği ile yaptığı muhteşem bir kapı ile değiştirildi ve annemin ön tarafta her zaman yetiştirdiği, onun yokluğunda çok çabuk solan nadir çiçekler, Hazel'in en sevdiği kır çiçekleri ile değiştirildi. Ama hala güzel anları görebiliyordum: Babam, Hazel'in sakladığı yemek masasında oturmuş, annem mutfakta güveç yaparken gülümsüyordu. Hazel tezgahları kuvarsla yeniledi ve mutfak duvarını sevdiği bir renkle değiştirdi, ama annemle birlikte seçtiğimiz mozaikler hala mutfak lavabosunun üzerinde duruyor.

Bütün bu yer, sevdiğim insanların bir yaması, evden ahırlara ve hanın her yerine bıraktıkları izler ve ben bunu mücadele etmeden bırakmayacağım. Hazel'ın hanı terk edip öfkeyle çimleri geçip eve doğru yürüdüğünü gördüğümde, bunun zorlu bir mücadele olacağını tahmin ediyorum. Her şeyi düzeltmek için en ufak bir şans bile olsa, beni kırık camların üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünmeye zorlayacak. Bu şans, benim mücadele edebileceğimden daha hızlı kayboluyor gibi hissediyorum.

Ama onun ve bu yer için, her şeyi yaparım.

Kovboy şapkamı direğin üstünden alıp kafama takıyorum ve çitten atlıyorum. Son ekipmanları ahıra bırakıp eldivenlerimi çıkarırım ve Wolfsbane ile diğer atlara iyi geceler diledikten sonra Kell ve Elliot'a da veda ederim. Sonra sessizce eve girerim, duş alıp onu bulup birkaç saat yüzümü bacaklarının arasına gömerek ona karşı sert davrandığım için özür dilemeyi umarım.

Ama onu bulduğumda ana banyonun kapısına kadar gelmişim. Daha da büyük pencerenin önünde duran devasa bakır küvet sıcak suyla doldurulmuş. O, tanrıça gibi uzanmış, mavi saçları sırtına dökülmüş, elleri küvetin kenarlarını tutuyor. Gözleri kapalı ve suyu içine çekirken buhar su yüzeyinden yükseliyor. Göğsü inip kalkıyor, göğüsleri suyun üzerinde yükseliyor ve her nefes alışında meme uçları suya girip çıkıyor.

"Uzun bir gün müydü?" diye soruyorum. O, sanki orada olduğumu biliyor ve umursamıyor gibi, ama benim konuşmamı beklemiyor gibi, neredeyse hiç irkilmiyor.

"İnanılmaz derecede uzun. Çocuğu olan kadın yarın ayrılıyor, ama önce tüm şikayetlerini dile getirmek istedi. Pislik eski kocam, iki saat uğraşarak hazırladığım akşam yemeğini beğenmedi. Salonun radyatörlerinden birinde sızıntı var ve Albert bu hafta izinli."

Odanın diğer ucundaki küvete doğru yürüdüm, yanına diz çöküp şapkamı çıkardım ve dizlerimin üzerine koydum. Bir gözünü açıp diğerini sıkıca kapatarak davranışlarımı inceledi, ama durumuyla ilgili düşüncelerimi beklermişçesine sessiz kaldı.

"İyi haber, yakında gidecek. Yarın radyatöre bakabilirim ve Al halledene kadar en azından geçici bir çözüm bulabilirim. Eski kocan hakkında bir şey bilmiyorum ama şu anki kocan yemeği çok beğendi."

"Akşam yemeği mi, yoksa ondan sonra olanlar mı?" Gözleri tekrar kapanıyor.

"İkisi de." Boğazımı temizledim. "O anın heyecanıyla bazı şeyler söyledim, Haze, ben..."

Banyodan çıkmış, parfümlü ve nemli eli ağzımı kapatır ve başını sallar.

"Özür dileyerek her şeyi mahvetme."

Gözlerinde duyguyu göremiyorum, ama dudakları kıvrılıyor ve kalbim buna tepki olarak hızla atmaya başlıyor.

"Özür dilemeyi planlamamıştım, sadece daha önce verdiğim sözü tutmak istedim." Parmak uçlarını öpüyorum ve eli ağzımdan kayıp göğsüme iniyor.

"Hmm," diye yanıtlıyor. "Keşke oyuncaklarım olsaydı diye düşünüyordum, çünkü *biri* hala onları geri vermedi."

"Beni yatağıma geri bırak, hepsini bulduğum yere geri koyayım."

Gözleri hafifçe açılır ve vücuduma doğru kayar. "Anlaştık."

Kolayca kabul etmesine gülümserim.

"Heyecanlanma. Ter ve saman kokuyorsun." "Bu seni tahrik ederdi."

"Hala tahrik ediyor, ama bu halde yatağa giremezsin." "Giremez miyim?"

"Hayır."

"Ne yapıyorum ben?" Elimi ılık suya daldırıyorum, köpüklerin altındaki vücudunun kıvrımlarını takip ederek parmaklarım bacaklarının arasına kayana kadar. İşaret parmağım ve orta parmağımla klitorisinin kenarlarını okşuyorum. Başı geriye doğru eğiliyor, saçları kenardan daha fazla kayıyor ve yumuşak bir inilti çıkarırken alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

"Daha fazla. Bana hak ettiğim orgazmı yaşat ve sonra yatmadan önce uzun bir duş al."

Küvetin kenarına eğilip boynunun yanını öpüyorum ve göğüslerine doğru iniyorum.

"Bunu yapabilirim," diyorum, çünkü kızımı geri kazanmamış olabilirim, ama o oynamaya istekli ve bu ilk adım.

YİRMİ BİR

Hazel

Bu sabah hanın içinde koşturup duruyorum, hafta sonu için tüm etkinliklerin ayarlandığından emin olmak, gece geç saatlerdeki yerel tarih ve cupcake etkinliğimiz için sanatçıyı onaylamak, kurutucularımızdan birinin sorununu çözmek ve Kit'in birkaç hafta sonra gelecek olan sonbahar menüsü değişikliği için hazırladığı menüyü onaylamak için. Sonra, umarım, ürün ve market siparişlerini vermeye başlayabilir ve bir sonraki büyük misafir grubumuz için hazırlıklara bir adım daha yaklaşabiliriz. Ancak Grace ofisime geri dönerek özel misafirlerimiz olduğunu söylüyor. Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırıyorum.

"Amelia burada ve Ramsey'in arkadaşları olduğunu söyleyen bir çift var."

Hangi gün olduğunu unutmuşum ve Amelia'nın geldiğini kaçırmışım, bu benim hatamdı, ama Ramsey'nin arkadaşlarını davet ettiğini bilmiyordum.

"Hepsi rezervasyon yaptırmış mı?" diye soruyorum, benim adıma onlara bedava yemek ikram edip etmediğini merak ederek.

"Evet." Grace, benimle muhasebe defterim arasında düşünceli bir şekilde bakışlarını gezdiriyor.

"Tamam. Onları kaydetmeye başla, ben de hemen geliyorum." Ramsey'nin bir şey söylediğini hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma gelmiyor.

Amelia ise her yıl bu oteli ziyaret etmek için geri geliyor. Tatlı bir yaşlı kadın olan Amelia, her zaman çiftlik ve dağ manzaralı aynı odayı rezerve ediyor. Kit'in yemeklerine bayılıyor ve ben de her ziyaretimde onunla biraz zaman geçirip, çocukluğuyla ve hayattayken kocasıyla birlikte yaptığı egzotik seyahatlerle ilgili hikayelerini dinliyorum

. Onu düşünmek bile beni gülümsetir, çünkü en sevdiğim misafirlerimden biridir.

Lobiye vardığımda, Grace çifti çoktan kaydetmiş ve onlar da çantalarını topluyorlardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum. Bu sezon birkaç çalışmamız beklenenden erken üniversiteye geri döndü, bu yüzden Grace ve ben yeni birini işe alana kadar check-in işlemlerini, istekleri ve bagajları biz hallediyoruz. Bu işi bir an önce halletmem gerekiyor ve bunu yapılacaklar listesine eklemem lazım.

"Hayır, sanırım anladık." Adam bana gülümsedi ve ben onu hemen tanıdım. Ramsey'i savunmak için defalarca televizyona çıkmış ve mahkemede onun karakteri hakkında ifade vermişti. Cooper Rawlings. Queen City Chaos'un eski yıldız geniş alıcı oyuncusu, Ramsey'in takım arkadaşı ve hayatını kurtardığı adam. Yanındaki kadın da tanıdık geliyor. Ramsey'nin tutuklanmasının ardından onun için birçok basın çalışması yapmıştı ve yanlış hatırlamıyorsam Seattle Phantom futbol takımında oynayan bir oyuncunun akrabasıydı. Adını hatırlamaya çalışırken, kadın öne çıkıp kendini tanıttı.

"Ben Beatrix Xavier, bu da Cooper Rawlings. Biz Ramsey'nin arkadaşlarıyız. Sen Hazel olmalısın?"

"Evet, benim." Yumuşak bir gülümsemeyle cevap verdim.

"Burası muhteşem. Buranın bu kadar güzel olduğuna inanamıyorum. İçerisi de çok rahat. Odaları görmek için sabırsızlanıyorum. Aniden uğradığımız için kusura bakmazsınız umarım. Boş odanız olduğunu gördüm ve önceden arasaydık Ramsey bize zahmet etmeyin derdi diye düşündüm." Beatrix çok sıcakkanlı ve gülümseyen biridir. Tanıştığınız anda sevmemeniz imkansız olan türden biridir.

"Sadece onu kontrol etmek istiyoruz. Her şeyden sonra iyi olduğundan emin olmak için," diye ekliyor Cooper.

"Tabii ki. Sizi ağırlamaktan çok mutluyuz. Yukarı çıkıp odanıza yerleşmek isterseniz, ben de çiftlikte Ramsey'i bulup buraya gönderebilirim."

"Gerçekten sorun olmaz mı? Size yük olmak istemiyoruz."

"Hayır, hiç sorun değil. Zaten nerede olduğunu biliyorum." Geri dönüp, benimle konuşmak için beklediğini anladığım Amelia'ya el sallıyorum.

"Hemen dönerim! Grace sizi otele kaydettirebilir."

"Tabii ki tabii ki canım. Sorun sorun." O gülümser,
ve ben başımı veda edip aceleyle
uzaklaşıyorum.

Çiftliğin yarısını dolaştıktan sonra, ilk başta bakmam gereken yerde, yani ahırda, Wolfsbane ile birlikte gezintiden dönen Ramsey'i buldum. Arkadaşlarının sürpriz bir ziyaret için geldiğini söylediğimde, önce çok şaşkın ve endişeli, sonra mutlu görünüyor — haberi duyunca yüzünde tüm duygular hızla değişiyor. Wolfsbane'i Elliot'a biraz itiraz ederek teslim ediyor ve ikimiz birlikte içeri giriyoruz, sonra o arkadaşlarının peşinden yukarı çıkıyor, ben de Amelia'yı bulmaya gidiyorum.

"Hazel!" kapıyı açtığında coşkuyla bağırdı. "Buraya kadar gelmene gerek yoktu tatlım. Kendim yerleşebilirim." "Hayır! En azından çantalarını taşımama izin ver. Çay getireyim.

gidip yerleşmene yardım edeceğim."

"Seni görmek çok güzel." Bana gülümsüyor ve büyük çantasını alıp, içindekileri çıkardığı için dolaba koymama izin veriyor.

"Seni görmek çok güzel. Kusura bakma. Grace bu ay geleceğini söylediğinde ziyaretin için her şeyi hazırlamıştım. Ama kocamın arkadaşlarının geleceğini bilmiyordum. Onlar için hazırlık yapmak için acele etmem gerekti."

"Kocanın arkadaşları mı? Dügün biraz sonra olacaktı sanıyordum. Mantelin üzerine tarihini yazmıştım!" Bana endişeli bir şekilde bakar.

"Ah, evet. O konu hakkında..." Sevgili yaşlı arkadaşşıma tüm bunları nasıl açıklayacağımı bilemediğim için yüzüm kızarıyor. "Şey. Durum biraz karmaşık çünkü ilk evliliğimden hala boşanmamış durumdayım. Boşanmanın yıllar önce tamamlandığını sanıyorduk ama meğer öyle değilmiş. Şimdi bu karmaşayı çözmeye çalışıyoruz."

"Oh hayır. Nişanlını kaybettiğini söyleme sakın?"

Amelia'ya yalan söylemekten nefret ediyorum, ama gerçek bu durumu daha da karmaşık hale getirecek. "Eski kocamla biraz ara verdik.

ve boşanma işini hallededeceğim."

"Ah, tatlım! Çok üzıldüm. Düğünü sabırsızlıkla bekliyordum. Curtis çok tatlı bir çocuk ve geçen yaz sizi gördüğümde ikinizin ne kadar iyi anlaştığınıza bayılmıştım."

"Ben de. Herkes için çok kötü bir durum olduğu için üzgünüm, ama yine de her şeyin yoluna gireceğine umutluyum." Tabii bu süreçte ben yoluma girmezsem. Bunu Amelia'yla paylaşacak değilim tabii.

"Peki... konuşmamız lazım. Bana tüm detayları anlatmalısın."

"Kesinlikle. Arkadaşları buraya geldiğine göre planlar nasıl olacak bilmiyorum ama rezervasyonları kısa süreli gibi görünüyordu. Bir iki gün içinde sana yetişemezsem, bu hafta mutlaka bir gün akşam yemeği ya da öğle yemeği yeriz."

"Sözünü tutmanı bekliyorum!" Ben onun için çaydanlığı yakarken ve bir kutu çay ile Kit'in bu sabah pişirdiği birkaç kurabiyeyi çıkarırken bana gülümsüyor.

Amelia'yı yerleştirdikten sonra, Ramsey ve arkadaşlarını aramaya çıkarım. Onları ahırda, Wolfsbane'in etrafında sohbet ederken bulurum. Yaklaşırken endişeliyim çünkü üçünün birbirine yakın olduğu ve bir konu hakkında derin bir sohbe dalmış oldukları açıkça belli. Tahminimce, Ramsey'nin şartlı tahliyesi hakkında konuşuyorlar.

Tahminim doğru çıkıyor. Konuşulan konu bu. Birkaç dakika sonra, Ramsey, Bea'nın Wolfsbane'i okşarken elinde bir ışık parlaması fark edince, konu Cooper'ın teklifine geliyor. Bu, beni yere gömmek ya da en azından ahırın karanlık bir köşesine kaybolmak istememe neden oluyor, çünkü bir sonraki soru bizimle ilgili.

"Ramsey'nin geri dönmesine çok sevinmiş olmalısın." Bea bana gülümsüyor. "Onu şimdilik Colorado'ya kaybettiğimiz için hepimiz çok üzgünüz."

"Burada bize çok yardımcı oldu, orası kesin." Yüzümü uygun bir ifadeye zorluyorum.

"O nazik davranıyor. Ben çoğunlukla ona baş belası oldum, ama o beni oldukça iyi tolere ediyor." Ramsey bana gülümser ve arkadaşlarına döner. "Onun iyi niyetini geri kazanmaya çalışıyorum, bir at ahırını birer birer temizliyorum. Öyle değil mi, hayatım?" Bana bir bakış atar.

"Onu sınamaya çalışıyorum." Onun yüzüne yapıştırdığı parlak gülümsemeyi ona geri veriyorum. Onun için mutluyum ama aynı zamanda daha önce tanımadığım bu yönünü kısıkanıyorum. Onlarla kolayca arkadaşlık kurduğu, içlerinde şakalar yaptıkları ve bu kasabada gördüğümde daha yumuşak bir tavrı olduğu açık. Görünüşe göre burada yaşadığı hayattan tamamen farklı bir hayatı var. Benim Ramsey'imden çok farklı görünen ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir hayat.

"Birisi ona göz kulak olmalı, yoksa başını belaya sokar," diye düşünür Cooper, arkadaşına bakarak. Ben başımı sallarım ve Bea sonunda konuyu değiştirene kadar birkaç dakika sessizce dururuz.

"Binicilik yapmalıyız!" Bea umut dolu bir bakışla Cooper'a döner.

"Çocukluğumdan beri ata binmedim. Sezon bu kadar yaklaşmışken sezonu yaklaşırken, seni etkilemek için atın üstünden düşüp kendimi yaralarsam, beni fena halde azarlayacaklar."

Ramsey gülüyor. "Evet, bunun sorumluluğunu üstlenmeyeceğim. Kaos koçluk ekibinde hala bana kızgın olan yeterince insan var."

"İstersen seni binmeye götürebilirim," diye Bea'ya teklif ederim ve bana dönüp baktığında kahverengi gözleri parlar.

"Sence sorun olur mu? Çok uzun zaman oldu ve eskiden çok severdim." Bea gülümser.

"Tabii ki hayır. Şelaleye gidip geri dönebiliriz. Birkaç saat sürer, ama istersen yanımıza yiyecek ve içecek de alabiliriz." O kadar nazik ki, onu memnun etmek istememek elde değil. Bu arada Ramsey'nin diğer hayatı hakkında da biraz bilgi edinmek hoşuma gider.

"Harika olur."

"Ama başka bir at seçmen gerekecek. Wolf binicilerini seçerken çok titizdir." Ramsey'e bir bakış attım, o da sırtıttı.

"Sahibi gibi huysuz mu?" Cooper güldü.

"Öyle sayılır." Omuz silkiyorum. "Ama Teddy ve Lady Luck herkese karşı çok sabırlıdır."

"Ooh, Lady Luck. Bu isim hoşuma gitti." Bea, Wolfsbane'i son bir kez okşadı.

"Şehre gideceğiz. Bir işim var, Coop'a şehri gezdirip bir şeyler atıştıracam." Ramsey bana bakar.

"Akşam yemeği için burada buluşalım mı?" diye soruyorum ve o başını sallıyor.

"Harika." Coop eğilip nişanlısını öper. "İyi eğlenceler. Dikkatli ol, Trix."

"Olur. Görüşürüz."

Lady Luck'a doğru aceleyle yürürken, Bea'yı hazırlamaya o kadar odaklanmışım gibi görünerek, kendi kocama da aynı nezaketleri göstermeyi unutmuşum gibi görünmeyi umuyorum. Onlara ne söylediğini veya onların yanında nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum, bu yüzden şimdilik, herkese anlattığımız hikayenin aynısı olduğunu varsayacağım.

YİRMİ İKİ

Hazel

KELL atları bizim için eyerledikten ve Bea bir çift kot pantolon giydikten sonra, yola çıkıyoruz. Çocukluğundaki dersleri, ikimizin de atlara nasıl aşık olduğumuzu biraz konuşuyoruz ve her birimiz en sevdiğimiz eğitmenlerle ilgili hikayelerimizi paylaşıyoruz, sonra sessizleşip manzaranın tadını çıkarıyoruz. Nehir kenarındaki patika şelalenin daha iyi görülebildiği bir noktaya geldiğinde hızımızı kesiyoruz ve ben durup öğle yemeği yiyebileceğimiz bir yer gösteriyorum.

Önce atları hazırlıyoruz, sonra yakınlarda piknik yapabileceğimiz küçük bir yer buluyoruz. Uzanmak çok iyi geliyor ve hafif bir esinti, günün sıcaklığını tenimden alıyor. Kit'in bize hazırladığı öğle yemeği harika, hatta küçük bir şişe şarap ve katlanabilir şarap kadehleri bile koymuş.

"Aşçınız harika. Yolda böyle bir öğle yemeğini hak etmediğimi hissediyorum." Bea sandviçini çıkarırken gülümsüyor.

"O harika *birisi*. Her zaman eğlenceli yeni şeyler bulur. Bir süredir beni patika gezintisi pikniklerine ikna etmeye çalışıyor. Sanırım bu da onun son lobi çalışması." Eşleşen peçeteler ve kaplarla dolu sepetin güzelliğine gülümsüyorum. Yemeğin her parçası kendi yerine özenle yerleştirilmiş.

"Yani, bu çok romantik olurdu. Böyle bir havada ve manzarada? Burada kamp yapılabilir miyiz?" Bea, manzarayı içine çekerek soruyor.

"Hepsi hala çiftliğin bir parçası, yani yapabiliriz. Konuklara sunarsak, işler biraz daha karmaşık hale gelir. Bazı tesisler kurmamız, daha çok glamping gibi bir ortam yaratmamız gerekir."

"Keşke Cooper ve ben daha uzun kalabilseydik. O burayı çok sevecekti ve muhtemelen yürüyüş de yapabilirdik."

"Atları pek sevmeyenler için ATV'lerimiz de var," diyorum, ancak ATV'lerin de sezon başlangıcında izin verilen aktiviteler listesinde yer alacağını sanmıyorum.

"Oh, bu harika. Sen ve Ramsey buraya sık gelir misiniz?" Bea, sepetten üzümleri toplamadan önce bana gizlice bir bakış atmaya çalışıyor.

"Son zamanlarda gelmedik. Gençken bazen buraya gelip ata binerdik."

"Lütfen bana burada evlenme teklifi gibi korkunç derecede romantik bir şey yaptığını söyle."

Gülüyorum. "Romantizmi nasıl tanımladığınıza bağlı. O geleneksel türden biri değildir."

"Anlıyorum. Dışarıdan çok sert görünebilir, ama onun evli olduğunu öğrendiğimde, seni çok merak ettim."

Bunun üzerine omurgamdan bir ürperti geçer. "Neden?"

"Doğru kişiyle birlikte olduğunda, onun tam bir aptal olduğunu hayal ediyorum. Ya da en azından onu öyle hayal etmek istiyorum. Sert olanlar aşık olurlar. Kardeşim de öyleydi. Ama Ramsey ile... Duruşma sırasında halkla ilişkiler için onunla çok zaman geçirmek zorunda kaldım. İmajını daha da zedeleyebilecek her şeyi bize anlatmasını istedik."

"Eminim ben de o listedeydim." Kit'in hazırladığı küçük hindi sandviçlerinden birini kutudan çıkarırken dudaklarımı sıkıştırıyorum.

"Hayır. Yani... o zamanlar seni eski karısı sandı, ama ben sana sorun çıkarır mısın diye sordum. Medyaya konuşur musun falan diye. Proaktif olarak iletişime geçip medya konusunda elimizden gelen yardımı sunmak istedim, ama o 'onu hiçbir şeye karıştırmayalım' diye ısrar etti ve sana para teklif etseler bile ona zarar verecek hiçbir şey yapmayacağını söyledi."

"Yapmazdım."

"İkinizin birbirinize olan sadakatini... bu *çok önemli bir şey*. Birlikte olan ama bu tür bir bağları olmayan insanlar tanıyorum."

Omuz silkiyorum. "Ona aşık olmadan önce de ailemin bir parçasıydı. Yıllardır kardeşim Bo'nun en iyi arkadaşıydı ve bana karşı her zaman çok iyiydi. Ben sadece sinir bozucu küçük kız kardeşi olsam bile."

Bea yüzümü incelerken gülümser. "Ona ne zaman aşık oldun?"

Kafamı sallıyorum. "Tam olarak bilmiyorum. Onun harika biri olduğunu düşünmediğim bir zamanı hatırlayamıyorum. Sanırım ergenlik çağımda, bunun sadece arkadaşlıktan daha fazlası olduğunu fark ettim."

"O mu başlattı? Öyle olduğunu söyle. Onun, arkadaşının kız kardeşine gizlice aşık olan sevimli, tatlı bir çocuk olduğuna inanmak istiyorum. Ona söylemek için can atıyor ama ilk başta çok korkuyor ve sonra en kötü zamanda ağzından kaçırıyor."

Onun bu durumu resmetme yeteneğine gülümsüyorum. Onun bu kadar aşık olduğunu görmek çok tatlı — o kadar ki, etrafındaki herkesi aynı pembe gözlüklerle görüyor.

"Tam olarak değil. O zamanki erkek arkadaşım son anda benimle baloya gitme planlarını iptal etti. Elbiseyi, biletleri ve arkadaşlarımla planları çoktan yapmıştım. Diğer herkesin randevusu vardı. Yani sadece balo için terk edilmedim, aynı zamanda duvar çiçeği rolünü de oynamak zorunda kalacaktım. Sabırsızlıkla beklediğim her şeyi kaçıracaktım. Kimsenin görmemesi için dolabımın önünde ağlıyordum. Arkadaşlarımla erkek arkadaşları harika planlar yapmıştı: çiçekler, limuzinler, korsajlar... Ben ise dans edecek kimsesi olmayan tek kız olacaktım. Gitmemeyi düşünüyordum, ama bu lise balosuydu. Hayatta sadece bir kez olur, değil mi? O zamanlar çok önemli görünüyordu. Gençlerin bu tür konularda ne kadar dramatik olabileceğini bilirsiniz."

"Evet. Ben de aynıydım, o yüzden anlıyorum. Ramsey kurtarmaya geldi, değil mi?" Bana umut dolu bir bakış attı ve ben de başımı salladım.

"Dolabımın önünde ağlıyordum ve Ramsey, arkadaşları ve hayranlarıyla birlikte, futbolcu ve tüm o şöhretiyle yanımdan geçiyordu. Gözyaşlarımı sildiğimi gördü, durdu ve bana ne olduğunu, kimin kışını "tekmelemesi" gerektiğini sordu. Herkes bana bakıyordu ve ben zaten küçük düşmüştüm, bu yüzden ona çok kızgındım, anlıyor musun?"

"Oof. Evet. Lise benim için de kolay olmadı." Kaşlarımı kaldırıyorum çünkü onun kadar kibar ve mükemmel birinin zorluklar yaşamadığını hayal edemiyorum. Tahmin etmek zorunda kalsaydım, onu balo kraliçesi seçerdim.

Ramsey sonunda benden bunu öğrenmeyi başardı, kolunu omzuma doladı ve beni koridora götürdü. Bütün kızlar kıskançlıktan çatlıyordu. Erkek arkadaşım beni gördü ve çılgına döndü. Ramsey'e hakaretler yağdırmaya başladı ve ikisi dışarı çıktılar. Birbirlerine birkaç yumruk attılar ve Ramsey, parmak eklemleri kanlar içinde geri geldi ve bana artık benim eski erkek arkadaşım olduğunu ve cumartesi günü saat beşte beni baloya götüreceğini söyledi." Genç Ramsey'in cüretkarlığını hayal edince gülüyorum. O zamanlar onun nasıl biri olacağını bilmeliydim.

"Aman Tanrım. Lisede böyle bir sahne için ölürdüm. Filmden çıkmış gibi."

"Değil mi? Ama kardeşim Bo onun en iyi arkadaşı olduğu için itiraz etmeye çalıştım. O takımın oyun kurucusuydu ve Ramsey'nin beni dışarı çıkarmasına razı olmayacaktı, sadece gösteriş için olsa bile."

"Hikaye gittikçe ilginçleşiyor." Bea biraz daha dik oturur ve ağzına bir üzüm atar.

"Ama Ramsey şöyle dedi... 'Bo'nun ne dediği umurumda değil. Baloya gitmek istiyorsan, seni götüreceğim.'" Onun gibi davranarak sesimi kalınlaştırdım.

"Aman Tanrım. Bayıldım." Bea daha fazlasını beklerken kıkırdar.

"Eve gittim ve tamamen paniğe kapıldım. Ramsey her zaman ulaşılmaz bir büyük adamdı, anlarsın ya? Ve şimdi onun tüm dikkatini üzerime çekecektim ve bazı şeyleri konuşmak zorunda kalacaktık. Ayrıca harika bir şey giymek zorundaydım çünkü o balo gibi etkinliklere hiç gitmezdi. Dans etmezdi ve okulun düzenlediği etkinliklere katılmazdı. Bunlar için fazla havalıydı. Bu yüzden herkesin onu izleyeceğini, bizi izleyeceğini biliyordum. Bazı kızlar benim batırmamı ve kendimi rezil etmemi istiyordu. Çok korkmuştum. Elbisem, makyajım, ayakkabılarım... her şeyi yeniden düşünmek zorundaydım.

"Çok büyük baskı." Bea başını sallar. "Cooper benim okula gitseydi ve beni baloya davet etseydi ne olurdu, hayal bile edemiyorum. Erir, yok olurum."

"Değil mi? Bundan kurtulmak için hasta numarası yapmak istedim, ama sonra Bo eve sinirli bir şekilde geldi ve Ramsey'in

burnunu kıracağını söyleyerek öfkeyle eve geldi. Ramsey'nin tüm bu zahmete boşuna girmesini istemedim."

"Başardın mı?"

"Evet. Neyse ki. En iyi arkadaşım Bristol'u aradım, o da gelip beni kurtardı. Makyajı ve tüm bunları severdim, ama o bu konuda benden her zaman daha iyiydi. Cumartesi gecesi beni baştan aşağıya hazırladı ve kendisi de muhteşem görünüyordu. O gerçekten sihirli bir kadın, gerçekten. Ramsey beni aldığı anda, sanırım önce otuz saniye boyunca bana bakakaldı." Onun yüzündeki ifadeyi düşününce gülüyorum. "Sanki beni tanımamış gibiydi."

Bea sıırttı. "Bunu görmek için para verirdim."

"İlk başta biraz garipti, ama sonra akşam yemeğinde ve arabada konuştukça... o da daha rahatladı. Aslında ne kadar çok ortak noktamız olduğunu fark ettik. Ve onun ne kadar çekici olduğunu fark ettim."

"Bunu hemen fark etmedin mi?" Bea bana şüpheyle bakıyor. "Koyu saçları, yeşil gözleri ve o çene hattıyla? O melankolik tavırlarıyla. Lisedeyken bu özellikleri çok ilgi çekici olurdu."

"Yani, objektif olarak çekici olduğunu biliyordum. Ama... bilirsin... Bo'nun arkadaşıydı ve ben ona hiç öyle bakmamıştım. Kardeşlerimle takılırdı, hepsi bu kadar."

"Ama sonra baloya gittin ve o seni öptü ve sonsuza kadar mutlu yaşadınız, öyle mi?"

Gülüyorum ve o hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

"Hayır. Daha çok baloya gittik... Arkadaşlarım ona düşmanca davrandığı için tam olarak bir kez yavaş bir şarkı boyunca dans etti. Hemen ardından beni kardeşlerimin gözetimine bıraktı ve sonra her şey eskisi gibi devam etti, çoğunlukla."

"Ama sonunda evlendiniz, değil mi?" Bea, ikimize birer kadeh şarap daha doldururken bana şaşkın bir bakış attı.

"Aynı üniversiteye gittik."

"Aynı üniversiteye mi?" Bea yine şüpheyle bana bakıyor, sanki bunun tamamen tesadüf olduğuna pek inanmıyormuş gibi.

"Highland State'ti, yani çok uzak değildi. Onun için iyi bir futbol okulu. Benim için iyi bir otelcilik programı vardı."

programı vardı." Üniversitedeyken bile, bir gün kendi hanımı işletmek istediğimi biliyordum.

"Uh-huh." Bea'nın kaşları daha da yukarı kalkar. "Sonra ne oldu?"

"Bu tamamen başka bir hikaye ve bunun için vaktimiz yok." Sırıttım.

"Yani sizler üçüncü denemenizi mi yapıyorsunuz?"

Kaşlarımı çattım. "Onu bilmiyorum. Sadece şartlı tahliye süresince ona destek olmaya çalışıyorum. Senin ve Cooper için yaptıkları, onun nasıl bir adam olduğunu gösteriyor. Medyada onu karalamaya çalışmalarına çok kızıyorum. O ölü pisliğin kız kardeşi, ona ve ailesine saldırmaya çalıştı. Seni takip ettiği onca şeyden sonra, Ramsey hakkında bir şeyler ima edecek kadar cüretkar olması iğrençti."

"Pislik olsun ya da olmasın, o onun kardeşiydi. Hepimiz ailemizi savunuruz, değil mi?" Bea düşünceli bir şekilde sorar.

Bu konuda hemfikirim. Kardeşimin kararlarına her zaman katılmıyorum, ama genellikle onları savunuyorum. Ama onlar sapık ve cinayet teşebbüsünde bulunan kişiler değiller.

"İkinizin tüm bunları atlatmış olmasına sevindim."

"Ben de." Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor ve bir süre manzarayı seyrediyoruz, sonra sessizliği tekrar bozuyor.

"Biliyorum, bana düşmez, ama senin hakkında konuşma şekli..."

"Ne zaman onun için lobi yapmaya başlayacağını merak ediyordum." Gülümsemem biraz soluyor, ama onu korumaya çalışıyorum.

"Fazla bir şey söylemeyeceğim. Sadece onun sana karşı farklı hisler beslediğini bilmeni istiyorum. Sen onun için özel birisin ve bildiğim kadarıyla bu onun için nadir bir durum. Yaşadığı onca şeyden sonra, sanırım sen hala güvendiği birkaç kişiden birisin."

"Evet, sorun şu ki... bu günlerde bu tek taraflı bir şey. Aradan çok zaman geçti. İnsanları değiştiren uzun yıllar ve deneyimler. Anlıyor musun?"

"Ona tekrar güvenebilir misin?"

Omuz silkiyorum. İşler yolunda gitmese bile ona tekrar güvenmek istiyorum. Bazı konularda ona güveniyorum. Ve memleketimizde, ailesinin mülkünde yaşadığım için, bu iş bittiğinde en azından arkadaş olarak ayrılmak istiyorum. Ama umutsuz görünüyor.

"Önce yaklaşık bir mil uzunluğunda yanan çemberlerden geçmesi gerekecek."

"Bence ona ne yapması gerektiğini söylersen, ya da sadece bir ipucu verirsen... bunu yapar. Senin için buraya geri döndü."

Onunla tartışmak istemiyorum. Bu kadar kısa sürede onu sevmeye başladım ve Ramsey hakkındaki düşüncelerine katılmasam da, onun yanında olup ona destek olduğu için mutluyum. Hayatında böyle insanlara ihtiyacı var.

"Sen iyi bir arkadaşsın. Onun yanında sen ve Cooper'ın olması beni mutlu ediyor."

Aramızda ne kadar acı ve onarılamaz bir hasar olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez. Geçmişimizin ne kadarı kemiklerimize işlemiş ve iyi ya da kötü, kimliğimizin bir parçası haline gelmiş.

Bu, tek bir kolay konuşma ile düzeltilebilecek bir şey değil, yoksa denerdik. Ama onu üzme de istemiyorum, özellikle de onun buraya gelip işleri düzeltmesi konusunda bu kadar ısrarcıyken.

YİRMİ ÜÇ

Ramsey

Cooper'ı şehirde gezdirdikten sonra öğle yemeği için Morton's'a gittik. Barı inceledikten ve beni bir süre inceledikten sonra karşımda oturdu.

"Buraya gerçekten uyuyorsun. Biliyorsun, değil mi?" "Ben buradanım, öyle olmasını umarım."

"Biliyorum, ama burayı görünce neden geri döndüğünü anlıyorum. Bea'nın bu konuda ne düşündüğünü öğrenmem gerekebilir. Belki burada satılık bir kulübe ya da başka bir şey bulabiliriz. Böyle bir yerde bir tatil evim olmasını çok isterim."

"En azından bir şeyler bulmak için kayak merkezlerinden birine yakın bir yer daha iyi olabilir. Buradaki çoğu insan nesillerdir burada yaşıyor. Evlerini asla satmayacak tipler."

"Ama sen satmayı mı düşünüyorsun?" İçkisini yudumlarken düşünceli bir şekilde bana baktı.

"Genel olarak bir sonraki adımımın ne olacağını düşünüyorum."

"Şey, bence Kaos'a geri dönmek istersen, gelecek yıl senin için yer olacak. Formunu korursan, antrenmanlara devam edersen, falan... O adamla sadece bir yıllık sözleşme imzaladılar. Herkesin seni çok özlediğini biliyorum, Quentin, Easton ve ben senin geri dönmen için her şeyi yaparız. Aslında çoğu kişi öyle. Karşı çıkanlar sadece yeni adamlar üniversiteye gidenler olur. Nasıl olduğunu bilirsin."

Gülüyorum. "Evet, nasıl olduğunu biliyorum."

"Ama tanıdığım koçlar, kamplarda seni özlediklerinden şikayet etmeye başladılar bile."

"Eh, özlediğimi bilmek hoşuma gitti."

"Geri döner misin?" Cooper'ın sorusu keskin.

"Yani, oynamayı çok özledim. O sahada olmayı. Sizinle oynamayı. Dünyada bunun gibisi yok. Sadece umutlarımı çok yüksek tutmak istemiyorum." Bir daha asla oyun sahasına adım atamayacak olma düşüncesi beni rahatsız ediyor, ama durumumun gerçekliğini biliyorum.

"Yemin ederim, geri dönme ihtimalinin yüzde doksan olduğunu düşünüyorum. Yeni adam Superman olup bu yıl ligin en iyi oyuncusu falan olmazsa... Seni sahada görmek isteyeceklerdir." Cooper egomu yatıştırmaya çalışıyor.

"O zaman bekleyip göreceğiz. Geri dönmek isterim. Ama bu, her şeyin nasıl gelişeceğine bağlı." Omzumun üzerinden çiftliğe doğru bakıyorum, ama orada da şansımın daha iyi olduğunu söyleyemem.

"Bütün bunlar karın yüzünden mi?"

"Evet. O. Çiftlik. Evde olmak. Buradaki her şeyi ne kadar sevdiğimi unutmamışım." Bunu itiraf ederken yüzümü buruşturuyorum.

"Gerçekten deneyecek misiniz? Nişanlı olduğunu söylemiştin, ama ayrıldılar mı? Bea, şartlı tahliye memurunun seni burada istediğini söyledi, ama daha fazla bilgi almak için ona baskı yapmadım." Cooper kaşlarını çatı.

"Biz sorunlarımızı çözüp şartlı tahliyem sona erene kadar ara verdiler. O zaman durumlarını yeniden değerlendirecekler." Omuz silkiyorum.

"Oh." Cooper içkisine bakar ve buzları bir kez karıştırır, sonra tekrar bana bakar. "Eğer işler istediğin gibi gitmezse, sorun olmaz mı?"

"Bea kardeşinin yanına dönseydi, sen iyi olur muydun?"

Bana donuk bir bakış atıp başını salladı. "Bu beni ilgilendirmez. Sadece geçen yıl çok şey yaşadın. Senin için böyle bir şey daha görmek istemem."

"Biliyorum. Sen ve Bea iyi insanlarsınız. Ama iyi ya da kötü, bazı şeyleri sonuna kadar görmem gerekiyor. Hapishane bana uzun zamandır sahip olmadığım kadar düşünme fırsatı verdi. Antrenmanlar, maçlar, sezon dışı antrenmanlar ve tüm bunlar ile çok rutin bir hayatım vardı... Sadece düşüncelerimle baş başa kalmak zorunda kaldım. Siktir. Kimseye böyle bir şeyin olmasını istemem."

"Evet. Sadece hayal edebiliyorum." Cooper bana anlayışlı bir bakış atıyor.

"Birçok şeyi mahvettim. Karşı koymak ve sonuna kadar gitmek yerine kaçtım. Yanlış yolu mu seçtim bilmiyorum, ama nasıl olabileceğini görmek zorundayım."

"Ve o da bunu kabul ediyor mu?"

"Eğer işler yolunda gitmezse, ona çiftliği ve hanı vereceğimi söyledim - hepsini ve güzel bir tazminat da."

"Senin gibi birini terk etmek için oldukça büyük bir rüşvet."

"Belki. Ama bu onun istediği şey ve ben de onun istediğini elde etmesini tercih ederim, sonuç ne olursa olsun. Sadece önce bunun işe yaraması için bir şans vermek istedim." Bunu gerçekten itiraf edebileceğim tek kişi Cooper. Kardeşlerim bunu anlamazlar ve onun kardeşleri de bunu denediğim için beni parçalarlar.

"Peki nasıl gidiyor?" Cooper düşünceli bir şekilde bana baktı.

"Ha. Şey... benden nefret ediyor. Bu kesin. Yaptığım ve yapmadığım her şey için." Bunu yüksek sesle söylemek acı verici, ama gerçek bu.

"Ama?" Bana umutla bakıyor. "Bir ama var, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Beni sikmekten hoşlanıyor. Yani bu benim lehime. Kötü bir gün geçirdiğinde öfkesini benden çıkarmak da benim için bir sakınca oluşturmuyor."

Cooper gülüyor ve başını sallıyor. "Sanırım isteyebileceğin tek şey bu."

"Bundan çok daha fazlasını istiyorum, ama onu beklemek zorundayım. Kim bilir, onun öfkesini fazlasıyla hak ediyorum. Ailemle olanlar olduktan sonra iyi bir koca olamadım."

"Anlaşılabilir bir durum." Cooper bana sempatiyle bakar. "Ama pişman olduğunu biliyor, değil mi?"

"Sanırım. Çok özür diledim." "O zaman mı, şimdi mi?"

Bir yudum bira içmeden önce iç çekip başımı yana eğiyorum. Soru buydu, değil mi? Keşke ona şimdi, onun için anlamlı bir şekilde nasıl özür dileyebileceğimi bilebilseydim.

"Doğru." Cooper, daha fazla açıklamama gerek kalmadan beni anladığını belirten bir şekilde başını sallıyor.

ŞEHİRDEN DÖNDÜĞÜMÜZDE, Bea ve Hazel gezilerinden yeni dönmüşler ve akşam yemeği için giyinmeden önce duş almak istiyorlar. Ben de Cooper'ı kamyonetle arazide gezdirip, çiftliği ve bazı patikaları gösteriyorum. Beklerken, ailemin eşyalarıyla dolu eski ahırda işimizi bitiriyoruz.

"Peki, çiftliği alıp kaçarsa ne olacak? Bütün bu eşyaları burada mı bırakacaksın?"

"Hayır. Sonunda nereye gidersem oraya taşınmak zorunda kalacağım. Ama önce bunları gözden geçirmem gerekiyor, çoğu annemle babama ait eşyalar."

"Hepsini senin için burada mı sakladı?" Cooper bana şaşkın bir şekilde baktı. "Evet. Neden?"

"Yok bir şey. Sadece Bea'nın Rob için bunu yapmayacağından eminim."

"Ne yapmazdım ki?" Bea sesini yükseltir ve biz de dönüp ikisinin duş alıp giyinerek geri döndüklerini görürüz.

"Harika görünüyorsun," Cooper, sorusuna cevap vermek yerine böyle diyor. Elini tutup onu döndürüyor. Bea, bir sundress ve bir çift bot giyiyor.

"Çiftlikte olacaksam uygun giyinmem gerekiyordu. Hazel binmek için bunları kullanmama izin verdi, ama bir çift almam gerekebilir." Bea gülümser.

"Sana çok yakışmış." Cooper, Bea'nın gülümsemesine, beni sadece onları izlerken bile aptal gibi sırtmaya iten bir rahatlıkla karşılık verir.

"Ooh. Bir yere dans etmeye gitmeliyiz." Bea tekrar döner ve Cooper onu eğirir.

"Sence?" diye sorar Cooper.

Dikkatimi Hazel'a çeviriyorum ve o da onlara o kadar yoğun bir şekilde gülümsüyor ki, sanki kendisi de onlara aşık olmuş gibi geliyor bana. Gözlerim onun üzerinde dolaşır; vücudunun hatlarını ortaya çıkaran ve belinden itibaren genişleyen siyah bir elbise giymiş, ayaklarında da kendi siyah kovboy çizimleri var. Ondaki daha güzel birini hayal edemiyorum ve bana kızgın bakmasına neden olmayacak bir şey söylemek için kafamı yoruyorum, ama ben konuşmadan o konuşuyor.

"Bekle... bileklerinde ne var?" Hazel, Cooper onu son bir kez döndürürken, her ikisinin de bileklerinin iç kısmında siyah mürekkeple yapılmış izleri fark eder ve sorar.

onu son bir kez döndürürken. "Eşleşen dövmeleğiniz mi var? Bu çok sevimli."

"Tam olarak aynı değiller." Cooper sırtarak cevaplar.

"Yeterince yakın. Ben biraz geç kaldım." Bea ona bir bakış atar ama onu yumuşakça öper ve sonra dikkatini Hazel'a geri çevirir, inceleyebilmesi için bileğini uzatır. "İkimizin de dövmesi olmadığı için bu Cooper'ın fikriydi."

"Aslında senin fikrindi. Yapılacaklar listende falan vardı." Cooper, sadece birine tamamen aşık olan birinin yapabileceği şekilde ona gülümser.

"Evet, doğru. Ama dövme fikri onundu. Bunlar, birbirimize aşık olduğumuzu fark ettiğimizde bulunduğumuz yerlerin koordinatları."

"Aman Tanrım. Bu çok..." Hazel'ın gözleri büyür ve ikisi arasında bakışlarını gezdirir. "Bu sadece... vay canına." Hazel'ın sözleri kesilir, ki bu çok nadir olur.

"Oh, eminim Ramsey'nin senin için yaptığı şey de aynı derecede romantiktir."

Buraya geldiğimden beri yaptığım her şey zihnimden geçiyor ve içimde suçluluk duygusu beliriyor. Ama Hazel bana, tanıştığı en tatlı adammışım gibi gülümsüyor.

"İstediginde çok romantik olabilir." Beni koruyor ve bu da suçluluk duygumu daha da artırıyor. *Kahretsin.*

"Romantizm demişken... dans etmek ister misin?" Bea tekrar öneriyor. "Gidebileceğimiz bir yer var mı? Hep line dansı öğrenmek istemişimdir."

"Arkadaşımdın şehirde bir yeri var. Seven Sins. O da ders veriyor. Akşam yemeği yiyip oraya gidebiliriz. Ama Ramsey dans etmez." Hazel, arkadaşlarımdın hatırı için tekrar deneyecek miyim diye merak edencesine bana gülümsüyor.

"İzlemek benim için sorun değil." Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için başımı sallıyorum. "Sen ve Dakota onlara öğretebilirsiniz, ben de içkileri getirip dururum."

"Bana iyi bir plan gibi geldi." Cooper düşünceli bir şekilde bana bakar.

"Tamam. Akşam yemeği ve dans dersleri olsun." Hazel ve Bea arabaya doğru yola çıkarlar, biz de arkalarından gideriz.

"Hemen arkadaş oldular." Cooper, kol kola yürüdüklerini eğlenerek izliyor.

"Evet. Bea bana biraz Hazel'ı hatırlattı. Hazel'ın bir mil genişliğinde kötü huylu tarafı olmasaydı."

"Ama onun bu yönünü seviyorsun, değil mi?"

"Onsuz yaşayamazdım." Sonra ona bakarım. "Ne zaman bu kadar romantik oldun?"

"Olasılıklara rağmen onu kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağımı anladığımda." Cooper aptal gibi sırtıyor ve sonra bana bakıp kaşını kaldırıyor. "Eğer istediğin her şeyi elde etmek istiyorsan, bunu yapmanı şiddetle tavsiye ederim."

Cooper ve Bea yatmaya gittikten sonra, verandadaki salıncakta arkama yaslanıp akşamın karanlığına bakıyorum. Teknik olarak hala yaz sonu olmasına rağmen, güneş battıktan sonra sıcaklık düştü ve üzerime serin bir esinti geliyor. Bir dakika sonra, ekran kapısının gıcırdamasını duyuyorum ve Hazel orada duruyor.

"Bana da katılır mısın? Bira getirdim."

"Hayır, sorun değil." Ona yer açmak için kenara kayıyorum ve o da bana fazladan şişeyi uzatıyor.

"Arkadaşların gerçekten çok iyi insanlar. Onlar için yaptıklarınızı anlıyorum."

"Onlar iyi insanlar. Gerekirse yine aynısını yapardım."

Bir an sessizce düşüncelere dalarak bana bakar, sonra şişesinden bir yudum alır ve ayaklarını sallayarak salıncağı sallamaya başlar.

"Onlar da birbirlerine çok aşıklar. Her şeyin mümkün olduğu o taze aşk. Nasıl tanıştıklarını sormadım. İş yerinde mi tanıştılar?"

Gülümsüyorum. "Hayır. O, onun kardeşinin kız arkadaşıydı."

Topuğu güverteye takılır ve salıncak tekrar durur. "Ne? Olamaz!"

Bana bakar, ağzı açık kalır.

Başımı sallarım. "Ama ona bunu söyleme. Onun zihninde, kız hep onun olmuştur."

"Vay canına. Onun kadar tatlı birinin böyle bir şey yapacağını asla tahmin edemezdin."

"Aşk aşktır, sanırım."

"Sanırım," der şüpheli bir ses tonuyla ve düşünürken salıncak tekrar sallanmaya başlar.

"Hiç öyle aşık olmadın mı?" diye soruyorum. Aptalca bir soru, eklemeliyim.

"Kardeşlerinden birinin peşine düşmek mi? Hayır, öyle bir şey yapmadım. Gerçi Grant takım elbiseyle gerçekten çok yakışıklı görünüyor."

"Buna cesaret edemezsin." Şişenin ucunu ona doğrultuyorum.

"Curtis olmasaydı, belki. Sırf seni kızdırmak için. Buna değer olabilir." Bana sırıtarak bir yudum daha aldı.

"Yanlış anlama ama Grant'i bu şekilde ölüme sürükleyebileceğini sanmıyorum. Kendini korumaya çok önem veren biridir." Bir kadının Grant'i bir geceden fazla kendine bağlayabileceğine inanmakta zorlanıyorum.

"Öyle, değil mi? Hala evlenmemiş. Kulesinde tek başına yaşıyor. Hiç aşık oldu mu?" Hazel düşüncelere dalıyor.

"Bilemem. Aşık olmuşsa da hiç söylemedi." Omuz silkiyorum.

"Lev?" diye soruyor.

"Lev'in bir zamanlar sevdiği biri vardı sanırım. Hayatına devam ettiği için onu unutmuş olabilir."

"Lev'in birine aşık olması, benim kafamın almayacağı bir şey." Hazel gülüyor. Levi çok sert biridir, bizden çok daha dayanıklıdır. Ama yumuşak bir tarafı da vardır; doğru insanlar gerektiğinde ona ulaşabilirler.

"O benden çok da farklı değil."

"Senin de özlem duyduğunu hayal etmekte zorlanıyorum."

Ona düz bir bakış attım, o da gülümsedi, ama gülümsemesi çabucak kayboldu.

"Beni sevdiğini biliyorum. Bundan şüphem yok. Ama demek istediğim... şiir ve aşk mektupları yazıp, bir kadını düşünmeden duramadığın türden bir aşk." Gözleri yumuşayarak bana bakar.

"Bu günlerde seni kazanmak için gereken bu mu? Aşk mektupları ve şiirler mi?" Benim tarafımdan daha aptalca sorular.

"Belki," diyor sessizce. "Bu o kadar kötü mü olur?"

"Senin hiç bu kadar romantik olduğunu hatırlamıyorum. O seni bu şekilde mi kazandı?" Bu düşünceyle kalbim göğsümde sıkışır ve zihnim bu işi nasıl mahvettiğimi düşünmeye başlar. Duygular konusunda berbatım — onları işlemeyi, ifade etmeyi. Ailemden sonra...

ölümler, terapi denedim. Yerel terapist benimle herhangi bir ilerleme kaydetmekte zorlandı ve beni daha uzman birine gitmem için şehre gönderdi. Ondan sonra birkaç hafta daha gittim ve sonra vazgeçtim. Futbol, benim için şimdiye kadar yaptığım herhangi bir konuşma terapisinden daha iyi bir terapi oldu. Hapishanede tekrar birine görünmek zorunda kalana kadar sahada sorunlarımı çözdüm.

Bana temkinli bir şekilde bakıyor. "Onun hakkında konuşmak istemiyorsun. Gerçekten istemiyorsun."

"Gerçekten istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Karımı dövdüğü için onu dövmeyi tercih ederim."

"Bea, duruşmadan önce senin bir karın olduğunu bile bilmediğini söyledi. Cooper benim hakkımda bir şey biliyor muydu?" Konuyu ustaca değiştirir.

"Buradaki hayatım hakkında soru sorduğunda bir kez bahsetmiştim." "Ona ne söyledin?"

"Bir kez evlendiğimi, ama burada hayatımın mahvolduğunu söyledim. Ailem, hayatlarına mal olan olaylara karışmış ve bunun sonucunda karımı kaybetmiştim."

Sonumuzun bu özetinden sonra sessizce oturduk. Bu yeterince doğrudu. Siyah ve beyazın çıplak gerçekleri, ama onu bu kadar acı verici kılan tüm renkler eksikti.

"Sen gittikten sonra o gece bir çanta hazırladım." Aramızdaki sessizliği bozdu.

"Çanta mı?" Ona dönüp baktım, ama gözleri şişenin üzerindeydi, önündeki etiketi soyuyordu.

"Fikrimi değiştirdim, ya da öyle sandım. Sen evde yokken çok acı çekiyordum. Eşyalarının hala dolapta, bisikletinin hala ahırda olduğunu görmek... Sanki her an geri dönecekmişsin gibi geliyordu, ama dönmeyeceğini biliyordum."

"Haze..." diye fısıldadım.

"Hiç böyle bir acı hissetmemiştim... gerçekten. Birini o şekilde kaybetmenin acısı. Hala hayatta olan birini. Senin öldüğünü varsayabileceğimi düşündüm. Annem ve senin ailen gibi, senin de gitmiş olmanla barışabileceğimi düşündüm. O zaman senin bensiz ya da başka biriyle mutlu olduğunu hayal etmek zorunda kalmazdım. Ama insanlar öldüklerinde söyledikleri şeyler – daha iyi bir yerde oldukları, göreceğin şeyler...

bir gün tekrar onları göreceğim. Onlar hala hayattayken bunların hiçbiri teselli olmuyor." Diye iç geçirir. "Senin acı  ekmeni istediğimden değil, ama..."

"Acı  ektim. Hem de çok. Haftalarca geceleri, yatakta senin olması gereken yeri izledim. Doğru Şeyi yapıp yapmadığımı sorguladım. Birçok kez telefonu kaldırdım, ama durumu daha da k t leŐtireceđimden korktum." Ona hiç anlatmadığım Şeyleri itiraf ediyorum.

"Yatağın o yerine başka birini koyana kadar kaç hafta geçti?" diye sorar, kirpiklerini kaldırıp bana bakar.

"Haze..." Gözleri yüzümü tararken, bu konuyu a mamasını rica ediyorum.

"Haklısın. Bilmek istemiyorum. Senin onu bilmek istemediğin kadar ben de istemiyorum."

Bir an sessizce otururuz. Doğru kelimeleri bulmak için çaresizce düşünürüm. Aksi takdirde iyi geçecek olan günü kurtaracak bir Şey.

" z r dilerim," diye sessizliği bozdu sonunda. "Her Şeyi mahvettim. Belki de sadece... bu konuda bir anlaşma yapmamız gerekiyor. Ben ara sıra olanları sormayacağım, sen de sormayacaksın. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca içinde bulunduğumuz balonun içinde yaŐayacađız ve bundan en iyi Şekilde yararlanacağız."

"Eğer istediğin buysa."

Biranın geri kalanını içip Şişeyi pencere kenarına koyar.

"Bu uzun günün ardından tek istediğim Şey uyumak." Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıp ayağa kalkıyor. "Sen de yakında gelir misin?"

"Sen git. Ben birazdan gelirim. Hala geceleri g rebiliyorken burada oturup biraz yıldırları izlemek istiyorum."

"Cincinnati'de yıldız yok mu?" "Böyle yok."

"Peki... yapabiliyorken tadını çıkar, kovboy." Eğilip alnını öptü ve içeri girdi.

" yle yapacağım," diye fısıldarım arkasından.

YİRMİ DÖRT

Hazel

O SABAH, Cooper ve Bea ile hanın kahvaltı salonunda kahvaltı yapıyoruz. Bea, Cincinnati'ye bir ara onu ziyarete gelmemi söz verdiriyor ve ben de ona, gerçek bir tatil için geri gelmesi gerektiğini söylüyorum. Cooper ve Ramsey futbol ve kızı hakkında konuşuyorlar. Sonra ikisini de havaalanına uğurluyoruz. Ben hanın kahvaltı salonuna geri dönüyorum, o ise çiftlik hayatına. Arkadaşlarını kaybetmiş olmaktan biraz somurtkansa da.

O gece hanından eve döndüğümde, Ramsey hala alışılmadık bir şekilde sessizdi. Özellikle Cooper ve Bea burada olduğu için biraz ilerleme kaydetmiş olabileceğimizi düşünmüştüm, ama eşyalarımı koridorda yerleştirirken bana zar zor selam verdi. Bir görevi varmış gibi görünüyordu ve sohbet edecek zamanı yoktu.

"Kit bize akşam yemeği hazırladı." Kapıdan çıkarken bana verdiği alüminyum folyo tepsiyi kaldırıyorum. "Öğleden sonra yaptığımız yürüyüşten sonra duş almam lazım, ama sonra istersen bunu ısıtıp birlikte yiyebiliriz?" Barış elçisi olmaya çalışıyorum.

"Tabii." Kısa bir cevap verdikten sonra arka kapıdan dışarı çıktı. Kapı arkasından çarptı ve ben merdivenleri tırmanmaya başladım. İşte bu yüzden bu ilişki asla yürümeyecekti. Bu adamı değiştirmek imkansızdı. Duşa girdiğimde onu hala nefret etmem için nedenlerin listesini saymakla meşgulüm ve otuz dakika sonra duştan çıktığımda öfkemi ancak biraz yatırmayı başarmışım. Çünkü bir pislikle akşam yemeği yemek için acele etmeye niyetim yok.

Kendimi bir havluyla sararak yatak odasına gidip vücut losyonumu koyduğum yeri arıyorum. Ama yatağın ortasında bir iç çamaşırı seti duruyor. Ramsey'nin kredi kartıyla yeni satın aldığım iç çamaşırlarından biri.

Yanında, üzerine bir şeyler yazılmış kabartmalı bir kart var.

Daha yakından bakmak için kartı elime alıyorum ve kalbim sıkışıyor. Curtis ve benim düğün davetiyelerimiz. Postayla gelmiş olmalı ve Ramsey onları bulmuş. Kızgın olmasına şaşmamalı. Ramsey'nin el yazısıyla yazılmış notu okuyorum.

Bunu giyip aşağıya, çalışma odasına gel.

-R

Çalışma odası, Ramsey'in evde en sevdiği odaydı, tüm önemli toplantılarını burada yapardı, bu yüzden sanırım bir tür azar işitmek için oraya gidiyorum. Beyaz danteli izliyorum. Ona bunu nereye sokabileceğini söylemeliyim. Ama bu talep beni meraklandırıyor.

İç çamaşırimi ve bornozumu giymek için acele etmiyorum. Onunla kavga etmek için acelem yok ve aşağı indiğimde öfkesi dinmiş olmasını umuyorum. Çalışma odasının kapısından içeri girdiğimde, Ramsey şöminenin yanındaki büyük deri koltuğa oturmuş. Bir elinde bir bardak viski, diğer elinde beyaz bir kağıt var. Uzun bir süre baktığı kağıdı ateşe atıyor. Kağıdın küle dönüşmesini izliyor ve sonunda bana bakıyor.

"Ne yapıyorsun?" İçimi bir korku kapladı.

"Bu daveti yakacak olarak kullanarak," diye açıkça cevaplar.

"Yapma!" Odanın içindeki eski kahverengi deri kanepenin etrafından dolaşıp, yanındaki masanın üzerinde duran davetiyeleri görünce nefesim kesilir. Kutu yarısı boştur ve yanında ateş yanmaktadır. "Geri kalanını yaktın mı?"

"Evet."

"Sen deli misin? Bunların ne kadar pahalı olduğunu ve elde etmek için ne kadar zaman harcadığımı biliyor musun? Bunlar özel yapımdı. Tasarımı doğru yapmak için Denver'a üç kez gittim." Midem bulanıyor.

"Bana sorarsan zaman kaybı."

Elinde tuttuğu daveti geri almak için ona atıldım. Daveti elimden çekip aldı ve ateşe attı.

ben kağıdın alev almasına çığlık atarken o ayakta durur.

"Ver onu bana," diye talep ettim, ama o beni görmezden gelerek, benim ulaşamayacağım kadar yükseğe kaldırdı. "*Hemen*." Ona sert bir bakış attım, o da bana ekşi bir ifadeyle karşılık verdi.

"O her zaman emir almayı seviyor olabilir, hayatım. Ama ben bunu özel günler için saklıyorum."

"Tanrı şahidim olsun, Ramsey. Bir tane daha ateşe atarsan..." Ellerimi belime koyarak onu tehdit ediyorum, o da bana bakıp sırıtıyor.

"Sonra ne olacak?" Gözleri ateşin yansımasında parıltıyor, yüzünde eğlence dans ediyor.

"Henüz karar vermedim, ama senin için kötü olacak. Sana söz veriyorum."

Elini indirip davetiyeyi bana uzattı. Tüm bunların bir tuzak olmasından endişelenerek, onu almadan önce dikkatle ona baktım. Elinden kaptım ve bir an sonra korkularım doğrulandı.

"Bana oku." Kağıdı işaret ederek başını sallar.

"Hayır." Onu arkama çekip ona sert bir bakış attım.

"Sen bilirsin." Yığından bir avuç daha alır ve onları ateşe atar.

"Yapma şunu!" diye bağırırım, dizlerimin üzerine çöküp kalan davetiyeleri kollarımla korurum.

"Davetiyeyi bana oku," diye tekrarlar, sesi soğuk ve sakindir. "Peki. Ama sen lanet olası bir psikopatsın, biliyor musun?"

Biraz ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Ama hayır."

"Oku..." diye başlar, ama ben onun istediğini yaparak sözünü keserim.

"Hazel Briggs Stockton ve Curtis Martin Flanagan'ın 15 Mart saat 13:00'te Bull Rush Ranch'te düzenlenecek düğününe davetlisiniz. Resepsiyon Purgatory Falls Inn'de, resepsiyon sonrası parti ise kasabadaki Seven Sins Bar'da düzenlenecektir." Kafamı kaldırdığımda, onun öfkeli olduğunu görüyorum.

"Yani benim adımı kullanarak, benim çiftliğimde onunla evlenecek ve büyük büyükbabamın kurduğu hanede kutlama yapacak mısın? Doğru mu anladım?"

"Nerede evleneceğimizi sanıyordun, Ramsey? Kasabada düğün yapabileceğimiz sadece birkaç yer var

ve ben para babası değilim."

"Başka bir yerde, herhangi bir yerde," diye bağırır. "Aynı gelinliği giyecek misin? Onunla sevişecek misin? Ama önce onun birkaç saat dizlerinin üzerinde durmasını sağla. Tüm deneyimi tekrarla. Ama yine de, onun benim kadar dayanıklı olduğunu sanmıyorum."

"Yeni bir elbisem var. Düğünü kumarhane otelin balo salonunda yapmak istedim, ama kardeşlerin rezervasyonu kabul etmedi."

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir, sonra sırtarak, "Aferin onlara. En azından Stockton soyadını taşıyan biri sadakatin ne demek olduğunu biliyor." der.

Düşünmeden ona tokat attım. Avucumun yanağına çarptığı ses kulakları sağır edecek kadar yüksekti ve ne yaptığımı fark edince nefesim kesildi. Gözleri öfkeyle parlıyordu ve ben ateşi daha da körüklemiştim.

Buna devam etsem de olur.

"Sadakat hakkında mı konuşmak istiyorsun? Bence bu konuşmaya hazır değilsin." Omurgamı sertleştiriyorum, gerçekten söylemek istediğim şeyi geri tutuyorum çünkü bu kavgayı daha da kötüleştirecektir - çünkü sadakat, ailesiyle birlikte ailesinin topraklarında kalması anlamına gelirdi.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir sessizlik içinde durduk, birbirimize bakarak birbirimizin bir sonraki hamlesini bekledik.

"Haklısın. Küçük konuşmaları başka bir güne bırakabiliriz," diye cevaplar sonunda, sakın sesi geri dönmüştür.

Odayı terk etmek için dönerim. Ondan bıktım ve o kadar sinirliyim ki onu kendi ellerimle öldürebilirim.

"Elbise nerede?" diye soruyor. "Onu görmek istiyorum."

Durup ona bakıyorum.

"Sen de yakabilesin diye mi?"

"O kadar ileriye düşünmemiştim." Dudaklarında kötücül bir gülümseme belirir. "Belki o da olabilir."

Arkamı dönüp göğsüne parmağımı batırdım. "Kesinlikle olmaz."

"Ben de bir tane alacak mıydım?"

"Neyi alacaktım?" Kaşlarımı çattım; bir an için Ramsey'i gelinlik içinde hayal etmek dudaklarıma istenmeyen bir gülümseme getirdi.

"Davetiyen."

"Hayır." Ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum. "Neden olmasın?"

"Nedenini biliyorsun."

"Çünkü bizimkini yeniden yaşamayı görmemi istemedin mi, yoksa beni görmek onunla evlenmeni zorlaştıracak mı sandın?"

"Çünkü seni binlerce güneşin ateşiyle nefret ediyorum! Her şeyi alt üst etmeni nefret ediyorum. Yaptığım her seçimi yeniden düşünmemi sağlamayı nefret ediyorum. İstedğin zaman içeri girip istediğini almanı ve sonuçlarını umursamamayı nefret ediyorum. *Her şeyi* mahvetmeye çalışıyorsun."

"Her şeyi değil. Sadece seni." Elleri bornozuma uzanıp onu çözüyor; bornoz yana düşüyor ve duştan sonra giydiğim tişört ve şortun yerine giydiğim iç çamaşırımı görüyor. Şimdi onu giydiğim için bile kızgınım.

"Yanlış bir bağımlılığım vardı. Artık iyileştim." Ona böyle söylüyorum. Bu bir yalan. Eskisi kadar bağımlıyım, yoksa bunların hiçbirini yapmazdım.

"Ben değilim."

"Elbette." Şöminedeki kül yığınınını izliyorum.

"Birkaç ay sonra sana yenilerini alırım. Zaten düzeltilmesi gerekiyordu." Boynumu öperek aşağı doğru iner.

"Şimdi yalakalık yapmaya çalışma, Stockton," diye uyarıyorum.

"Hayır mı? Sert davranmamı mı tercih edersin? İstersen bana birkaç kez daha vurup benden ne kadar nefret ettiğini söyleyebilirsin. Bu günlerde bunun seni ne kadar tahrik ettiğini biliyorum." Ona yan gözle onaylamadığımı belirten bir bakış atıyorum, ama o bunu hiç umursamıyor.

"Huzur ve sükûneti tercih ederim."

"Bu yalan, yoksa bunu giymezdin." Parmaklarını omuz askılarından birinin altına sokup aşağı doğru çeker.

"Daveti gördüm ve seni yatıştırmaya çalışıyordum," diye mırıldanıyorum.

"Az önce bunu mu yapmaya çalışıyordun?" Parmaklarını saçlarımda dolaştırarak alay ediyor ve saçlarımı omzumdan itiyor.

"İşler ters gitti, ama evet." Gözlerimi kapatıyorum, o da omzumdan aşağıya doğru kısa, kasıtlı öpücükler kondurmaya başlıyor.

"O zaman nasıl olacağını göstermeyi bitir," diyor yumuşak bir sesle.

YİRMİ BEŞ

Hazel

"Sakin ol dedim. Sen yarısını yakmadan önce yapmayı planladığım gibi," diye homurdanıyorum, ama o omzumla birleştiği hassas boyun bölgemi nazikçe öpüp emdiğinde yine de iç çekmeden edemiyorum. Ona doğru eğiliyorum, kığım onun penisine sürtünüyor ve onun sertleştiğini hissedebiliyorum. Eli boğazımın yanını kavıyor ve ağzı bir süre daha beni kızdırmaya devam ediyor, sonra tekrar konuşuyor.

"Yakabileceğim başka bir yarısı daha var. Hala çabaya değer olabilir," diye tehdit eder ve isyan duygusu yine göğsümü doldurur.

"Belki..." Ondan uzaklaşıp masadan siyah kovboy şapkasını alıyorum. Bir an için onu ateşe atıp, benim davetiyelerimi yaktığı gibi yanmasını izlemeyi düşünüyorum. Buraya geldikten kısa bir süre sonra depo dolabından çıkarmıştı ve onu bu şapka ile görmek çok fazla anıyı geri getiriyor. Ama bunu düşünürken bile, bunu yapamayacağımı biliyorum. Bu yüzden şapkayı kafama takıp ona doğru bir adım atıyorum. Gülümserim, avuçlarımı göğsüne bastırıp omuzlarına doğru kaydırırım.

"Ya da..." diye fısıldayarak, parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Kıçımı öpebilirsin, kovboy." Sonra onu sertçe itiyorum ve dengesini kaybediyor. Oturduğu sandalyeye geri düşüyor ve ben evin içinden koşarak uzaklaşıyorum.

Çalışma odasından çıkıp, koridordan geçip, mutfakçı geçip, yine arka koridordan geçip, arka kapıya doğru koşuyorum. Evin diğer tarafında, gürleyen bir sesle adımı haykırdığını duyabiliyorum, ama kapı kolunu tutuyorum ve onun söylediklerinin geri kalanını anlayamadan ayaklarım güverteye basıyor.

Ayaklarım ahşaba vurarak merdivenlerden aşağı iniyor. Kalbim göğsümde hızla atıyor ve Elliot veya Kellan'ın ahırda olmadığından emin olmak için arkamı kontrol ederken gergin bir kıkırdama çıkıyor. Güneş batacak kadar geç oldu ve onlar evlerinde olmalıydılar, ama yarı çıplak bir şekilde bahçede koştuğumu görmemelerini tercih ederim. Bu iç çamaşırı da spor sütyeni gibi yapılmamıştı.

Bir sonraki pişmanlığım, ayakkabısız olarak yolun çakıllı kısmına basmış olmam. Çılgılık atarım ve bu beni yavaşlatır, ama arkamda ekran kapısının çarpıldığını duyduğumda, kısa kenarı kesip rekor sürede tüm küçük taşların üzerinden koşmaya başlarım.

"Haze!" Ramsey arka terastan bağırıyor. "Lütfen mantıklı ol ve buraya geri gel."

Ancak, omzumun üzerinden ona orta parmağımı gösterip, şapkasını yakalayıp kafamda tutarak çimlere ulaşır ulaşmaz tüm gücümle koşmaya başladım. Artık ayaklarım minik çivilerle delinmiş gibi hissetmediğinden burada daha hızlı hareket edebiliyorum. Buna ihtiyacım olacak çünkü şimdiden çakıl taşlarında onun botlarının sesini duyabiliyorum.

Hızla sağa doğru bir kaçış yapıp, çiftliğin bu tarafını geçen dere kenarındaki kavak ağaçlarının olduğu yere doğru yöneliyorum ve dönen yaprakların arasında onu atlatabileceğimi umuyorum. Ancak oraya vardığımda, o çoktan bana büyük bir fark atmış durumda. Ağaçların arasında dolanırken, sadece birkaç adım gerimde.

Yukarı bakıyorum ve uzakta, otlaklardan birinin çitini görebiliyorum. Hızlı bir şekilde atlayabilirsem, onu yavaşlatmak için yeterli olabilir. Diğer taraftaki ahıra geri dönüp, o bana ulaşmadan kapıyı kapatabilirim ve umarım bu şekilde ondan kurtulabilirim.

"Haze. Eğer seni yakalarsam..." Ramsey, dereyi gören sırtta duruyor. Ben dereye adım atarken, elinde tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey sallanıyor. Suyu ve kıyılara bakıyorum, umarım geç saatte su içmeye gelen hayvanları korkutmuyorumdur.

"Deneyebilirsin!" diye ona sesleniyorum, ayak parmaklarımdan arasından çamur sızarken ve ayak bileklerime kadar gelen akıntının içinde aceleyle ilerlerken su sızıyor. Cüppemi ıslatmamaya dikkat ederek kaldırıyorum ve sonra diğer taraftaki kıyıya tırmanmak için acele ediyorum. Yarı yarıya onun suya düşmesini diliyorum. Ekstra zamana ihtiyacım var

fazladan zamana ihtiyacım var, ama topuklarımdan gelen kısa sıçramalar onun benden daha hızlı geçtiğini gösteriyor.

Hayatım buna bağılıymış gibi tarlada koşuyorum ve belki de öyle. En son ona bunu yaptığımda, bana çok kızmış ve kendimi nasıl incitebileceğimi haykırmişti. Bu olay ve davetler arasında...

Çite ulaştım ve tereddüt etmedim. İlk basamağa tırmandım ve diğer bacağımı da tahta parmaklığın üzerine atmak üzereydim. Ama o anda duydum. Keskin bir yırtılma sesi ve hareketim bir anda durdu. Aşağı baktım, bornozum çivilerden birine takılmıştı ve hareketimi kısıtlıyordu. Omzumdan çıkarmaya çalışıyorum ama bükülmüş, beni yerinde tutuyor ve kaçmamı neredeyse imkansız hale getiriyor.

Onun ayak seslerini, onun için ayrılan çimlerin hışırtısını ve sonra bana yaklaşırkenki ağır nefesini duyabiliyorum. Son bir kez daha çekiyorum, başka bir şey yapamadığım için kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Ama başaramıyorum ve momentum beni geriye doğru savuruyor, çitten düşüp ayaklarının dibine yuvarlanıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp kendimi yukarı itmeye çalışıyorum, ama dizini sırtıma dayayıp beni tekrar yere yatırıyor.

"Hayır. Sen bittin." Ağır nefesler alarak sözleri dişlerini sıkarak söylüyor ve beni olduğum yere sabitliyor. Bornozumu çıkarıp çividen kolaylıkla kurtarıyor, beni onun yanında beceriksiz bir geyik yavrusu gibi gösteriyor. İki elimi de tutup kendi elleriyle birleştiriyor, beni kontrol etme şekli acımasız ve titiz. Onun tutuşundan kurtulacak kadar hızlı düşünemiyorum ve şu anda, şimdiye kadar bana ne kadar güç verdiğini fark ediyorum. Beni tek eliyle kaldırıp, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi omzuna atabileceği kaç kez oldu. Beni kolayca yerime oturtabilirdi, ama kendini tuttu. Onunla birlikte olmanın ve kontrolü ona bırakmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Sırt çizgisinde elinden sarkan şeyin ne olduğunu hemen fark ettim. *İp*. Onu bileklerime dolayarak birbirine bağlarken, ip cildimde sıkı ve kaşındırıcı bir his uyandırdı.

"Ramsey," diye yalvarırım, onu yatıştırmak için söyleyebileceğim bir şey düşünmeye çalışarak.

"Konuşma. Tek bir kelime bile duymak istemiyorum."

"Ben çok..." Eli ağzımı kapatır ve dudaklarını kulağıma bastırır, parmaklarının arasından protesto etmek için tıslayana kadar bileklerimi ip ile sıkıca bağlar.

"O kelimeyi söylemeye bile kalkışma. İkimiz de öyle olmadığını biliyoruz." Kulağımın kepek kısmını ısırtıyor, sonra ayağa kalkıyor ve bileklerimdeki ipi tutarak beni dizlerimin üzerine çöktürüyor. Görünüşümü inceliyor, gözleri vücudumun her santimini tarıyor. Aşağıya bakıyorum ve çitlerle boğuşurken iç çamaşırlarımı yırttığımı, göğüslerimden birinin artık sütyenimden dışarı çıktığını görüyorum. Her tarafım kir ve çim parçalarıyla kaplı, çitten kayarken uyluklarım çizilmiş, derimi kesen yerlerde küçük kan damlacıkları birikmiş.

Daha yakından bakmak için çömelir ve başparmağıyla sıyrıkları siler. Parmak izi cildimde iz bırakır ve o başını sallar. Yeşil gözleri benimkilere bakar, gözlerinde öfke vardır. Düşüncelerini duyabiliyorum. Bana bunu yaparsam incineceğimi söylediğini, ne kadar aptal olduğumu ve daha fazla küçümseyici sevgi sözcüklerini söylüyor.

"Buna değer miydi?"

"Yüzündeki ifadeyi görmek için o sandalyeye düşerken? Evet. Evet, değdi." Kaçarken çıkardığı şaşkın küçük homurtuyu düşününce gülüyorum, ama o bundan hiç de hoşlanmıyor.

Çenemi tutup gözlerime bakıyor; sonraki sözleri daha çok bir tehdit gibi geliyor. "Eğlendiğine sevindim."

Dilimi alt dudağımın üzerine çıkardım ve karnımda heyecanla titreme hissettim, ardından sıcaklık aşağıya doğru yayıldı. Onun bu yönünü daha fazla görmek için can atıyordum.

YİRMİ ALTI

Ramsey

Yüzündeki beklenti dolu ifade ve alaycı bakışları; onu sikmek için can atıyorum. Onun tuzağına düştüm. Çünkü bu tam da onun istediği şeydi, bir gece bana yeterince güvendiğinde bana yalvardığı şeydi.

"Eğil. Dirseklerini yere koy," diyorum. Yavaşça pozisyona geçiyor ve ben de elimi ensesine dolayarak başını daha aşağıya bastırıyorum.

Kıçını havaya kaldırmış, her zamanki gibi mükemmel görünüyor, küçük kumaş parçası olan dantelli kenarından, şeffaf külotunun yanakları tüm ihtişamıyla görünüyor. Ellerimi kalçalarındaki elastik bandın yanlarına doluyorum ve uyluklarının üzerine doğru çekiyorum. Benim için çoktan ıslanmış, batan güneşin soluk ışığında parıldıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, ben arkasına diz çökerken. "Kıçını öpüyorum, madem bu kadar nazikçe sordun."

Dudaklarım onun cildine değene kadar gülüyor, sonra sanki nefesini çalmışım gibi nefesini veriyor. Sol yanağını öpüyorum ve sonra sağ yanağına geçiyorum, dilimi kıvrımları üzerinde gezdiriyorum, sonra tekrar merkezine ulaşana kadar onu yumuşak, nazik ısırmalarla ve dişlerimle kazıyarak ısıriyorum. Dilim onun benim için açtığı yeri boydan boya gezerken, o inleyerek bacaklarını daha da açarken, tadı şekerle tuzun karışımı gibi. Onu dilimle sikiyorum ve o daha fazlasını isteyerek yüzüme doğru sallanıyor.

Parmak uçlarımla klitorisini masaj yaparken, "Oh, lanet olsun..." diye yumuşak bir çığlık atıyor. Onun tadı beni takıntı haline getiriyor, bana verdiği her damlayı yalayıp yutuyorum. Onu doruğa yaklaştırdıkça sesi yükseliyor ve bana yalvarıyor, adımı

ve her şeyi lanetler. Böyle sesleri çok güzel, o kadar mükemmel ki, geri çekilme zamanı geldiğinde kendimi durduramıyorum.

Onu reddetmeyi planlamıştım. Güvenliğini bu kadar umursamadan beni böyle gecenin ortasında peşinden koşturduğu için ona acı çektirmeyi planlamıştım, ama onun inlemelerinin ve hıçkırıklarının sesine çok aşığım. Parmaklarım klitorisini daha sıkı kavrarken, çaresizce kalçalarını sallayıp dilime sürtünmesi, onun benim için boşaldığını duymamı istiyor.

"Tanrım. Lütfen. Ramsey... biraz daha, sanırım yapabilirim," diye yalvarır ve ben dikkatli davranarak, dilimin üzerinde gezmesine izin verirken klitorisini doğru miktarda baskı uygulayarak okşarım. O bunu yakalamaya çalışırken, hayal kırıklığından inleyen sesini duyabiliyorum. Bir anlığına uzaklaşıp, onu sakinleştirmek için uyluğunu sıkıştırırım, sonra onun altına kayarak uyluğunu aşağı çekip yüzüme oturmasını sağlarım.

"Sonuna kadar, tatlım. İstedığın kadar dilimin üzerinde gez, seni oraya götüreceğiz. Seni tutuyorum," diye söz veriyorum ona.

O benim istediğimi yapar ve ben parmaklarımı onun içine kaydırırken bana sürtünür, parmaklarımı kıvrarak ona ihtiyaç duyduğu ekstra sürtünmeyi sağlarım, o da sanki benim yüzümü, iyi bir şey elde etmek için son şansımıymışım gibi siker. İnlemelerindeki değişikliği duyabiliyorum, ağzımı her geçişinde orgazma yaklaşıyor. Ellerinden biri ipten yeterince gevşemiş ki, onu saçlarımın arasına sokup sıkılaştırıyor ve ağzımı daha sert sikmek için ihtiyaç duyduğu tutuşu sağlıyor. Bir an sonra, yüksek sesle boşalıyor ve nefes nefese bana ne kadar iyi olduğumu söylüyor. Bunu yaparken çenemi ve sakalımı ıslatıyor ve ben de böyle kullanılmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuş olabileceğimi düşünüyorum. Bir geceliğine onun kaçıışı olmaktan başka bir şey olmamak.

O benim tarafıma doğru yuvarlanır, bacaklarını bir anlığına kollarımla dolayarak, bacaklarının arasında olması gereken kumaş parçasını yerine çekene kadar bekleriz. Bileklerinden ipleri çekerim ve o da eklemlerini tekrar esnetirken iplerin bıraktığı izleri ovuşturur. Derin bir nefes alır, yıldızlarla bezeli gökyüzünün ilk ışıklarını izler ve sonra gözleri benimkilere düşer.

"Şimdi bunun bedelini iki kat ödeyeceğim gibi hissediyorum, değil mi?"
Sesinde eğlence var.

"Senin tadın dilimden silinene kadar birkaç dakikan daha var. Sonra benim gömleğimi giyeceksin ve sana eve dönmen için otuz saniye öncelik vereceğim." Yorgunum ve o kadar otuz saniyeye ihtiyacım var.

"Ya beni yakalarsan?"

"Seni yakaladığımda sıra bende."

YİRMİ YEDİ

Ramsey

Seven Sins'e girdiğimde kendimi hazırlamam gerekiyor çünkü odanın diğer ucundan bile Dakota'nın çok iyi durumda olduğunu anlayabiliyorum. Bir iş arkadaşıyla konuşuyor ve başını sallıyor, gözlerini devirip barın diğer ucundaki bir adama bakıyor. Hazel'ın arkadaşı beni hiç sevmemişti ve onu kötü bir günde yakalamak, isteğimin olumlu karşılanma olasılığını daha da azaltacaktı. Ama benim sorunuma gerçekten yardımcı olabilecek tek kişi oydu.

En azından burası sessiz, öğleden sonra erken saatlerde çoğu yerli hala çalışıyor ve turistler şehir dışına gününbirlik gezilere çıkmış durumda. Ama mekan hala karanlık ve müzik düşük sesli, ağır bir ritimle çalışıyor. Barmen, barda oturan birkaç adama içkilerini hazırlıyor. Ben yaklaşırken içkileri hazırlıyor ve ilk başta göz teması kurmadan önüme bir peçete uzatıyor.

"Ne alayım... sen." Gözlerini kısarak bir anlığına beni süzdükten sonra sabırsız bir bakış attı.

"Seninle konuşmak istiyordum."

"Şehir dışına çıkmak için yol tarifi gerekiyorsa, sizi havaalanına götürecek bir araba çağırmaktan memnuniyet duyarım. Hatta, bana on dakika vererseniz, sizi kendim götürürüm." Bana göstermelik olarak şeker gibi tatlı bir gülümseme atıyor.

"Hayır. Ama bir iyilik yapman gerek."

Kaşları yükselir ve dudakları yarı gülümsemeyle kıvrılır.

"Oh, bunu duymak için sabırsızlanıyorum. Yani, cevap hayır olacak. Ama yine de duymak istiyorum."

Bütün bunları Haze için yaptığımı hatırlamam gerekiyor. Bu, onun gözünde puan kazanmam anlamına geliyorsa, her şeye değer.

"Bana dans etmeyi öğretecek birine ihtiyacım var. Buralarda genelde yaptığınız gibi süslü bir şey değil, sadece batırmayacak kadar yeterince." Fikrimi değiştirmeden önce sözleri zorla ağızımdan çıkarırım.

Dakota ve ekibi, cuma ve cumartesi günleri akşam yemeğinden sonra line dans ve country swing öğretiyorlar. Böylece müşterilerin daha erken gelmesini ve cesur turistlerin Cowboy's dışında eğlenmesini sağlamaya çalışıyorlar. İçki alan herkesin katılabileceği açık bir dans pisti ama ben kalabalığın önünde kendimi rezil etmek istemiyorum. Dakota'nın önünde yapmak yeter de artar bile.

"Neden? Hazel ve Curtis'in düğününe gelmeyi mi planlıyorsun?" O gülümsüyor.

"Haze'e çıkma teklif edeceğim ve onun dans etmeyi sevdiğini biliyorum. Geçen gün arkadaşlarımla geldiğimizde onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum, ama aptal gibi görünmek istemedim."

"Sen her zaman aptal gibi görünüyorsun, o yüzden bu konuda çok endişelenme."

"Lanet olsun..." Kafamı sallayıp peçeteyi ona geri itiyorum. "Sadece onun için güzel bir şey yapmak istiyorum. Biraz yardım alabilirim. Sen istemiyorsan, belki başkası ister?" Diğer barmenlerden birine bakıyorum.

"Evet. Haze bundan hoşlanmayacak." Dakota, yolun aşağısındaki sarışına başını salladı. Hazel'in kıskanacağı düşüncesi beni gülümsetmeye başladı ama Dakota görmeden hemen gülümsememi bastırdım. Dakota onun kıskanacağını mı düşünüyor? Bu, en azından önümüzdeki hafta boyunca bana enerji verecek.

"Ee?"

"Tamam. Bu sessiz şu yine zaten. Ama ben öğretemem bir bir saatte her şeyi öğretemem ve elimde sadece bu kadar var."

"Elimden geleni yapacağım."

Birkaç dakika sonra, dans pistine çıkıyoruz ve o isteksizce bana iki adım dansı nasıl yapılacağını öğretiyor ve dans ederken dirseklerimi içerde tutmamı söylüyor. Umduğum kadar kolay olmuyor ama yine de temel adımları öğreniyorum.

"SİKTİR LAN. Şimdi ne yapıyorsun? Gün ortasında bir barda dans mı ediyorsun?" Grant'in sesi konsantrasyonumu bozdu ve neredeyse bir saat sonra bir sonraki adımı kaçırdım. Kafamı kaldırıp baktığımda, ağabeyim yüksek taburelerden birine yaslanarak gülüyordu.

"Senin yaptığın şeyden iyidir. Bir yerlerde çamurda yuvarlanacak halin yok mu?" Dakota, hiç tereddüt etmeden Grant'e alaycı bir bakış atar.

"Seni de görmek çok güzel, Hartfield." Grant'in kahkahası sönüyor, ama gülümsemesi sönmüyor ve gözlerinin kadının bacaklarına doğru kaymasını kaçırmıyorum.

"Bu bara girişin yasaklandığını sana söylemiştim," diye bağırır Dakota, biz bir tur daha atarken.

"Binanın sahibini yasaklamak zor," diye tartışır Grant, ve bu, Dakota'nın elini omzumdan çekip tüm dikkatini ona vermesi için yeterlidir.

"Binayı, içindekileri değil, Stockton." Ona masasına yaslanmayı bırakması için işaret eder ve o da uyar, ama o kadar yavaş bir şekilde ki, ikisi bir tür nefret dolu, gözlerle sevişme durumuna girerler ve ben bu durumu izlerken kendimi giderek daha fazla yerimden uzaklaşmış hissedirim.

Boğazımı temizliyorum. "Dakota bana birkaç adım öğretiyor, böylece bir gece Haze'i dışarı çıkarabileyim."

"Şimdiye kadar hayalarını koparmış olacağını düşünürdüm." Kardeşim sırtıyor, ama gözlerinin arkasında da sempati dolu bir bakış var.

"Hala ayaktayım, taşaklarımı kaybetmedim... şimdilik." Şarkı biter ve tanımadığım daha yavaş bir şarkıya geçer.

"Tamam, kovboy. Bu senin son sınavın. Ayak parmaklarıma basmadan beni dans pistinde döndürebilecek misin bir bakalım." Dakota bana uzanır ve ben onun elini bir elimle tutarken, diğer elimi onun alt göğüs kafesinin yan tarafına çok gevşek bir şekilde yerleştiririm. Kaybetmek istemiyorum ve Haze'i kızdıracak herhangi bir şey yapmak da istemiyorum.

Onun adımlarına ayak uydurmayı başarak, salonda dönüp duruyorum ve onu, önceki gece burada gördüğüm diğer insanlar kadar iyi döndürüyorum. Bir kez daha döndüğümüzde ona öncülük etmesine izin veriyorum ve sonra o tekrar ayağa kalkmadan önce onu nazikçe eğiyorum. Başlangıç noktasına geri dönüyorduk ki, Grant'in salona birkaç adım attığını gördüm.

"Tamam. Küçük kardeşime nasıl yapıldığını göstermeme izin vermelisin. İzlemek çok acı verici." Elini uzatır ve Dakota onu dikkatle izler. Bakışları tekrar bana döner ve ben başımı sallarım.

"Teşekkür ederim," derim yumuşak bir sesle, içtenlikle minnettar olarak, çünkü o son bir saatte, benim muhtemelen bir ömür boyu öğrendiğimden daha fazlasını öğretmişti.

"Tabii ki," diyor rahatça, sanki buraya girdiğim anda beni azarlamamış gibi. "Ve bu pisliğin dediklerini dinleme." Grant'in elini tutmayı düşünürken ona öldürücü bir bakış atıyor. "Sen gayet iyiydin. Hazel bayılacak."

"O ikisinin tekrar bir araya gelmesini mi istiyorsun? Stocktonları sevmediğini sanıyordum," diye sorar Grant, beklemekten vazgeçip Dakota'nın elini tutup onu kendine doğru çeker. Birlikte dans pistinde dönmeye başlarlar, benim denediğimden çok daha hızlı bir şekilde.

"Bazılarını diğerlerinden daha çok nefret ediyorum. Ayrıca... eğer bu onu küçük düşürmek için yapıyorsan, şimdiden başarısız oldun." Dakota ayaklarına bakar.

"Benim liderliğime karşı çıkmayı bırak, belki fikrini değiştirirsin," diye karşılık verir Grant, dans pistinin diğer tarafına doğru uzaklaşırken.

Onların şarkıyı bitirmesini izlerken bira almak için bara giderim ve diğer barmen bana içkimi doldururken yıpranmış deri bar taburesinden birine otururum. Kimsenin gözünü kaybetmemesi için onları gözetlemem gerektiğini hissediyorum.

Kardeşlerimle son beş yıldır neredeyse hiç konuşmadık, üçümüz sadece önemli bayramlarda birbirimize iyi dileklerimizi iletmek ve ara sıra kumarhaneleriyle ya da benim takımım ile ilgili önemli gelişmeleri öğrenmek için iletişim kurduk. Ablam Aspen bizi bir arada tutan kişidir, bu yüzden eve döndüğümde barda tesadüfen karşılaşmamız biraz alışma süreci gerektirdi.

Şarkı biter ve ikisi daha fazla hoş olmayan sözler alışverişinde bulunurlar, sonra kız barın arkasındaki yerine döner ve erkek yanındaki boş koltuğa oturur. İki bin dolarlık takım elbisesi, yıpranmış ahşap ve eklektik dekorla uyumsuz görünür, ama bu onu hiç rahatsız etmiyor gibi.

"Çiftlikten sıkıldıysan, sana bir ofis hazırladığımı söylemiştim. İstersen bütün bir kumarhane de var." Grant beni merakla süzer.

"Çiftlikten sıkılmadım. Sadece dediğim gibi Dakota'nın yardımına ihtiyacım vardı." Kafamı eğip takım elbisesinin detaylarını inceliyorum. "Burada ne işin var ki?"

"Dışarıda çiftliğin kamyonetini gördüm. İçeri girip senin olup olmadığını kontrol edeyim, değilse de bir içki içeyim dedim." Omuz silkiyor, ama ona tamamen inandığımı söyleyemem.

"Bir şey sipariş edecek misin? Burası aile toplantısı için kiralanmadı ve ödeme yapmayan müşteriler için yerim yok." Dakota tezgahı siler ve sonra Grant'e sabırsızca bakar.

Onu süzerken dudaklarını eğlenerek birbirine bastırır. "Evet, bana bir viski ver. Sek."

"Well mı, shelf mi?"

Sanki bu çok saçma bir soruymuş gibi ona sırtıyor. Kardeşim her zaman ailemizin karşılayabileceği en kaliteli şeyleri severdi ve mezun olduğumuzda çiftlikten ayrılıp şehirdeki bir daireye taşınmak için sabırsızlanıyordu. Hayatında hiç normal içki içtiğini sanmıyorum.

"Oban mı, Ardbeg mi var?"

"Jack ya da Jim var, tatlım. Lüks bir şey mi istiyorsun? O zaman altın kuleye geri dönmeni öneririm."

"Jack olur."

Bardağı tezgaha sertçe vurup, bir damla bile dökmeden içkiyi doldurur, şişeyi kapatır ve içkisini ona uzatır, sonra barın diğer ucuna doğru gider, orada bir barmen ona el sallamaktadır.

"O senden nefret ediyor," Grant, kız uzaklaşırken diyor.

"Seni nefret ettiği kadar değil." Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum, onun onu izlemesini izliyorum. "Bu aralar mazoşistlik mi

mısın?"

"Eğer ben de öyle yaparsam, ikimiz de aynı durumdayız demektir. Benimle birlikte çalışmaya gelmelisin ve Briggs kızının peşinden koşarak zamanını boşa harcamayı bırakmalısın. Onu sevdiğini biliyorum, ama o hayatına devam etti. Bu ikisinin ne kadar iyi anlaştığı ve onun ona ne kadar çabuk aşık olduğu aylardır kasabanın dedikodusu. Kumarhanede ondan daha güzel ve daha uysal yarım düzine kız var."

"O benim karım." Onun söylediklerinin geri kalanına cevap vermeye bile tenezzül etmeyeceğim.

"Şimdilik. Bu oyunu oynamak istiyorsan, oyna. Ama beni tekrar görmeden kasabadan ayrılma."

İkimiz de metalin tahtaya çarpmasıyla irkiliriz ve kaynağı görmek için dönüp bakarız. Dakota bir beyzbol sopası çıkarır ve önündeki iki müşteriye doğru sallamaya başlar. Diğer barmen onun arkasında durmaktadır ve ikisi de iki adama bağırmaktadır. Adamlardan birinin belindeki tabanca kılıfına dokunduğunu görürüm.

"Hay sıçayım." Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama Grant'in ağır eli omzumda ve beni koltuğuma geri itiyor.

"Sen şartlı tahliye altındasın. Sakın oraya yaklaşmaya kalkışma. Anladım." Beni geçip sakın bir şekilde olay yerine doğru ilerliyor.

"Beyler!" diye bağırır, kollarını genişçe açarak Dakota'nın dikkatini çeker. "Bir sorun mu var burada?"

"...bu boktan durumdan!" Onun cevabının sadece bir kısmını duyabiliyorum. O, pisliklerden birinin şikayetinin ardından Grant'e cevap veriyor ve adamlar, onun konuşmasına sinirlenmiş gibi, onun sesini bastırmak için yüksek sesle konuşmaya başlıyorlar.

"Hey, hey. Endişelenmeyin beyler. Burada istediğiniz hizmeti alamıyorsanız, gidebileceğiniz daha iyi bir yer biliyorum. The Avarice'i duydunuz mu? Yolun yukarısında küçük bir kumarhane. Harika içkiler ve hizmet. Muhteşem kadınlar. Böyle bir günde isteyebileceğiniz her şey. Kartımı çıkarayım." Kartını almak için göğüs cebine uzandığını belirtmek için cebini okşadı ve adam silah kılıfını gevşetip ellerini içkisine geri götürdü.

içkisine geri döner. "İşte burada. Bunu onlara ver, buradan biz öderiz, tamam mı?"

Adamlar bu jestle yatışmış görünüyor. Toparlanıp, barın o ucundaki taburelerden nispeten düzenli bir şekilde kalkıyorlar. Arka kapıya yöneliyorlar ve Grant ona keskin bir bakış attığında Dakota'nın fısıldayarak mırıldandığını görüyorum. Onlar gittikten sonra, ben de onlara doğru ilerliyorum.

"Bu da neydi böyle?" diye soruyorum, Dakota'dan cevap bekliyorum.

"Kasabadaki insanlar hakkında bir sürü saçma soru soruyorlardı. Bazı insanların kim olduklarını, hatta çiftliği bile sordular. Polis olup olmadıklarını sordum. Bu hoşlarına gitmedi. Sonra Ruby'ye cevaplar için baskı yapmaya başladılar, ben de onlara buranın öyle bir bar olmadığını, Morton's'a gidebileceklerini söyledim."

"İçlerinden biri onun ağzını beğenmediğini söyledi," diye araya giriyor Ruby. Eh, bunun bir hata olduğunu onlara söyleyebilirdim.

"Diğeri de benzer bir şey söyledi ama benim anlamadığım bir dilde. İrlanda aksanı olabilir mi? İrlanda'da insanlar başka bir dil mi konuşuyor?" Ruby, Grant ve bana cevapları biliyor gibi bakıyor.

"Konuşabilirler." Grant kapıya bakıyor.

"Lanet turistler," diye mırıldanır Dakota. "Hepsi Vahşi Batı salonlarını yeniden yaratmak istiyor. Sen de sürekli daha fazlasını getirip duruyorsun." Grant'e alaycı bir bakış atar.

"Güvenliğe ihtiyacın var," diye cevaplar Grant, onaylamayan bir tonla.

"Var zaten." Sopasının ucunu ona doğru uzatır, sonra ters çevirip barın altına geri koyar.

"Bu şaka değil. Kendini ya da başkasını öldüreceksin, yedek planın olmadan onları böyle kışkırtarak." Ona ders veriyor ve ben onun bu ima karşısında nasıl öfkelendiğini görebiliyorum.

"Grant..." diye başlıyorum, ama o çoktan ona saldırmaya hazır.

"Başkasını öldürecek miyim? Bu aptallara buraya gelmeleri için reklam yapan sensin. Onları kasabaya sürüklemeyi bıraksan, her şey yolunda giderdi."

"Çünkü buradaki işler çok iyi gidiyor." Grant neredeyse boş olan bara bakıyor.

"Saat dört." Tezgahı silerken ona küçümseyen bir bakış atar.

"Şu anda barın dolu olduğunu garanti ederim."

Dakota, tezgâhın üzerinden atlayıp onun boğazını parçalamak üzereymiş gibi görünüyor — eli bez parçasını sıkıca kavırıyor ve dikkati yavaşça tezgâhtan önündeki iki bin dolarlık takım elbiseye kayıyor. Onun, bez parçasını adamın boğazına soktuğunu ve metal bir sopa ve kırık bir şişeyle ona ne kadar zarar verebileceğini hayal ettiğini görebiliyorum. Gözlerini kapatıp bana döner, konuşmadan önce dudaklarında şekerli bir gülümsemeyle gözlerini yavaşça açar.

"Ramsey, kardeşini barımdan çıkarmazsan, geri alamayacağım şeyler söyleyeceğim ve hangi cesedi gömmek için yardım edeceğine karar vermek zorunda kalacaksın."

"Evet." Başımı sallayıp Grant'e dönüyorum. Yine tartışmak için ağzını açmaya başlıyor, ben de başımı sallıyorum. "Gidelim."

Onu sokağa çıkarmayı başardım, gözlerim gün batımının ışığına alışmaya çalışırken gözlerimi kırıştırıyorum. Main Caddesi'nden yavaşça yürüdük, ikimizin de arabasını park ettiği yere doğru, Seven Sins'e doğru giden başka bir turist grubunu geçtik, sadece eski belediye binasının fotoğrafını çekmek için durduk. Onların iyiliği için Cowboy's'ı seçmelerini umuyorum.

"Bal ile daha çok sinek yakalayabileceğini hiç düşündün mü?" diye mırıldanıyorum, Seven Sins'e bakarak.

"Belki de yakalamak istemiyorum. Belki de sadece deliye dönene kadar onu rahatsız etmek istiyorum." Grant'in yüzündeki kendini beğenmiş sırıtış hala devam ediyor ve ben onunla daha fazla tartışacak havada değilim. Sadece eve, Hazel'in yanına gitmek istiyorum.

YİRMİ SEKİZ

Hazel

Han'dan eve döndüğümde, bitkin ve oldukça yorgunum. Küvete girmeye hazırken, yatakta bir şey fark ediyorum. Yorganın üzerinde yeni bir elbise ve hemen altında da eski siyah kovboy çizmemlerin durduğunu görünce şaşırıyorum. Küçük bir el yazısı notu görünce, yakacak başka bir şey bulmuş olabileceğinden endişeleniyorum.

Giyin ve aşağıda benimle buluş. Bu gece seni dışarı çıkaracağım.

-R

Elbiseyi daha iyi görebilmek için kaldırıyorum ve çay boyu tül etekli, nervürlü korseli ve iki ince askılı siyah bir elbise olduğunu görüyorum. Çok güzel ve son zamanlarda giydiğim her şeyden çok daha seksi. Makyaj çekmecemi iyice karıştırıp, bu elbiseye yakışacak kırmızı rujum var mı diye bakmam gerekecek. Ayaklarımı değiştirip, ayak bileğimi ileri geri sallayıp, dudağımı ısııyorum. Yorgunum, ama uzun zamandır şık bir şey giyip dışarı çıkmadım ve ünlü futbolcu, kaçırılma planlarını bozan kahraman kocamın kolunda dışarı çıkma fikri de o kadar kötü gelmiyor. En azından bu gece birkaç dedikoduyu ateşleyebiliriz. Korsenin dantel kenarıyla oynarken kendi kendime gülümserim ve sonra hazırlanmak için acele ederim.

İşimi bitirdiğimde aynanın karşısına geçip, buklelerimin yeterince dağınık ve karışık olduğundan ve rujumun çizdiğim sınırların içinde kaldığından emin olmak için son bir kontrol yaparım. İtiraf etmeliyim ki, genellikle atların bakımıyla uğraşırken giydiğim eski püskü otel sahibi kıyafetlerimi ve yırtık kot pantolonlarımı çıkardığımda fena görünüyorum.

Elma kokulu parfümümü bileklerime sıkıp kulaklarımın arkasına biraz sürerim, sonra Ramsey ile buluşmak için merdivenlerden aşağı koşarım.

Ama ben fena görünmüyorsam, o kesinlikle kalp durdurucu görünüyor. Botlarından pantolonuna, düğmeli gömleğinden kovboy şapkasına kadar tamamen siyah giyinmiş. Kolları kıvrılmış ve tüm bunlar, buraya geldiğinden beri yaptığı dövmele ve bronzlaşmış tenini daha da öne çıkarıyor. Kıyafetinin koyu tonları, yeşil-altın rengi gözlerini daha da parlak gösteriyor.

Onu ne kadar nefret ettiğimi yeniden düşünmem gerekebilir.

"Çok güzel görünüyorsun." Son basamakları inerken bana iç çamaşırlarını eritecek bir gülümseme atıyor. Bu adamla yıllardır evli olduğumu ve sadece bir randevuya çıkacağımız için gergin olmamam gerektiğini kendime hatırlatmaya çalışıyorum.

"Teşekkür ederim. Sen de çok şık görünüyorsun." Kaşlarımı kaldırıp gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. O da buna karşılık gülümsemesini genişletiyor ve kalbim bir an duruyor.

"Öyle düşündüğüne sevindim." Boynumun yanını öper ve bir an durur. "Ve o parfümü çok seviyorum."

"Biliyorum." Utangaç bir gülümseme belirir yüzümde ve kendimi alt dudağımı ısırırken bulurum. Boynumu öperek aşağı doğru iner ve kolları belimi sararken burnunu bana gömer, göğsünden düşük bir homurtu çıkar.

"Siktir. Tamam. Önce bu evden çıkalım." Kendini benden ayırır ve elini uzattı.

"Nereye gittiğimizi öğrenebilir miyim?" diye soruyorum, o beni kamyonete doğru götürürken.

"Önce akşam yemeği. Sonra bir sürpriz." Bana göz kırpmıyor.

"Akşam yemeği nerede?" Kasabada mı yoksa başka bir yere mi gideceğiz, merak ediyorum.

"Seni Daniel's'a götürecektim, ama kapandığını öğrendim." Bu, kasabamızda eskiden olan bir biftek restoranıydı. Sadece özel günlerde gittiğimiz bir yerdi, ama ben büyürken oraya gitmeyi çok severdim. Ailemizde bu, her zaman büyük bir başarı veya kutlama anlamına gelirdi, hepimizi o gün için süslenmiş bir masada bir araya getiren ve babamın kredi kartını çıkarmasına neden olan bir şeydi. Hala

bacaklarımla altındaki kırmızı deriyi ve masaya elma ezmesi ile servis ettikleri sıcak ekmeğin kokusunu hala hissedebiliyorum.

"Evet, kardeşlerinin steakhouse'u birkaç yıl önce onları iflas ettirdi." Somurtuyorum çünkü o ekmeği ve çocukluğumdan beri takıntılı olduğum, iki kez pişirilmiş mükemmel küçük patatesleri çok severdim.

"Öyleyse... The Avarice'e gidip orada yemek yiyeceğiz." Ramsey, benim tepkimin ne olacağını bilerek, isteksizce bu fikri ortaya attı. Stockton soyadını taşıyor olabilirim, ama onların iş uygulamalarını desteklemiyorum.

Kasabanın düşmanını desteklediğim için hafif bir itiraz sesi çıkarırım.

"Ama..." Ramsey, hayır demeden önce konuşmasını bitirmeme izin verip vermeyeceğimi görmek için bana bakar. Dudaklarımı sıkıştırıp ona bekleyen bir bakış atarım. "Sadece bana, senin her zaman sevdiğin yemeği yapabileceklerine söz verdikleri için."

"Patatesli mi?"

"Patatesli ve brendi soslu ekmeğin pudringi ve tatlı olarak dondurma." Hayır diyeceğimden yarı yarıya korkan gibi endişeli bir bakış atıyor bana.

"Genelde Stockton'ın yönettiği her şeyden uzak durmaya çalışırım. Ama bu sefer bir istisna yapacağım." Ona gülümsüyorum. İçimde, kasabanın davasına ihanet ettiğim için hala biraz suçluluk duyuyorum, ama zaten çoğu kişi, en küçüğüne aşık olduğum için bana öyle bakıyor - sanki bu benim kontrol edebileceğim bir şeymiş gibi.

BİR SAAT SONRA, akşam yemeğinin yarısını bitirmişiz ve o, sanki eğlenceli bir şey hayal ediyormuş gibi dalgın dalgın uzaklara gülümsüyor. Bu beni de gülümsetiyor, ama onu izlediğimi fark etmesin diye gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. Onun bu halini o kadar özlemişim ki, onu görünce kalbim o kadar şişiyor ki neredeyse acıtıyor.

"Eğlenceli bir şey mi?" diye soruyorum, son patateslerimi çatalla karıştırırken. Bana odaklanıyor ve gülümsemesi büyüyor.

"Evet. Seni ilk kez Daniel's'a götürdüğüm günü hatırlıyorum.

Dans için mi?"

"Balo. Benim junior balom. Senin senior balon."

"Evet. Kahretsin. O baloydu, değil mi? O kısmı unutmuşum."

"Hayır. Üst sınıf kızların yarısı senin onlara soracağını umuyordu, bu yüzden kendimi suçlu hissettim."

"Daha iyi planlarım vardı." Sanki başından beri bana niyetliymiş gibi yaramaz bir bakış attı.

"Yapma, en iyi arkadaşının kız kardeşiyle çıkmak için can atıyormuş gibi davranma. Eric o kadar pisliklik yaptıktan sonra benim için üzöldün, hepsi bu."

"Eric'in kaybı, benim kazancım. Onun batırmasını bekliyordum."

"Bana gizlice aşık mıydın?" diye alay ediyorum, öyle olmadığını çok iyi bilerek.

"Ne diyeyim bilmiyorum. Sen benim sinirime dokunuyordun. Her zaman ukala yorumlar yapıyordun. Benden korkmuyordun. Beni etkilemek için hiç uğraşmıyordun. Ben, dekolte bluzlar ve etekler giyen kızlara o kadar alışmışım ki, senin kesik, eski kot pantolonların ve kirli, dar beyaz tişörtlerin beni etkiliyordu, sanırım." O gülüyor.

"Umursamadım. Bana hep erkeklerden biriymişim gibi davrandın. Sadece göğüsleri olan başka bir erkek kardeşim gibi." Aynanın önünde bir iki kez düşündüğümü hatırlayarak başımı sallıyorum ve hemen unutuyorum.

"Tanrım, Haze." Şarabını masaya neredeyse tükürüyordu ama yutmayı başardı.

"Ne? Doğru. Zamanımı harcamaya değmezdi. Senin benim için Bo ile olan dostluğunu mahvetmeyeceğini söylememe gerek bile yok, ben de o tür bir kalp kırıklığına katlanamazdım." Çatalımı bırakıp şarabımdan bir yudum aldım.

"Ama benimle baloya gittin."

"Gittim. Peki sonra ne oldu?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırıp kollarımı kavuşturarak. "Hiçbir şey. O kadar."

"Sonrasında ne olduğunu biliyorsun. Bursu aldım ve üniversiteye gidecektim, maçlar için seyahat edecektim, sen ise hala lisede olacaktın."

"Mm-hmm." Kafamı sallıyorum, beni futbol için terk ettiği ilk seferden dolayı hala kızgınmışım gibi davranıyorum. "Her zaman futbol için."

"Senin daha iyisini yapabileceğini düşünüyordum." Peçeteyi katlarken yüzünde acı dolu bir ifade belirir.

"Bunu ben karar vermem gerekmez mi?"

Cevap verme şansı bulamadı çünkü garson yemeklerimizi almaya geldi, ortadan kayboldu ve birkaç dakika sonra herkesin sevdiği dökme demir tavada pişirilmiş ekmek pudingiyle geri döndü. Bir ısırık alıp lezzetlerin dilimde yayılmasını bekledim.

"Ee?" diye soruyor.

"Aynı sayılmaz, ama fena bir taklit de değil."

"Bu aralar Daniel'in aşçısını oraya getirmişler," diye ekliyor Ramsey, sanki bu benim fikrimi değiştirebilirmiş gibi.

"O zaman belki dökme demir daha iyi pişirilmiştir. Bu kasabadan aldıkları diğer her şeyle birlikte onları da çalmalıydılar," diye mırıldanıyorum ve bir lokma daha alıyorum. "Marlowe'un kendi versiyonunu yapıp yapamayacağını bir bakayım."

Ramsey başını sallar. "Bence bir viski ve kola daha içmelisin."

"Evet, lütfen." Gülümserim.

Garsonu tekrar çağırır ve bana bir içki daha sipariş eder.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?" diye alay ediyorum ve ona tatlıdan bir lokma yedirmeye eğiliyorum, o da alıyor. Düşüncelerim pasta tadımının olduğu geceye geri dönüyor ve onun daha fazlasını hak ettiğini düşünüyorum.

"Belki. İşe yarıyor mu?" Ağzındaki lokmayı çiğnerken dudakları yana doğru çekiliyor.

"Evet." Vanilyalı dondurmadan biraz alıp, son lokmanın sıcaklığını eritmek için ağzımda eritirim. "Yukarıda bizim için bir oda hazırladın mı?" Umarım hazırlamıştır, çünkü giydiği siyah Wranglers pantolonunu ve sırtındaki çantayı çıkarmasını bekliyorum, böylece ona binebilirim.

"Hayır. Bundan sonra gidecek başka bir yerimiz var. Ben ucuz bir erkek değilim, Bayan Stockton." Elini göğsüne bastırarak, yaralanmış gibi yapar.

yaralanmış gibi davranıyor.

"Bu çok yazık." İkimiz için de... ama sürpriz ne olacak merak ediyorum.

Tatlının geri kalanını benimle yoğun bir şekilde flört ederek geçirir ve kamyonete giderken, biri onu durdurur ve çocuğu için imza ister. Onlarla uzun uzun konuşur ve kariyerini ve erken tahliyesini destekleyen nazik sözleri için teşekkür eder.

"Vay canına, çok heyecanlıydı," diyorum kamyonete binerken. "Bu deneyimin o kısmını kaçırdığım için pişman oldum galiba."

"Ne?" Motor çalıştırırken bana bir bakış attı.

"Senin seksi ve ünlü olduğun kısmı. İnsanların sana hayran olduğu, ne kadar yetenekli ve cesur olduğunu söylediği kısmı. Sanırım yeni bir tahrik unsuru keşfettim."

"Amacımı gerçekleştirmeye yardımcı olacak her şeyi kabul ederim." Yola bakarken yüzü düşünceli bir hal alır, ama gülümsemesi kaybolmaz. "Benim için tekrar o forma işini yapmaya razı olur musun?"

"Olabilir." Ona gülümserim. "Tekrar oynayabilir misin?"

Cooper buradayken seni cesaretlendiriyordu, biliyorum."

Yüzündeki gülümseme kaybolur ve yanlış konuya girmiş olduğum için üzülürüm. Tekrar oynamak fikri onu mutlu eder diye düşünmüştüm, ama görünüşe göre bu konu sandığımdan daha hassas bir konuymuş.

"Bilmiyorum. Özlüyorum. Dürüst olmak gerekirse, çok özlüyorum. Televizyonda izlemek aynı şey değil. Ama şansımın ne kadar yüksek olacağını bilmiyorum ve ben..." Bana bir bakış attı ve sonra tekrar yola döndü. "Şu anda benim için daha önemli başka önceliklerim var."

"Ne gibi?" Elimi onun uyluğuna koyarak utangaç davranıyorum.

"Mesela karımın bu gece muhteşem görünmesi gibi," diye cevapladı ve ben orta konsola yaslanırken koltuğunda kıpırdadı. Aşağıya baktı ve gözleri dekolteme takıldı.

"Çok naziksiniz, Bay Stockton." Elimi onun kot pantolonunun dikişine doğru kaydırıyorum, önce testislerini okşuyorum, sonra da elimle sertleştiğini hissettiğim yere doğru ilerliyorum.

"Siktir, bana öyle demene bayılıyorum," parmaklarım aşağı doğru kayarken boğuk bir sesle söylüyor.

"Biliyorum," diyorum yumuşak bir sesle, o da gözlerini bana çeviriyor, kot pantolonunun düğmelerine uzanırken. Düğmeleri birbiri ardına hızla açıyorum, ta ki avucumun onun penisini tutan tek şey, pamuklu boxer şortu kalana kadar.

"Haze..." diye tıslar, ben tekrar elimi üzerinde gezdirdiğimde.

"Seni henüz ağzıma almadım ve buna ihtiyacım var." Parmak uçlarımla iç çamaşırının kenarını nazikçe aşağı doğru çekiyorum, ta ki penisinin başı ortaya çıkana kadar. Ön kollarındaki gerginliği görüyorum ve bakışlarım, ellerinin direksiyonu sıkıca kavradığı yere doğru kayıyor.

"Yolda olmaz. Dayanamam." Derin bir nefes alır.

"Seni bir odaya götürmeye çalıştım." Parmak uçlarımla penisinin başının altını okşadım.

"Seni tek parça halinde gideceğimiz yere ulaştırmaya çalışıyorum." Elimi onun omzuna attığımda dişlerini sıkıyor.

"Kenara çekebilirsin," diyorum, kirpiklerimi kaldırıp bu fikri düşünmesini izliyorum. Kendisiyle mücadele ettiğini, centilmen olmaya ve içinden gelen iyi sesleri dinlemeye çalıştığını anlayabiliyorum, ama ben onu sınırın ötesine itmek için çaresizim. Göğsünden düşük bir hırıltı ve hayal kırıklığı sesi çıkıyor ve parmaklarını direksiyona vuruyor.

"Haze, hayatım... bana merhamet et. Sana yalvarıyorum," diye yalvarır, bana acı dolu bir bakış atar ve sonra gözleri tekrar yola döner. Bu, onu bırakmam ve daha dik oturmam için yeterlidir.

"Bunu ciddi mi söylüyorsun?" diye soruyorum, kızgın olmaktan çok meraklıyım. Onu istiyorum, ama bu kadar çok kendini tutmaya çalışması, ilişkimizin nereye gittiğini merak etmeme neden oluyor.

"Sadece bir saat kadar. Sonra söz veriyorum, gecenin geri kalanında sana tarif edilemez şeyler yaparak bunu telafi edeceğim."

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim." Ona bir bakış atıyorum, omuzlarına yayılan rahatlamayı görünce gülümsüyorum. Boxerının kumaşını düzeltiyorum ve gömleğini aşağı çekiyorum. "İçeri girmeden önce düğmelerini iliklemeyi unutma."

"Not edildi." Bana sırtarak bakıyor.

YİRMİ DOKUZ

Ramsey

Seven Sins'e girdiğimde, bana şüpheyle bakar, giriş ücretini ödememi bekler, sonra içki içmek için bara doğru yürürken elimi tutar.

"Akşam yemeği harikaydı, seçimlerini eleştirmek istemem ama eve gidemememizin sebebi bu mu?" Kaşlarını kaldırıp kalabalık barın etrafına bakıyor.

"Bana güven, tatlım." Beni neredeyse arabaya bindirip buraya gelme şansımı mahvedecekti. Ama ben yeterince irade göstermeyi başardım. Kendimi utandırmadan önce bir shot içmem gerektiği için barmene işaret ediyorum, o da gülmemesi için bir içki daha içmesi gerekebilir. Çoğunlukla zaman kazanmaya çalışıyorum, keşke kendimi bu duruma sokmasaydım diyorum.

Ama onu viski ve kolasını yudumlarken, Dakota ile konuşurken ve onu hiç bu kadar mutlu görmediğim bir haldeyken izlerken, buna değdiğini hissediyorum. Bir şey hakkında gülüyorlar, sonra sessizlik oluyor ve Dakota bana bakıyor, gözlerinde eğlence dans ediyor.

"Hazır mısın kovboy?" diye soruyor. "Her zamanki gibi hazırım."

"Tamam. Seni yakaladım." Göz kırıyor ve sonra barın aşağısına doğru gidiyor.

Haze dönüp, kaşlarını şaşkınlık ve hafif bir suçlama ile indiriyor.

"Göreceksin... İçkini bitir." Onun bardağındaki kehribar rengi sıvının kalan kısmına başımı sallıyorum ve o da itaat ediyor.

"Neon Moon"un ilk notaları hoparlörlerden duyulmaya başladığında o bitirir ve ben elimi uzatırım. Ne istediğimi tam olarak anlamamış gibi yarım saniye boyunca avucuma bakar, sonra

sonunda elini elime koydu. Kirpikleri titredi ve sonra bana tekrar baktı.

"Benimle dans eder misin?" diye soruyorum, kalbim müzikle uyumsuz bir staccato ritmine göre çarpıyor. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve dans pistine doğru ilerlerken başını sallıyor. Henüz çok kalabalık değil; birlikte hareket edebileceğimiz kadar yer var. Bizi yeterince iyi tanıyan ve benim bu işi batırıp batırmayacağını merakla izleyen sadece birkaç yerli var. Yine de onu kendime yaklaştırmak endişem artmaya yetiyor. Küçük bir kasabanın barında dans etmenin, playoff maçı öncesinde hissettiğim gerginliğe rakip olabileceğini kim bilebilirdi?

Bir elimi belinin altına, kalçasının hemen üstüne koydum ve o da elini omzuma koydu. Müzik bizi sarmalarken, yavaşça kalabalığın içine doğru iki adım atmaya başladık ve saat yönünün tersine dans pistinde dolaştık. Dakota'nın bana verdiği tavsiyeyi kafamda tekrar tekrar söyledim: ayak parmaklarıma dikkat et ki ona basmayayım. Yavaş, yavaş. Hızlı, hızlı. Yavaş, yavaş. Hızlı, hızlı. Öncülük et ama sürüklemeyi. Buna o kadar odaklanıyorum ki, şarkının yarısı bitene kadar ayaklarımdan başımı kaldırmıyorum.

Haze'in dudaklarında bir gülümseme var, gözleri geniş ve cam gibi, ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Alt dudağını ısıyor ve bir dönüş daha yaparken eli göğsümden aşağı kayıyor. Yanımızdaki çiftin dönmesini izlerken zihninde bir şeyler döndüğünü görebiliyorum, sonra tekrar bana bakıyor. Gözleri, tam olarak anlayamadığım bir şeyle doluyor — tahmin etmek zorunda kalsam, nostalji ve aşk arasında bir şey, ya da en azından umut edebilirsem.

"Hatırladın," diyor, ve ortam o kadar sessiz ki, müziğin ve barın gürültüsünün arasında onun dudaklarından çıkan kelimeleri duymaktan çok okudum. Yavaşça gülümsüyorum, bu anı mahvetmekten korkarak.

"Tatlım, seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Sanki ruhuma kazınmışsın gibi." Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp, duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyorum, sonra yanağına hafifçe öpücük kondurup onu kendime çekiyorum. Parmaklarının göğsüme bastırdığını hissediyorum ve dans pistinde bir tur daha atarken onu daha sıkı sarıyorum. Başını göğsüme yaslıyor ve

Son akorlar üzerimizde yankılanmaya başladığında, şarkının bitmesine hazır değilim. Keşke onu sonsuza kadar böyle, kollarımda mutlu ve güvende tutabilsem.

Ama bir dakika sonra "Copperhead Road" başladığında büyü bozulur ve çevremizdeki birkaç çift ayrılır ve bu gecenin etkinliklerinin line dance kısmına hazırlanırken bağırlar.

"Kahretsin. Ezilmeden buradan gidelim." Haze gülümseyerek etrafına bakınıyor ve elimi çekerek uzaklaşmaya başlıyor.

"Ya da..." Onu tekrar yanıma çekiyorum. "Onlara ayak uydurmaya çalışabiliriz."

"Sen yapmadın..." diye bağırlıyor, bana yan gözle bakarken, açılış akorları sönüp şarkının ilk satırları çalarken gözlerinde eğlence belirliyor. Etrafımızdaki insanlar hep birlikte hareket etmeye başlıyor ve ben Dakota'nın bana öğrettiği adımları hatırlamaya çalışıyorum. Haze de aynı şekilde takip ediyor, yıllar boyunca düğünlerde ve partilerde bunu milyonlarca kez yapmış. İlk birkaç adımı takip ettiğimi görünce kıkırdıyor.

"Yüzüstü düşüp kendimi rezil ettiğimde, bunun iyi bir amaç için olduğunu unutma!" diye cevap veriyorum, ama ayak sesleri sözlerimi bastırmaya başlıyor.

Birkaç adım daha attıktan sonra sendeliyorum, ama kolumda onun elini hissediyorum. Beni tekrar yönlendiriyor ve kimsenin ayağına takılmayacağım şekilde sıranın arkasına geçiyoruz. Beni ritimle tekrar uyumlu hale getirmeyi başarıyor. Bir dakika sonra, ona ayak uydurmamı görünce gülmekten gözyaşlarına boğuluyor.

"Aman Tanrım! Bu Dakota'nın eseri mi?" diye soruyor, o kadar parlak bir şekilde gülümsüyor ki, zor günler için bu gülümsemeyi saklayabilmeyi diliyorum. Onsuz yaşamak zorunda kalabileceğim günler için.

"Yardım etmiş olabilir," diye cevap veriyorum, kalabalık bağırmaya başlayınca sesimi tekrar yükseltiyorum.

"Kimin fikriydi?" Kaşlarını çatıyor. Şaşkınlığı anlaşılabilir. Dakota çöpçatan değildir ve ben de aşk adına kendimi rezil edecek biri değilim.

"Benim. O isteksizce kabul etti."

"Hâlâ beni şaşırtmayı başarıyorsun, kovboy." Haze'in eğri büğrü gülümsemesi başlı başına bir ödül gibi geliyor.

"Deniyorum!" diye gülümsüyorum ve şarkının gürültüsü ve ayak sesleri doruğa ulaşıyor; ikimiz de tekrar şarkının içine çekiliyoruz. Şarkıyı bitirmeyi başarırız ve sonra dans pistinden çıkıp kalabalığın içinden geçerek başka bir şarkı başlar. Parmakları benimkilerle iç içe geçer ve bir sonraki dansa katılmak isteyen kalabalığın içinden çıkarken elimi sıkar.

"Bir içki daha ister misin? Geri dönmeden önce oturup biraz izleyebiliriz?" diye teklif ediyorum.

Durur, bana bakmak için bir an durur, gözlerinde sanki aklındakileri söylemeli mi emin değilmiş gibi bir soru vardır. "Daha fazla dans etmek ister misin?"

"Bu bir tuzak soru mu?" Çünkü benimle dalga geçtiğini anlayabiliyorum. "Sen ne istersen onu istiyorum."

"Bir ara benimle tekrar buraya gelir misin? Dans etmek için?"

"Tabii. Ne zaman istersen," diye cevap veriyorum, sorudan biraz kafam karışmış halde.

"O zaman sözünü tut." Yumuşak gülümsemesi şeytani bir hal alır ve beni barın arka kapısına doğru çeker, çıkarken Dakota'ya el sallar. Dakota'ya çenemi kaldırırım, o da gülerek başını sallar ve barın bir sonraki müşterisine geçer.

OTUZ

Hazel

"BANA BİRAZ ZAMAN VER!" Eve geldikten sonra ana banyoya girerken böyle diyorum. Gerekli olan her şeyi hızlıca halledip, elbisesini çıkarıp tazeleniyorum, ama sonra dolabımın önünde duruyorum. Bu sırrı ona açığa vurarak doğru kararı verdiğimden emin olmak için bir an durup, parfümü nabzıma sürüyorum. Gerginim ve bu adamın her şeyden sonra beni gerginleştirebilmesi muhtemelen başlı başına bir şey ifade ediyor. Yine de çekmeceye uzanıp onu çıkarırım, takarım ve derin bir nefes alıp ana banyoya geri dönerim, arkamdan ışığı kapatırım.

Yatağa yaslanmış, botları ve şapkası çıkmış, gömleği de içeri girerken onu hırpaladığım yerden yarısı düğmeleri açılmış durumda. Ben onun dövmelerine bakmakla meşgulüm ve sadece onun keskin bir nefes almasıyla gözlerine bakıyorum.

"O ne?"

"Üzerinde adım yazan bir forma," diye düşünürken kucağına tırmanıp yatakta bacaklarımı açtım. O dalgın bir şekilde beni desteklemek için elini uzattı, eli kışıma değdi ve ben oturmak için aşağı kayarken elini içine soktu.

"Neden hala saklıyorsun?" Üniversite forması, uyluklarımın üstünde dururken ona bakıyor.

"Hala bazen takıyorum."

"Dolunayda kuklaları yaktığın zaman mı?" Sırıttıyor, sonra gülümsemesi kararmaya başlıyor. "Çünkü onunla birlikteyken takmaman daha iyi olur."

Gözlerimi devirdim. "Chaos'un Denver'da Rampage ile oynadığı maçı izlemeye gittiğimde. Böylelikle taraf seçmek zorunda kalmıyorum ve

"Onlara onu nasıl çaldığını anlatıyor musun?" Parmakları etek ucuyla oynarken gözleri şehvetle ağırlaşır.

"Onlara onu nasıl çaldığını anlatıyor musun?" Parmakları eteğin kenarıyla oynarken gözleri şehvetle ağırlaşır.

"*Beni* takım arkadaşının odasından nasıl çaldığını ve bana örtünmemi söylediğini mi anlatayım?"

"Reynolds'ın sana dokunmaya hakkı olmadığını savunuyorum." Hâlâ sinirlenmiş gibi başını salladı.

"Ben de bunun *seni* ilgilendirmedığını savunuyorum."

"O gece geç saatlerde kafamı bacaklarının arasına koyduğumda şikayet etmedin."

"Kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyordum." Ona sırtarak bakıyorum ve o da bir anlığına cevap veriyor, ama sonra gözleri endişeyle bulanıklaşıyor ve kaşları çatılıyor.

"Kaos-Rampage maçına ne zaman gittin?"

"Geçen yıl." Öne eğilip boynunun yanına bir öpücük konduruyorum. O da başını yana eğip gözlerini kapatarak onaylayan yumuşak bir ses çıkarıyor. "Ve ondan önceki yıl." Bir öpücük daha konduruyorum. "Ve ondan önceki playofflar."

Son kelimeyi zar zor söyleyebildim ki, eli boynumun yan tarafını kavradı, başparmağı çenemi kavrayarak beni kendinden uzaklaştırdı. Gözleri, sanki az önce söylediğim şeyi anlamaya çalışır gibi, tenim üzerinde dolaşırken içimi yakıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Sesinde şüphe duyuyorum.

"Yani... sen Colorado'da çalarken, ben tribünde izliyordum. Her zamanki gibi." Ona asla söylemeyeceğime kendime söz vermişim. Arkadaşlarımla birlikte gittiğimde onlara gizlilik yemini ettirmişim. Onlara, onun veya tanıdığı herhangi birinin görebileceği herhangi bir platformda katılımımızı sosyal medyada paylaşmamalarını taahhüt ettirmişim. Bu yüzden şimdi bunu bu kadar açıkça itiraf ettiğime inanamıyorum.

"Neden bana söylemedin?" Gözlerini hızla kırıştırıyor ve ağzı sanki acıyı bastırıyormuş gibi bükülüyor.

"Ne değişirdi ki? Senin hayatın vardı, benim de hayatım."

"Seni görebilirdim. Seni görebilmek için her şeyi yapardım."

"Üzgünüm..." diye fısıldarım. "Senin isteyeceğini düşünmedim..."

"Seni her zaman istiyorum," diye açıklamamı keser, eli çenemi okşar ve ben ona yaslanıp gözlerimi kapatırım.

Başparmağı dudaklarımı okşadı. "Neden seni öpmeme izin vermiyorsun?"

"Sınırlar."

"Senin için mi, benim için mi?"

"Benim buz gibi kalbim için." Ona gülümsüyorum. Bu konuşma çok ağır bir hal aldı ve bir şekilde geceyi mahvettiğim için kendimden nefret ediyorum. Formayı giymenin riskli olduğunu biliyordum, ama onun mutlu olacağını ya da eğleneceğini, hatta ona takıntılı olduğum için benimle dalga geçeceğini düşünmüştüm.

"Anlıyorum. Benim için bir umut var mı?" diye soruyor, dalgın dalgın başparmağını alt dudağımın şişkin kısmı üzerinde ileri geri gezdirerek, olasılığı değerlendirir gibi. "Eritmekten bahsediyorum." Gözleri benimkilere doğru kalkıyor ve sanki beni öpüp öpemeyeceğinden çok daha keskin bir soru soruyormuş gibi hissediyorum.

"Eğer bunu eritebilecek biri varsa, o da sensin. Seni asla göz ardı etmem, Stockton." Başparmağına bir öpücük konduruyorum. Gözleri yumuşuyor ve bir anlığına yüzüme kayıyor, düşüncelere dalıyor, sonra bana geri dönüyor.

"Bana oyunlardan bahsetmeliydin," diye tekrarlar, kaşları çatılmış.

"Üzgünüm. Telafi etmemi ister misin?" Ellerim kemerine uzanır, o beni izlerken tokayı yavaşça açarım.

"Ne kadar üzgün olduğunu göster bana." Gözleri meydan okurcasına parıldıyor.

OTUZ BİR

Ramsey

Kemer ve düğmeleri çabucak açar, parmakları boxer şortuma takılır ve onu kot pantolonumla birlikte uyluklarımdan aşağı doğru çeker. Bütün gece onu reddettikten sonra, tekrar ağzını bana değdirmek için açgözlü bir şekilde davranır.

Siktir. Dürüst olalım; ben de buna açgözlüyüm. Buna ihtiyacım var. Onun güzel küçük ağzını doldurmak ve gerginliğini gidermek için, böylece sonra onunla vakit geçirebileyim.

Birkaç saniye sonra parmakları alt tarafımı okşarken, nefesini sikimde hissediyorum. Bunun için hazır olduğumu, sonunda onun beni kontrol etmesine izin vereceğimi sanıyordum, ama ağzı sikimin başını sardığında, parmaklarımı çarşaflara gömmek zorunda kalıyorum.

"Siktir..." diye inliyorum, o beni acımasızca kızdırırken, bana yumuşak dokunuşlar yapıyor ama tam derinliğine kadar girmiyor. "Tatlım... Ağzın... Siktir." Doğru kelimeleri bulamıyorum ama o umursamıyor. Bütün akşam istediğini elde ettiği için mutlu ve ben de böyle bir ağzı olan bir karım olduğu için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Onu çok iyi kullanmayı bilen bir eş. Beni dizlerimin üzerine çökertmek için kullanmaktan bu kadar mutlu olan bir eş.

O kadar sıcak, ıslak ve çok mükemmel ki. Dili ucunda dans ediyor ve sonra dikey piercingi keşfederken etrafında daireler çiziyor. Nazikçe emiyor ve geri çekilmeden önce beni biraz daha derine alıyor, ağzının sesleri ıslak, dağınık ve bunca zaman sonra kulağıma çok tatlı geliyor.

O ağzını eliyle kapatıp, düşünceli bir şekilde bana bakarak beni yavaşça okşarken, onun kaybına inliyorum, beni merhametine bırakmanın tadını çıkarıyor.

"Ne zamandır sende?" Başparmağını barbellin ucunda gezdirir.

"Boşanma belgelerini imzaladıktan sonra aldım," diye itiraf ediyorum ve o duraksıyor, yüzünde bir şey parlıyor ama loş ışıktaki onu yeterince iyi göremiyorum. Neredeyse açıklamaya başlıyorum ama o kadar çabuk geçiyor ki, o çoktan bir sonraki soruya geçiyor.

"Acıdı mı?"

"Yaptırdığımda, evet. Yıldızlar gördüm."

"İyi. O zamanlar biraz acı çekmeyi hak etmiştin." Bunu içtenlikle söylüyor gibi, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, yumuşaklaşıyor ve dudakları eğlenerek hafifçe kıvrılıyor.

Onun sadist tarafına tepki olarak kahkaha atarken boğuluyorum çünkü o eğilip omzundan saçlarını çekiyor ve beni derinlemesine alırken yumruğunu penisimin tabanına sarıyor. O zaman gerçekten yıldızlar görüyorum, o beni çalıştırmaya başladığında göz kapaklarımda arkasında parıltıya sahip yıldızlar. Göğsümden düşük bir inilti çıkıyor ve bu onu daha da teşvik ediyor.

"Tanrım. Sanki bunun için yaratılmışsın gibi sakso çekiyorsun," diye mırıldanıyorum, onu izlemeye çalışmakla, o kadar iyi hissediyorum ki gözlerimi açık tutamıyorum arasında kalmışım. "Beni boğazına alıştırman, Haze..." Yine yüksek sesle küfrediyorum ve o da diğer övgülerimi yaptığı gibi bunu da yutuyor.

Bir sonraki hareketinden sonra beni serbest bırakır, nefes almak için bir ara verir ve eli mükemmel bir ritimle beni boydan boya okşar. Gözlerimi açmaya cesaret ederim ve sanki hapishane fantezilerimden birinden çıkmış gibidir, benim formamın içinde, yanakları kızarmış ve dudakları şişmiş, beni boşaltma görevine o kadar odaklanmış ki etrafındaki hiçbir şeyi fark etmiyor.

Bu sefer beni alırken, saçları öne doğru kayıyor ve ağzının her hareketinde uyluklarımda üst kısmını okşuyor. Bunu özlemişim. Bu küçük hareket, onu bir daha asla göremeyeceğimi kabul ettikten sonra bile uzun süre tutunduğum bir anısı. O yokken, saçlarının tenimde hissettirdiği duyguyu milyonlarca kez hayal etmişim, o kadar ki, şimdi bunun gerçek olduğuna inanmak zor geliyor. Ona uzanıyorum, parmaklarım uzun, yumuşak saçlarına dolanıyor, onları hissetmek beni sakinleştiriyor.

O benim sikimin etrafında inlemeye başladığında ben de onu daha sıkı tutuyorum; bu titreşim tam da ihtiyacım olan ekstra itici güç. İkimiz her zamanki gibi birbirimizi tamamlıyoruz, sormadan bile birbirimizin neye ihtiyacı olduğunu anlıyoruz.

"Tatlım..." diye uyarıyorum ama o sadece beni daha da sertçe çalıştırıyor, benim onun için boşalmamı istiyor. "Sen çok acımasısın. Bırak da güzel dudaklarına boşalayım. Onları öpmeme izin vermeyeceksen, en azından onları boyamama izin ver. Lütfen."

Ondan gelen yumuşak bir inilti, beni daha hızlı almaya başladığında bir vaat gibidir, kalçalarım onu daha derine almaya yönelik çaresiz girişimlerine karşı koyarken boğazını sikmeme izin verir. Saçlarını daha sıkı tutarım, yıllardır kafamda canlandırdığım gerçek hayattaki versiyonu yaşamak için can atıyorum.

"Siktir, tatlım. Evet. Aynen öyle. Daha sert em." O, sessiz ve sözlü her isteğimi yerine getiriyor ve ben, o beni çıkarmadan önce ağzının içinde boşalmaya başlıyorum. Ben, penisimin tabanını tutup, o da bana yardım ederken sert ve hızlı bir şekilde kendimi okşuyorum. Boşalmam, onun güzel kırmızı dudaklarına ve yanaklarına sıcıyor, mükemmel makyajını lekeliyor ve yavaşça çenesinden aşağı damlıyor.

"Sen çok güzelsin. Benim için böyle giyinmişsin. Benim formam. Benim spermim." Parmağımı onun alt dudağına sürerken, o da dilini çıkarıp beni tatmak için uzanıyor ve ben de birazını alıp çenesinden boğazına ve formanın üstüne sürüyorum. Bir kısmı zaten kolyesine damlamış ve ben onu silmek için uzanıyorum. Zihnimde pek çok not alıyorum, bu "fotoğrafı" uzun gecelerde ihtiyacım olduğunda hatırlamak için hafızama kazıyorum.

Yaklaşıyor, kucağıma tırmanıyor ve bacaklarını bana atıyor. Dudakları boynumda, nefesim normale dönmeye başlarken yukarı doğru öpüyor.

"Ağzımın içindeyken çıkardığın tüm sesleri seviyorum," diye fısıldıyor, boğazımı öperken, seks kokusu ve cennetteymiş gibi hissettiren vücudu benimkine yaslanıyor. "Bunu haftalardır bekliyordum. Bana bu kadar çaresiz ve muhtaç olman. İyi bir çocuk gibi dilimin üzerinde bu kadar sert boşalman. Şu anda beni çok ıslattın," diye itiraf ediyor. "Bu gecenin her şeyini sevdim... akşam yemeği, dans, bu... çok tatlıydın."

"Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım." Elim uyluğunu okşarken, gözleri yavaş hareketimi takip ediyor. "Sana bir havlu getireceğim." Alnını öpüyorum, onu yastıklara yatırıp ayağa kalkıyorum, pantolonumu giyiyorum ve banyoya gidiyorum.

Geri döndüğümde, yatakta uzanmış beni bekliyor ve onun ne kadar güzel olduğunu neredeyse kaldıramıyorum. Bu kadını nasıl terk ettiğimi ya da tekrar terk etmem gerekirse nasıl yapacağımı bilmiyorum. Gözlerim yere bıraktığım takım elbise ceketine kayıyor. Ona daha önce aldığım hediye veremedim. Hala yirmi yaşındaymışız gibi benimle gülüp dans ederken, onu gerçekten kullanabileceği ihtimalini düşünmek istemedim.

Onunla evlendiğim hayaller gözümün önüne geliyor, bana sorgulayan bir bakış attığında zorla gülümsemeye çalışırken beni rahatsız ediyor. Yatağın kenarına oturuyorum, ılık bezle çenesini, yanaklarını ve yavaşça boynunu silerek, o benim dokunuşuma yaslanırken onu nazikçe temizliyorum.

"Ama senden bir ricam var." Umarım bu onun ruh halini değiştirmez. Bezimi yanıma bırakıp formaya bakıyorum.

"Neymiş o?" Gülümsüyor ve parmakları elimdeki dövme okşuyor.

"Seni bunu giyerken gördüğüme göre." Highland State formamın eteğini çekiştiriyorum. "Seni o elbiseyle görmek istiyorum."

"Elbise mi? Bu gece giydiğim elbise mi?" Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Gelinlik." Onu gelinlik içinde görmek istiyorum. Onun için ne seçtiğini bilmek istiyorum.

Yüzü hemen asılır ve gözleri pencereye kayar. Boğazının sertçe yutkunmasını izlerim.

"O elbiseyi yaktım."

"Bizimki mi?" Sanki o elbise bana da aitmiş gibi söylüyorum. O başını sallar ve bu beni çok etkiler. Göğsüm sıkışır, midem bulanır. O elbisenin ona çok yakıştığını düşünürdüm, ama artık onu bir daha göremeyeceğim. Geri çekilmeye başlarım, ama o bileğimi tutar.

"Artık ona bakmaya dayanamıyordum, Ramsey. Her gördüğümde kalbim parçalanıyordu. Bristol bir gün bana geldiğinde ağladığımı gördü, kızlar gecesi yapıyorduk. Dolapta bir şey aramaya gittim, içinde bulunduğu çanta yere düştü ve ben kendimi kaybettim. Hâlâ bunun beni etkilemesine izin verdiğim için çok kızdı. Hepimiz zaten biraz sarhoştuk. Böylece doğaçlama bir elbise yakma partisi yaptık."

"Anlıyorum." Onu suçlayamam sanırım. Kovboy şapkasını sakladım, ama giydiğim takım elbisenin geri kalanı, üniversitede kilo aldığım da zamanla kayboldu. Hala birlikteyken duygusal davranmamıştım, ama sanırım ilişkimizin asla bitmeyeceğini düşünüyordum. Son beş yıldır yaşadığım gibi acı vermeyeceğini düşünüyordum.

"Keşke hala bende olsaydı. Olsaydı, takardım." Düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"Onun için giyeceğin kıyafeti görmek istiyorum."

"Ramsey." Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle adımı söyler.

Odanın karşısına geçip ceketimin cebinden kutuyu çıkararak ona uzattım. Onunla sürekli bir risk oyunu oynuyormuşum gibi hissediyordum, sadece kazanma ihtimalinin bir parıltısını umuyordum.

"Bununla nasıl durduğunu görmek istiyorum." Kutuyu ona uzattım ve o da isteksizce aldı, gözleri benimkilere kilitlenmiş, orada bir cevap arıyordu.

OTUZ İKİ

Hazel

Bana uzattığı kutuya bakıyorum. İçinde mücevher olduğu belli ve onu elinden alırken elim titriyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum — hâlâ kızgın mı, başka biriyle evleneceğimi kabul etti mi, yoksa bu da başka bir alay mı... Onunla ilgili olasılıklar sonsuz ve şu anda yüzü bir maske gibi.

"Balayı, pasta, davetiyeler gibi diğer her şeyde bana yardım etmeme izin verdiğini düşündüm. Son kısmı da bana bırakmalısın." Küçük, güven verici bir gülümseme belirir.

Dikkatlice açtım ve içindekileri görünce keskin bir nefes aldım.

Bu, muhteşem bir armut biçimli safir kolye. Onu kutusundan çıkarıp ışığa tutuyorum, ne kadar güzel olduğuna bakarken alt dudacağımı ısıyorum. Ona sessiz bir soru ile bakıyorum, ama o kendi düşüncelerine dalmış, farkına varmadan benimle birlikte kolyeye bakıyor.

"Senin mavi eşyan olabilir diye düşündüm." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme var. "Saçına uyacak şekilde."

"Ramsey..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ağlamamak için derin bir nefes alıyorum. Bu geceki ruh hali ne olursa olsun, ben buna hazırlıklı değilim.

"Lütfen?" Elbiseyi tekrar görmek istiyor ve ona hayır diyemiyorum. Şu anda yapmak istediğim en son şey bu olsa da.

"Tamam," diye kabul ediyorum ve kolyeyi yanındaki yatağın üzerindeki kutusuna geri koyuyorum.

Elbiseyle yeniden ortaya çıktığımda, arkası fermuarsız olduğu için elbisenin önünü göğsüme sıkıca tutmak zorunda kaldım.

"Fermuarını kapatabilir misin? Yardıma ihtiyacım var." Ona sırtımı dönüyorum ve hareketimle birlikte etek ucu sürükleniyor, sanki şampanya rengi mermerden yapılmış dev bir kaidenin ortasında duran bir heykel gibi görünüyorum.

Parmakları elbisenin arkasında ustaca hareket ederek fermuarı çekiyor ve bir parmağıyla fermuarın cildime takılmamasını sağlıyor. Korse vücuda tam oturuyor ve mükemmel bir şekilde dikilmiş. Göğüslerimi on dokuz yaşındaki gibi gösteriyor ve belimi, normalde giydiğim tişört ve kot pantolonlarla asla elde edemediğim kum saati figürüne dönüştürüyor. Her gün taktığım kolyenin altına parmaklarını kaydırırken tek kelime etmiyor.

"Genelde bunu taktığını biliyorum. Ama düğün için özel bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündüm." Boynumdaki tokayı açıp çıkardıktan sonra tekrar takmak için hareket etti, iri parmakları hala ustaca tokayı çalıştırıyordu. Onu nazıkçe şifonyerin üzerine, yüzük kutumun ve parfümümün yanına koydu. "Bunu sana o mu aldı? Sürekli takıyorsun ama ben hatırlamıyorum."

"Hayır. Ben yaptırdım."

"Çok güzel. Sana yakışıyor."

"Sen bilirsin tabii. Sen seçtin," diye itiraf ettim yumuşak bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?" Bana kaşlarını çatarak bakıyor. Bu da ona itiraf etmemem gereken başka bir şey. Son beş yılın gerçeğini ortaya çıkaran forma ve maçlar gibi başka bir şey.

"Bu benim nişan yüzüğüm. Sadece taşları yeniden taktırdım." Bana bakışından, kalbim göğsümde durmak üzereymiş gibi hissediyorum. Görünüşe göre, bu bilgiyle onu bu gece sonunda hazırlıksız yakalamışım. "Sadece... çok güzeldi. Hala takabilmek istedim."

"Oh... şey..." Bir an için ne diyeceğini bilemedi, sonra tekrar konuşmaya başladığında kelimeler boğazında düğümlendi. "O gün senin eski eşyan olmak istemem. Mavi olsun o zaman." Safiri parmağıma taktı ve bir adım geri çekilip eserini hayranlıkla seyretti.

"Harika görünüyorsun," diye iltifat etti, ama gözleri uzaklara dalmış, elbiseyi inceliyordu ve zihninin milyonlarca kilometre

uzakta olduğunu anlayabiliyordum.

"Ramsey, çok güzel..." Safiri tekrar ışığa tutuyorum.

"Çok gösterişli bir elbise," diye dalgın dalgın yorumlar, korsenin süslü detaylarını inceleyip uzun kuyruğuna kadar uzanan çizgiyi takip eder. "Senin benimle evlendiğin elbiseye kıyasla çok daha gösterişli." Ses tonundan ruh halinin değiştiğini anlayabiliyorum.

"Şey, dün Mart ayında, bizimki gibi yazın değil..." Neden bunu açıkladığımı bilmiyorum. Elbiseyi çıkarmalıyım çünkü ona verdiği etkiyi düşününce, onu denemek pek akıllıca değildi. "Şimdi fermuarını açabilir misin? Jersey'i tekrar giymek istiyorum." Ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

"Bütün bu eteklerle seni sिकmek zor olacak." Treni tutup geri çekiyor, kaldırıyor ve havaya uçurup tekrar yere düşmesini sağlıyor.

"Ramsey..." En yatıştırıcı ses tonumu kullanmaya çalışıyorum, ama başaramıyorum.

"Bence denemeliyiz. Büyük gün geldiğinde işe yarayacağından emin olmak için bir deneme yapalım. Ne dersin?" Bana doğru yürür, bana ulaştığında parmak eklemleri yanağımın arkasını okşar.

"Bence bu iyi bir fikir değil." Onunla pazarlık etmeye çalışıyorum, ama o açıkça hayal kırıklığına uğramış, gözleri kararmış bir şekilde bana bakıyor.

"Hayır mı? Neden? Zaten tüm iç çamaşırlarını denedik. Pastayı. Davetiyeleri. Bunu da yapmalıyız gibi görünüyor. Benim iyi olduğum şey bu, değil mi? Sana her şeyi önce deneme şansı vermek." Eli boğazımın bir tarafını kavrar ve diğer tarafına doğru öperek ilerler. "İstediğin gibi olmasını sağlayacağımı biliyorsun."

Boynumu ısırırken çıkan ağır nefes, onun için hala geri dönüşü olmayan bir noktada olduğumu doğrulamak için tek ihtiyacı olan şey.

"Aferin kızıma. Dün planlama listenden bir şeyi daha hallettik."

Beni yatağın kenarına götürüyor ve sırtımı nazikçe yukarı doğru bastırıyor, ben eğilip yüzüstü yatarken, kıcımlı havaya kaldırıyor ve eteğimi yukarı çekmeye başlıyor. Eteklerim çok kalın ve bu kolay bir iş değil, ama o bu işe kendini adanmış durumda. İşini bitirince parmakları uyluklarımın arasına kayıyor

ve pamuklu kumaşın üzerinden beni deniyor, hala onun için hazır olduğumu görünce inliyor.

"Seni ıslatıyor muyum, tatlım? Onun elbisesiyle seni sikmemi mi istiyorsun?" Parmakları kumaşın üzerinden nazikçe beni okşuyor, alaycı sözlerine fiziksel bir varlık kazandırmak için yeterli kadar. Daha fazla sürtünme için çaresizce yatağın kenarına sürtünüyorum ve utanmam gerekse de hiç utanmıyorum. "Böylece, ona yeminini ederken, ben de senin yanında olabilirim. Boynunda benim tasmam, teninde benim kokum. Böyle seviyorsun, değil mi?"

Parmakları külotumun altına girdiğinde çıkardığım sesi bastırıyorum, ama bu onu daha da kızdırıyor. Külotumu yırtarak çıkarır, kalçalarımın aşağı doğru çeker ve bu sırada bir tarafındaki danteli yırtar. Kalan parçayı yatağın yanıma atar.

"Bak ne kadar ıslandın, sadece o güzel yüzüne boşalmama izin verdiğin için. Onun sikini emerek bu kadar ıslandığını sanmıyorum. Öyle mi?" diye soruyor.

"Hayır," diye sessizce cevap veriyorum.

Ondan acımasız bir kahkaha geliyor ve sonra dizlerinin üzerine çöküyor, yüzünü amıma gömüyor ve ciddiyetle yalamaya, öpmeye ve emmeye başlıyor. Beni kızdırmak ve eziyet etmek için yeterli kadarını veriyor ama ona olan ihtiyacımı gidermek için yeterli değil. O yüzüncü kez dilini hafifçe üzerimde gezdirirken parmaklarım yorganı sıkıca kavrar ve başımın altına sıkıştırdığım yorgana bastırılmış bir çığlık atarım.

"Ramsey, lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

"Hayır, Haze, hayatım." O uzaklaşırken gülümsüyor. "Bu gece seni tatmin edeceğiz. Ne kadar sürerse sürsün. Bu anının aklında kalmasını istiyorum."

Onun yokluğunda havanın cildimi serinletmesinden ne kadar ıslandığımı hissedebiliyorum ve ayaklarımın üzerinde kayarak, elbisenin yatağın kenarında toplanmış olduğu noktaya sürtünüyorum. Kendimi bu ızdıraptan kurtarmak ve onun beni daha fazla işkence etmesini engellemek istiyorum. Ama bunu istediğim gibi yapamıyorum, ihtiyaç duyduğum gibi değil, ve bunun gerçekten işe yaraması için kumaş çok fazla.

Onu duymadan önce gölgesi üzerime düşer ve eli sertçe kıcıma iner, açıktaki kalan yanağım avucunun çarpmasıyla yanar. Nefesimi tutar ve ona dönüp öfkeyle bakarım. O da bana korkutucu bir bakışla cevap verir.

"Benim olanı almaya kalkışma." diye homurdanır ve birkaç oyuncağın ağırlığını kalçalarımın yanındaki yatağa düşerken hissederim.

"O zaman sik beni. Hemen." Sabrım tükeniyor.

"Yapacağım. Zamanı gelince," diye söz veriyor ve o bir tane seçerken oyuncakların altındaki çarşafın hışırdadığını duyuyorum. "Ama önce, düğün gününde seni siktiğinde nasıl olacağını görmek istiyorum, onun için çıkardığın o küçük mızızlanma seslerini dinlemek istiyorum."

Curtis oyuncağı içeri sokarken baskısını hissediyorum. Hangi oyuncak olduğunu hissederek anlıyorum, dolu ama yeterince dolu olmayan o his. Daha iyisini yaşadığımın alaycı farkındalığı, ama oyuncağın eksikliğini telafi edecek bir erkek yok. Tabii ki ikisi de odadaki adamla kıyaslanamaz. Benimle birlikte olsun ya da olmasın, bedenimin sahibi olan adam.

"Siktir, Ramsey. Yapma... Kendimi kaybedeceğim." Bütün bunlardan sonra bu gece boşalmama izin vermezse ağlayacağım.

"Merak etme. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Seni tatmin edecek, ya da en azından heyecanlandıracak başka şeylerim var." Onun yumuşak şeytani kahkahasını sevmiyorum ve sıkıcı vızıltı korkularımı doğruluyor. Bu, en düşük ayara getirilmiş klitoris vibratörlerimden biri. Ramsey'nin beni her zaman işkence etmek için sevdiği türden. "Kalçalarını kaldır."

Aptalca bir şekilde, bir nedenden dolayı, bu adamın beni her şeyden çok eziyet etmesini arzuladığım için itaat ediyorum.

"Siktir," diye küfrediyorum, geri eğilirken, parmakları kalçamın ve kıvrımlarımın üzerinde kayıyor, o da benim ona doğru sallanmamı izliyor.

"Çok yüksek olmamalı, ama çok fazla olursa bana söyle," diye fısıldayarak, yüzümdeki saçları kenara çekiyor. Acımı görünce sırtıyor ve şakağıma öpücük konduruyor. Ona kızgın bir bakış atmak istiyorum, ama dikkatim kolayca dağılıyor. Az önce giydiği gömleği çıkarmış ve ona bakmaya dayanamıyorum. Bu adam neredeyse her konuda haksız bir avantaja sahip.

Curtis'in oyuncağını tekrar üzerimde kullanıyor, ucuyla beni tahrik edip sonra daha derine sokuyor. Ritmini ve derinliğini değiştiriyor, ta ki sonunda mükemmel kombinasyonu bulana kadar — vücudumdan istediği tepkiyi ve ihtiyacımı yeterince karşılayamadığım için ettiğim yumuşak küfürleri.

"Seni boşlukta bıraktığını biliyorum tatlım, ama sahte bir tepki vermeni duymak istiyorum. Onun sikiyle kendini sıkarken, onun için yaptığın o küçük sahte hayranlık çığlıklarını duymak istiyorum."

"Ramsey..." Sinirli bir iç çekişle, "Siktir" dedim.

"Düğün gecenizde benim adımı duymak isteyeceğini sanmıyorum," diye düşünür.

"Siktir git."

"Deniyorum... sen de bana 'baba' desen yardımcı olur mu?" O kıkırdar, ben de yorganın altında saklamaya bile tenezzül etmediğim tiz bir çığlık atarım, bu da onu daha çok güldürür. Ona küfür etmek istiyorum. Onu ne kadar nefret ettiğimi, bir daha bana dokunmasına asla izin vermeyeceğimi söylemek istiyorum, ama bunların hepsi yalan olur. Bu yüzden bunun yerine gerçeği söylüyorum.

"Lütfen. *Seni* istiyorum."

Bunlar sihirli kelimeler çünkü oyuncak kayboluyor ve onun penisi tek bir derin itişle onun yerini alıyor. Yüksek bir inilti kaçıyor ve ben bu farka alışmaya çalışırken zorlukla yutkunuyorum, onun delici hareketini hissedince yüzümü yorgana gömüyorum. Ona bu fikri veren kişiye veya şeye teşekkür etmek istiyorum.

"Siktir," diye küfrediyorum ve o içimden çıkıp tekrar içeri girerken eğlenceli bir yarı inilti duyuluyor.

"Daha iyi mi?" diye sorar. Bu retorik bir sorudur. Öyle olduğunu biliyor, ama ben de egosunun bunu duymaktan hoşlandığını biliyorum.

"Çok daha iyi." Sonunda vücudumda küçük akımlar uyandırmaya ve çiçek açmaya başlayan bir tempoya ulaştığında inlerim. Bir dakika boyunca bu tempoyu korur, benim sınırları zorlamama ve kalçalarımı sallayarak ona karşılık vermeme izin verir. Ama sonra tekrar yavaşlar ve bir şişe açtığını duyarım.

Kıçımda kayganlaştırıcının serin damlasını hissediyorum ve ardından silikon bir şeyin ucu geliyor, cildime zar zor değiyor.

"Hala sana alışmaya çalışıyoruz, tatlım, ama onu alabilirsin. O çok daha küçük. Önce sadece ucunu. Yapabilirsin." Sesi, boşuk bir ihtiyaç ve yatıştıracı bir rahatlığın mükemmel karışımı.

O sesin içinde boğulabilirim — o kadar dikkatimi dağıtır ki, tartışacak halim kalmaz.

O beni onunla alay ederken, içeri girmeye başlayıp sonra tekrar geri çekilirken, yavaşça ve dikkatlice beni bu duyguya alıştırtırken, ben nefes nefese kalıyorum. Yatağı kavıyorum, parmaklarımı yatağın kenarına doluyorum ve nefes almaya çalışıyorum.

"Sen içimdeyken olmaz. Bu çok fazla."

"Hayır, hayatım, her şey mükemmel olacak. Çok yaklaştın. Bu, seni zirveye ulaştırmaya yardımcı olacak." Yine dikişin boyunca okşuyor ve ben sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. "Ayrıca, pratik yapıyoruz, değil mi? Büyük gün için seni hazırlamalıyız... Sonunda sıra sana geldiğinde, ama sen hala içinde benim olduğumu hayal ediyorsun."

"Ramsey!" diye protesto ediyorum, onu azarlamakla o kadar meşgulüm ki, ilk başta oyuncağı içime soktuğunu fark etmiyorum bile. Tamamen içime girene kadar fark etmiyorum ve ikinci kez onun adını mırıldanıyorum. "Çok fazla," diye mırıldanıyorum. Hem iyi hem de çok fazla.

"Bunu kaldırabilirsin. Sen iyi bir eşsin, Haze. Benim için çok iyisin. Sana daha sonra ağızla ödüllendireceğim, bana bunu verersen, dizlerimin üzerinde saatlerce o tatlı klitorisini emeceğim."

O beni sikerken oyuncağı içime daha fazla sokuyor ve ben de klitorisime daha fazla titreşim hissetmek için kalçalarımı sallıyorum. Bu yoğun dolgunluk hissine alışırken odaklanmam için buna ihtiyacım var. Özellikle de Ramsey zaten o kadar çok yer kaplıyor ki nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum.

"İyi misin tatlım?" diye soruyor, planladığı kadar içeri soktuğunda.

Nefes alıp hızlıca durumumu değerlendiriyorum. Dolu, işkence çekiyorum ve boşalmak için can atıyorum, ama iyiyim.

"Evet," diyorum yumuşak bir sesle.

"Aferin kızım. Yapabileceğini biliyordum." O, oyuncağı sabit tutarken, yavaşça penisini içime sokup çıkarmaya başlar ve vibratör düşük ayarda uğuldamaya devam eder. Bu işkence, saf ve basit, ama o kadar iyi ki, sadece inleyip onun adına küfürler mırıldanabiliyorum. "Siktir... Bana çok iyi geliyorsun."

iyisin. Beni böyle sıkı sıkıya sarıyorsun, çok iyi hissettiriyorsun. Siktir, Haze."

Düşünülemez bir şey yapmadan önce beni daha derine sokarken inliyor ve oyuncağı bir sonraki itişine karşı kullanarak, oyuncağı dışarı çıkarırken kendini içeri kaydırıyor. Ben her yönden sikilen, inleyen bir enkaz haline gelene kadar devam ediyor, hepsi onun kontrolünde ve ben onun merhametine kalmış durumdayım. Sonra beni daha da ileri, uçuruma daha da yaklaştırıyor, kelimeleri zar zor kullanabilecek hale gelene kadar onları tekrar senkronize ediyor. Her santimim gergin, ihtiyacım olan boşalmaya o kadar yakınım ki, neredeyse tüy kadar ince kenarını hissedebiliyorum.

"Siktir, dinle kendini. Böyle dolduğunda çok tatlı oluyorsun. Dağılmadan ikimizi aynı anda almaya çalışıyorsun. Berbat durumdasın tatlım. Böyle çok güzel bir berbat durum. Keşke ikimizin içindeyken ne kadar güzel görüldüğünü görebilseydin. Siktir, şuna bak." Serbest eliyle kalçamı okşuyor. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Mükemmel bir manzara değil, gerçekten istediğim manzara değil, ama yeterli. Bizim manzaramız - o kaslı ve dövme, ben ise onun önünde saten ve tül yığnında uzanmış, o ise istediğini alıyor.

Daha iyi görebilmek için pozisyonumu değiştiriyorum ve bu hareket klitorisimi vibratöre değdiriyor. Nefesimi tutuyorum ve ne kadar yakın olduğumu mırıldanıyorum, sonra geriye doğru sallanarak onu daha fazla içime almaya ve kendimi doruğa ulaştırmaya çalışıyorum.

"Benim için boşalacak mısın?" diye soruyor, kontrolü ele geçirmeye çalışırken ritmini yavaşlatarak bana cevap vermemi zorluyor.

"Evet." Bir sonraki nefesimi almak için nefes nefese kalıyorum. "Siktir. *Lütfen*. Lütfen beni boşalt."

"Lütfen beni boşalt, kim?" İçimde hareketsiz kalır ve ben uçurumun kenarında sıkışıp kalırım, bir ipin ucunda asılı kalmış ve düşmeye can atarım.

"Lütfen. Lütfen, Bay Stockton, beni boşaltın. Lütfen!" Son lütfen, bir ricadan çok bir talep gibidir, ama yine de onu yatıştırır.

"Böyle daha iyi." O, şakacı bir şekilde popomu sıkıyor.

Oyuncakla beni birkaç kez daha yavaşça sikiyor, sonra onu çıkarıp iki kalçamı kavrayarak kontrolü tamamen ele geçiriyor ve beni hızlı ve derin bir şekilde sikiyor. Sonunda

sonunda yüzeye çıkmaya başladığını hissediyorum, sinir uçlarım bu hisle çiçek açıyor ve onun delici vuruşları ihtiyacım olan ritimde her noktayı mükemmel bir şekilde vuruyor.

O kadar şiddetli boşalıyorum ki, karanlıkta neredeyse auroranın tüm renklerini görüyorum. Arada sırada onun adını haykırıyor ve ona küfrediyorum. Birbiri ardına gelen dalgalar, vücudumdaki her sinir ucu kendi sonuna doğru koşuyormuş gibi hissettiriyor.

Onun da beni takip ettiğini, içimde sertçe boşaldığını hissediyorum. Odanın köşesindeki aynada, kolunu belime doladığı ve eğilip kendi boşalmasıyla beni siktiği anı izliyorum. Çenesi sıkılaşıyor ve yüksek sesle boşalıyor, inlemesi o kadar yüksek ki içimi titriyor.

Kayboldum, aynada ona bakıyorum. O çok yakışıklı, kırılmamış ve güçlü görünüyor. Keşke onu her zaman böyle yansıtmış olarak izleyebilseydim - en iyi haliyle görebilseydim - ne kadar çaresizce ihtiyaç duyulduğunu bildiği zamanlarda.

Çekilirken inliyor ve son damlaları, zaten sıcak olan tenime sıcaklığını hissettirerek uyluklarımın arkasına dökülüyor. Aşağıya bakıp yaptığını inceliyor, diz çöküp eteğimin arkasında kayboluyor.

"Siktir, tatlım. Sızıyorsun." Uyluklarımın içini öper ve parmaklarıyla içime geri iterek dilini nazikçe beni tahrik eder. Ben de kalçalarımı kaldırarak kendimi onun ulaşamayacağı bir yere çekmeye çalışırım — orgazm olmaya çok yakın olduğum için onun verdiği işkenceye dayanamıyorum. Beni son bir kez yalar ve ayağa kalkar. "Seni bu elbiseyle onunla görmekten daha iyi olan tek şey, bu elbise sana küçük geldiği için yeni bir tane seçmeni izlemek olacak." Aynada bana haylaz bir gülümseme atıyor ve sonra ayağa kalkmama yardım ediyor, beni kendine doğru çeviriyor.

"Ramsey," diye azarlıyorum.

"Sen de istiyorsun. Yalan söyleme. Son birkaç haftadır bana kaç kez çıplak sevişmek için yalvardın... Biliyorum, hayatım." Parmakları çenemi okşuyor. "Henüz bunu itiraf etmeye hazır değilsin, ama ben biliyorum. İtiraf edeceksin."

Onun suçlamasını görmezden geliyorum. Eğer doğruysa, haklı. Bu tür sırları ifşa etmeye niyetim yok, bu yüzden bunu tartışmanın bir anlamı yok.

Kendinden emin sırtışı hem sevimli hem de sinir bozucu, bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıyorum.

"Demek o kadar zamandır iyi rol yaptım?" diye soruyorum ve gözleri benimkilere çevriliyor, kaşları çatılıyor. Onu kızdırdığımı fark edince gülüyorum.

"Arkanı dön," diye talimat verir ve benim için elbisenin fermuarını açar. "Duşa gir, velet. Ben de temizlendikten sonra hemen geleceğim." Omzunun üzerinden banyoya doğru başını sallar ve oyuncakları toplamaya başlar.

"Peki, efendim." Sırıtiyorum ve o bana ağızma dikkat etmemi söyleyen bir bakış atıyor.

"Öyle söyleme. O kadar hoşuma gidebilir ki, her yerde kullanmanı isteyebilirim." Kışımı hafifçe itiyor ve ben odanın diğer tarafına koşuyorum. "Grace ve Kit ne düşünüyor?"

"Albert kadar şok olacaklarını sanmıyorum." İkimiz de kıkırdamaya başlarız ve ben çıkarken onun yanağına bir öpücük kondururum.

Duşun musluğunu açıp su akışından kaçıyorum. Suyun ısınması uzun sürmediği için minnettarım. Sıcak bir duş ve temiz, yumuşacık bir havlu istiyorum, sonra da yatağa uzanıp bir yıl boyunca uyumak istiyorum. Vücudum yoğun çalışmaktan yorgun düşmüş durumda ve bu elbise beni o kadar terletiyor ki, onu çıkarmak için can atıyorum.

Oyuncakları yıkayıp kayganlaştırıcıyı kaldırdıktan kısa bir süre sonra bana katılıyor. Duş kapısından içeri girerken bana gülümsüyor; kalbimi saran çocuksu bir gülümseme. Keşke onu böyle tutabilsem, her zaman bu kadar mutlu ve özgür olabilse.

"Yatak hazır," diyor alnıma fısıldayarak, sonra orayı öpüyor.

Ramsey duşta benim için hafif işler yapıyor, cildimin her santimini köpürterek yıkıyor ve sonra saç derimi masaj yaparken yavaşça saçımı köpürtüyor. Parmakları şakaklarımda ve kulaklarımda arkasında daireler çiziyor, omurgamda yukarı aşağı yumuşak vuruşlar yapıyor ve sonra tekrar baştan başlıyor. Ben onun ellerinde eriyene kadar bu işlemi tekrarlıyor ve sonra beni duruluyor.

Onun kadar kaba bir adam için, bu konuda her zaman çok iyiydi — ne kadar sert seks yaparsak yapalım, kendimi tamamen güvende ve önemsendiğimi hissetmemi sağlardı. Bu gece de bu daha anlamlı,

birbirimize karşı hangi tarafta kalacağımıza karar veremediğimiz bu gece için daha da anlamlı. Aşk mı nefret mi, sert mi nazik mi, gerçekte yüzleşmek mi yoksa ondan kaçmak mı? Ama onunla geçirebileceğim bu tür geceleri olabildiğince çok yaşayacağım.

OTUZ ÜÇ

Ramsey

"BU NE?" diye soruyorum, arka terasa çıkıp Bo'nun kamyonetinden atladığını görünce. Arkada bisikletimi görebiliyorum ve ona yaptıkları işlerin yanı sıra biraz da detaylı bir bakım yapılmış gibi görünüyor.

"Neye benziyor sence, ahmak?" diye bağılıyor Bo.

"Henüz hazır olduğunu bilmiyordum. Getirmen gerekmezdi."

"Teknik olarak, ben hala senin kardeşimim. Şimdilik hala aile indirimi ve kapıdan kapıya hizmetten yararlanabileceğini düşündüm," diye cevaplar ve bagaj kapağını açar.

O kamyonun arkasındaki rampayı indirirken ben de aceleyle ona doğru koşuyorum. Rampayı sabitledikten sonra, kamyonun kasasına tırmanıp, bisikleti bağlarından çözmesine yardım ediyorum ve bisikleti aşağı indiriyorum.

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Nereye koyayım?"

"Uh. Muhtemelen direkli ahıra koyabiliriz."

Bisikleti hareket ettirirken benimle birlikte yürüyor, ama direkli ahırın kapısını açmaya gittiğinde aniden duruyor. Kaşlarını çatarak bana dönüp, sessiz kalmamı ve yanına gelmemi işaret ediyor. Bisikleti bırakıp kickstandını indiriyorum ve ona şaşkın bir bakış atarak direkli ahıra doğru yürüyorum.

Kapıya vardığımda, içeriden bir şeylerin hışırdadığını, mobilyaların yer değiştirdiğini ve zeminde sürtündüğünü duyuyorum.

"Muhtemelen sadece bir hayvandır," diye fısıldarım. Burası olması gerektiği kadar hava geçirmez bir yer değildi ve bu tür bir şeyin olması hiç de garip olmazdı. Kaşlarını daha da çatarak başını sallar ve bana işaret eder.

dinlemek için. Sonra duyuyorum — binanın diğer tarafında biriyle konuşan bir adamın alçak sesini.

Kimin olabileceğini düşünmek için kafamı yoruyorum. Kell ve Elliot ikisi de yatakhane; daha sonra şehre içki içmeye gitmekten bahsettikten sonra yatmaya gittiklerini gördüm. Bildiğim kadarıyla, hanın konuklarından hiçbiri bu kadar uzağa gelmezdi ve pansiyonerlerden hiçbiri, ahırları karıştırmış olsalar bile, bu saatte burada olmazdı.

Bo ile birlikte kaşlarımızı çatarak, ne konuştuklarını duymaya çalışıyoruz.

"Şuraya bak," dediğini duydum.

"Işık olmadan bir şey göremiyorum," diye daha yüksek sesle cevap veriyor başka bir adam, o bizim durduğumuz yere çok daha yakın.

"Kapa çeneni," diye tıslar diğeri.

Bo ve ben birbirimize anlamlı bakışlar atarken, ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor ve yumruklarımı sıkıyorum. O, kapının bir tarafını benim almamı işaret ediyor ve kendisi de diğer tarafı alıyor. Sessizce sayıyoruz ve sonra o benden önce içeri giriyor. Odanın kenarlarından yavaşça dolaşıyoruz ve ben sola doğru ilerliyorum, geçen gün burada gördüğüm ahır silahını arıyorum ve ihtiyacım olursa hala dolu olmasını diliyorum.

Bo'nun büyük, eski bir kitaplığın arkasında kayboluşunu izliyorum ve adamların tekrar konuşmaya başladığını duyunca çömeliyorum. Göremediğini söylerken şaka yapmıyormuş. Tavan ışıkları yanmadığında, görmek neredeyse imkansız. Tek ortam ışığı, uzaktaki kapıdan geliyor; ayın ilk ışınları, odayı aydınlatmak için zar zor içeri sızıyor.

Odayı daha iyi görebilmek için öne doğru adım attığımda, ayaklarımın altında bir farenin koşuşturduğunu duyuyorum. Bu ses onların dikkatini çekiyor ve gölgelerinden birinin donduğunu görüyorum.

"O da neydi?" İki Numara yine fısıldadı.

"Muhtemelen bir kuş ya da fare. Burası bir ahır," Bir Numara, ortağının susmaması nedeniyle hala sinirli bir şekilde düşük sesle homurdanır.

Yine ayak sesleri geliyor, benim yönüme doğru ilerliyorlar ve ben masanın üzerine elimi uzatıp silahı arıyorum. Silah, masanın üzerine örtülmüş ağır mobilya örtüsünü hışırdatıyor ve ben nefesimi tutuyorum

nefesimi tutuyorum, duyup duymadıklarını anlamak için bekliyorum ve konuşmaya devam ettiklerini duyunca rahat bir nefes alıyorum.

Bir kez daha etrafı yokluyorum ve sonunda avucum dipçiğe çarpıyor. Elimi etrafına doluyorum ve neyse ki tam zamanında.

"Hey, pislik!" Bo'nun seslendiğini duydum ve bir saniye sonra, yüksek bir şaplak sesi ve inilti duyuldu, ardından bir vücudun yere yığıldığı sesi geldi.

"Ne oluyor lan? Shane?" Bir Numara, İki Numara'yı çağırır ve yanıt olarak sadece başka bir boğuk inilti duyulur. "Orada kim var?" diye bağırır, sözlerinde endişe yankılanır. Bulunacaklarını tahmin etmemişlerdir.

Bir Numara köşesinden çıkar ve kapıdan gelen ışıkla aydınlanır. Siluetini, silahını cılgınca doğrultarak sesin kaynağını bulmaya çalışırken görebiliyorum.

"Silahı indir," diye bağırırım. Masadan silahı alıp onun yönüne doğrultarım.

"Bunun olma ihtimali sıfır, pislik," diye cevaplar Bir Numara. "Siktir git."

"Önce sen." Başka bir ses duyarım, keskin olmayan bir aletin ete çarpması gibi, ve bu sefer beton zeminde metalin çarpma sesini açıkça duyarım. Bo'nun siluetini diğer adamın yanında görürüm, elinde silah yoktur.

Birkaç saniye sonra ikisi de yere düşer, karanlıkta onu bulmak için etrafa dağılır ve bu sırada birbirleriyle boğuşurlar. Saklandığım yerden çıkıp koşarak yanlarına giderim, adamın kafasının arkasına vurur ve onu tekrar dizlerinin üzerine çöktürürüm.

"Bırak onu, yoksa kafana bir tane yersin." Bu sözümü tutabileceğimi umut ediyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Bo, adamı yakasından tutup sorar.

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim." Yere tükürüp Bo'ya itekler. Bu, benim kafasının arkasına bir tokat daha atmamı sağlar, o da bunu küçümsemeye karşılar. Sesinde bana tanıdık gelen bir şey var ve onu silahın dipçiğiyle tekrar vururken beynimi zorluyorum.

"Sen onun dediğini yapacaksın..." Cümlemi bitiremeden, yanağımda ve yüzümde yakıcı bir acı hissediyorum. Sanki kasksız bir tackle yemişim gibi. O kadar acı verici ki dizlerimin üzerine çöküyorum.

Bo bana dönerek karanlıkta bana ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Rehine aldığı adam onun dikkati dağılmasını fırsat bilip onu kitaplığa doğru sertçe itiyor. Silahı sıkıca kavriyorum. Acıyı ve zihnimi temizleyip dikkatimi tekrar duruma odaklamaya çalışırken bırakamayacağım tek şey bu.

"Kapı. Gidelim!" İkinci adam birinci adama bağırarak omzunu tutar ve onu ileri iterken ikimizi birden bakar, sonra koşmaya başlar. Kapıya doğru koşarlar, ancak karanlıkta mobilyaların ve takılıp düşme tehlikesinin olduğu labirentte hızları yavaşlar. İçlerinden biri dizini çarpar ve koşmaya çalışırken acı içinde çığlık atar.

"Ramsey?" Bo, iyi olduğumdan emin olmak için bana seslenir.

"İyiym. Geliyorum. Git!" Ona bir adım önde olması için bağırırım ve o da davetsiz misafirlerin peşinden koşar. Ayağa kalkar, silahı yere bırakır ve yanağımın yanını ovuştururum; vurduğu yer hassaslaşmıştır ama kanamayı hissetmiyorum. Mobilyaların üzerinden geçerken omuzlarımı sallar ve ayağım yere basar basmaz Bo'nun peşinden koşarım.

Tarladaki ışık sadece biraz daha iyi, koşan çocukların silüetlerini aydınlatıyor. Bo onların peşinde, ama çocukken top oynadığımız zamanki formunda değil ve onlara ayak uydurabiliyor olsa da, onları yakalamak için yeterli değil. Ona yetişiyorum, ama çocuklar arabalarını bıraktıkları uzak çitin ötesine geçmişler ve arabayla tarladan uzaklaşıyorlar.

Nefesimizi toplayarak, ufukta kaybolmalarını izliyoruz.

"Bu da neydi böyle?" diye soruyor Bo, ellerini dizlerine dayayarak eğiliyor.

Boynumu uzatıp, hala kanamadığımı kontrol etmek için parmaklarımı bir kez daha yanağımda gezdiriyorum.

"Biliyorsam ne olayım." Gece havasını derin bir nefesle içime çekerim. Hapishane beni yumuşatmış galiba. Sahada koşacak kadar zamanım olmadı, formum bozuldu. Tekrar koşarak para kazanmak istiyorsam, bir antrenörle uzun süre çalışmam gerekecek.

"Sence kumarhaneye mi gidiyorlar?" Bo, The Avarice'e doğru hızla giden arabayı izlerken varoluşsal krizimi bozuyor. O yönde mülkün dışında tek yer orası, ama ön kapımızdan çıkamıyorsan medeniyete dönmenin en kolay yolu da o.

"Bilmiyorum. Çiftliğe bu yoldan geldikleri anlaşılıyor. O yolda birkaç kapı var sanırım."

"Kamera yok mu?" Bana bakıyor.

"Bir tane olabilir. Haze'e sormam gerek. Annemle babamın neyi sakladığını bilmiyorum." Annemle babamın işleri nedeniyle, başlangıçta mülkte çok sayıda kamera vardı, ancak Hazel teknoloji yerine mahremiyeti tercih ediyordu.

"O zaman eve geri dönelim." Sırtını gererek, sanki ciğerlerini rahatlatmış gibi avucuyla göğsünü ovuşturdu.

"Bundan sonra bir bira içmem lazım. Kesinlikle."

EVE DÖNDÜĞÜMÜZDE, Bo ve ben arka verandada durup biralarımızı yudumlarken serin gece havasının tadını çıkarıyoruz. Yılın bu zamanında, gündüzleri hava hala oldukça sıcak olsa da, geceleri sıcaklık düşüyor. Sizi sıcak tutacak bir bira veya ceketiniz yoksa, soğuk omurganızdan aşağıya doğru inip kemiklerinize işliyor ve içlerinize kadar nüfuz ediyor. Sarsamayacağınız türden bir soğuk, bu gece yaşananlardan sonra hissettiğim endişe gibi. Parmak eklemlerimdeki kan hala kurumamış, ben de kanın izlerini inceliyordum ki Bo sonunda dik oturdu.

"İçimde kötü bir his var," diyor, uzaktaki, davetsiz misafirleri bulduğumuz ahır işaret ederek.

"Onlar hakkında mı?"

"Curtis'i gördüğüm yer orası."

"O ahır mı?" Sanırım bunu hiç açıklığa kavuşturmamıştım. Ben sadece çoğu arabayı park ettikleri garaj olduğunu varsaymıştım. "Ben, bitişikteki garajı kastettiğini sanmıştım."

"Hayır. Orası." Kaşlarını kaldırarak, benim de onun kadar endişeli olup olmadığını merak ediyor. Uzun bir nefes alıp biramdan bir yudum daha alıyorum. Kesinlikle bir iki kötü his var.

Çocukları bulduğumuz ahırda sadece benim ve ailemin eşyaları var. Hayattayken ekstra depo olarak kullanıyorlardı ve öldüklerinde Hazel ve ben evi devraldık, eşyalarının çoğunu oraya taşıdık. Sonra ben ayrıldığımda, ben de aynısını yaptım. Esasen Stockton ailesinin yadigârları ve mobilyalarının mezarlığı, ama aile dışından kimse bunu bilmiyor.

"Diğerlerini değil de bunu seçmeleri çok tuhaf," diye mırıldanıyorum.

"Değil mi? Sokakta dolaşıp etrafı kolaçan ediyorlarsa, değerli şeyler bulabileceklerini bildikleri ahırlara yöneleceklerini düşünürsün."

"Doğru," diye onaylıyorum.

"Demek istediğim bu... Olanların çoğu çok tuhaf. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama hoşuma gitmiyor." Başını sallar ve bir yudum daha bira içer.

"Evet. O adamın sesi. Neredeyse tanıdık geliyordu, ama nereden olduğunu hiç bilmiyorum..." Birden durup kaldım, çünkü aklıma geldi. Sesi, geçen gece Seven Sins'te gördüğüm adamlardan birine benziyordu. Kardeşimin kumarhaneye gönderdiği adamlardan birine.

"Ne?" Bo, bir şeyin farkına vardığını anlayarak sordu.

"Adamlardan biri. Sanırım geçen gece Seven Sins'teydi."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Dakota ile tartışmaya başladı. Dakota, onun çok soru sorduğunu ve tavrından hoşlanmadığını söyledi. Neredeyse kavga edeceklerdi. Diğer barmen, çiftlik hakkında soru sorduklarını söyledi."

"Bu hiç iyi değil." Bo bariz olanı söylüyor; yüzü endişeyle kaplanıyor.

"Hayır, iyi değil. Garip olan, kardeşim onu kovup The Avarice'e gönderdi. Sonra o da oraya geri döndü... Bu bir tesadüf olmayabilir."

"Sen ve kardeşlerin bir konuşma yapmanız gerekiyor gibi görünüyor."

"Evet. Sanırım yarın ilk iş olarak bunu yapacağım."

Neler olup bittiğini tam olarak anlayana kadar bu çiftlikten ayrılmayacağım. Cevapları bulana kadar Hazel'ın burada yalnız kalmasına ya da daha kötüsü Curtis'le kalmasına izin vermem. Kardeşlerim de isteseler de istemeseler de soruşturmamda bana yardımcı olacaklar.

OTUZ DÖRT

Hazel

"Seninle vakit geçirmek için bu kadar uzun süre beklediğim için çok üzgünüm," diye özür dilerim ve Amelia ile yemek odasına otururum.

"Hiç sorun değil tatlım. Çok güzel vakit geçirdim. Grace beni antika pazarlarına geziler ve atları ziyaret etmekle meşgul etti. Kütüphanede oturup kitap okumak da çok güzeldi." Amelia, peçetesini kucağına koyarken bana yumuşak bir gülümseme attı.

"İyi vakit geçirdiğine sevindim. Burada son birkaç hafta çok yoğun geçti ve ben zar zor yetişebiliyorum."

"Buralar gerçekten çok yoğun görünüyor. Belki de biraz daha yardım almayı düşünmelisin." Amelia, suyunu yudumlamadan önce bana anlamlı bir bakış attı.

"Oh, evet..." İstedğim kadar çok personelimiz olmadığı için biraz utaniyorum, ama elimizden geldiğince tasarruf etmemiz gerekiyor. "Gelecek sezon umutluyum. Bu sezon çok geç oldu, pek mantıklı gelmedi. Kışın burası oldukça sakın oluyor." "Yine de atlara daha çok odaklanıyorsunuz, değil mi?" Kell'in birkaç biniciyi ve atlarını getirdiği yere doğru pencereden başını sallayarak işaret ediyor.

ahırlara.

"Evet, hala büyük ilgi görüyorlar." Gençken kendi emlak işini yürüten Amelia, beni ziyaret ettiğinde her zaman bana istemediğim iş tavsiyeleri vermeyi sever.

"Ama hanın müşterileri arasında ata binen pek kimse yok gibi görünüyor?" Merakla kaşlarını kaldırır.

"Hayır, son zamanlarda çoğunlukla yaşlılar at binmektense onlara şeker küpleri veya havuç vermekten hoşlanıyor. Ancak birkaç kişi şehirden ders almak için geliyor."

"Çok yazık. Çiftliği kapatmayı düşündün mü?" Amelia, tatlılığıyla birlikte açık sözlüdür. Beni rahatsız eden bir konunun özüne inen sorulara lazer gibi odaklanma yeteneği vardır ve bu, onu her zaman sevmemin nedenlerinden biridir. Onunla lafı dolandırmak ya da nazikçe el ele tutuşup hava durumu hakkında konuşmak için zaman yoktur. Sadece ham ve filtrelenmemiş düşünceler ve sorular, onun mükemmel bir sorgulama çemberi yönetebileceğini hissettiriyor.

"Aklımdan geçti, ama burada atlarımız ve kurtardığımız hayvanlar var, bu yüzden sadece bir hevesle fikrimi değiştirmekten çok daha fazlasını gerektirir. Sorumluluklarım var. Derinden değer verdiğim insanlar ve atlar."

"Eğer bu doğru bir iş kararıysa, kapris değildir. Çiftliği kapatırsan, bu mülkün büyük bir kısmını satabileceğini düşünüyorum. Hanına daha fazla odaklan."

"Bunu düşündüm. Nişanlımla bir ara bu konuyu konuştuk." Curtis de benzer bir görüşe sahipti. Çiftliği satıp parayı han için kullanmak, çiftlik personelinin ve bakım masraflarını azaltmak, her şeyi tek bir yerde sunmaya çalışmak yerine yerel parklar ve orman koruma alanlarında gezilere odaklanmak. Kötü bir fikir değil, ama bu, Stockton ailesinin arazisi ve mirası hakkında henüz hazır olmadığım kararlar vermem anlamına geliyor. İstesem bile şu anda tek başıma veremeyeceğim kararlar.

"Evet, nişanlının nerede olduğunu merak ediyordum. Onu buralarda görmedim. Ayrıldığınızı söylemiştin? Eski kocanla ilgili bir şey miydi?" Amelia düşünceli bir şekilde bana baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Şey... o konuda... biraz ara verdik diyebiliriz. En azından, ben sadece bir ara verdiğimizi düşünüyorum. Şu anda emin değilim."

"Ah canım. Ne oldu? Çok mutlu görünüyordun!" Bana uzanır ve yüzü endişeyle bulutlanır.

Garsonlardan biri Kit'in meşhur ekmek sepetini önümüze koyup su bardaklarımızı doldurur ve ben cevap veremeden, ilk yemeğin yakında servis edileceğini söyler.

"Şey... biraz önce de bahsettiğim gibi, hala evliyim. Evrak işlerinde bir aksaklık çıktı ve bunu yeni fark ettik. Boşanmanın gerçekleşmesi için bir bekleme süresi var ve bu süre zarfında eski kocamla birlikte kalmak zorundayım. Bazı hukuki sorunları var ve biraz istikrara ihtiyacı var. Burası onun ailesinin çiftliği ve ailesinin ve arkadaşlarının çoğu hala burada yaşıyor, bu yüzden tüm bu süreç tamamlanana kadar eve döndü." Bu zor durumu açıklamaya çalışırken kendimi bir pembe dizide yaşıyormuş gibi hissediyorum ve masanın altında sinirli bir şekilde bacaklarımı çaprazlıyorum. Amelia gibi, parası ve sınıfı ortada olan birine göre, onun yanında berbat görüldüğümü, tüm bu olayın ona bir taşra draması gibi geldiğini hayal ediyorum.

"Curtis tüm bunlara razı mıydı?" Amelia'nın kaşları daha da çatıldı. "Hayır, ama o pratik biridir. Zaten iş için çağırılmıştı, bu yüzden ara vermek bizim için aslında iyi oldu." Herkese söylediğimiz şeyi ona da söylemek daha kolay görünüyor.

"Bu senin için pek işe yaramıyor gibi görünüyor. Bu kadar çok sevdiğin birinden ayrı kalmak seni mahvediyor olmalı." Amelia bana sempatiyle bakıyor.

"Evet, zor." Yutkunuyorum çünkü, dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda Ramsey'e o kadar kapılmış durumdayım ki Curtis'i neredeyse hiç düşünmedim. Birbirimize mesajlaşmayı bile zar zor sürdürüyoruz ve Ramsey ile olan olaydan bu yana onunla sadece iki kez telefonda konuştum. Aramızdaki mesafe hiç olmadığı kadar uzak. Benimle konuşurken giderek daha soğuk davranıyor ve Ramsey ile olan durumdan iddia ettiği kadar memnun olmadığını anlayabiliyorum.

"Onu arayıp konuşmayı denedin mi? Belki iş planlarını yeniden düzenleyip erken dönebilir mi diye sorabilirsin? Yoksa işlerin yoluna girmesini istemiyor musun?" Cevaplamayı bilmediğim soruları Amelia'ya bırakalım.

"Ben..." Gerçek bir cevap bir yana, hazır bir cevap bile bulamıyorum. İçgüdülerimi dinlediğimde, kararsız kalıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda ne hissettiğimi bilmiyorum. Kocamın geri dönmesi hayatımda bir değişiklik yarattı... Ve birçok kusuru olsa da, onun hakkında özlediğimi unuttuğum birçok şey var. Anlıyor musun?" Bu sözleri söylediğim anda pişman oldum, başımı kaldırıp baktığımda...

yüzündeki hayal kırıklığını görüyorum. Eminim ki, her şeyi birden elde etmek isteyen biri gibi konuşuyorum.

"Öyle olduğunu söyleyemem. Sevgili Louis'imden önce evli olduğum eski kocam." Birkaç yıl önce vefat eden ikinci kocasını düşünürken dalgın dalgın uzağa bakar ve sonra gözlerini kırıştırarak konuşmaya devam eder. "O adam bir kabustu. Zalim ve düşüncesizdi. Her zaman kendini ön planda tutardı. Ailesine hiç bakmazdı. Önceliklerini doğru belirlemek yerine, kim bilir ne yapmak için kim bilir nereye giderdi. İşini her zaman eve getirirdi. Çocuklarım için minnettarım, ama o adamdan gelen tek iyi şey de bu."

İlk yemeğimiz masaya getirilirken anlayışla başımı sallıyorum ve o, eski sevgilisini düşünerek öfkeli görünüyor. Ramsey'e karşı hiç bu kadar körü körüne bir düşmanlık hissetmedim. Çoğunlukla sadece zamanla acıya dönüşen büyük bir mutsuzluk vardı.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Hayal bile edemiyorum."

"Hayal edemiyor musun? Geçmişte bana anlattıklarına göre, eski sevgilin de pek farklı değildi." Beni değerlendirirken kaşlarını kaldırdı.

"Ona kızgındım. Olanlara acı duyuyordum. Ama onun da benim gibi davranmak için nedenleri olduğunu biliyorum."

"Ona karşı yumuşak davranıyorsun. Onu geri almayı mı düşünüyorsun?" Çatalını bırakıp bana keskin bir merakla bakar.

"Sanırım, ilk başta birlikte olmamızın birçok nedeni olduğunu unutmuşum." Terapi seansındaymışım gibi hissediyorum, kendime bile söylemeye cesaret edemediğim şeyleri yüksek sesle söylemek zorunda kalıyorum.

"Huh." Dudaklarını birbirine bastırıyor ve salatasından bir lokma alıyor.

"Onaylamıyor musun?" Fikrini saklamaya çalışmasına gülümsüyorum.

Kafasını düşünceli bir şekilde eğiyor ve Kit'in onun için özel olarak hazırladığı lavanta limonatasından bir yudum alıyor, sonra soruma cevap veriyor.

"Sadece Curtis'in sana kocanın yaptığı sorunları yaşatmadığını düşünüyorum. Onunla sadece mutlu olduğunu gördüm. Anlamıyorum."

Neden sana zarar veren birine geri dönmeyi düşünüyorsun ki, bana her zaman sana iyi davrandığını söylediğin biri varken. Eski sevgilinin oynadığı oyunlar için fazla ciddi olduğunu düşünüyorum." Bir yudum daha almak için duraksıyor ve düşünceli bir şekilde bana bakarak devam ediyor. "Sen benim hiç sahip olmadığım kızım gibisin ve endişeleniyorum. Sadece senin için en iyisini istiyorum, tatlım, anlıyor musun?" Amelia bana yumuşak bir gülümsemeyle bakar, bu gülümseme bana çocukken annemden gördüğüm gülümsemeleri biraz hatırlatır.

"Biliyorum." Pencereden dışarı bakarak ahırları ve onun ötesindeki geniş araziye seyre diyorum. "Ama bazen, acıyı aşmak uzun vadede sevgiyi daha da güçlendirir, biliyor musun?"

"Bazen ona ikinci kez inandığın için kendini tekrar yanmış bulursun," diye karşılık verir Amelia, bir lokma daha almadan önce gözlerini üzerimde gezdirir.

"Sanırım bu bir risk," diye kabul ediyorum, pencereden dışarı bakarken.

"Anlamadığım kısım da bu. Emin olduğun bir şey varken neden risk alasın ki?"

İyi bir soru. Ramsey geri döndüğünden beri kendime sorduğum bir soru.

OTUZ BEŞ

Hazel

Amelia ile akşam yemeğinden eve döndüğümde, Ramsey kaos sweatshirtü ve tişörtüyle, ıslak saçlarıyla kanepede oturmuş televizyonda futbol izliyordu. Yüzüne bastırılmış bir buz torbası fark edince merakla başımı eğdim. Köşeyi dönüp yaklaştığımda, parmak eklemlerinin sıyrılmış ve kabuk bağlamış olduğunu, mor çürüklerle kaplı olduğunu gördüm. Endişeden midem bulandı.

"Ne oldu?" Onunla televizyonun arasına geçtim. Spikerlerden biri önceki oyunu yüksek sesle analiz ederken, o sessiz düğmesine bastı ve güneşlik elbise ve hırkamla duran beni gülümseyerek süzdü. Dudakları eğlenerek seğirdi, ama yorum yapmadı.

"Bazı adamlar ahırdıydı, Bo ve ben onları kovduk." Açıklarken yüzü ciddileşti.

"Ne adamları? Bo burada mıydı?" Kalbim göğsümde atlamış gibi hissediyorum ve şimdi milyonlarca sorum var.

"Kim olduklarını bilmiyorum. Ahırda dolaşıp etrafı kurcalıyorlardı. Daha önce böyle bir sorun yaşadın mı?"

"Hayır. Buralar genelde oldukça sıkıcıdır. Bo ne zaman buradaydı?" Bugün kardeşimin kamyonetini görmedim ve Amelia ile akşam yemeğinden önce işlerimi halletmek için hanın oradaydım.

"Garajdan bisikletimi getirdi. Bu hafta işi bitirdiler. Bisikleti park etmek için benimle birlikte dışarı çıktı ve sesler duyduk. Biz de ne olduğunu kontrol etmek için içeri girdik." O, sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ve ben elini tutup, parmak eklemlerini daha yakından görebilmek için elini ters çeviriyorum. Bir anlığına incelememe izin veriyor, sonra elini geri çekip, sanki aşırı tepki veriyormuşum gibi küçümseyen bir homurtu çıkarıyor.

"Onlarla kavga mı ettin? Polisi aradın mı?" Buz torbasını yüzünden nazikçe çekiyorum ve yanağındaki morlukları ve şişliği görünce irkiliyorum.

Polis demem üzerine gözleri kısılr ve bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu anlarım. "Üzgünüm. Şartlı tahliyeyi ve diğer şeyleri düşünmemiştim. Bu çok kötü görünüyor." Yanağını görünce dilimi şaklatırım.

"Teşekkürler," diye homurdandı. "İçlerinden biri bana vurdu. Sorun yok. Sadece morardı."

"Kesiklere bir şey sürdün mü?" Mutfağa doğru yürüdüm, çünkü orada bir şeyler olabilir.

"Duş aldım. Temizlendim. Yanağıma buz koydum. İyiyim." Derin bir nefes alıyor ve annelik tavırlarımla onu rahatsız ettiğimi anlıyorum. Son beş yılını sahada her gün böyle dayak yiyerek geçirdiğini kendime hatırlatmaya çalışıyorum — ona göre bu gerçekten önemsiz bir şey.

"Silahları falan olmadığı için şanslısın. Beni aramalıydın. Sen ve Bo onların peşine düşmekle akıllıca davranmadınız. İkiniz de bazen çok sinirli olabiliyorsunuz. Bo yaralandı mı?"

"Bo iyi. Bir saniyede verilen bir karardı." Bir başka homurtu.

"Neden biri o ahırda olsun ki?" Kaşlarımı çatarak pencereye doğru yürüyüp dışarıya baktım, sanki onu görmek bana cevap verecekmiş gibi.

"Benim sorum da bu. Orada bir şeyler sakladığınızı bilen var mı? Değerli bir şeyler olabileceğini bilen var mı?" Bana meraklı bir bakış attı.

"Yani... sadece aile ve tabii ki bahçe işlerini yapan Sam. Bazen ekipman almak, böcek ilacı sıkmak, tuzak kurmak vb. için oraya girer." Ramsey'nin yanına geri dönüp kanepenin üzerine oturuyorum, buz torbasını tekrar çekip bakarken o bana huysuz bir bakış atıyor.

"Peki ya Curtis? Birine tesadüfen söylemiş olabilir mi?" Ramsey, cevabı pek umursamıyor ya da sürgündeki nişanım hakkında konuşmaktan pek heyecanlanmıyormuş gibi, beni geçip televizyona bakarak sorar.

"Curtis mi? Hayır, sanmıyorum. Kilitli tutuyorum. Orada bazı değerli eşyalar olduğunu biliyorum ve otel misafirlerinin veya çiftlik ziyaretçilerinin kazara oraya girmesini istemiyorum," diye ekliyorum, Ramsey'e bana emanet edilen eşyaları güvende tutmak için elimden geleni yaptığımı bilsin diye.

"O zaman birinin oraya girmeye çalışacağını nereden bilebilir ki?"

"Belki sadece etrafı gözetliyorlardı?" diyorum.

"Belki." Cevabım onu pek ikna etmemiş gibi görünüyor. "O binada hala kameralar var mı?"

"Olmalı. Ama bir süredir kontrol etmedim. Genelde ahırların güvenliğini Elliot veya Sam'e bırakırım."

"Güvenliği çocuklara mı yaptırıyorsun?" Ramsey bu cevabı beğenmedi.

"Genelde buna gerek kalmaz. Bunlar sadece ailenin bıraktığı şeyler. Sam, hala çalışıp çalışmadıklarını kontrol etmek için ara sıra bakıyor ve bazen Elliot da atları gözetlemek için ahırlardaki kameraları kontrol ediyor, özellikle de hasta olan varsa. Onun dışında burası oldukça sakın."

"Bo ya da başka biri bu işi senin için halletmeli. Bu konuyu daha ciddiye almalısın." Yeşil gözleri endişeyle parlıyor ve ben iç çekiyorum.

"Sen ve ailen burada yaşarken olduğu gibi değil. Sadece tatile gelen yaşlı bayanlar ve atlarını barındırmak veya binicilik dersi almak isteyen şehirden gelen insanlar var. Endişelenecek bir şey yok."

"Her zaman endişelenecek bir şey vardır." Ramsey daha dik oturur ve yüzündeki buzu bırakır. "Burada tek başına korunmasızsın. Herkes buraya gelebilir, eğer o adamlar gelebilirse..."

"Ramsey... Sana söz veriyorum. Burası sakın. Ve ben yalnız değilim. Sen varsın."

Bunun üzerine gözleri yumuşar ve bir anlığına yüzümü inceler, sonra tekrar televizyona döner. Televizyonun ışığı, buz torbasıyla kaplı olmayan yanağının ve çenesinin tüm mükemmel hatlarını aydınlatır ve ben onun güzelliğine kapılıp dikkatim dağılır.

"Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Her zaman burada olamam." Omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum ve eğilip nazikçe ovuyorum. Ailesini ve onların öldüğü sırada burada olmadığını düşündüğünü biliyorum. O olay olduğunda henüz reşit bile değildi, ama hala o suçluluk duygusunu taşıyor.

"Ben güvendedeyim. Kameraları kontrol edeceğiz. Gerekirse daha fazlasını takacağız. Anson ve Bo ile seçenekler hakkında konuşacağım." Anson inşaat sektöründe çalışıyor, ama iki ağabeyim de belirli bir güvenlik gerektiren işler yürütüyor.

"Bence Cade'in barakaya taşınmasını düşünmelisin. Bir yere ihtiyacı var. Senin bir yerin var. Buralarda daha fazla aileye ihtiyacın var. Güvenebileceğin insanlara."

"Kell ve Elliot yatakhane. Kit bahçıvan kulübesinde. Genelde, ben..." Curtis'ten bahsetmek istemediğini düşündüğüm için sözümü kesiyorum. Adını söylemediğim için yüzünde bir irkilme görüyorum.

"Kardeşlerinden biri burada olup sana göz kulak olsa daha iyi hissederim. Yumruk atmayı bilen biri," diye açıklıyor.

"Cade son zamanlarda boğa binmekten bahsediyordu. Çiftlikte antrenman yapıp yapamayacağını, gerekli kaynakları toplayıp toplayamayacağını soruyordu," diye Ramsey'e dalgın bir şekilde cevap veriyorum, küçük kardeşimin son tehlikeli macerasını düşünerek. Cade, kendini canlı hissetmek için her zaman bir tür heyecan arayışında, hayatını değiştirecek bir maceraya atılmaya ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor.

"Okula gidiyor sanıyordum? Spor bursu almamış mıydı?" Ramsey'nin dalgın bakışları bana yönelir ve Cade'i boğa binicisi olarak düşünürken kaşlarını çatır.

"Baharda mezun oldu, ama askere alınmadı ve şu anda ne yapacağı konusunda biraz kaybolmuş durumda. Bo'ya garajda yardım ediyor ve Bo'nun evinde kalıyor. Ama Bo, onun sürekli moralinin bozuk olmasından sıkılmış durumda ve onun bir karar vermesini istiyor." Ben de kardeşim için endişeleniyorum, ama Bo'dan biraz daha yumuşak davranıyorum.

"Bütün bunlar, geri dönüp sinirli bir boğa tarafından savrulmak için mi?" Ramsey kaşlarını çatıyor.

Gözlerim onun gözlerini takip ederek televizyona kayıyor ve çizgiler çarpışıp bedenler çimlerin üzerinde uçarken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Senin 130 kiloluk, 2 metrelik linemanlara boğa gibi saldıрманla ne farkı var ki?"

"Arada fark var," diye homurdanır ve kanepeye geri yaslanır.

"Öyle mi? Açıkla bana," diye karşılık veririm, dudaklarıma bir gülümseme yayılır.

"Seninle başka şeyler yapmayı tercih ederim." Buz torbasının üzerinden bana yan gözle bakarken yüzünde çocuksu bir gülümseme yayılır.

Onun şakağına bir öpücük kondurup parmaklarımı pazılarına gezdiriyorum. "Hemen duş alayım, sonra seçeneklerini konuşabiliriz."

"Burada bekliyor olacağım." Gözleri yavaşça üzerimde gezer ve sonra eğilip boynumun yanına bir öpücük kondurur. Dudaklarıyla hassas bir noktaya dokunur ve ben gözlerimi kapatıp onları başka bir yerde hayal ederim. "Öyleyse acele et." Elini altıma sokar ve popomu sıkarak beni koltuğumdan kaldırır.

Merdivenleri tırmanırken Amelia'nın bilgece tavsiyesini hatırlamaya çalışıyorum, ama arkama dönüp kocama baktığımda, aynı kişiye iki kez aşık olmanın mümkün olup olmadığını merak etmekten başka bir şey yapamıyorum.

OTUZ ALTI

Ramsey

Ertesi gün, yine The Avarice kulesi içindeki kardeşimin ofisindeyim. Bu sefer resepsiyonist beni hatırlıyor, neyse ki. Beklerken, kardeşlerimin bu işe karışmış olabileceğine dair herhangi bir ipucu bulmak için ofiste dolaşıyorum, sanki bir şekilde bir işaret bulabilmişim gibi. Saçma olduğunu biliyorum, ama Hazel uyuduktan sonra bütün gece uyuyamadım.

"Ne istiyorsun?" Grant odaya girerken dikkatimi çekiyor, resepsiyoniste söylediğim gibi hemen konuya girmek için hazır. Lev onun arkasında geliyor, bana merakla bakıyor ve beni neden çağırdığımı merak ediyor.

"Curtis Reed. Burada mı çalışıyor?" diye soruyorum açıkça. Lafı dolandırmanın anlamı yok.

"Evet, öyle düşünüyorum." Grant, Lev'e bakar. "Lev, personel işlerinin çoğunu hallediyor."

"Adını hatırlıyorum. Burada çalışıyor. Sanırım alt düzey bir kat müdürü," diye ekler Lev.

"Ve?" Benim karımla çalışan birinin onunla çıkması tesadüfüne şüpheyle yaklaştığım için ısrar ediyorum.

"Ve?" Lev omuz silkiyor ve kaşlarını kaldırıyor.

"Neden sorduğumu bilmiyormuş gibi davranma." Ses tonumda bir keskinlik var.

"Öyle davranmıyorum. Bana açıkça söylemen gerekecek." Lev de aynı tonda cevap verir.

"Hazel ile nişanlı," diye araya girer Grant ve ikimiz de ona bakarız. "Şu anda bir şekilde ilişkimiz olduğunu düşünüyor."

"Demek tanışıklığınız var." O utangaç davranıyor ve bu hiç iyiye işaret değil, bu yüzden ona dikkatle bakıyorum.

"Curtis ile çıktığını biliyordum. Birini soruyorsan, bunu anlamak çok da zor değil." Grant omzunu yarım kalpli bir şekilde kaldırır, ama gözlerinin yana kayması, bana onun anlattıklarından daha fazlası olduğunu hissettirir.

"Nasıl anladın?" diye ısrar ediyorum.

"Kasabanın dedikoduları buraya kadar geliyor. İnsanlar masalarda ya da barda otururken konuşuyorlar, kardeşim. Bu tam olarak bir sır değil. Sana söyledim; bir süredir senin sevdiğinden daha çok sevdiği biriyle tanıştığı konuşuluyor."

"Onu onun hayatına sen soktuğun için mi?"

Grant sırtarak dilini hafifçe şaklatır ve sonra yüzünde tam bir gülümseme belirir. "Neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Sen her zaman çiftliğe göz dikmiştin. Her zaman benim arazime genişleme projeleri planlıyordun. Her zaman beni senin için çalışmaya ikna etmeye çalışıyordun. Bu işe yaramayınca Haze'in peşine düştün. O da benim kadar inatçı, bu yüzden daha fazla kontrolün olduğu seçeneklere yöneldin." Dün gece yarısı milyonlarca senaryo düşünmüştüm.

"Keşke bunu düşünmüş olsaydım. O bizim değil." Grant masasından kalkar ve masanın önüne geçer.

"Normal yollardan geldi. Bir yıldan biraz fazla süredir burada," diye tekrar konuşmaya başlayan Lev'e bakıyorum ve onun telefonunda, muhtemelen çalışan kayıtlarını içeren bilgileri kaydirdiğini görüyorum.

"Onu neden şüpheli buluyorsun?" Grant, sanki cevaplarımdan daha fazlasını anlayabilecekmiş gibi yüzümü inceliyor.

"Sebeplerim var."

"Birkaç ay izinli," diyor Lev ve telefonunu rafa koyuyor.

"İzinli mi?" Kaşlarım çatılır. "Vegas'ta eğitimde değil mi?"

"Vegas'ta eğitim mi?" Grant, sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi tekrarlar.

"Bazı çalışanlarınızı Vegas'ta eğitime göndermediniz mi?" diye açıklığa kavuşturuyorum.

"Hayır," diye cevaplar Lev. "Neden öyle bir şey yapalım ki? Birini buraya getirebiliriz."

"Kumarhaneler ve nasıl işletildikleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye kardeşimle söyleniyorum, ama midem hızla ağzıma geliyor.

"Senin lanet olası çiftliğini istemiyorum, Ramsey. Artık o geri kalmış yere ihtiyacım yok. Burada çiftliğin getirdiği paranın on katını kazanıyoruz, üstelik yan projelerimizle daha da fazlasını. Genişleme planlarım var, çoğunu sana anlattım, yani senin arazine ihtiyacım olmadığını biliyorsun." Grant'in cazibesi kaybolmuş, artık daha çok babamıza benziyor. "Yani benden korkmana gerek yok, ama başka endişelerin olabilir gibi görünüyor. Bunları, sana bu konuda yardımcı olabilecek kişilerle paylaşmanı öneririm."

"Biz önce kardeşiz, değil mi?" Lev, benim yüzümdeki paniği görünce yüzü yumuşadı.

Para konusunda kardeşlerime her zaman güvenmeyebilirim, ama hayatım söz konusu olduğunda durum farklı.

"Curtis'in söylediği kişi olduğunu sanmıyorum. Şu anda bundan fazlasını bilmiyorum. Hala elime geçen bilgileri bir araya getirmeye çalışıyorum. Dün gece çiftliğe birkaç adam geldi, sanırım geçen gün barda gördüklerimizle aynı kişiler. Sonunda buraya geldiler mi?"

Grant masasına düşünceli bir şekilde bakar. "Emin değilim. Hiç takip etmedim. Ama kontrol edebilirim. Eğer yapmışlarsa, onlara verdiğim kart çalışmış olmalı."

"Kontrol et," diyorum ve o Lev'e başını sallıyor, Lev de tekrar telefonuna bir şeyler yazmaya başlıyor.

"Beklerken... Adamlar çiftlikte ne istiyorlardı?" Grant kaşlarını kaldırır.

"Bilmiyorum. Sırık ahırındaydılar. Orada sadece annemle babamın eşyaları ve taşındığımda bıraktığım bazı eşyalarım var. Hazel genellikle orayı kilitli tutar, ama ben buraya geldiğimden beri oraya girip çıkıyorum. Sanki bir şey arıyorlardı."

Grant masasına yaslanmış halinden doğrulur ve gözlerinde okuyamadığım bir şey vardır. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum lan, ama antika satıcılarının geceleri silahlarla özel mülklere baskın yapmadığını varsayacağım."

Grant ve Lev birbirlerine bakiştılar ve bu durum bana bir şeylerden haberdar edilmediğimi hissettirdi, bu hoşuma gitmedi.

"Ne?" diye sabırsızca soruyorum.

"Hiçbir şey," diye cevaplar Grant. "Sadece neyin peşinde olabileceklerini düşünmeye çalışıyorum. Ya da orada ne olduğunu kimsenin nasıl bilebileceğini."

"Curtis hakkında bir şey biliyor musun? Eğer biliyorsan, şimdi bana söylesen iyi olur. Çünkü onu karımın yanına yaklaştırdığını ve bana yalan söylediğini öğrenirsem, seni öldürürüm."

"Hayır. Curtis hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben de senin kadar merak ediyorum."

"Senin verdiğin indirim kartını kullandıktan sonra otelde kalan birkaç kişi vardı. Bu sabah otelden ayrıldılar," diyor Lev.

"İsimlerini araştır. Onlar hakkında bulabildiğin tüm bilgileri topla," diye talimat verir Grant, Lev'e.

"Güvenlik ekibinden birini bu işe atamam gerekecek." Lev kapıya doğru ilerlerken durup bize dönerek bakar. Gözleri benimkilerle buluşur. "Bir şey varsa, bunun peşine düşeceğiz."

"Benim tek umursadığım şey Hazel ve çiftlikteki herkesin güvende olması."

"Anladık. Duyduğumuz şeyleri sana bildiririz, sen de başka bir şey olursa bize haber ver, tamam mı?"

"Öğrenir öğrenmez." Grant'e gözlerimi kısarak bakarım ve o da başını sallar.

"Elbette," diye beni temin eder.

Çiftliğe geri dönmek için uzun yolu kullanırken, bu bilgileri kafamda oturtmaya çalışarak zaman geçirirken, midem endişeden bulanıyor. şimdi tüm bunları Hazel'a nasıl anlatacağımı düşünmem gerekiyor. Bo'nun uyarısı kafamda yankılanırken, ona bunu kıskanç olduğumu veya uydurduğumu söylemeden anlatmanın yollarını düşünüyorum.

Ama Curtis'in bu olayda masum olması imkansız. Bo onu ahırda gördü, mülkü aradığını gördü, kimsenin tanımadığı biriyle tartıştığını gördü ve şimdi de o ortadan kaybolup nereye gittiği konusunda yalan söylediğinde bu adamlar ortaya çıktı. Bu çok fazla tesadüf ve genellikle dumanın olduğu yerde ateş de vardır.

Yolun üzerindeki ağaçların üzerinde duman yükseldiğini fark ettiğimde bu düşünce çok gerçekçi hale geldi. Duman çiftliğin yönünden geliyordu.

. Gaza basıp eve dönebilmek için olabildiğince hızlı bir şekilde yola koyuldum.

OTUZ YEDİ

Ramsey

Çiftliğe vardığımda ortalık kargaşa içindeydi. Ahırların üzerinde devasa bir duman bulutu yükseliyordu ve Kell, Elliot ve Sam atları dışarı çıkarmak için çılgınca koşuşturuyorlardı. Kamyoneti park ettim, dışarı atladım ve kapılara doğru koştum. Kapıda Hazel'ı gördüğümde kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissediyorum. Elinde kurtarılan atlardan birinin dizginleri var ve ağzına bir bandana sarılmış. Ahır kapısından çıkar çıkmaz bandanayı çıkarıyor, öksürüyor, nefes almaya çalışmak için eğiliyor, sonra bağırarak birinin geri girmesini işaret ediyor.

Beni gördüğünde, daha hızlı koşmam için işaret ediyor. Formdan düşmüş kaslarımı zorlayarak sanki hala sahada koşuyormuşum gibi koşmaya çalışıyorum, ama botlarım çivili değil ve çakıl da çim değil. Ben ona ulaşmadan önce, boşuk, sigara dumanıyla lekelenmiş sesiyle bana talimatlar vermeye başlıyor, ahırda kimlerin kaldığını ve en büyük tehlike altında olanların kimler olduğunu söylüyor.

Ona ulaştığımda "Wolfsbane'i getir!" diye tekrarlıyor. Yüzü is ve terle kaplı, yanakları efordan kızarmış.

"İyi misin? Hava alman lazım!" Kafasının üzerinde dumanlar yükselirken kalbim endişeyle çarpıyor.

"İyiyim. Wolfsbane." Öksürüyor ve sonra bir kez daha derin nefes alıyor, sonraki sözlerini aceleyle söylüyor. "Başka kimseye kulak asmaz. Paniklemiş durumda ve sana ihtiyacı var. Fazla zaman kalmadı!" Beni acele ettiriyor ve ben ahır kapısından koşarak geçiyorum, botlarım kaldırımda gürültü çıkararak arka tarafa doğru ilerliyorum.

O, ahırın kapısından en uzak tarafında ve ben koşarken ateşin ısını hissedebiliyorum. Ateş, ahırın doğu tarafından, atlardan en uzak yerden geliyor gibi görünüyor.

tezgahlar ve çoğunlukla ekipmanlarla dolu. Bu bize zaman kazandırıyor, ama aynı zamanda yangını ve dumanı da körüklüyor. Yangının ısısı, onun tezgahına ulaştığımda beni terletiyor ve bu adamları buradan çıkarmak için fazla zamanımız kalmadığını anlayabiliyorum, bu yüzden onun işbirliği yapması için dua ediyorum.

Kell, Lady Luck'ı yuvasından çıkarırken, Wolfsbane başka bir ahırın kapısının çarpmasıyla ayaklarını yere vurup kişnedi. Kapalı ahırda volta atması ve tahliye sırasında çıkan gürültüyü duydukça giderek daha sık arka ayakları üzerinde dikilmesi, korku ve gerginliğini açıkça gösteriyordu. Ben yaklaşırken bile gözleri korkudan şişmişti. Hazel'in onu ahırdan çıkaramamasına, hatta ahırdan çıkaramamasına şaşmamalı. Koyuna girmek için acele ederken, yularının kaybolduğunu fark ettim ve onu aramak için zemini taradım, talaşların arasında yularına bağlı kobalt mavisini ipini gördüm. Hazel'in, turistlerin estetik anlayışına her zaman uymayan parlak renkler giymeleri için atları zorlamasına minnettarım. İpi aldım ve Wolfsbane'e yavaşça yaklaştım, ellerimi kaldırdım ve bu durumda yapabileceğim en yatıştırıcı sesi çıkarmaya çalıştım.

"Hey, dostum," diye sesleniyorum ona. "Benim. Buradayım. Seni yakaladım. Şunu bitirmeme izin ver, tamam mı?" Sesimi duyar duymaz gözleri aşağıya kayıyor ve arka ayakları üzerinde dört ayak üstüne çöküyor. Kafasını bana çevirip burun deliklerinden hava üflüyor, çoğu kişi için korkutucu bir ses, ama ben onu tanıyorum. Bu, bana buraya gelmemin çok geç olduğunu söyleme şekli. "Doğru, dostum. Her şey yolunda. Aferin sana." Ona yaklaşırken onu sakinleştiriyorum. "Seni buradan çıkaracağım, dostum," diye onu yatıştırıcı bir sesle teselli ediyorum.

Sol elimle onun yularını tutarken, boynunu ve çenesini okşayarak yukarı doğru ilerliyorum. Sonunda, yularını takarken bir şekilde kontrol edebileceğim bir tutuş buluyorum. Hala onun adını yumuşak bir sesle söyleyerek, onun iyi bir çocuk olduğunu söylüyorum. Öksürük krizim sesimi kesene kadar ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyip duruyorum. Duman alçalmaya başlıyor ve yukarı bakınca ahırın kirişlerini doldurduğunu görüyorum. Üzerimdeki eski pamuklu tişörtü çıkardığım için şükrederek onu ikiye yırtıp yüzüme sarıp bağladım.

Onun ahır kapısını açtığımda, başka bir ahır kapısı kapandığında yine ayaklarını yere vurmaya başladı. Kell ve Elliot birbirlerine yangının hızla yayıldığını bağırarak haber verdiler ve dört atın daha kurtarılması gerektiğini söylediklerini duydum.

"Tamam dostum. Seni buradan çıkaralım da ben de onlara yardım edeyim. Uslu durursun, değil mi?" Onu sakinleştirmek için burnunu ve alnını okşuyorum, ama gözlerinde endişeyi görebiliyorum. "Ben sizinleyim. Söz veriyorum, sizinleyim."

Yine yüksek sesle homurdandı, ama benimle birlikte hareket etmeye başladı. Ahırın yarısını geçince rahat bir nefes alıyorum ve kapıya doğru ilerlerken boş elimle alnımdaki teri siliyorum. Hazel öksürüyor ve yanından geçtiğim bir ahırdan başka bir atı çıkarıyor, ama gözlerinin rahatlamayla olduğunu görüyorum ve Wolfsbane'i görünce bana başını sallıyor. Birbirimize bakıyoruz ve ona her şeyin yoluna gireceğini anlatmak için başımı sallıyorum.

"Üç tane daha!" Kell, yanımdan geçip ahıra geri koşarken bağırır ve Wolfsbane'i o kadar korkutur ki, ayağıma bir iki santim kala basmaktan kurtulur ve eşiği geçmeden önce onu son bir kez sakinleştirmek için durmak zorunda kalırım.

Onu diğer atlarla birlikte ağıla götürüyorum. İçeri girmek ya da benden uzaklaşmak istemiyor, ama son bir kez onu sakinleştirerek, işim bittiğinde onu almaya geleceğimi söylüyorum ve kapıyı arkasında kilitliyorum. Kell ve Elliot diğer ikisini alırken, son atı da alıp ahıra geri koşuyorum.

Hazel yardım etmek için içeri girmeye başlar, ilk ahır geçmeden eğilir ve öksürür.

"Haze! Dışarı çık. Ağıldaki atları kontrol et."

"Son bir kontrol yapmam gerekiyor." Hayır anlamında başını sallıyor ve ben ona doğru koşup diz çökerek ona bakıyorum.

"Hepsini yakaladık. Emin olabilirsin. Burada bayılacaksın ve o zaman atları değil, seni kurtarmak zorunda kalacağız. Lütfen inat etme, hayatım. Lütfen," diye yalvarıyorum ve gözleri açılıyor. Duman ve ağlamadan kızarmış gözleriyle başını sallıyor ve ahır kapısına geri dönüyor.

Son bir kez ahıra koşuyorum. Geriye Admiral kalmış, o da sahip olduğumuz en iyi iz atlarından biri. Diğerlerinden daha sakin ve

şu anda heyecanlı ve gergin olduğunu anlayabilsem de, boyunduruğu takmama ve onu kolaylıkla dışarı çıkarmama izin veriyor. Çok az direnerek beni takip ediyor ve bu da bana, herkesin dışarı çıktığından emin olmak için ahırları son bir kez gözden geçirme fırsatı veriyor.

Bunun için minnettarım çünkü Admiral'i ahır kapısından geçirir geçirmez, ahırın doğu tarafındaki kirişlerden biri çatıyı dayanamayarak kopar. Ateş ve ısı kirişi dayanamayacak kadar zorlar. Kiriş yere düşerken, yoluna çıkan daha küçük bir kiriş de koparır ve bir yığın ekipman ve yem üzerine çakılır. Kiriş neredeyse anında alev alır ve saman tozu, alevlerin zeminde hızla yayılmasını sağlar.

"Tanrım." Kell yanımda duruyor ve ikimiz de olaya bakıyoruz. O, Admiral'i diğer atların yanına götürmek için benden ipini alıyor. "Çok şanslıyız."

"Şanslı..." diye mırıldanarak onaylıyorum. Yüzümdeki gömleği yırtıp atıyorum, günün sıcağı, yangın ve duman birleşip ciğerlerimdeki oksijeni çalıyor. Bir öksürük krizine daha girerken eğiliyorum, bir yandan Haze'i arıyorum ama onu göremiyorum.

O zaman panik yapıyorum, kendi rahatsızlığımı unutuyor ve etrafımdaki insan ve hayvanların kaosunda onun izini bulmaya çalışırken daireler çiziyorum. Uyarılarımı dikkate almayıp geri dönmüş olmasından yarı yarıya endişeleniyorum. Ama sonunda onu uzaktan görüyorum, Kit ona bir şişe su verirken bir ağacın altında oturuyor. Haze'in bu çılgınlıkta yaralanmamış olmasını umarak onlara doğru yöneliyorum.

Kit beni önce görür ve önlüğünün cebinden bir şişe su daha çıkararak bana uzatır. Akşam yemeğini hazırlarken hanın mutfağından dışarı sürüklenmiş gibi görünür. Önlüğünde yeşil ve kırmızı lekeler vardır ve düzgünce bağlanmış saçları yanlardan dağılmıştır. Gözleri beni tarayarak yaralanma olup olmadığını kontrol eder ve hayati tehlike arz eden bir şey bulamayınca rahatlar.

"Biraz su için. Size de lazım. İkiniz de berbat görünüyorsunuz. İtfaiye yolda," diye bizi sakinleştirir.

"Teşekkürler." Suyun kapağını açıp, Haze'in yanındaki ağacın altına yığılırken suyu bir dikişte içiyorum.

"İkiniz de hastaneye gidip duman zehirlenmesi için muayene olmalısınız."

"Gidemeyiz. Atlar... Gece için bir plan yapmamız lazım ve yangın henüz sönmedi," Haze, tekrar öksürerek ve daha derin nefes almak için ağaca yaslanarak, talimatı protesto eder.

"Gitmelisin," diye onu cesaretlendiriyorum, sesim dumandan kısılmış. Gözleri bana kayıyor ve başını sallıyor.

"Görmen gereken bir şey var." Sam bize yaklaşır ve ahırları işaret eder.

"Ne?" diye soruyorum, ama cevap vermiyor ve sadece bizi takip etmemiz için başını sallıyor.

Ahırların yanına geldiğimizde, yangın onları yalarken bile, yan tarafta sprey boyayla yazılmış kelimeleri görebiliyoruz. Sam'in kundakçıların bize bıraktığı uyarıyı birkaç fotoğrafını çektiğini izliyorum. Çok yaratıcı olmayan ama net bir mesaj içeren bir uyarı.

TÜM STOCKTONLAR ÖLECEK

Hazel bunu görünce ağlamaya başlar. Onu teselli etmek için ona dönerim, ama o beni itip geçer, omuzlarından saçlarını toplayıp topuz yaparken hıçkırıqlarla sarsılır.

"Haze, her şey yoluna girecek." Wolfsbane'e yaptığım gibi ona da yavaş ve kararlı bir şekilde yaklaşıyorum, böylece öfkesinin şiddetini üzerimde hissetmeyeceğim.

"Öyle değil, Ramsey. Yine oluyor. Her şey çok sakindi, sonra sen geri geldin ve şimdi tüm bunlar." Ağlaması ve dumanın verdiği rahatsızlık arasında derin, kesik kesik nefes almak zorunda kalır. Bir sonraki kelimeleri zar zor çıkarabilir. "Önceden çok sakindi. Çok sakindi, sonra sen geri geldin ve şimdi insanlar eve giriyor ve atlar ateşe veriliyor."

"Atların hepsi iyi. Hepsini dışarı çıkardık." Suçluluk duyuyorum ve kendi gözyaşlarım boğazıma kadar yükseliyor.

"Onlar iyi değil. Kurtarılanlardan biri panik içinde yalakasına tırmanırken yaralı bacağını tekrar incitti. Kell onu dışarı çıkardığında Johnny Boy'un yüzünde büyük bir yara olduğunu gördüm. Buraya veteriner çağırmalıyız." Başını sallıyor, gözyaşları yanaklarından akıyor. "Ve

çok daha kötü olabilirdi. Wolfsbane benimle gelmek istemediğinde..." Sözleri başka bir hıçkırığa dönüşür ve ben ona uzanır, kollarımı omuzlarına dolayarak onu kendime çekerim.

"Üzgünüm. Çok korkutucu olduğunu biliyorum. Ben de korktum. Ama hepsi dışarıda. Bu gece veterineri buraya getireceğiz. Gerekirse onu kendim alırım."

"Kell zaten hallediyor."

"Hazel?" diye bir kadın sesi duyulur ve ben de onunla birlikte dönüp yaşlı kadının bize doğru geldiğini görürüm. "Ah, tatlı kızım. Çok üzgünüm. Bu çok korkunç!" Hazel'a doğru koşar ve ona ulaşmak için beni neredeyse yere devirir, onu sıkıca kucaklar.

"Ölebilirlerdi, Amelia!" Kadının omzuna yaslanarak hıçkırır ve kadın onu kolik bir bebek gibi hafifçe ileri geri sallamaya başlar.

"Sorun yok. Sen iyisin. Çok üzgünüm!" Amelia tekrarlar ve bu kadının benim yerime karımı teselli etmesi beni mantıksız bir şekilde rahatsız eder. Sanki özel bir anımıza girmiş gibi hissediyorum, ama herkesin önünde tartışmak istemiyorum.

"İyi hissetmiyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum." Hazel, Amelia'nın omzunun üzerinden ahırın çatısını yalayan alevleri görebilecek kadar başını kaldırır. İçeriden gelen başka bir çarpma sesi, bunun iyi sonuçlanmayacağını anlamamız için yeterlidir.

"Biliyorum, ve zaten yeterince endişen var. Hayat adil değil, tatlım. Bazen hayatımıza giren kötü şans; bu hiç adil değil," Amelia onu teselli eder ve bana bakar, gözleri vücudumu tarar ve pek hoşuna giden bir şey bulamaz. "Sen. Neden gidip ona biraz daha su getirmiyorsun? İhtiyacı var." Yaşlı kadın bana talimat verir ve ben de buna karşı çıkamam.

Sirenler uzaktan çalmaya başlarken eve giriyorum, merdivenleri çıkarken sirenlerin kasabadan çiftliğe giden eyalet yolunda ilerlediğinden şüphem yok. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum, ahırların daha fazlası çöküyor ve dumanlar havaya yükseliyor.

Bunu yapan her kimse bedelini ödeyecek. Kardeşlerim ve ben bunu sağlayacağız.

OTUZ SEKİZ

Hazel

AMELİA, ahır yangınının ardından ağlayarak kendime geldiğimde beni teselli ediyor. Kit, hanından bana bir bardak su ve küçük bir tabak yemek getiriyor ve dışarıdaki piknik masasında otururken yemem için ısrar ediyor. İtfaiye ekibi işini bitirirken közler hala yanıyor ve bu karmaşayı toplamaya başlamak için bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum. Öylece çekip gitmek ve her şeyi olduğu gibi bırakmak beni içten içe öldürüyor.

"Şu anda yapabileceğin tek şey kendine bakmak." Kit kaşlarını kaldırarak bana keskin bir bakış atıyor ve tabağı işaret ediyor.

Grace çiftliğe geri döndü ve bana geceyi izinli geçirmemi söyledi, gece vardiyasında çalışmanın onun için sorun olmadığını söyledi. Ancak, önceki gece de gece vardiyasından yeni çıktığı için kendimi suçlu hissediyorum, ama o tartışmaya girmiyor. Ailem gibi hissettiğim, kriz anında beni böyle destekleyen çalışanlarım olduğu için minnettarım. Onlar olmasaydı, muhtemelen şu anda olduğumdan daha fazla kafayı yerdim.

Yemeğimi yedikten sonra Dakota ve Marlowe da destek olmak için gelirler. Dakota, ben ve buraya gelen kardeşlerim dahil olmak üzere erkekler için birkaç kasa bira getirir. Şu anda Ramsey ile birlikte verandadalar ve gizemli bir şekilde fısıldaşarak çiftliğin farklı yerlerine düzensiz hareketler yapıyorlar. Bu da endişelenmem gereken başka bir şey. Dördü mutlaka benim de bilmek isteyeceğim bir şey planlıyorlar, ama ben buna enerjim yok. Bütün vücudum

günün ağırlığıyla ağırlaşmış durumda ve kendimi sadece bu yerin haline bakmaya zorlayabiliyorum.

Marlowe, kalan donutları getirip, ekipmanlarını toplayan ilk müdahale ekiplerine dağıtır. Sanki bunlar sihirliymiş ve bir şekilde herkesin yorgunluğunu giderecekmiş gibi dağıtır. Huysuz itfaiye şefine ısrarla bir tane vermek için gülümsüyorum, o da ancak Marlowe ona tattırınca pembe şekerli hamuru alıyor. Şaşkınlıkla havaya kalkan kalın kaşları, günün birkaç önemli anından biri. Bir diğeri ise, tüm atların görünüşte hafif yaralarla kurtulmuş olması.

İtfaiye ekibi ayrılıyor ve polis ekibi son tanık sorgulamalarını tamamlıyor. Kısa bir süre sonra, Ramsey ve bana bilgilerini veriyorlar ve o, onlar uzaklaşırken isteksizce kartlarını cebine koyuyor. Onun başını salladığını ve Bo ile bir konuda anlaşırken ona bir şeyler mırıldandığını görüyorum.

Birkaç dakika sonra Anson ve Bo'nun vedalaşmaya başladığını duyuyorum ve kısa süre sonra diğerleri de vedalaşmaya başlıyor. Kucaklaşmalar ve teselli sözleri için sıraya giriyorum. İnsanlar doğru şeyleri söylüyor ve arabalarına binip uzaklaşırken her şeyin yoluna gireceğini vaat ediyorlar. Beni karanlıkta ahırların kalıntıları, çatıda dev bir krater ve altında bir yığın molozun ay ışığıyla aydınlatıldığı manzaraya bakarken bırakıyorlar. Ahırın bir tarafı tamamen çökmüş ve tüm yapı, sanki daha yüksek bir güce boyun eğiyormuş gibi tehlikeli bir şekilde eğilmiş durumda. Stocktonların kendilerini içine soktukları her neyse, bu son kurbanı da bu. Tek tesellim, en azından bu sefer kimsenin hayatını kaybetmemiş olması.

"Umarım polis yarın geri gelmez," diye mırıldanıyor Ramsey arkamdan yaklaşırken.

"Eminim geleceklerdir. Daha fazla soruşturma yapmak isteyeceklerdir. Bo ile birlikte ahırda karşılaştığınız durumu onlara anlatmalısın. Ne olduğunu anlat. Sizi saldırdıklarını." Ona sert bir bakış attım, ama karanlıkta benim tepkimi göremeyecek kadar enkazı izlemekle meşguldü.

"Hayır. Onların karışmasını istemiyorum."

"Neden olmasın?" Ramsey'nin bu konudaki tepkisine sinirlenerek sesimi biraz yükselttim. Genelde onun tarafındayım. Gerekmedikçe polisin işlere karışmasını istemem, ama bir mesaj vermek için atları öldürecek türden insanlar, kendi başıma uğraşmak istemediğim türden insanlar gibi görünüyor. Bir noktada Ramsey gidecek ve ben buradaki herkesi güvende tutmak zorundayım.

"Çünkü şartlı tahliye memurumun bu işe karışmasını istemiyorum. Lanet olası bir teknik ayrıntı yüzünden tekrar hapse girmek istemiyorum. Başıma gelse bile, beladan uzak durmam gerekiyor."

"Kendi mülkünü savunuyordun."

"Polislerin bunu umursayacağını mı sanıyorsun? Onlar bana ve sabıka kaydına bakıyorlar. Yüksek profilli bir cinayet davası görüyorlar. Dövmelerimi ve bir adamı öldüresiye dövdüğüm videoyu görüyorlar. Coop'u öldürmeye çalışan adam olduğunu hatırlamıyorlar. Bea'ya zarar verdiğini hatırlamıyorlar. Ailesini korumaya çalışan bir adam görmüyorlar, Haze. Suç geçmişi olan bir aile görüyorlar. Onları bu işe karıştırmak çok riskli. Hayatımı ve senin hayatını, bize yardım etmeye gelecek doğru kişinin gelmesine bahse yatırmak istemiyorum."

"Bunu kimin yaptığını bilmemiz gerekiyor. Eğer her şey yeniden başlıyorsa. Misafirler ahırda mahsur kalmış olabilirler. Kell veya Elliot, atları dışarı çıkarmamıza yardım ederken yaralanmış olabilirler. Sen eve gelmeseydin Wolfsbane ölmüş olacaktı. Sen her zaman burada olmayacaksın ve biz her şeyi kendi başımıza halledemeyiz."

"Küçük bir kasabanın polis departmanından çok daha fazlasını halledebiliriz. Onlar aile içi anlaşmazlıkları ve ara sıra meydana gelen trafik kazalarını halletmek için yaratılmışlar, Haze. Bu ondan daha fazlası. Bundan daha derin."

Kalbim sıkışıyor. Bu konuda bilmediğim daha çok şey var.

"Bana neyi söylemiyorsun? Sen ve kardeşlerim ne planlıyorsunuz?"

"Eve döndüğümde sana anlatacaktım, ama sonra yangın çıktı..."

"O zaman şimdi söyle," diye ısrar ediyorum.

"Bunu yapmanın iyi bir yolu yok. Henüz yeterli bilgiye sahip değilim ve istemiyorum..."

"Söyle lanet olası, Ramsey. Ben korunması gereken narın bir çiçek değilim."

"Bence bunu yapanlar, geçen gece ahırda olan adamlar."

"Hadi oradan." Onun saçma sapan açıklamasını alaycı bir şekilde karşıladım, sanki bunu herkes kolayca anlayamazmış gibi.

"Bence bu, sadece hoşnutsuz hırsızlardan daha derin bir şey. Bence bu, bir şekilde ailemin karıştığı bir şeyle ilgili. Onların düşmanlarıyla."

"Stocktonların düşmanları, demek istiyorsun, çünkü bunu açıkça belirtmişlerdi." Hala ahırın yan tarafına yazılmış notu gözümün önüne getirebiliyorum, artık sonsuza kadar yanmış durumda.

"Evet."

"Yani geçmişteki düşmanlıklarından biri şimdi sana musallat oluyor mu?" Bilgisiz kalmaktan nefret ettiğim için daha fazla bilgi almak için ısrar ediyorum.

"Emin değilim." Başını salladı ve yüzümdeki şüpheli ifadeyi görünce yüzünü buruşturup pencereden dışarı baktı.

"Başka ne var?" Midemin bulandığını hissediyorum. Bana söylemek istemediği şey her neyse, büyük bir şey.

Konuşmadan önce derin bir nefes alır, uzun dakikalar boyunca yüzümü inceler ve bana bir sonraki bilgiyi vermektense ölmeyi tercih edecekmiş gibi görünür. Sonunda sözleri söylediğinde kendimi hazırlarım.

"Bence Curtis bu işe karışmış olabilir."

Ne söyleyeceğini düşünmüş olursam olayım, bu değildi.

"Curtis mi? Ciddi misin sen? O burada bile değil, Ramsey." Öfkem içimde kabarıyor. Böyle ciddi bir anda, Curtis'i bu karmaşaya dahil etmek için, ona bir ders vermek amacıyla böyle çılgınca bir girişimde bulunacağına inanamıyorum.

"Her şey başladığında ortadan kaybolması ilginç." Ramsey'nin sesi alçak ve ölümcül.

"Her şey olmaya başladığında sen ortaya çıktın. Kavga eden ve insanları mülkten kovalayan sensin. Ahırların yan tarafına spreyle boyayla tehdit yazan sensin. Bu kasabada yaşanan her türlü

"Bu çiftlikte şiddet olaylarının yaşandığı çok sayıda yeri işaret ediyorum.

"Beni dinlemek istemiyorsan, kardeşlerinle de konuşmalısın," diyor Ramsey, bu da beni daha da kızdırıyor — sanki verandadaki toplantı asıl meselenin özünden çok, beni ve Curtis'i kontrol etmek için yapılmış gibi.

"Şu anda kimseyle konuşmak istemiyorum, Ramsey. Uzun bir duş alıp üzerimdeki kir, duman ve sefaleti yıkamak ve sabah veteriner gelmeden önce biraz uyumaya çalışmak istiyorum," diye ona ters bir cevap veriyorum.

"Veterinerle ben görüşebilirim," diyor, beni süzerken, eminim ki günün olaylarından dolayı bitkin ve yıpranmış halimi fark etmiş. Muhtemelen beni bir kenara çekip tüm bu işi devralmak için nasıl bir yol izleyeceğine karar veriyordur. Muhtemelen kardeşlerimle bu sorunu nasıl çözeceklerini ve beni hanın içinde meşgul tutacaklarını tartışıyordur. Bu olmayacak.

"Hayır. Kesinlikle olmaz," diye kesin bir şekilde cevap veriyorum. "Bunu benim yapmam gerekiyor. Onlar senin atların değil. Burası artık senin çiftliğin değil. Burası benim ve tüm bu karışıklığı düzeltmek benim sorumluluğum. Geri dönüp her şeyi alt üst edeceğini ve sonra da temizleme işini bana bırakacağını söylediğimde tam da bunu kastetmiştim. Sadece yıkımın bu kadar gerçek olacağını tahmin edememişim."

"Ben buradayım ve elimden gelen her türlü yardımı sunmaya hazırım." Sesi neredeyse inanılmaz bir tonda.

"Sen burada değilsin. Gerçekten değil. Bu yangının ardından ortaya çıkan pratik gerçeklerle uğraşmıyorsun. Curtis'e karşı suçlamalar uydurup, kardeşlerinle ve benim kardeşlerimle komplo kuruyorsun. Kahretsin, o altın rengi canavarın içinde Tanrı bilir ne yapıyordun, yangını neredeyse tamamen kaçırıyordun. Kumarhanedeki sorunlarını buraya, çiftliğe kadar sürüklediler. Wolfsbane ölebilirdi, Ramsey. Daha kötüsü, Kell veya Elliot o kirişin altında kalabilirdi." Gözyaşları yine akmak üzere, ama onları tutuyorum. Bunu kendi başıma halledemiyormuşum gibi görünmek ya da ona bana acımak için bir neden vermek istemiyorum.

"Neler olabileceğinin çok iyi farkındayım. Bu yüzden sorunun köküne inip onu ortadan kaldırmak istiyorum."

"Köküne mi? Sana bunun kökünün ne olduğunu söyleyebilirim: Stockton soyadını taşıyan herkes." Bu konuyu daha fazla tartışmak istemediğim için odadan çıkıyorum. Duş almak istiyorum. Kimse görmeden uzun uzun ağlamak istiyorum ve kesinlikle onun beni teselli etmeye çalışmasını istemiyorum.

Ona zaten yeterince yük oldum, daha fazla yük olmak istemiyorum, olamam da. Çünkü bu olayın onunla ya da ailesiyle bir ilgisi olduğu ortaya çıkarsa, tekrar kaçma ihtimali yüksek. Ohio'daki mutlu hayatına, futbolcu arkadaşlarına, kahkahalara, paraya ve şöhrete geri dönebilir. Daha iyi bir hayat, daha iyi bir versiyonu, bu yerin temsil ettiği tüm sefalete bulaşmamış hali.

Ve ben hala burada kalacağım. Son beş yıldır yaptığım gibi, kırık bir kalp ve kötü bir ruhla, hanı ve çiftliği tek başıma işletmeye devam edeceğim. Beni bırakmayacak gibi görünen bir ruhla.

OTUZ DOKUZ

Hazel

SABAH uyandığımda, Ramsey'nin dün gece yatmaya gelmediğini anlıyorum. Konuk odasına bakıp orada mı uyuduğunu kontrol ediyorum, ama yatak çoktan düzgünce yapılmış. Eğer orada uyuduysa, çoktan gitmiştir. En azından özür dilemek isterdim. Dün gece duygusal davranmıştım, atlar ve arkadaşlarım için ne kadar korktuğumu düşünerek kendimi kaybetmiştim. Curtis hakkındaki komplo teorilerinin çılgın iddialar olduğunu düşünsem de, ona adil davranmamıştım. Duş ve uyku acımı büyük ölçüde dindirdi, şimdi de ortamı yumuşatmak istiyorum.

Kahvemi yapıp termosuma dolduruyorum ve dünkü kahvaltıdan kalan bir çörek parçası ağızıma atıyorum, sonra Kell ve Elliot'un çoktan çalışmaya başladığı yere doğru yola çıkıyorum. Kardeşim Cade ve onun arkadaşlarından biri, diğer ahırda atları yerleştirmeye yardım ediyorlar.

Veteriner de burada, tüm bu kargaşadan korkup yaralanan iki atla ilgileniyor. Durum çok daha kötü olabilirdi ve açıkçası, sadece bu kadarla kaldığı için şanslıydık. Zaten geçen ay kurtardığımız atlar için ödediğimiz veteriner masraflarına ek olarak, daha fazla masraf yapabilecek kadar paramız yoktu. Ama isteyince her şeyin bir yolu vardır.

Ancak arka verandaya çıktığımda şok oldum. "Curtis!" Termosumu neredeyse düşürüyordum.

"Dün gece yangınla ilgili mesajını aldığımda, bulabildiğim ilk uğağa atladım ve bu sabah Denver'dan buraya geldim."

Dün gece Ramsey'nin söylediklerine inanmak istemedim, ama bir yandan da görmezden gelemedim. şimdi Curtis'in karşısında dururken midem bulanıyor.

"Oh. Bunu yapmana gerek yoktu." Kafamı sallıyorum. "Her şey kontrolüm altında."

Bu bir yalan, ama yavaş yavaş oraya varıyorum. En azından kendimi endişe sarmalından kurtarmayı başardım ve her şeyi kontrol altına almak için bir plan yaptım. Curtis'in ansızın ortaya çıkması, Ramsey onu bulduğunda her şeyi mahvedeceği konusunda oldukça eminim.

"Sadece yardım etmek için burada olmak istiyorum. Seni desteklemek için. Neye ihtiyacın olursa." Yüzünde sempatik bir ifade belirir, bir adım öne çıkar ve yanağıma öpücük kondurur. Vegas'tan buraya, benim için bu çiftliğe koşarak geldiği gerçeği kalbimi kabartır. Curtis böyle bir adamdır — her zaman nasıl yardımcı olabileceğini düşünür, benim adıma kararlar vermek yerine ne yapabileceğini sorar. Kardeşlerimle komplo kurup beni alt etmek için çalışmaz.

Amelia'nın sesi kafamda yankılanıyor ve Ramsey'in ağına kendimi fazla kaptırıp olayları olduğu gibi göremez hale gelmiş miyim diye merak etmeye başlıyorum. Gerçekten düşündüğüm kadar akli başında mıyım?

Ancak bir an sonra, Curtis'in beni öptüğü nemli yanak bölgeme esen rüzgarı hissedince ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ramsey'nin bunu görmemesi için etrafa bakındım. Sanki kocamı aldatıyormuşum gibi hissettim ve Ramsey'nin bu konuda daha da sert görüşleri olacağından emindim.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Benim için çok anlamlı." Gözlerim onun üzerinde dolaşır ve pratik olmak zorunda kalmadan önce küçük bir gülümseme atarım. "Ama Ramsey buradayken bunun işe yarayacağından emin değilim," derim yumuşak bir sesle, güverte tahtalarına bakarak.

Bu kolay bir konu değil ve bugün bu tür bir şeyi tartışacak durumda olduğumu sanmıyorum. Dünün duygusal ve fiziksel yorgunluğundan sonra ve özellikle kahvemi içmeden önce değil.

"Ramsey ve onun hayallerini siktir et. Bu ciddi bir durum. Ahırlar yandı. Atlar yaralandı. Ahıra hayatına yönelik tehditler yazılmış. Ben senin nişanlım. Bu aptal oyunu oynamaya devam etmek için durum çok ciddi hale geldi."

"Endişeni ve benim için buraya geldiğini takdir ediyorum. Gerçekten. Ama... bu onun için bir oyun değil ve benim ek strese ihtiyacım yok.

Stresim yok. Yasal olarak bu onun çiftliği. Onun menfaati var," diye açıklıyorum, Curtis bundan daha akıllı olmasına rağmen. Bu açıklamaya ihtiyacı olmamalı.

"Umurumda değil. Ben senin için buradayım. O da buna alışmak zorunda kalacak." "Vegas'ta olman gerekmiyor mu?" diye soruyorum. Bugün Pazar, ama

Pazartesi günü antrenman için geri dönmesi gerektiğini varsayıyorum.

"Senin dışında hiçbir şey umurumda değil, Hazel. Beni kovmak istiyorlarsa, kalsınlar." Curtis, işini kaybetmesi hiç de önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. Sanki küçük bir kasabada yaşamıyor ve kolayca başka bir iş bulabilirmiş gibi.

Ancak, Ramsey'nin şüpheleri doğruysa, Curtis'in işini kaybetmesi için baskı yapabilir. Yutkunuyorum. Aslında bunun olasılığı yok. Stocktonlar bir karar verdiklerinde, onları durduracak hiçbir şey yok. Kendi adaletlerini kendileri sağlarlar ve tüm kasaba bunun etkisine hazırlıklı olmak zorundadır.

"Eğer anlaşmamızın şartlarını yerine getirmezsek, seni kovacaklar ve muhtemelen daha kötüsü olacak, Curtis." Kafamı sallıyorum. Onların onu kanlı bir şekilde dövdüklerini ve bunun için duyacağım tüm suçluluk duygusunu hayal edebiliyorum.

"Onlar için endişeleniyorsan, bir süreliğine buradan uzaklaştıysak nasıl olur? Seni buradan ve tüm bunlardan uzaklaştırabiliriz."

"Gitmek mi? Gidemem. Ahırlar yandı. Halletmem gereken milyonlarca iş var."

"Az önce kendin söyledin, orası senin çiftliğin değil, Ramsey'nin çiftliği. Bırak o sonuçlarıyla uğraşsın."

"Yasal olarak, kelimenin tam anlamıyla değil. Yine de. Hanı idare etmem gerekiyor." "Grace'in halledebileceğinden eminim. Daha fazla sorumluluk almak istiyordu

sorumluluk istiyor, değil mi? İşte ona bu fırsatı verme şansın. Kaçıp dinlenebilir, Ramsey ve onun dramlarından uzaklaşabilirsin. Yeniden bağ kurabiliriz. Hatta belki bir plaja gidebiliriz ya da benimle Vegas'a gelebilirsin." Görünüşe göre Curtis hakkında da yanlışmışım. Geri dönmüş olabilir, ama görünüşe göre o da herkes gibi beni kendi çıkarları için yönetmek istiyor.

"Hayır. Herkesin bana ihtiyacı varken evimi terk edemem. Yapılması gereken çok şey var. Herkesin yardımı gerekiyor." Kalbimin burada olduğunu bildiği halde bunu önermesine şaşırdım.

"Peki. O zaman ben kalıyorum. Sana yardım edeceğim."

"Nerede kalacağım? Ramsey seni eve almaz, doksan gün geçene kadar."

"Hana mı? Fazladan odan yok mu?"

"O bundan hoşlanmayacak." Kafamı sallıyorum ve evin içinden arka kapıya yaklaşan bot seslerini duyduğumda midemdeki endişe iki katına çıkıyor. Ayak sesleri o kadar ağır ki, bu sabah henüz görmediğim 1,95 boyundaki tek bir adama ait olabilir.

"Neyi sevmeyeceğim?" Ramsey, sineklik kapıyı açarken sorar ve Curtis'i gördüğünde ondan yayılan düşmanlığı neredeyse hissedebiliyorum. "Evet, bunu hiç sevmeyeceğim."

"Seninle ilgili değil. Hazel ile ilgili," diye karşılık verdi Curtis.

"Karım demek istiyorsun. Her şey kontrolüm altında ve burada ihtiyacımız olan son kişi sensin. Vegas'ta olman gerekmiyor mu?"

"Görünüşe göre hiçbir şeyi kontrol altında tutamıyorsun. Yangın hakkında mesaj attığında geldim."

Ramsey bunu duyduğunda yüzünde hafif bir öfke belirmediğini görebiliyorum. Curtis'e mesaj attığım için pek hoşnut olmayacak, ama bunu ondan saklayamazdım.

"Peki, geldiğin yere geri dönebilirsin. Burada sana ihtiyaç duyan kimse yok."

"Ramsey, kes şunu," diye uyardım onu.

"Sadece gerçeği söylüyorum tatlım."

"Oda tutmak için Grace veya Tabitha ile konuşsam mı?" Curtis, Ramsey'i görmezden gelir ve bana bakar.

"Sen bu hanede kalmayacaksın. Bu mülkte hiçbir yerde kalmayacaksın." Ramsey ona bir adım daha yaklaşır ve korkarım ki ikisinin yumruklaşmasına sadece birkaç dakika kaldı.

"Nerede kalacağım konusunda söz hakkın yok. Sadece Hazel karar verir."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." İkisi arasında ihtiyatla bakışlarımı gezdiriyorum. "Bu sadece buradaki gerginliği artıracak. Atlara odaklanmalı ve onlar için her şeyi hazırlamalıyız."

"Peki. O zaman gel, benimle şehir merkezindeki otelde kal. Geceleri tüm bunlardan uzaklaşmış olursun. Biraz kaçış imkânın olur," diye yalvarır Curtis.

"Bir anlaşma yaptık." Ramsey bana bakar. Ses tonundaki kesinliği beni rahatsız eder. Sanki beni kendisini seçmem için ikna etmeye çalışmıyor, bana başka seçeneğim olmadığını söylüyor gibi. Dün geceki tartışmamızı henüz çözüme kavuşturmamış olmamız, o zamandan beri hissettiğim tüm hayal kırıklıklarını daha da artırır.

"Burada kalabileceğini söyledim. Kalacağım demedim," diye tartışıyorum.

Curtis'in biraz daha dik durduğunu, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirlediğini görebiliyorum. Ramsey de bunu kaçırmıyor ve öfkesinin patlak verdiği anı görebiliyorum. Öfkesini kontrol altına almadan önce yüzünde bir anlık bir ifade beliriyor ve kendi sırtışı ortaya çıkıyor. Kendimi yılan ve kurt arasında sıkışmış bir tavşan gibi hissediyorum.

"Onunla gitmeden önce, Curtis'e bu zamana kadar nerede olduğunu sorsana."

"Antrenman yapıyordum. O da bunu biliyor."

"Ne için antrenman yapıyordun?" Ramsey sakın bir şekilde sorar ve Curtis'e dik dik bakar. "Çünkü ikimiz de bunun kumarhaneye ilgisi olmadığını biliyoruz."

İkisi birbirlerine dik dik bakarken kalbim sıkışır.

"Neden bahsediyorsun?" Önce Ramsey'e, sonra Curtis'e bakıyorum. "O neden bahsediyor?"

"Hiçbir fikrim yok." Curtis kendini savunur, ama bunu yaparkenki tavrında bir tuhafılık vardır: yarım adım geri çekilmesi, yüzündeki tereddüt, omuzlarının hareketleri... Bunlar Ramsey'nin söylediklerinin doğru olduğunu gösteriyor.

"Biri açıklasın," diye talep ediyorum, sonunda öfkem yüzeye çıkıyor. Hem de kahvemi içmeden önce.

"Senin oyuncağın sana yalan söylüyor. Vegas'ta eğitim falan yok. Kumarhaneye hiçbir ilgisi yok. İşinden izin aldı."

"Bu yalan!" diye bağırır Curtis, Ramsey'e doğru bir adım atarak.

"Bunu yapmak istemezsin." Ramsey, Curtis'i durdurmak için elini uzatır. Haklıdır. Curtis kaybeder. Ramsey, Curtis'ten on beş santim uzun ve muhtemelen otuz kilo daha ağırdır, bunların çoğu kas kütlesidir. Curtis sadece acı çekmek ister, Ramsey ise belaya bulaşmak istemez.

Curtis'e bakarak Ramsey'in suçlamasını anlamaya çalışıyorum. Ramsey böyle bir konuda yalan söylemez, o halde biliyor olmalı

biliyor olmalı. Kardeşi ona söylemiş olmalı. Bu da demek oluyor ki, bir süredir biliyordu ve bana söylemedi.

"Onun Vegas'ta olmadığını ne zamandır biliyordun?" Ramsey'e dönüyorum.

"Dün gece sana söylemeye geliyordum, ama bir şey gördüm ateşliydim ve sonra her şey yüzünden sana söyleme fırsatı bulamadım."

"Bir yolunu bulmalıydın!" Curtis'e dönüyorum. "Neredeydin?"

"Seninle baş başa kalabilirsem her şeyi açıklayabilirim. Gel, benimle şehir merkezinde kal. Konuşabiliriz. Rahatlayabilirsin." Curtis bana uzanır, ben de ondan uzaklaşıyorum.

"O seninle hiçbir yere gitmeyecek, seni yalancı pislik!" Ramsey aramıza girer.

"Kesin şunu! İkinizle de konuşmak istemiyorum. Çiftlikte yapmam gereken işler var ve bu saçma oyunlara ayıracak vaktim yok. Benimle konuşmayın. Peşimden gelmeyin. Bırakın işimi huzur içinde yapayım." Ağlamamak için kendimi zorlayarak aceleyle ağıla doğru yola çıkıyorum. Şu anda profesyonelce davranmam gerekiyor. Büyük bir krizle karşı karşıya olduğumuz bu anda, tüm çalışanlarımın önünde profesyonelce davranmam gerekiyor.

Ama Curtis'in bana yalan söylediği ve Ramsey'in bana tek kelime etmeden tüm bunları araştırdığı gerçeği? Sonunda Ramsey'in olgunlaştığını düşünmüştüm. Curtis'in iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm. Güvenebileceğim birini seçme yeteneğimin sonunda geliştiğini ve belki, sadece belki, içgüdülerimin sonunda güvenilir hale geldiğini düşünmüştüm, ama şimdi eskisi kadar kaybolmuş olduğumu anlıyorum.

KIRK

Ramsey

HAZEL'İ TAKİP ETMEK İSTİYORUM, ama onu yeterince iyi tanıyorum, bu ruh halindeyken denemenin bir anlamı yok. Benim özürlerimi veya açıklamalarımı dinlemeden önce, o inatçı öfkesinin bir kısmı geçmesi gerekiyor. Ve o haksız değil. Yapması gereken bir işi var ve ben onu önemsiz ayrıntılarla, mesela bu pisliğin siktir olup gitmesiyle, dikkatini dağıtmak istemiyorum. Bu yüzden dikkatimi tekrar elimizdeki soruna veriyorum.

"*Git.* Bir daha buraya sakın gelme. Onunla konuşma. Bir daha onun adını bile anma." Aramızdaki mesafeyi kapatıp neredeyse ona dokunacak kadar yaklaşıyorum, o ise yerinde duruyor ve bana bakıyor çünkü boyum ondan çok daha uzun.

"Hayatta olmaz. Hoşuna gitse de gitmese de o benim nişanlım."

"O kelimeyi sanki bir anlamı varmış gibi söyleyip duruyorsun. Hiçbir anlamı yok. Onunla benim aramızdaki her şeye karşı hiçbir anlamı yok."

"O beni seviyor. Bunu kalın kafana sok artık. Yoksa sahada beynin çok mu hasar gördü?"

Öfkem gülüşümü kesintiye uğrattı.

"Onunla ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Eğer başından beri sadece bir ajan olsaydın ya da fırsatını bulduğunda güzel bir tazminat alacağını düşünseydin... Ama biliyorum ki sen söylediğin kişi değilsin ve kim olduğunu bulacağım, sonra da ayakkabımın altında ezip geçeceğim, geriye bir leke kalmayana kadar." Ben de bundan zevk alırım. Bu kısmı söylemiyorum. Hazel'in, onu küçük bir kaltak gibi ağlatma fırsatını ne kadar çok seveceğimi bilmesini istemiyorum. Ona söylediği her yalan için acı çekmesini istiyorum.

"Bu bir tehdit mi? Sanırım şartlı tahliye memurun bunu duymak isteyecektir." Kendini çok zeki sanıyor, ama onu korumaktan beni hiçbir şey alıkoyamaz.

"Belki dinlerler. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Sen tekrar hapse girdiğinde ve o, senin yalanlarını dinlemeden beni dinleme şansı bulunduğunda bir şey değişecek."

"Beni tekrar hapse atarlarsa, benim yerime kardeşlerim ve onun kardeşleri var, onlar da onu aynı şekilde koruyacaklar. Ne oyun oynuyorsan, artık bitti."

"Kimin oyunu bitti göreceğiz, Stockton." Curtis verandadan fırlayıp arabasına geri döner ve birkaç dakika sonra uzun araba yolundan hızla uzaklaşır.

Çiftlik için daha fazla güvenlik önlemi almam ve Hazel'a, kendine zaman ayırdıktan sonra Curtis'e güvenilemeyeceğini ikna etmem gerekecek. Zaten onun için endişeleniyordum, ama onun kasabada olduğunu bilmek, Hazel'ın güvende olmadığı anlamına geliyor. Özellikle de onu yalnız yakalamak için bu kadar çaresiz görüldüğü zaman.

şu anda benim tek önceliğim o, ama bu, tüm bunların kaynağını çözmek anlamına geliyor. Kardeşlerim ve ben, kayınbiraderlerim ve kan kardeşlerim, bunu çözmek için çok fazla işimiz ve çok az zamanımız var.

Ama kesin olan bir şey var: Ben nefes aldığım sürece, o karıma bir daha parmağını bile sürmeyecek.

KIRK BİR

Hazel

O ÖĞLEDEN SONRA, atların, çiftliğin ve hanın acil ihtiyaçları karşılandıktan sonra, Grace ve Tabitha'ya sıkı çalışmalarından dolayı teşekkür ettikten, Amelia'ya bir akşam yemeğini daha kaçırdığım için özür diledikten ve Kell ile Elliot'un Cade ve arkadaşlarından ihtiyaç duydukları ekstra yardımı aldıklarından emin olduktan sonra, bir çanta hazırlayıp Bo'nun evine gittim. Onun kamyonetinin garaj yolunda olduğunu gördüğümde hemen kapıyı çaldım.

Kapıyı açıp elimdeki çantayı görünce kaşlarını çatıyor, ama yine de kenara çekilip beni içeri alıyor.

"Eğer taşınacaksan, sana bir oda hazırlamamız gerekecek. Cade burada kalıyor ve diğer boş odayı video oyunları için kullanıyor." Bo, girişindeki ayaklarımın yanındaki çantaya şüpheyile bakıyor.

"Sadece bir gece kalacağım. Panik yapmana gerek yok."

"Ramsey seni uzaklaştırmak için bir şey yaptı herhalde?" "O ve Curtis."

"Curtis mi?" Bo, sesinde şaşkınlık belirterek sorar.

"Şehre geri döndü." Tam zamanında başımı kaldırıp Bo'nun yüzündeki endişe ifadesini gördüm, bu da bana olan biten her şeyi bildiğini gösterdi. "Ben de öyle düşünmüştüm!" Parmağımı göğsüne doğrulttum.

"Ne?" İkimiz de gerçeği bildiğimiz halde, masummuş gibi ellerini avuç içleri dışarıya bakacak şekilde kaldırır.

"Sen de biliyordun. Bu ailede benden başka bilmeyen kimse var mıydı?"

"Bana biraz daha bilgi vermelisin."

Kardeşıme bakarken öfkemin yükseldiğini hissediyorum ve gözlerimi kısıyorum.

"Sizler ve Ramsey arasında, ayrıntılarını belirtmem gereken kadar çok sır varsa, o zaman bambaşka bir konuşma yapmamız gerekecek."

Kardeşim gözlerini yana çevirir, ellerini indirip başını sallar ve gözlerini kapatır.

"Hadi arkaya oturalım..." Evin diğer tarafına doğru yürümeye başlar ve ben de onu takip ederek, birkaç yaz önce kardeşim ve diğer kardeşlerimin inşa ettiği, sineklikli terasa çıkarım. Teras, evinin bulunduğu gölü ve dağların muhteşem manzarasını görüyor. Bu manzara, endişelerimden birkaç dakikalığına da olsa uzaklaşmamı sağlıyor. Son iki günün yorgunluğuyla, hem fiziksel hem de duygusal olarak o kadar bitkinim ki, bir daha ayağa kalkabileceğimden emin değilim.

"En azından buraya geldiğini söyledin mi? Aklını kaçırarak ve o seni aramak için kasabayı alt üst ederken, biz de bambaşka bir konuşma ve bir dizi sorunla uğraşmak zorunda kalacağız."

"Buraya geleceğimi ve geceyi dışarıda geçireceğimi belirten bir not bıraktım."

"Ben de ona mesaj atıyorum. Seninle komplo kurduğumu düşünmesini istemiyorum." Bo endişeli bir bakış attı.

Boşanmamızdan bu yana Ramsey hakkında o kadar çok kötü konuştuğu halde, şimdi onun için bu kadar endişelenmesi komik. O telefonunu çıkarırken ben gözlerimi deviriyorum.

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Sonra bana Curtis ve Ramsey'den ve komplo kurduğunuz her şeyden bahset. Her şeyi. Tek tek. Ayrıntılı olarak."

O Ramsey'e mesaj yazarken ben sabırla bekliyorum. Telefonumu çıkarmaya zahmet etmiyorum. Kızların grup sohbetine hızlıca bir mesaj göndererek bugün iyi olduğumu bildiriyorum. Onlara olanları anlatacak enerjim yoktu ve Curtis'ten daha fazla çaresiz mesaj görmek de istemiyordum. Görünüşe göre her saat başı bir mesaj gönderiyordu ve benim sadece onun vermek istemediği zamana ihtiyacım vardı.

"Ramsey Curtis konusunda haklı. Ondan uzak durmalısın," diyor Bo, telefonunu cebine koyarken.

"Onunla nişanlıyken bunu yapmak zor." "Öyle mi? Ben senin evli olduğuna eminim."

"Şimdi Ramsey gibi konuşuyorsun. Eğer böyle devam edecekse, Dakota'nın evine giderim." Kalkacakmış gibi sandalyemde öne doğru eğildim. Onun evi buradan çok da uzak değil. Son bir kez daha enerji toplayabilirim. Bo elini uzatıp bana bir nefes almam gerektiğini ima eden bir bakış attı.

"Ona Curtis'ten bahsettim. Buraya ilk geldiğinde, Anson Cade ve benim hoşumuza gitmeyen bazı şeyler gördüğümüzü söyledim."

"Ne gibi?"

"Ramsey'nin eşyalarının bulunduğu ahır mı? Kundakçıların koşturduğu yer mi? Bir gün ben oradayken o da oradaydı, sen de hanındaydın. Başka bir seferinde, bir tarlada metal dedektörüyle saat aradığını iddia ediyordu. Bunları biliyor muydun?"

Bu, midemi hemen bulandırdı. Curtis'e hiç ahırın içini göstermedim. Aslında, anahtarın nerede olduğunu bildiğini bile sanmıyordum. Ve hayatımda Curtis'in saat taktığını hiç görmedim. Ama metal dedektörüyle ne yapabileceğini de bilmiyorum. Bunların makul, basit cevapları olmalı, ama ben bilmiyorum.

"Ben de öyle düşündüm." Bo'nun gözleri bana doğru kaydı, bakışlarında biraz acıma, biraz da uyarı vardı. "Sonra bir gece, Cade Springs'ten dönüyordu, Anson'ın takımının maçlarından birine gitmişti ve gece atıştırmalığı almak için durdu. 50 numaralı yoldaki arabaya servis noktasında dururken, motelin otoparkına baktı ve iki kişinin tartıştığını gördü — uzaktan biraz tanıdık gelen bir adam ve bir kadın. Gerçekten çok hararetiydi, sanki bir çift kavga ediyormuş gibi. Polisi aramak zorunda kalabileceğini düşündüğü için izledi, ama sonra adam arabasına binip uzaklaştı. O anda Cade fark etti ki, o Curtis'ti."

"Ve şimdiye kadar bana bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

"Hepsi rastgele şeylerdi. Kadınla ufak bir kaza yapmış olabilirdi. Yeni bir saat almış olabilirdi. Belki de sen ondan ahıra çıkmasını istemiştin. Hiçbiri bariz bir tehlike işareti değildi; sadece cevaplarını bulmaya çalıştığımız sorularımızı artıran küçük şeylerdi."

"Ama yine de bana söylemedin?"

"Sen ona aşıksın. Aşık olduğun zamanlarda uyarıları dinleme alışkanlığın yok."

"Bana söylemeliydin. Sözde mi? Gerçekten mi?"

"Bunun saçma olduğunu düşüneceğinden ve ona söyleyeceğinden korktuk. O zaman bizim onu takip ettiğimizi anlardı ve elde edebileceğimiz diğer ipuçları da örtbas edilirdi. Onda... kötü bir his var. Onu sevdiğini biliyorum. Sana iyi davrandığını biliyorum ve senin istediğin şekilde ona karşı somut bir kanıtım yok... Sadece, bazı adamlarda, anladığın zaman anlarsın."

"Yine de Ramsey'in yanında durmaya devam ediyorsun. İkiniz yine çok samimi görünüyorsunuz. Burada önce aile gelir demiştin, değil mi?"

"Sonra onun hala ailem *olduğunu* öğrendim." Bo'nun dudakları hafif bir gülümsemeyle titriyor ve ben ona kaşlarımı çatıyorum.

"Ukala olma."

"O bir beceriksiz, Haze. Ama seni seviyor. Senin için her şeyi yapar. Seninle birlikte o eve geri döndüğü anda, içimden büyük bir rahatlama hissettim."

"Çünkü kendime bakamıyorum diye mi?"

"Çünkü lanet bir yılanla yaşıyorsun, Haze. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama Curtis'e güvenemezsin. Ve umarım ona gerçekten aşık değilsindir."

Tabii ki onunla aşk yaşamamı istemiyor. Çünkü kayınbiraderini geri istiyor, ait olduğunu düşündüğü yere, benim yanımda, çiftliğine.

"Ama kaçan adama güvenebilir miyim?" Bo'ya şüpheli bir bakış attım.

"Seni güvende tutacağını düşündüğü için kaçtı. Buna inanıyordu. Biliyorum. Ve senin de onunla gitmeni istediğini biliyorsun. Sen burada kalıp hanını işletmeye kararlıydın ve o da seninle hayalin arasına girmek istemiyordu. O zaman sana fikrimi söylemiştim ve hiçbir şey değişmedi, ikiniz de haksız değildiniz."

"Yani ona Curtis'ten bahsettin, sonra ne oldu? Vegas'ın gerçek bir şey olmadığını bildiği için kardeşlerinin yanına gitti, değil mi?"

biliyordun, kardeşlerinin yanına gitti, değil mi

"Geçen gece o adamlar ahırdayken, ona Curtis'i gördüğüm ahırın aynısı olduğunu söyledim. Her şey çok tesadüfi görünüyordu. Özellikle de onun ailesi öldürüldüğünde, katiller de o mülkte bir şey arıyor gibi görünüyordu. Bu yüzden ertesi gün kardeşlerini görmeye gitti, çalışan dosyasında onunla ilgili daha fazla bilgi bulmayı umuyordu. Grant da sana vazgeçmeni söylediği için, belki de söylediklerinden daha fazlasını biliyorlardı diye düşündü," diye açıklıyor Bo.

"Beni terk mi edeceksin?"

"Naif olma. Boşanmanın gerçekleşmesini istemediğini biliyorsun."

"Bana hiç böyle bir şey söylemedi."

"Belki açıkça söylemedi. Ama emin ol ki, dinleseydin bunu yüksek sesle ve net bir şekilde söylediğini duyardın. Bütün kasaba onun buraya bunun için geldiğini biliyor, yani duymadığını iddia ediyorsan, bunun nedeni duymak istememen."

"Belki de erkek gibi davranıp, şu anda yaptığı şey yerine, bu konuda ne hissettiğimi sormalı... Ya da, bilirsin, ne istediğimi doğrudan sormaya yönelik herhangi bir girişimde bulunmalı." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Haze..." Kardeşim yüksek sesle iç çeker ve elini yüzüne sürer. "Ne?" Sinirlenmiş durumdayım ve şu anda, kocamdan benden daha çok sevebilecek olan

kocamdan daha çok seven kardeşimle konuşmaya geldiğim için pişmanlık duyuyorum.

Kardeşim ellerini birleştirip, işaret parmaklarını burnunun kenarlarına götürür, yere bakarak gözlerini kırıştırır ve sonra gözlerini kaldırıp benimkilere bakar.

"Siz ikiniz tanıdığım en inatçı, dik başlı ve bağımsız insanlardansınız."

"Lütfen, Anson daha kötü."

"Bazıları dedim."

"Ve? Ne olmuş yani?"

"O *burada*. İsteddiği her yerde olabilir. Parası ve imkânları var."

"Şartlı tahliye memuru..."

"Eğer gerçekten isteseydi, onun şık avukatları onu bu durumdan kurtaramaz mıydı sence? Onun ailesi kadar zengin insanlar... bizim gibi aynı kurallara uymazlar."

"Belki de Doğu'daki hayattan sıkılmıştı."

"Şöhretten, paradan ve bitmek bilmeyen kadınlardan gerçekten sıkılmış olduğundan eminim."

Kardeşıme diğer kadınları gündeme getirdiği için sert bir bakış attım. Başkaları olduğunu biliyordum ve bununla bir sorunum yoktu. Boşanmış olduğumuzu düşündüğümüz süre boyunca onun bekâr kalmasını beklemiyordum. Ben kesinlikle kalmamıştım. Ama bu konuyu fazla kurcalamaya gerek yoktu.

"Ve bu tepki, onun gitmesine izin verme konusunda ne hissettiğin hakkında bilmem gereken her şeyi bana anlatıyor." Bo, kendini beğenmiş bir sırtıyla koltuğuna yaslanır.

Ramsey'nin bundan sonra ayrılacağı düşüncesi kalbimi burkuyor ve ciğerlerimi sıkıştırıyor, sanki nefes alamıyormuşum gibi. Son birkaç haftayı birlikte geçirdikten sonra, şimdi başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek —bu, her şeyi ateşe vermeyi hayal etmeme neden oluyor. Yani onun kıyafetlerini, bisikletini ve o yokken onun için sakladığım eşyaların yarısını. O artık benim ve eğer teknik bir ayrıntı nedeniyle beni doksan gün boyunca kendisine ait olmaya zorlayabiliyorsa, o zaman... bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz.

"Ayrılmayı mı düşünüyor?" diye soruyorum, endişeli olduğum kadar endişeli görünmemeye çalışarak. Ona pek de nazik davranmadım.

"Onunla bu konuyu konuşmadım. Eskisi gibi ikinizin arasında kalmak istemiyorum. Ama onun ayrılacağını düşünemiyorum. Tek konuştuğu şey senin güvenliğini sağlamak. Bilirsin, ailesinden sonra..."

"Biliyorum," diye sertçe cevap veriyorum. Ramsey'in anne babasının, özellikle de annesinin ölümü onu ne kadar derinden sarsmış olduğunu herkesten daha iyi biliyordum. Ondadan önce daha tatlı ve daha kaygısızdı. Her zaman şakacıydı, her zaman bir şey hakkında gülerdi. Ailesini o halde bulmak, ruhundaki neredeyse tüm ışığı söndürmüştü. Onu, hiçbir şeyin tekrar bir araya getiremeyeceği bir şekilde kırmıştı - ne terapi, ne çiftlik, ne ben... hatta ilk gerçek aşkı olan futbol bile.

"O zaman onun ruh halini benim kadar iyi biliyorsun. Muhtemelen daha da fazlasını."

"Onun aklından geçenleri gerçekten bilen var mı?" Başıımı sallayarak, balıkçı botlarıyla suya giren bir balıkçının bir sonraki atışıını yaparken daha derine doğru ilerlemesini izliyorum.

KIRK İKİ

Hazel

"Beni dinlemen gerekiyor, Hazel. Bu ciddi bir mesele." Curtis, bugün kardeşimin evinden döndüğümde beni bekliyordu ve hayır cevabını kabul etmiyor.

"Oh, ben çok ciddiym Curtis. Gitmeni istiyorum. Bana defalarca yalan söyledin. Eşyalarını almak istiyorsan, çabuk ol. Ya da bana bir adres verirsen, sana gönderebilirim."

"Ne yani? Onun burada kalmasına izin mi vereceksin?" Curtis, Ramsey'in bu fikrine alaycı bir şekilde tepki gösterdi.

"Ona izin mi vereyim? Orası *onun* çiftliği. O benim kocam." Hala temel gerçekleri tartıştığımıza inanamıyorum.

"Beni sevdiğin, birbirimiz için yaratıldığımız, birlikte yaşayacağımız gelecek gibi şeyler ne oldu? Artık bunların hiçbir önemi yok mu?" Bana sanki onu ben ihanet etmişim gibi bakıyor ve bu beni daha da öfkeliyor.

"Olan şey, bana yalan söylemiş olman," diyorum dişlerimi sıkarak. "Olan şey, onun sana rüşvet verip seninle yatması ve şimdi seni o kadar kafanı karıştırdı ki, hayatını mahvettiği tüm nedenleri hatırlayamıyorsun. Paranın dikkatini dağıttı. Biz kendimiz kazanabiliriz. Birlikte iyiyiz."

Tencereyi tezgahın üzerine vuruyorum. Bu imaları ciddiye bile almayacağım, özellikle de bu düzenlemeye kendisi bu kadar hevesliyken.

"Bunca zaman neredeydin? Vegas'ta değildin."

"Her şeyi açıklayabilirim, ben... Gizli bir proje üzerinde çalışıyorum ve ayrıntıları seninle paylaşamazdım. Her şey gizli. Ama bu fikrini değiştirirse, riski göze almaya hazırım. Sana anlatacağım." Bu durumda herhangi bir kozunun varmış gibi benimle pazarlık yapıyor. Şu anda sahip olduğu tek

şu anda sahip olduğu tek şey hayatı ve Ramsey eve gelip onu yine bu evde bulursa onu da kaybedecek.

"Gizli bir proje mi? Gizli mi? Sen neyden bahsediyorsun? Sanki FBI ya da CIA falanmışsın gibi davranıyorsun."

"Tam olarak değil." Bunu, kesinlikle sahip olmadığı bir otorite havasıyla söylüyor. Curtis, en azından benim düşündüğüm kadarıyla, sabırlı, düşünceli ve pragmatik biriydi. Ama onu hiçbir zaman, herhangi bir tür gizli ajan olabilmek için gerekli kişilik özelliklerine sahip biri olarak görmedim. Bu yüzden, içimden çıkmak isteyen alaycı kahkahayı bastırmak zorunda kalıyorum.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ben... Ben..." diye tereddüt eder, odanın içinde etrafına bakınır, sanki bana gerçeği söylemekten başka bir şey söylemek için çaresizmiş gibi. "Kaybolan bir şeyi geri almaya çalışıyorum. Senin karşı karşıya gelmek istemeyeceğin türden insanlar için çok önemli bir şey, Hazel. Bu konuda yanlış tarafta olmak istemezsin. Ve sana söz veriyorum, Stocktonlar öyle."

"Bu yüzden mi ahırda mıydın? Ve metal dedektörüyle tarlada mıydın? Birkaç ay önce motelde kiminle tartışıyordun?"

Bir anlığına hızla gözlerini kırptırdı, yüzünde şok ifadesi belirdi ve kayboldu, sonra kendini topladı. Bu şeyleri bildiğimi beklemiyordu. Görünüşe göre, kardeşlerimin küçük bir kasabadan geldikleri için sıkıcı olduklarını düşünüyor.

"Evet."

"Neden bana söylemedin?" Cevap istiyorum. Hemen.

"Seni korumak istedim. Tüm bu olaylara karışmanı istemedim. Sadece yapmam gerekeni yaptım."

O anda bir ton tuğla gibi üzerime çöktü. Biz tesadüfen tanışmamıştık. O gerçekten ilk görüşte aşk olduğunu düşünmemişti. Ben bir hedeftim. Bütün bu zaman boyunca onun için bir hedeften başka bir şey değildim — onun istediği başka bir şeyi elde etmesinin bir yoluydum.

"Beni kullandın. Ben senin için sadece bir piyonum. Buraya taşındın. Beni baştan çıkardın ve beni sevdiğini söyledin. Bana evlenme teklif ettin!" Artık öfkemi kontrol edemediğim için bağıriyorum. Yüzüğüm hala parmağımda olsaydı, ona fırlatırdım. Curtis'in gerçekte kim olduğunu hiç bilmiyorum.

ya da hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam nasıl misilleme yapabileceğini. Şu anda onun için sadece yolundaki bir engelden ibaret olabilirim. Bu düşünce, mutfaktaki tüm bıçakların yerini ve ihtiyacım olursa onlara ne kadar çabuk ulaşabileceğimi hesaplamama neden oluyor.

"İtiraf ediyorum, tanıştığımızda bu bir planın parçasıydı. Senin beni sevmeni umuyordum. Bunun için yardımcı olacağını düşündüğüm şeyler yaptım ve söyledim. İtiraf ediyorum. Yanlıştı. Hatalıydım. Ama zamanla bir şeyler değişti. Sana aşık oldum, gerçekten. Sen güzelsin, zekisin ve benim her zaman istediğim her şeysin."

"Bu saçmalığa başlama bile. Duymak istemiyorum. Ne istediğin umurumda değil."

"Ciddiyim. Keşke kalbimin içini görebilseydin. Keşke gerçeği görebilseydin. Seni ne kadar sevdiğimi ve seninle evlenmek istediğimi."

"Bana gerçeklerden bahsetme. Sen bir yalancısın, Curtis. En başından beri yalan söyledin ve bu kadar büyük bir yalandan çıkan her şey..." Kafamı sallıyorum, aptal olduğum için gözyaşlarımı tutuyorum. "Hiçbiri gerçek değil. Birlikte geçirdiğimiz anlar da değil. Aşk da değil. Ve kesinlikle nişan da değil."

"Bunu sana söyleyerek her şeyi riske atıyorum. Sana bunları itiraf ettiğim için öldürülebilirim. Bu aşk değilse, ne aşk olabilir ki?" Kolumu tutuyor ve ben çekmeye çalıştığım da sıkıyor.

"Kibir mi? Açgözlülük mü? Ne dersiniz deyin. Ama sen bana aşık değilsin. Aşık olsaydın bana böyle davranmaz, bana defalarca yalan söylemezsin."

"Seni seviyorum lan. Sevmediğimi söyleme." Sesi artık daha tehditkar ve onun henüz tanımadığım bir yönüne doğru ilerlediğimizi anlayabiliyorum.

Bu, tanıdığımı sandığım tatlı çocuk değil. Çiftlikte saman taşımama yardım eden, limonata içerken saatlerce verandada oturup benimle sohbet eden, tatillerde benimle birlikte yerel gıda bankasında gönüllü olarak çalışan çocuk yok artık. O hiç var olmamıştı. Onun hakkında bildiğim her şey, hayal ettiğim bir film gibi gözümün önünden geçiyor ve bir şekilde, tüm bunların ardındaki gerçek adamı değil, sadece yansımayı görebildim.

"Curtis, beni bırakmalısın." Sakin bir şekilde söylemeye çalışıyorum, ama parmaklarının beni sıkıca kavraması çok acıtıyor.

"Burası senin için güvenli değil. O fikrini değiştirmeden benimle birlikte buradan gideceksin. Zorun kalırsa, seni zorla götürürüm. Bunu senin için yaptığımı göreceksin." Curtis, ben direnmeme rağmen kolumdan tutup beni ileri doğru çekiyor. Benden çok da büyük değil, sadece birkaç santim ve birkaç kilo, ama bu şok beni dengesizleştiriyor ve ona direnmeye çalıştığımda dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Kalk! Bunun için vaktimiz yok!" Curtis bağırarak kolumu çekiştirir. Bu hareket omzumu yırtar, eklemimde yakıcı bir acı hissedirim ve acıdan çığlık atarım.

Curtis'in elinden kurtulmaya çalışırken, bir ekran kapısının çarpma sesini ve ardından bir şeyin yere düşme sesini duyarım. Yukarı bakarım ve Ramsey'dir. Elinde tuttuğu Marlowe's'tan aldığı fırın ürünleri ve kahve kutusu yere dağılmıştır. Kahve yer döşemelerine akarak annesine ait eski mavi paçavra halıyı ıslatır.

"Karımı bırak, yoksa beynini duvara sıçrayacak," diye tehdit eder Ramsey. Sesini neredeyse hiç yükseltmez ve birkaç hızlı adımla odanın diğer ucuna geçer. Curtis beni sanki yanıyormuşum gibi bırakır ve geriye doğru adım atmaya çalışır, ancak süpürgeliklere takılır ve dengesini yeniden kazanmaya çalışırken geriye doğru sendeler.

"Sen aptal mısın, yoksa ölmek mi istiyorsun?" Ramsey bağırıyor ve ben, müdahale etmezsem durumun hızla çirkinleşeceğini anlıyorum. Kolumu ovuşturarak bileğimdeki ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum ve ayağa kalkarken omzumu yavaşça döndürüyorum. Bu durumu atlatmam ve Ramsey'e iyi olduğumu göstermem gerekiyor.

"Karın." Curtis'in kahkahası çılgınca geliyor. "O senin karın değil. O benim nişanlım ve benimle birlikte buradan ayrılacak."

"Seninle gitmiyorum Curtis. Sana söyledim. Aramızda ne varsa, bitti," diye tekrar ediyorum, Ramsey ona daha kötüsünü yapmadan önce bunu kafasına sokabilmek için dua ediyorum. Kocama uzanıyorum, onu sakinleştirmek için parmaklarımı onun ön koluna dokunduruyorum. "Ramsey, sorun yok. Bana bak lütfen. Ben iyiyim."

Bana bir bakış attı, ama tatmin olmadı, kolumdaki kırmızı izler onun hoşuna gitmeyecek kadar hala belirgindi.

"Hayır. O sana dokunamaz." Ramsey'nin gözleri bileğimdeki izlerden, onlara neden olan adama kayar. Bir an sonra Curtis'in

iki avuç dolusu gömleğini tutup onu duvara doğru itti. Onu o kadar sert bir şekilde duvara çarptı ki, Curtis nefesini kaybetti ve nefes almaya çalıştı. Ramsey bu fırsatı değerlendirip boğazını yakaladı ve sıktı.

"Siktir git," Curtis boğuk bir sesle bağıırır, yumruk ve tekme atmaya çalışır ama her çaresiz denemesinde başarısız olur.

"Oh, seni kesinlikle mahvedeceğim." Ramsey, Curtis'in yüzünün kızarmasını incelerken yüzünde tehditkar bir gülümseme belirir.

Ben de intikam almak, Curtis'in tüm acı ve ihanetleri için acı çekmesini görmek istiyorum. O kadar öfkeliyim ki, bunu kendim yapmayı hayal ediyorum ve kocamın benim adıma bunu benim yapabileceğimden iki kat daha şiddetli bir şekilde yapabileceğini biliyorum. Ama Ramsey'i çok seviyorum, onun tekrar hapse girmesini istemiyorum ve onu tekrar kaybetmeye degecek hiçbir şey yok. Onu nihayet geri kazandığımda olmaz.

"Ramsey, lütfen," diye yalvarıyorum, odanın havasını yumuşatabilmeyi umarak.

"Hayır, tatlım. Bu çok uzun zamandır beklenen bir şeydi. Tam olarak nerede durduğunu bilmesi gerekiyor. Onu yerine oturtmamız lazım." Ramsey, Curtis'e bakarken yüzünü buruşturur. "Seni yalancı pislik. Onun hayatına gizlice girip istediğini alabileceğini sandın. Bunun bedelini ödemeyeceğini mi sandın? Bu oyunlar için yanlış kişiyi seçtin."

"Sen sadece kırgınsın..." Curtis kekeler ve bir nefes daha almaya çalışır, neredeyse sonraki kelimeleri ciyaklayarak söyler. "O beni daha çok sevdi. Ben onu daha iyi becerdim."

Curtis'in kendini koruma içgüdüünün eksik olup olmadığını sorgulamaya başlıyorum.

"Seni daha çok sevdi... Onu daha iyi becerdim..." Ramsey onun sözlerini tekrarlar ve başını sallayarak şeytani bir kahkahaya boğulur, ama sonra gülümsemesi kaybolur ve gözleri kısıılır. "Bunu göreceğiz."

KIRK ÜÇ

Hazel

RAMSEY yumruğunu Curtis'in midesine indirir ve Curtis boğulur, nefes nefese kalır, acı içinde inerken Ramsey onu duvar boyunca mutfağa sürükler.

"Seni lanet olası pislik. Seni öldüreceğim!" Curtis tehdit eder, ancak kambur duruşu ve karnını tutması bu tehdidi etkisiz hale getirir. "Seni ve tüm aileni öldüreceğim ve seni gömdüğüm çukurun üzerinde onu becereceğim."

Kalbim mideme iner ve ağlamamak için alt dudağımı ısırarak zorunda kalırım. Bu adamı evime, kalbime aldığım için kendime inanamıyorum. Ne kadar aptal olduğumu ve daha da kötüsü, Ramsey'nin tüm bunlara tanık olduğunu. Acı ve utanç içimde birikir, içimi zehirleyip kanımı kurutmaya hazır eşek arıları gibi uğultularla dolup taşar.

Ramsey onu dikleştirir, çenesini sıkarken dizini kullanarak onu duvara sıkıştırır.

"Denemeni görmek isterim." Yüzünü Curtis'in yüzüne bir santim kadar yaklaştırır. "Onu bir daha dokunmana izin vermektense, soğuk bedenimi mezardan çıkarırım. Seni binlerce parçaya ayırır ve şehrin diğer tarafındaki domuzlara yem ederim."

Ramsey'in gözleri öfkeyle parlar ve tezgahın bir bez parçası kapar, Curtis'in ağzına tıkar ve onu susturmak için neredeyse boğazına kadar sokar.

"Ağzından bir kelime daha duymak istemiyorum." Ramsey, Curtis'in yanaklarını daha sıkı sıkıştırır.

"Bana koli bandı getirir misin?" Ramsey mutfak çekmecesine başıyla işaret eder ve ben de ani şiddetten sersemlemiş bir halde itiraz edemeden emirlerini yerine getiririm. Ben tutarken o rulodan bir parça koparır ve Curtis'in ağzına yapıştırır.

Bir an sonra. Curtis burnundan ağır ağır nefes almaya çalışırken sinüslerinden çıkan hafif bir ısıklık sesi duyuyorum ve bana bakarken gözlerinde çaresizliği görüyorum. Bir anlık suçluluk hissediyorum, en ufak bir suçluluk hissi, ama sonra onun beni ve ona olan sevgimi Stockton'lardan para çalmak için kullandığını hatırlıyorum.

Bir an sonra, Ramsey masadan bir sandalye kapar ve onu Curtis'in dizlerinin altına şiddetle iterek onu oturmaya zorlar. Kollarını arkaya doğru çeker ve Curtis'ten şimdi sessiz bir inilti daha çıkarır. Ramsey tekrar eline koli bandını uzatır ve ben isteksizce ona veririm. Bantı alır ve Curtis'in bileklerine sarmaya başlar, her turda daha sıkı sarar ve sonra bağlı ellerini sandalyenin arkasına bantlayarak, bantı sandalyenin ayaklarından birine sarar. Her bacağına aynı şeyi hızlıca yapar.

Sessizce onu izlerim, her bant geçişleri ile kalp atışlarımın hızlandığını hissederim. Ramsey, Curtis'in ayak bileklerinden birini yerine çekip sıkıca tuttuğunda Curtis tekrar inler.

"Kapa çeneni. Onu lanet bir bez bebek gibi bükmek senin için sorun değildi. Ben sana zar zor dokunuyorum."

Curtis başka bir tehdit mırıldanmaya çalışır, Ramsey'e bakarken gözleri delici bir soğuklukla parlar, ama sözleri pamuklu tıkaçta kaybolur. Ramsey sandalyeyi duvara doğru tekmeler ve Curtis, bağlandığı iplerle hareket edemez hale gelir.

"Siktir..." Ramsey kollarını göğsünde kavuşturur ve Curtis'i değerlendirirken başını sallar. "Sandığımdan daha küçük bir orospusun." Ramsey başını çevirip bana bakar. "Tatlım, işte bu yüzden bir erkeğin egosunu korumak için yalan söylememelisin. Kendilerini dokunulmaz sanıp, tamamen kendilerine kapılırlar. Aceleci kararlar alırlar ve aptalca hatalar yaparlar." Gözleri tekrar Curtis'e döner ve botlu ayağını Curtis'in bacaklarının arasındaki sandalyeye kaldırır, giydiği botların çelik burunlu kısmıyla neredeyse testislerine çarpar. Ramsey boğazının arkasında bir tıklama sesi çıkarır, başını sallar ve sonra Curtis ona meydan okurcasına bakarken başını eğirir, o kadar sıkı sarılmış ki kan dolaşımı için endişeleniyorum.

Ramsey mutfak tezgahına yaslanarak omzunun üzerinden bana bakıyor ve elini bana uzatıyor. Elini tutuyorum ve yavaşça ona doğru yürüyorum

ona doğru yürüdüm. Kolumdaki morlukları inceledi ve her bir izi kaydettiğinde öfkesinin arttığını gördüm. Ama sonra kendini kontrol etti, beni kendine çekti ve gözlerimin içine baktı.

"Burada olmadığım için özür dilerim," diye özür diler ve bunun onu içten içe yediğini anlayabiliyorum. "Bir süre daha Bo ile birlikte olacağını sanıyordum, yoksa asla gitmezdim."

"Sorun değil. Ben iyiyim. Sadece birkaç küçük morluk." Parmak uçlarımda yükselip, o beni kollarıyla sararken yanağına öpücük konduruyorum. Kollarını belime çelik gibi sıkıca sarıyor ve bundan sonra ne olursa olsun, bu adamın başka hiçbir şeyin bana zarar vermesine izin vermeyeceğini biliyorum.

"Bunun bedelini ödeyeceksin." Ramsey'nin gözleri morluklardan Curtis'e kayar. "Ona dokunabildiğin için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun."

Curtis yanıt olarak gözlerini kısar ve bana doğru çevirir, gözlerinde başka bir yalvarış gibi bir şey vardır. Sanki hala beni ikna edebileceğini düşünüyormuş gibi.

"Boşuna uğraşma." Yavaşça başımı sallarım. "Ve bil diye söylüyorum, seni daha fazla sevmedim. Seni sevdiğimden bile emin değilim."

Gözümün ucuyla Ramsey'in sırtışını görebiliyorum.

"En azından kendin de birkaç beyaz yalan söylediğini itiraf etmelisin." Ramsey'nin gözleri Curtis'e doğru alaycı bir bakışla parlar ve ben ne demek istediğini anlamadan önce bir an kaşlarımı çatırım. "Ya da ona bir gösteri yapabiliriz. Söyledikleri için bunu hak ettiğini düşünüyorum."

Ramsey beni geri döndürdüğünde yanaklarım kızardı ve elleri kot pantolonumun düğmesine uzandı.

"Lütfen, tatlım. Onun bunu kendi gözleriyle görmesini istiyorum. Anladığı anı görmek istiyorum." Ramsey boynumun yanını öper ve parmakları belimdeki kemerin kenarında dans eder, tenimi okşar ve tüylerimi diken diken eder.

Ramsey'in özelliği budur — onu sevdiğimden daha fazla kimseyi sevemememin nedeni budur; o her zaman içimdeki iyi melekleri ortaya çıkarabilir, ama ihtiyacım olduğunda içimdeki şeytanları serbest bırakmama da seve seve yardım eder.

"Evet... Bırak görsün," diye onaylıyorum. Curtis'in gözleri büyür ve onu, koli bandıyla bağlanmış ellerini çekip, kurtulmaya çalışırken görürüm.

onları ama kendini acınası bir duruma düşürmekten başka bir şey yapamadı.

Ramsey zaman kaybetmez, hızla kot şortunun düğmelerini açar ve beni Curtis'e doğru çevirir, sırtım Ramsey'e dönüktür, avucuyla karnımı ve karın bölgemi yavaşça okşar. Eli gittikçe aşağıya inerken, tüylerim diken diken oluyor. Parmakları iç çamaşırımın kenarından içeri giriyor, klitorisimin iki yanına kayıyor ve ağzı tekrar boynuma geliyor. Beni nazikçe tahrik ediyor, dudakları kulak kepçemin üzerinde dolaşmadan önce bana daha fazla baskı uyguluyor, sonra daha az.

"Siktir, böyle çok güzelsin. Benim için çok iyi. Ona gerçeği söyle, ben de sana benim için ne kadar ıslandığını göstereyim." Ramsey'nin sesi kulağımda, beni ikna etmeye çalışıyor.

Bu durumun bu kadar çabuk değişmesi yüzünden ağzım kurudu ve konuşmadan önce dudaklarımı ıslatmak için dudaklarımı birbirine bastırıp dilimi dışarı çıkarıp dudaklarımı yalamak zorunda kaldım. Ben sözlerimi söylemeden önce parmaklarıyla daha sıkı bir şekilde daireler çizmesi yüzünden yumuşak bir inilti çıktı.

"Yalan söyledim... Ramsey'nin beni orgazma ulaştıramayacağını söylediğimde yalan söyledim. O zaten senin sahip olmadığın pek çok şeye sahip olduğu için bunun seni korkutacağından endişelendim. Egonu korumak istedim." Sözlerim sessizce söyleniyor, ama gözümün ucuyla vücudunun gerginleştiğini gördüğümünden, onları hala net bir şekilde duyabildiğini biliyorum.

"Aferin kızıma," Ramsey cildime fısıldadı.

Curtis'e bakmak için kirpiklerimi kaldırıyorum ve eğer tek bir bakışıyla beni öldürebilseydi, şimdiye kadar ölmüş olurdum. Gözleri tiksintiyle üzerimde dolaşıyor ama Ramsey'in şortumu ve külotumu aşağı çekişine odaklanıyor. Ramsey beni hafifçe çeviriyor, Curtis'ten kısmen gizli kalmamı sağlarken, şortumu ve külotumu kalçalarımın ve uyluklarımdan aşağı çekiyor, yere kadar indiriyor ve ben de onlardan çıkıyorum. Ramsey'in elleri bacaklarımdan yukarı doğru kayıyor ve sinir uçları onun izinden uyanıyor.

"Oh, bunu özlüyor," Ramsey tekrar dik durduğunda kulağıma fısıldıyor. "İzlemekten kendini alamıyor." Parmaklarını içime soktu ve ben tekrar gözlerimi kapattım, onun verdiği hazzın tadını çıkarmaya odaklandım. Parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirmeye başladı ve o beni tatmin ederken ıslandığımı duyabiliyordum. Sadece üçümüzün bulunduğu bu odada ses çok yüksek geliyordu, sanki fayanslardan yankılanıyormuş gibi.

"Siktir," diye küfür eder Ramsey. "O kadar iyi hissettiriyor ki. Senin yerinde olsam, onu bir daha elde edemeyeceğim bir dünyada yaşamak ister miydin, bilmiyorum. Onu bir daha özlemek zorunda kalmayacak olsaydım, o sahada ölmeyi dilediğim günler oldu. Bu kadar çok acıyorum sana."

Parmakları beni daha derine götürürken ve başparmağı klitorisimin etrafında daireler çizmeye başlarken, kendimi sakinleştirmek için parmaklarım onun trapez kasları üzerinde dolaşıyor. Tam doğru noktaya dokunduğunda keskin bir nefes alıyorum ve ikisinin de gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

"Bu arada, onunla ilgili püf noktası, dikkatlice dinlemen ve acele etmemen. Her nefes, her inilti... sana neye ihtiyacı olduğunu söylüyor. Onun için yeterince iyiysen, orgazm olurken çıkardığı ses dünyadaki en güzel ses.

"Sanırım bilmiyorsundur, çünkü o senin egonu incitmemek için sana karşı hep numara yapıyordu. Ama bir keresinde gerçeği duymuşsundur. Eminim sana bunu henüz söyleme fırsatı bulamamıştır... Telefonda ona babacığım dedirttiğinde, onu öyle inleyen benim dilimdi. Sen o zavallı sikini çalıştırmaya çalışırken, onun ıslandığı benim spermimdi. O her zaman daha fazlasını istediği kişi benim." Ramsey Curtis'i alay ediyor ve ben en iyi şekilde pis hissediyorum. Ondan daha fazlasını istiyorum - daha fazla dokunuşunu, daha fazla sözünü, Ramsey'nin benden istediğini alıp bana ihtiyacım olanı vermesini. Ama her şeyden çok istediğim bir şey var.

"Ramsey, lütfen."

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı, tatlım?" "Evet. Diline."

O şeytani bir gülümseme atar ve sonra her şeyi mutfak tezgahının kenarına kaydırır, sonra beni tezgahın üzerine kaldırır ve Curtis'in beni tamamen görmeden bizi izleyebilmesi için beni bir açıyla yerleştirir.

"Bacaklarını aç tatlım, son bir kez hatırlamasına izin ver." Ramsey'nin parmakları uyluklarımın içini yukarı aşağı geziyor. Curtis'e bakıp sırıtıyor. "Bu gösteriyi seveceksin. Onun için bunu son bir kez yapma şansını kaçırdığın için çok pişman olacaksın."

Ramsey'in dili bana değdiği anda, bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Görünüşe göre, benim bile bilmediğim sapkın bir eğilimim var, çünkü vücudumun her yeri yanıyor, şişmiş, hassas ve o bana doğru şekilde dokunduğu anda patlamaya hazır gibi hissediyorum. Curtis'in bunu izlemesini sağlamanın her saniyesini seviyorum — onun beni kullandığını, bana yalan söylediğini öğrenmenin beni parçaladığı gibi, onu da parçaladığını bilerek. Kocamın her konuda ondan daha iyi olduğunu öğreneceğini bilerek.

Ramsey benimle acele etmiyor, sanki beni tatmayı ne kadar sevdiğini göstermek istermiş gibi. Bu konuda çok başarılıydı. Saatlerce bacaklarımın arasında kalır, aralıklarla öper, emer ve alay eder, bir film izlerken beni doruğa ulaştırıp geri getirir, ta ki ben ona yalvarana kadar.

O benim orgazmımın ilk yumuşak kenarlarını benden almaya başladığında parmaklarım saçlarını tarıyor. Omzuna daha sıkı tutunuyorum, tırnaklarımı batırıyorum ve onu dilini sikmek için bir çapa olarak kullanıyorum. Parmakları daha hızlı bir ritim alıyor ve ben, kör edici beyaz bir çiçek gibi açan boşalmamı hissettiğimde neredeyse nefes nefese kalıyorum.

"Oh, lanet olsun..." diye bağıriyorum. "Lütfen. Ramsey! Lanet olsun!" Dişlerinin nazikçe kazıdığını ve klitorisimi sertçe emmeye başladığında gerginliğini hissedebiliyorum.

Tırnaklarım omzundan kayıyor ve tutunmamı kaybediyorum. Bu tırnakların ne kadar keskin olduğunu düşünürsek, eminim ki derisini parçalamışımıdır, ama o tek kelime etmiyor. Tüm dikkati bende. Kendimi tezgahın üzerine kaydırıyorum ve beni bitirmesini tamamen ona bırakıyorum. Dili acımasız bir hıza ulaşıyor ve parmakları beni ikinci bir dalgaya sürüklüyor.

Curtis'e bakıyorum, gözleri fal taşı gibi açılmış, yaptığımız her hareketi izliyor. Ama daha bakmaya bile fırsat bulamadan yine küfür etmeye başlıyorum, Ramsey'den beni bu ızdıraptan kurtarması için yalvarıyorum, ta ki o sonunda yavaşlayıp, tek bir damla bile kaçırmak istemiyormuş gibi vücudumun her bir parçasını tembelce yalamaya başlayana kadar. Bu, vücudumdaki her sinir ucunu okşayan son bir zevk dalgası yaratıyor. Soğuk taş tezgaha yaslanıp, ısınmış cildimi serinletiyorum. Kalp atışlarımın yavaşlamasını beklerken, Ramsey'nin ayağa kalkıp Curtis'e doğru yürüdüğünü görüyorum.

KIRK DÖRT

Ramsey

HAZE, eski sevgilisi izlerken iyice sikilmenin verdiği coşkudan hala kurtulamamış durumda. Curtis gözlerini ondan ayıramıyor ve ben de, onun benim için parçalanışını izlemesine izin vererek ona hak ettiğinden daha fazla zevk verip vermediğimi merak ediyorum. Ama onun bilmesini istedim, bilmesini gerektirdim, onun için daha çok çıldırdığı, onu daha çok istediği ya da benden daha çok sevdiği yönündeki tüm düşüncelerinin tamamen yanlış olduğunu. Haze ve ben binlerce kilometre uzakta olsak bile, kalplerimiz sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi senkronize atmaya devam ederdi. Onu isteyen ama asla ikinci sırada kalacağını bilen birinin ne kadar acı çektiğini ancak hayal edebilirim.

Onun üzerinde duruyorum; alnı terli ve gözleri benimle Hazel arasında gidip geliyor. Ellerini sabit tutan bantla tekrar mücadele ediyor, sanki bu beni bir şekilde tehdit edecekmiş gibi sandalyede öne doğru eğilmeye çalışıyor. Bantları yırtıp bezleri çekiyorum, çenesini elimle tutup o kadar sert sıkıyorum ki kırılmasından korkuyorum. Sonra doğrudan ağızına tükürüyorum.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, ama konuşmaya başladıda, elimi kaldırıp yanağına bir tokat atıyorum. O kadar sert vuruyorum ki, kemiklerimin onun kemiklerine çarptığını duyuyorum ve acısını hissediyorum.

"Bu, ondan alabileceğin son tat. O yüzden tadını çıkar."

Ben bez parçasını tekrar ağızına sokup bandı yerine yapıştırdığımda, o hala sersemlemiş ve gözlerini kırıpştırıyor. Terli yanağına yapışmakta zorlanıyor, bu yüzden bandı iki kat, sonra üç kat yapıştırıyorum. Onun hakkında tek kelime daha duymak istemiyorum. Tezgahtan inip kıyafetlerini alan Hazel'a bakıyorum. Sessizce kıyafetlerini giyiyor ve sonra bana bakıyor. Orada bir

Yüzünde bir soru işareti var. Basit bir soru, ama henüz cevabını bilmiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var, ama o zamanım yok. Onun ellerini kızın üzerinde gördüğüm andan beri tek yaptığım şey, onu öldürmek istemek ve sonra kendimi sakinleştirmek, onu öldürürsem kızı da kaybedeceğimi kendime hatırlatmak. Ne kadar istesem de, buna değmez. Onun kimin için çalıştığını bulmamız gerekiyor. Bu kadar aşırıya gitmeye razı olacak kadar aradığı şeyin ne olduğunu.

"Kamyoneti arka güverteye çek," diyorum, sadece onun duyabileceği kadar yumuşak bir sesle. "Ve oradayken Bo'yu ara. Ona bir puanlık güvenlik aldığımı söyle."

Anladığını belirtircesine başını sallar, benim bir planım olduğuna güvenir — ve gerçekten de var, sadece biraz aceleye gelmiş olabilir. Ama bir yolunu buluruz, özellikle de Bo ve kardeşlerimin yardımıyla. Şu anda en çok onlara ihtiyacım var, çünkü bu konuda bildiklerinden daha fazlasını biliyorlarmış gibi bir hisse kapılıyorum.

Haze'i yolcu ettikten sonra Curtis'i sandalye, koli bandı ve her şeyle birlikte alıp çalışma odasının halısının üzerine sürüklerim. O izlerken mobilyaları kenara itiyorum ve zihninin çalıştığını görebiliyorum. Öleceğini düşünüyor ve bağlarından kurtulmaya çalışırken paniğe kapılıyor.

"Sana bir daha buraya gelme demiştim. Ama uzak durmadın." Son mobilyayı halının üzerinden kaldırırken, onu sürekli gözümün ucuyla takip ederek başımı sallıyorum.

Ağızındaki bezle inleyerek, açıkça benimle pazarlık etmeye çalışıyor, ama onu görmezden geliyorum.

"Hayır. Haze'e yaklaşmadan önce tüm bunları düşünmeliydin." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Ailemden çalabileceğini ve karımla eğlenebileceğini, sonra da öylece çekip gidebileceğini mi sandın?" Şakacı bir şekilde yanağına bir tokat atıyorum, gözleri genişleyip panikle dolarken, göz bebekleri büyüdükçe sırtıyorum. Tekrar konuşmaya çalışıyor, ama boğazına tıkmış kirli bez onu susturuyor. Yüzünün iki yanını ellerimle tutup, en kötüsünü yapmadan önce biraz çimdikliyorum.

"İşte burada ailemle uğraşmaman gerektiğini öğreneceksin." Dizimi sertçe kaldırırken kafasını aşağıya doğru vuruyorum,

Kıkırdak ve kemiklerin çatlaması, boğuk bir homurtu ve sandalyede çökmüş bedeni, bu şiddete verilen tek yanıttır.

Sonraki adımımı hızlıca gerçekleştiriyorum, cebimden bıçağı çıkarıp sandalyenin üzerindeki bandı keserek bileklerini yeniden bağıyorum. Hareketsiz bedenini yere bırakıp onu uzatıyorum. Halıyla birlikte yuvarlıyorum, onu aptal bir sikik dolgulu küçük bir rulo haline getiriyorum. Her an kendine gelebilir ve onu ahıra götürdüğümde hareketsiz ve sessiz kalması gerekiyor.

Dekoratif eyer standından ipi alıp bıçakla kesiyorum ve halının iki ucunu da bağıyorum. Haze'in kamyoneti arka güverteye çekip motoru çalıştırdığını duymak için tam zamanında yetişiyorum. Halıyı ve içindikileri omzuma atıp dışarı çıkarıyorum ve o fırtına kapısını açarken arka kapıda onunla buluşuyorum.

"Şu anda kimse dışarıda değil. Kontrol ettim." Arka kapıyı indirmiş olduğu kamyonete doğru başını salladı, ben de halıyı içeri attım ve yanına oturdum.

"Bizi direkli ahırın garaj kapısından geçirin," diye talimat veriyorum ve o, halıya ve bana kısa bir bakış attıktan sonra sürücü koltuğuna geri dönüyor ve bizi ev ile direkli ahır arasındaki çakıl park yerinden hızla geçiriyor. Onu kimsenin görmeyeceği bir yere götürmem gerekiyor. Ondan ihtiyacımız olan bilgileri nasıl alacağımıza karar verene kadar onu sessiz tutabileceğimiz bir yere. Grant'e hızlıca bir mesaj atıyorum, umarım şu anda meşgul değildir.

Birkaç dakika sonra kamyoneti içeri çekiyor ve motoru kapatıp dışarı atlayınca garaj kapısı arkamızda otomatik olarak kapanıyor.

"Ölmediğini söyle, Ramsey." Yuvarlanmış halıya bakar ve endişeli gözleriyle benimkilere bakar.

"O ölmedi. Sadece nakli kolaylaştırmak için onu bayılttım. Beklerken onu buradaki bir şeye bağlayabiliriz. Bo ne dedi?"

"Tamam dedi." Gözleri yine cevaplar için benimkilere bakıyor.

"Güzel. Bu halıyı çekmeme yardım eder misin?" Arka kapıyı çekiyorum ve o da bir ucunu benden alıyor. Ben ağırlığı taşıırken, o da halıyı yönlendirmeye yardım ediyor ve direkli ahırdan geçerek halıyı yere atabileceğimiz bir yere doğru yürüyoruz

Özellikle içindekilere dikkat etmiyorum. Bir kemiği kırılırsa ya da biraz morarırsa, bana kalırsa onun ona yaptıklarından farkı yok ve onun durumunda bunu hak ediyor.

O, onu odanın ortasına, çoğunlukla depo olarak kullanılan yere taşımama yardım ediyor. O ve arkadaşlarının ne aradıklarını bize anlatabilmesi için buradan başlayabiliriz. Çünkü Curtis için endişelenmiyorum ama arkadaşları beni tedirgin ediyor. Onun sadece onların keşifçisi olduğunu ve tüm güçleriyle gelmeden önce istediklerini elde etmenin kolay bir yolunu bulmaya çalıştığını hissediyorum. Nerede olduklarını, nereye gittiklerini, hatta geri döneceklerini bile bilmiyoruz. Kim olduklarını bilmemiz de önemli değil. Bu da, Bo ve kardeşlerim buraya gelene kadar, onu buradan çıkarabilmemiz için ne yaparsak yapalım, hızlı ve yorulmadan çalışmamız gerektiği anlamına geliyor.

"Onu nereye koyacağız?" Haze, uygun bir yer ararken etrafında dönerek sorar.

"Şuradaki sandalyelerden birini getirir misin? Ofis mobilyalarının arasına karışmışlar." Birkaç gün önce saklandığım yeri işaret ediyorum. Orada en azından birkaç tane uygun sandalye olduğunu biliyorum.

"Tabii." Yanımdan geçip gider.

Bu arada halının üzerindeki ipleri çekerek halıyı açıyorum ve Curtis'in vücudunu serbest bırakıyorum. Hâlâ hareketsiz ve onu bayılttığımda düşündüğümde daha kalıcı bir hasar vermiş olabileceğim düşüncesiyle kalbim bir an duruyor. Şu anda sabıka kaydında bir ceset daha olmasını göze alamam. İkincisini de ilkinde olduğu gibi görmezden geleceklerini sanmıyorum.

Onun yan tarafına tekme attım ama hala hareket etmiyor. Midemde yine bir endişe dalgası yükseldi ve etrafa bakındım. Lavabo hala burada mıydı yoksa Haze burayı depo olarak kullanmaya başladığından beri onu kaldırmış mıydı, hatırlayamıyorum. Soğuk suya ihtiyacım var. Durum planladığımdan daha kötü değilse, onu kendine getirmek için en hızlı yol bu.

Ancak bulamıyorum, çünkü bir saniye sonra, tek bir hızlı tekmeyle bacaklarımdan yere seriliyorum. Görünüşe göre, benim

Curtis'in ölmüş olabileceğinden endişelenmek. Şimdi kendim için endişelenmek zorundayım. Bir şekilde, koli bandını kesmeyi başarmış ve boğazıma küçük bir bıçak dayamış.

"Senin aptal olduğunu hep biliyordum. Ama ceplerimi kontrol edemeyecek kadar aptal olduğunu bilmiyordum. Daha zorlu bir mücadele bekliyordum," diyor boğazı hala ağrıyarak ve ağzı hala tıkanmaktan kurumuş halde. Üzerime çıkmış, bir dizini karnıma dayamış, vücut ağırlığıyla beni yere bastırıyor. Bıçak boynuma değiyor ve ben derim ile bıçak arasında mesafe bırakmaya çalışırken zorlukla yutkunuyorum.

"Curtis, yapma!" Haze odanın diğer ucundan bağırıyor.

O da gülüyor, boğazındaki ağrı nedeniyle kesik kesik bir kahkaha.

"Onun için önemli olan bir şeyi tehdit ettiğinde çok daha uysal oluyor. Bunu senden öğrendim." Bıçağı cildime daha sert bastırıyor ve ben gözlerimi kapatıp onu ve kendimi lanetliyorum. Az önce yaptığımız şeyden sonra, onu durdurmak için orada olmazsam onu nasıl cezalandıracağını merak ediyorum.

"Curtis, lütfen. Ne istersen yaparım. Seninle gitmemi istiyorsan, giderim. Sadece ona zarar verme," diye yalvarır.

Gözlerimi tekrar açtım. Onunla savaşmam gerekiyordu. Boğazımı kesmeden ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım, çünkü onun kaderi daha da kötü olacaktı. O, iyi davranmaya çalıştığını sandığı sırada zaten büyük bir zarar vermişti.

"Oh, merak etme. İstedğim her şeyi yapacaksın, tatlım. Onun icabına baktıktan sonra, onun vücudunun üzerinde diz çöküp bana oral seks yapabilirsin. Sen beni emip kuruturken, o kan kaybından ölsün." Curtis kendi kendine kıkırdar ve ben hareket etmeye başlarım, ama o bıçağı derime batırır, damarı kesmeyecek kadar ama kanamam için yeterli kadar. Protesto etmek için homurdanırım ve o daha yüksek sesle güler. "Artık bittin, Stockton."

"Siktir git," diye küfür ederim, zihnim en azından onu da benimle birlikte öldürebilmenin bir yolunu bulmaya çalışırken hızla çalışır.

"Curtis! Lütfen!" Haze'in yalvarışı çaresizdir ve kalbim onun için acıyor. Onu böyle bırakamam. Onunla birlikteyken olmaz.

"Kapa çeneni!" Curtis, Haze'e bağırır.

"Onunla böyle konuşma lan." diye bağırırım ve o yine güler, bir an kavga ederiz ama bıçağı boğazıma dayayarak üstünlüğünü korur, bıçağı şah damarıma doğru iter.

"Kıpırdama, yoksa seninle işim bittiğinde onu da öldürürüm." Curtis dişlerini sıkar, çenesinin kasları seğirir, bana eğildiği için yüzü kızarır. Haze'in yumuşak ayak seslerinin başımın altındaki betonda yankılandığını duyarım, ama o bunu fark etmiyor gibi görünüyor. Kendi öfkesine o kadar kapılmış ki dikkatini veremiyor. "Şimdi söylediğim her kelimeyi dinlesen iyi olur."

"Ellerini kocamdan çek." Tavana bakarken onu görüş alanımın kenarında görebiliyorum. Onun arkasında duruyor, yüzünde hiç görmediğim kadar tehditkar bir ifade var. Onun yakınlığı onu şaşırtmış, ama yine de eğlenmiş gibi sırtıyor.

"Babacığın sikini emmek için bu kadar hevesli misin?" Bana göz kırpmıyor. "Sen..." Birden duruyor ve nedenini anlıyorum. Masada bıraktığım tüfikle onun kafasına nişan almış.

"Sana sakso çekeyim mi?" Sesinde alaycı bir ton duyuyorum.

"Hazel... sakinleşmen gerek." Curtis'in sesi birden değişir ve ona dönerek bakar. Bu fırsatı değerlendirip onu sertçe iterek üzerimden kalkmasını sağlarım, ama kayarken dizini hayalarımına çarpar ve bastırır. Dikkatini tekrar bana verir ve kırmızı görmeden bir an önce bıçağın etime batmaya başladığını hissederim. Neyse ki benimki değil.

Silahın namlusundan bir ışık çıkar ve milyonlarca minik kan damlacığı sıçrar. Curtis'in vücudu üzerime yığılırken gözlerimi kırpttırırım, kafatasındaki yaradan kan göğsüme akmaktadır. Şok içinde Hazel'a bakarım, ama o çoktan harekete geçmiştir. Silahı bir kenara atar ve ben ittiğimde Curtis'in kolunu çeker, onu üzerimden çekmeyi başarırız. Oturmaya çalışıyorum, kendimi toparlayıp az önce olanları anlamaya çalışıyorum. Ama o çoktan kucağıma oturmuş, ellerini çeneme koymuş. Çenemi kaldırıp başını eğerek boynuma bakıyor.

"İyi misin? Aman Tanrım! Bir bakayım!" Sesinde panik var ama beni inceledikçe panik azalmaya başlıyor. "Tamam. Küçük bir çizikten başka bir şey yok gibi görünüyor." Beni bırakıp arkasına oturuyor

geri çekildi, gözlerimin içine baktı. "Onu durduramadan sana zarar vermesinden korktum."

"Hayır. Ama Hazel..." Gözlerim Curtis'in cansız bedenine kayıyor.

"Seni öldürecekti. Yapmak zorundaydım." Onu incelerken kaşları çatıldı, yüzü durumu kavradıkça değişti.

"İyi misin?" diye soruyorum, kollarımı ona dolayarak, çünkü karım çok güçlüdür, ama daha önce hiç kimseyi öldürmek zorunda kalmamıştı. Birinin ölümünü gördüğünü veya canlı bir şeye ateş ettiğini bile bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla, kardeşinin av gezilerine hiç katılmamıştı. Ama en azından ona ateş etmeyi öğretmişlerdi. Tanrıya şükür.

"İyiyim. Sen iyi olduğun sürece ben de iyiyim." Öne eğilir ve ellerini yüzüme koyarak beni bir kez daha kontrol eder.

"Ben iyiyim." Onu sakinleştiriyorum.

"Siktir git..." Bo, sahneyi izlerken fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuşur. Kafasında, bunun kaçırılmadan cinayete dönüştüğünü hesaplamaktadır. Hazel de bunu bilir ve ikisi birbirlerine bakar.

"Meşru müdafaaydı. Ramsey'i öldürecekti." Kucağımdan kalkar, bir ayağını bacaklarımdan üzerinden geçirir ve sonra elini uzatır, böylece tekrar ayağa kalkmaya çalışabilirim.

Ayağa kalktığımda Bo'nun gözleri benimkilerle buluşur, orada sadece birkaç kez gördüğüm bir ciddiyet vardır. İkimiz de aynı kaderi hayal ediyoruz. Hazel'in iyi niyetinden dolayı acı çekeceği bir kader. Ona bakarım, o da Curtis'in cesedine bakmaktadır, hala durumu anlamaya çalışmaktadır.

"Polise bunun bir aile içi kavga olduğunu ve bunu yapmak zorunda kaldığımı açıklayabiliriz," diyor yumuşak bir sesle, ama ses tonundan bunun işe yarayacağına kendisinin de inanmadığını anlıyorum.

"Haze, buraya gel." Ona uzanıyorum ve o da elimi tutuyor. Onu göğsüme çekip başının üstüne öpüyorum, o da beni sıkıca sarıyor. "Polisi arayamayız tatlım. Ama senin iyi olduğundan emin olacağız." Onun başının üzerinden Bo'ya bakıyorum, o da bana başını sallıyor, bu karışıklıktan nasıl kurtulacağımızı çoktan planlamış.

O iyi olacak. Bunu sağlayacağız. Onun hayatının benim yüzümden mahvolmasına izin vermeyeceğim. Ne pahasına olursa olsun.

KIRK BEŞ

Hazel

Sıcak su akışının altında durmuş, sabunla cildimi temizliyorum, bu sabahın nasıl bu kadar keskin bir dönüş yaptığını hala anlamaya çalışıyorum. Her şey çok iyi başlamıştı — kardeşimle kahvaltı yapıp eve dönüp sonunda Ramsey ile işleri yoluna koymayı planlıyorduk. İkimiz Curtis'e defolup gitmesini söyleyecektik, sonra da çiftliği ve kendimizi yeniden inşa etmek için bir plan yapmaya başlayacaktık.

Bunun yerine... bir kabusla dönüştü. Curtis'in zulmü, tahmin ettiğimden çok daha derindi. Gözlerimi kapattığımda, silahın parlaması ve kanının sıçraması kafamda bir döngü gibi tekrar tekrar oynuyor. Onu öldürdüğüm için pişman değilim. Pişman olmalıydım... Suçluluk ya da üzüntü ya da dizlerimin üzerine çöküp af dilemem gerektiğini hissettirecek bir şey hissetmeliydim. Ama hissetmiyorum. Alternatif, Ramsey'nin gözlerimin önünde ölmesi olsaydı bile. Her seferinde aynı seçeneği tercih ederdim.

Ama kalbim hala bunun için acıyor ve bunun hepimiz için ne anlama geldiği konusunda çok korkuyorum - tetiği ben çektim ve kocamı ve kardeşimi suç ortağı yaptım. Ramsey'nin kardeşleri de, çünkü Bo ve Ramsey beni temizlenmem için gönderdiğinde onlar da oraya geldiler. Giysilerimi değiştirmem gerektiğini, hanın sakınlarından biri bana ihtiyaç duyarsa normal görünmem gerektiğini ısrarla söylediler.

Grant ve Levi bana hiçbir şey olmamış gibi başlarını salladılar, ama sanırım bu onların ilk deneyimi değildi. Öte yandan, hanın içindeki insanlar... Bir hikaye uydurmam gerekecekti. Bo'nun kuduz ya da benzeri bir şey olduğunu düşündüğü bir çakalı kovaladığını ve bu da silah sesini açıklayabileceğini. Grace veya Kit gerçeği öğrenirlerse bana eskisi gibi bakmayacaklarını tahmin edebiliyorum. Albert öğrenirse kalp krizi geçirebilir. Ve bunlar sadece çalışanlarım... Amelia?

Beni terk eden kişiyi kurtarmak için evlenmemi istediği adamı öldürdüğümü öğrenirse, muhtemelen bir daha benimle konuşmaz.

Ama o Curtis'i tanı mıyordur — ben bile Curtis'i tanı mıyordum. Onun bu kadar sapkın ve hasta biri olacağını hayal bile edemezdim. Ama o da benim onu bu dünyadan silip süpürecek kişi olacağımı tahmin etmemişti herhalde. Eğer ikinci bir şansı olsaydı, bu sabah istediğim gibi gitmiş olacağını düşünüyorum.

Kolumda bıraktığı morlukları parmaklarımla okşuyorum. Sonbaharın bu ilk günlerinde hava hala biraz sıcak olsa da, onları bir hırka ile saklamak zorunda kalacağım. Onun arabasını ne yapacağımıza karar vermemiz gerekecek. Evimde bulunan tüm eşyalarını. Onun ortadan kayboluşunu nasıl açıklayacağımızı.

Henüz ailesiyle tanışmamıştım bile. Hep bir seyahattheydiler ve şimdi onları hiç tanıyabilecek miyim diye merak ediyorum. Düğünümüzün masraflarına yardım edenler gerçekten onun ailesi miydi, yoksa daha büyük olasılıkla, onun karıştığı suç örgütü müydü? Gözlerimi kırıp başımı sallıyorum. Düğünümüz. Muhtemelen o da asla gerçekleşmeyecekti. Beni sadece kullanıyorsa tabii. Tüm bunları kabullenmek bile kendimi gülünç hissettiriyor. Ne kadar safım. Beni ne kadar aptal yerine koymuş. Her gece gülmüş olmalı.

Beni kullanırken kesinlikle ikna ediciydi. Bu haftaya kadar beni gerçekten sevdiğine inanıyordum. Onun için önemli olduğumu düşünüyordum. Randevular, çiçekler, yüzük, büyük sevgi gösterileri vardı, ama aynı zamanda baş başa geçirdiğimiz sessiz geceler, şefkatli öpücükler ve aramızdaki şakalar da vardı. Düğünü planlamaya başlamıştık, ihtiyacımız olan tüm sandalyeleri, çadırları ve masaları ayırtmıştık. Ben bir gelinlik seçmişim, o da bir takım elbise seçmişti — şimdi onun kanıyla kaplı kıyafetlerimle birlikte yakmam gereken daha fazla şey.

Ama hepsi yalandı. Stocktonların çaldığı iddia edilen şeyi bulabilmesi için hepsi yalandı. Son kırk sekiz saat kafamda bir film şeridi gibi tekrar tekrar oynuyor ve sonra kalbim duruyor.

Burada benim için güvenli olmadığını söyledi. Onun fikrini değiştirebileceğini söyledi. Kim o? Onu bu kadar kontrol edebilecek kim olabilir ki?

Ondan korkar mıydı? Başka bir kadından? Patronundan? Çiftlikte gözleri var mıydı? Duşumu bitirmek için acele ederken kalbim göğsümde atıyor. Bildiklerimin geri kalanını kardeşlere anlatmam gerekiyor.

Havluyla kurularken, Curtis'in son birkaç gün içinde söylediği veya yaptığı, mantıklı gelmeyen, dikkatimi çeken başka bir şey var mı diye kafamı yoruyorum.

Şimdi bana çok ağır geliyor. O zamanlar pek önemsemediğim bir şey söylemişti. Atların yaralandığını söylemişti. Ama ben ona bunu hiç söylememiştim. Atların yaralandığına dair tek kelime bile etmemiştim, sadece ahırın yandığını ve kundakçılar tarafından yapıldığından endişelendiğimizi söylemiştim. Ayrıntılara girmek istemedim ve o bunu söylediğinde, o anda atların yaralandığını varsaydığını düşündüm, ama şimdi acaba biliyor muydu diye merak ediyorum. Başka biri ona söylediği bir şeyi tekrarlıyor muydu? Zaten burada olan biri.

Bu mülkte benden daha büyük bir Curtis hayranı olan tek bir kişi var. Giysilerimi giyip koşarak dışarı çıkıyorum.

KIRK ALTI

Ramsey

ODASININ kapısını açtığımızda, Amelia öfkeyle eşyalarını topluyordu. Hazel şüphelerini açıkladıktan sonra, Curtis'in telefonunu incelememiz sadece birkaç dakika sürdü ve onun suç ortağı olduğunu anladık. Curtis yokken, çiftliği ve Hazel'ı gözetliyordu.

Amelia, Curtis'in telefonlarına cevap vermemesi ve Hazel'ı görmemesi üzerine ona bir şey olduğunu anlamış olmalı. Birlikte kaçtıklarını mı düşündü, yoksa Curtis'in yaralandığını mı sandı, bilmiyorum. Ama her şey anlam kazanmaya başlıyor.

"Panik yapma. Sadece bizimle konuşman gerekiyor," diyor Lev, onu korkutmamaya çalışarak yavaşça odasına girerken. Ama o atlardan daha kötü durumda.

Gözleri bize doğru parlar, yüzünde panik belirir ve silahına uzanır. Neyse ki Levi ondan daha hızlıdır ve o ateş etmeden onu yere indirir. Kolunu yere bastırır ve Grant silahı alır, mermileri boşaltıp boş silahı pantolonunun arkasına koyar. Ayağıyla kadının parmaklarını ezip, Lev de boğazını sıkarak oksijen yetersizliğinden bayılana kadar boğar. Kadın halının üzerine yığılır, yanakları efordan kızarır ve mükemmel şekillendirilmiş saçları dağınık hale gelir.

Hızlı hareket etmeliyiz. Hazel, kimseye görünmeden hizmetçi merdivenlerinden aşağı inebilmemiz için bir yol gösterdi. Şanslıyız ki, bu kanatta bu katta başka kimse kalmıyor ve aşağıdaki odada da kimse yok. Hazel, Amelia'nın uykusu hafif olduğu için her zaman komşusu olmayan sessiz bir oda istediğini söyledi. Ama bu yalan, onu buradan çıkarmak için ihtiyacımız olan şeyi bize sağlayacak.

Onu Curtis'i taşıdığımız gibi taşıyoruz, arka merdivenlerden geçip onu kamyonete bindiriyoruz, Lev ellerini boğazına dolayarak onu tekrar bayılttırmaya hazır bekliyor, hazır olmadan kendine gelirse onu tekrar bayılttırmaya hazır bekliyor.

Ancak bu sefer onu mülkün uzak tarafındaki bir ahıra götürüyoruz. Bağırса bile kimsenin duyamayacağı bir yere. Komşuların kilometrelerce uzakta olduğu bir yere. Umarım işbirliği yapar ve istediğimizi verir, bir şekilde bugün kan dökölmesini durduracak bir anlaşmaya varabiliriz.

"Bize kim olduğunu ve kimin için çalıştığını söyle," diye Levi ona emrediyor.

"Sanki bilmiyormuşsunuz gibi." Gözlerini devirir, dudaklarında yapmacık bir sırıtış belirir ve kaybolur.

"Belki de sadece senin söylemeni istiyorum." Omuzlarını silker ve karşısındaki sandalyeye oturur. Amelia, gözleri Levi'nin üzerinde dolaşırken sahte bir gülümseme atar.

"Curtis'in güvende olduğunu öğrenene kadar tek kelime bile etmeyeceğim." "Curtis senin için kim?"

"Neden siyah saçlı kaltağa sormuyorsun?" Amelia, benim çiftlik evinde kalması için yalvarmama rağmen gelmekte ısrar eden Hazel'a bakar. Bugün onun daha fazla zor kararların parçası olmasını kalbim kaldıramaz.

"Koyu saçlı sürtük mü? Bütün olanlardan sonra bana böyle mi diyorsun?" Hazel'ın gözlerinde yaşlar var ve nedense bu, Curtis'in haberinden daha çok onu etkiliyor gibi görünüyor. "Sen benim için bir anne gibiydin."

"Olurdum. Ama sen onu seçmek zorundaydın. Beni çok hayal kırıklığına uğrattın. Sana yıllarca yatırım yaptım. Ne için? Bu pislik herifin kucağına tekrar atlayabilmen için mi? Senin adına utanıyorum. Her şeye sahip olabilirdin."

"Olabilirdim da ne demek? Sen onun annesi misin?"

"Demek kafanda beyin varmış. Etkileyici." Amelia'nın gözleri Hazel'ın üzerinde dolaşır ve onu yetersiz bulur.

"Bana yalan söylediğini biliyordun, ama yine de onu övdün. Defalarca beni ve bu ilişkiyi teşvik ettin. Kadınların kendileri için daha iyi kararlar verdiklerinden bahsettin, ama sen beni bir tuzağa çekiyordun."

"Tabii ki yaptım, tatlım. Bütün mesele buydu. Bu çiftliği almak, bizden çalınan paranın bir kısmını geri almak için seninle evlenmesi gerekiyordu. İkimiz de doğru seçimi yapmana yardım etmeliydik."

"Bu iğrenç. Birini bu şekilde manipüle etmen tamamen iğrenç. Senin benim arkadaşım olduğunu sanıyordum."

"Oh lütfen. Kimsenin sana nasıl tahammül edebildiğini anlamıyorum. Oğlumun bunca zamandır sana nasıl tahammül ettiğini anlamıyorum. Her zaman kaba ve dik başlısın. Her zaman herkesten daha iyi bildiğini düşünüyorsun. En azından artık senden kurtuldu."

Hazel başını sallar, gözlerinde yaşlar belirir ve ben ona uzanırım, ama o beni itip Amelia'ya doğru koşar.

"Haklısın. En azından benden kurtuldu." Hazel'ın gülümsemesi acımasızlaşır ve Amelia'nın gözleri büyür; gözlerini kırpar ve sonra geri kalanımıza bakar.

"Oğlumu hemen buraya getirmedeniz, çılgık atacağım. Ve sonra bu çiftliği cehenneme çevireceğim. İşimiz bittiğinde hepiniz ölmüş olmayı dileyeceksiniz," diye tehdit eder ve Grant sadece sırtıp başını sallar, sanki onun itaatsizliği akşamını geçici olarak rahatsız eden bir şey gibi telefonuna bakar.

"Bu olmayacak," diyor Levi, bana Hazel'ı almam için başını sallayarak.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp elini tutup kendime doğru çekerim. Yüzünü göğsüme gömer, ben de kollarımı ona dolarım.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum, başının tepesindeki kuzgun rengi saçlarına. Onu teselli etmeye çalışırken ipeksi saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Sorun yok, canım. Onun söylediklerine kulak asma."

"Evet. Beni dinleme. Şimdiye kadar yaptığın aptalca hataları yapmaya devam et. Senin için her şey yolunda gidiyor," diye alay ediyor Amelia.

"Geri dönmek istemediğinden emin misin?" Haze gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıyla bana baktığında soruyorum.

"Eminim. Bu işin aslını öğrenmek istiyorum," diyor sessizce.

Lev'in Amelia'ya sonra ne dediğini duyamıyorum; kulağına yumuşakça fısıldıyor, geri çekilirken gülümsüyor ve onun dehşete kapılmış bakışını izliyor. Bir an sonra Amelia çığlık atıyor — duvarları yankılayan, tiz ve tırmalayıcı bir çığlık.

"Bana lanet olası oğlumu verin!" Onu yerinde tutan bağlara karşı çırpınıyor, sanki cinlenmiş gibi onları çekiyor ve tekrar çığlık atıyor, ama sesi bu sefer o kadar kısık ki pek etkili olmuyor.

"Burada kimse seni duyamaz." Kafamı sallarım.

"Tek bir ruh bile. Sadece biz varız ve ne sen ne de oğlun umurumuzda değil." Grant, ahırın ortasını tutan büyük ahşap kirişlerden birine yaslanır.

"Ama o önemsiyor. Oğlumu önemsiyor. Ona hayranlık duyup takıntılı davranışları. Düğünün her ayrıntısını planlaması. Onu hiç kimseyi sevmediği kadar sevdiğini söyledi." Amelia, Haze'in ve benim kafamın içine girmeye çalışır ve beni daha sıkı kucakladığını hissedirim.

"Onu bu işe karıştırma." Grant, ikimizden birinin ona saldırmasından korkuyormuş gibi önümüze geçer. "Ve bana buraya neden geldiğini söyle."

"Neden burada olduğumu biliyorsun. Akıllı olan sensin, değil mi? O senin kasın. Diğer her hafta sonu yetişkin erkeklerle oyun oynamak için kaçtı. Sen beyin olmalısın." Amelia, Levi ile benim aramda bakışlarını gezdirip tekrar Grant'e döndü. "Eminim iyice düşünürsen ne istediğimizi anlarsın. Bunca yıldır bunu kumarhanede saklayacağını düşünmüştüm. Ne yazık ki orada değildi ve biz de zavallı, savunmasız eski karısını rahatsız etmek zorunda kaldık."

Göğsümde bir sıkışma hissediyorum ve endişe dalgası yükseliyor. Grant, Amelia'nın suçlamasına hiç tepki vermiyor. Sadece bakmaya devam ediyor. Amelia, bizim onda bir şeyleri olduğunu ısrarla söylediğinde, yüzünde şaşkınlık ya da kafa karışıklığı yok.

"Huh. Görünüşe göre iri yarısı ne dediğimi anlamıyor. Birbirinizden de sır saklıyor musunuz? Aileniz söz konusu olduğunda bu tehlikeli bir iş." Amelia'nın

tatlı gülümsemesi geri döner ve kalbim onunla birlikte düşer. Ama bunu yüzümde gösteremem. Üçümüz bunu daha sonra tartışabiliriz. Hazel endişemi fark eder ve eli nazikçe omurgamdan aşağıya doğru kayar.

"Curtis senden sır sakladığı için bunu söylemen garip." Hazel hızla döner. "Sen fikrini değiştirmeden önce beni buradan çıkarmakta ısrarcıydı. Benimle birlikte gitme şansı elde etmek için her şeyi itiraf etti."

Amelia'nın takma kirpikleri bir saniye titrer, pembe yanakları bu bilgiyle biraz daha kızarır ve bunu hiç sevmediğini belli eder. Sonra gözleri kısılır ve odanın içinde etrafına bakar, sonra tekrar Hazel'a odaklanır.

"Peki o nerede? Seni bırakıp gitmiş gibi görünüyor." Amelia'nın sesi karardı.

"Ve sen olmadan." Hazel, Amelia'nın ona gösterdiği gülümsemeyi taklit eder. "Ama eminim onu yakında göreceksin." Hazel elimi sıkıca sıkar ve Amelia bu hareketi kaçırmaz.

"Onu sen mi öldürdün? Seni kıskanç küçük pislik!" Amelia bana öfkeyle bağırır ve Levi'nin elleri onun omuzlarına bastırır.

"Sakin ol."

"Oğlumu görene kadar sakinleşmeyeceğim."

"Bilmemiz gerekenleri anlat, o zaman onu görebilirsin," diyor Grant sakın bir şekilde, olan bitenden hiç rahatsız olmamış gibi görünüyor. Kardeşlerim ve son beş yılda yaptıkları için endişeleniyorum, bu gece onlar için sıkıcı bir gece gibi görünüyor.

"Onu bana getirin. Sonra konuşabiliriz."

"Beni dinle." Levi sandalyenin önüne gelir, yanımda durur ve eliyle kadının çenesini tutar. "Onun cep telefonu bizde. Curtis yokken Hazel'ı takip edip gözetleyenin sen olduğunu bu şekilde doğruladık. İhtiyacımız olan geri kalan bilgileri elde etmek fazla zamanımızı almaz. Ama bize söylersen ve hepimizin hayatını kolaylaştırırsan... sana daha yumuşak davranabiliriz."

"Onun cep telefonu sendeyse, bilmem gereken her şeyi biliyorum demektir. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim." Amelia, Levi'nin yüzüne tükürür ve Levi, yanağından tükürüğü silerek derin bir nefes alır.

"Sen bilirsin." Levi ayağa kalkar ve onu yerinde tutan ipleri gözetlemek için yanına geri döner.

artık onlarla mücadele etmekten vazgeçmiş, kaderine boyun eğmiştir. Uzaklara bakışından, onun cep telefonunun varlığının onun ölümünü ona doğruladığını anlayabiliyorum; onu buraya getirdiğimizde bunu zaten bildiğinden eminim, ama kendine itiraf etmek istememişti.

Amelia'nın gözleri ahırın loş ışığında parıldıyor, sanki ağlayacakmış gibi, ama zorlukla yutkunup gözyaşlarını geri tutuyor. Beni ne kadar tiksindirirse tiksindirsin, bu tür bir güce sahip olduğu için ona saygı duymak zorundayım. Gözlerinden kalan yaşları silip bana bakıyor, ilk başta gülümsüyor ama beni süzdükçe gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüşüyor.

"Senin orospu annen için üzülüğüm için pişmanım." Amelia ayaklarıma tükürdü. "O sizin hayatlarınız için yalvardı. Bir anne olarak ona acımiştım. Onun acınası küçük hıçkırıkları kalbime girip zehirlerini yaymasına izin verdim. Seni ve kardeşlerini bağışladım, kız kardeşinin nerede olduğunu bilmiyormuş gibi davrandım, bunun yerine tüm aile ağacını yok etmelerini sağladım. Bu hayatımın en büyük hatasıydı. Geri dönebilsem, kız kardeşinden başlayarak hepsinin kafasına tek tek kurşun sıkardım, senin için de zaman ayırırdım." Amelia'nın gözleri sertçe bana dikilir.

Dünyam durur ve görüş alanımın kenarlarında renkler solmaya başlar. Tek görebildiğim, önümdeki o ve kendi kanlarına bulanmış annemle babamın görüntüleridir.

"O gece oradaydın mı?" Boğazım kurumuş, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Orada mı? O orospuyu yüzünden vuran kim sence?" Amelia, annemin ölümünün her anından zevk almış gibi gülümsüyor. Sanki hiç pişmanlık duymuyormuş gibi. "Bunu hak etmişti çünkü..."

Silah sesi gecenin karanlığında yankılanıyor ve ahırın duvarına sıçrayan kan parlak kırmızı. Ahırın tavanındaki kirişe monte edilmiş boğa kafasına ve ahşaba sıçırıyor. Kemikli yüzünden yavaşça damlayarak, sahibine geri dönmek üzere.

"Lanet olsun!" Bo bağıırır ve Amelia'nın vücudu sandalyesinde öne doğru eğilirken, ahırın köşesinden nihayet kendini tekrar gösterir.

Halat bağları, Lev onun yanından aşağıya bakarken, onun ait olduğu yere, ayaklarımın dibine kaymasını engelleyen tek şey. Onu, annemi bulduğumda olduğu gibi kafatası parçalanmış halde görmek istiyorum, parçaları verandanın her yerine dağılmış ve mobilyalara saplanmış halde. Bize akşam yemeği hazırlarken her zaman giydiği önlüğü giymiş olmasaydı ve kaplumbağa kabuğu saç tokası hala çökmüş yüzünden saçlarını düzgünce geri tutmasaydı, onu neredeyse tanıyamazdım.

Silahı tekrar ateş etmek için kaldırıyorum. Aynı kaderi yaşamasını sağlamak için. Yüzü olmayan bir şekilde cehennemde dolaşmasını, çenesinin kafatasından sarkarken nasıl bu kadar soğukkanlı ve acımasız olabildiğini açıklamaya çalışmasını istiyorum.

"Ramsey..." Hazel yumuşak bir sesle diyor, elini ön koluma koyarak bana bakıyor. "O öldü."

"Onun ölmesini istiyorum. Onu parçalara ayırmak istiyorum." Silah elimde titriyor ve ağladığımı fark ediyorum, hıçkırıklar bedenimi sarsıyor. Midem bulanıyor. Kusacakmışım gibi hissediyorum. Annemin kapıda Amelia gibi birini görüp ona gülümsediğini hayal edebiliyorum. Onu sıcaktan kurtarmak için içeri davet ediyor. Ona soğuk bir içecek ve rahat bir sandalye sunuyor. Onu yemek masasına oturtup bir dilim turta ikram ediyor. Ve onu öldürdü. Onu soğukkanlılıkla öldürdü. Ne için? Para için mi? Açgözlülük için mi? Bu aileler arasındaki hiç bitmeyen nefret döngüsü için mi?

"Silahı bana ver, lütfen." Hazel bana yalvarıyor ve ben aşağıya bakıp gözlerinde yaşlar olduğunu görüyorum. Neden ağladığını anlamaya çalışarak keskin bir nefes alıyorum ve sonra gömleğine ve kollarına sıçrayan kanı görüyorum.

"Oh, lanet olsun..." diye mırıldanıyorum ve ona dönüyorum. Ellerimle vücudunu arıyor ve cildindeki lekeleri silmeye çalışıyorum. Silahı benden nazikçe alıyor ve Bo'ya uzatıyor. Gözleri ikimizin üzerinde dolaşüyor ve bugün ikinci kez endişelendiğini anlayabiliyorum. Gerçeklik yüzüme çarptı. Atları seven ve yaşlı bayanları kuş gözlemlmeye götüren zavallı masum karımı bir günde iki cinayete ortak ettim. Hayatını o kadar çabuk mahvettim ki, ben durumu daha da kötüleştirmeden önce bunu sindirecek zamanı bile olmadı. "Siktir. Siktir. Siktir. Hayatım, çok üzgünüm. Düşünemedim. Düşünemedim... Ben

Üzgünüm." Dizlerimin üzerine çöküp yüzümü karnına dayadım. Curtis'ten sonra onu temizleyip güvende tutmak için çok uğraşmıştık, ama ben yine her şeyi mahvettim. Tek yapabildiğim onun hayatını mahvetmek gibi görünüyor. Buna rağmen bana acıyor, parmaklarıyla saçlarımı okşuyor ve diğer elini boynuma doluyor.

"Sorun yok. Şşş. Sorun yok, bebeğim. Sorun yok." Bana daha da yaklaşır ve sırtımı küçük daireler çizerek okşar. "Ben yanımdayım."

Hazel'in sıcaklığına yaslanıyorum. Şu anda tüm dünya altımdan kayıp gidecekmiş gibi hissettiğimde, beni ayakta tutan tek şey onun dokunuşu. Kafamı çevirip ahırın karşısına bakıyorum, boğa kafatasından Amelia'nın ayaklarının dibine birkaç damla kan daha damladığını izliyorum.

"Anson'a artık iki puanlık bir güvenlik olduğunu söyle," Grant'in Bo'ya fısıldadığını duyarım; üçü birbirlerine bakar, sanki benim dikkatli olmam gerekiyormuş gibi beni izlerler.

Şu anda pek bir şey anlamıyorum, ama bir şeyi biliyorum: annemle babamın katili sonunda öldü. Bundan eminim. Çok uzun sürdü ve çok geç oldu, artık hiçbir faydası yok. Onu bana geri getiremez. Çocuklarım onu sadece hikayeler ve eski fotoğraflardan tanıyacaklar. Babam benim profesyonel olarak oynadığımı asla göremeyecek. Ama en azından kolluk kuvvetlerinin hiç umursamadığı bir şeyi başardım: ikisine de hak ettikleri adaleti sağladım.

KIRK YEDİ

Hazel

KARDEŞLERİMİZ bugün yaptığımız karışıklığı düzeltmekle meşguller. Ramsey'i ve beni eve geri götürürken, bir şekilde kalıp yardım etmemiz gerektiğini düşünerek suçluluk duyuyorum. Ama Ramsey'in bunu sindirmek için zamana ihtiyacı var; hala alışılmadık bir şekilde sessiz ve olanlar için bana yarım düzine kez özür diledi. Ne kadar iyi olduğumu söylesem de, o pek emin değil gibi görünüyor ve ben onun olanları unutmasını istiyorum. Onun da benim gibi umutsuzluğa kapılmasını izlemeye dayanamıyorum ve onu bu durumdan kurtarana kadar ikimiz için de güçlü olmak gerekirse, öyle yapacağım. Bu arada kardeşlerimiz kaleyi savunabilirler. Ayrıca, ölü bedenlerin icabına bakmak için ailenize güvenemiyorsanız, onlar ne tür bir aile ki?

"İyi misin?" diye soruyorum. Gece geç oldu ve ay ufukta solmaya başladı.

"İyiyim," diye cevaplıyor, pencereden dışarı bakarken sesi kısık.

"Temizlenmemiz lazım. Giysileri yak. Duş al."

"Evet." Başını sallar. "Üzerinde bunun izi kalmasını istemiyorum." Bana bakar, yüzünde endişe belirir. "Keşke bizimle birlikte dışarıda olmasaydın. Daha iyi olurdu. Bunu görmene gerek yoktu. İkisini de bir günde bu şekilde kaybetmek."

"Onlar söyledikleri kişiler değillerdi." Bunu önemsememeye çalışıyorum. Şu anda benim için endişelenmesini istemiyorum, ama o haklı. Güvendiğim ve çok değer verdiğim iki kişinin beni manipüle ettiğini öğrenmek kalbimi parçaladı. Bundan tamamen kurtulabileceğimden emin değilim, ama

yürümeye devam edebileceğim bir şey. Sonuçta hayat böyle, birbiri ardına zorluklar geliyor. Biz sadece diğer tarafa ulaşmanın yolunu bulmaya devam etmeliyiz. Sevdığım insanlar yanımda olduğu sürece, bunu başarmanın bir yolunu bulabilirim.

"İnsanlara karşı çok iyisin, Haze. Seni hak etmiyorlar. Seni suistimal ediyorlar ve keşke bunun için onları tekrar öldürebilseydim." Kafasını sallar, bu düşünceye yüzünü buruşturur ve parmaklarını eklemlerinin arkasına geçirir.

"Artık bunun için endişelenmene gerek yok. Onlar gitti ve ben bu sayede daha akıllı oldum. Şok edici bir durum, ama ben iyi olacağım. Amelia hakkında öğrendiklerin hepimiz için sürpriz oldu..." Küçük toprak yoldan ilerlerken, eve tekrar yaklaşırken ona bir bakış atmaya cesaret ediyorum.

"Benim yaptığım için mutluyum. Sonunu getirebildiğim için. Bu çok saçma, biliyorum. Ama... iyi geldi. İki seferde de bunu yapmak zorunda kaldım... O insanların dünyaya getirdiği ıstırapı sona erdirmek *iyi* geldi. Bu benim hakkımda ne diyor, bilmiyorum." Bu, onun açısından hassas bir itiraf, eminim ki kardeşlerime ya da kendi kardeşlerine söylemeyeceği bir şey. Sadece bana güvenebileceği türden bir gerçek ve benim dikkatli olmam gereken bir şey.

"Bence bu, koruduğun insanları sevdiğin anlamına geliyor," diyorum, kamyoneti park ederken ona dönerek.

"Curtis'le ilgili o kararı vermek zorunda kaldığın için üzgünüm. O bunu hak etmişti, hatta daha kötüsünü, ama bunu senin yapmak zorunda kalman beni üzdü."

"Ben üzölmüyorum. Yine aynısını yapardım," diyorum yumuşak bir sesle, ön camdan yıldızlara bakarak. Ramsey gibi derin bir tatmin hissetmedim, ama kesinlikle pişmanlık da duymuyorum. İyi de bunu tanımlamak için kötü bir kelime değil.

Eminim ki, şu anda hissettiğimden daha kötü hissetmem gerekir. Belki de üç yıl sonra, terapi seansında, terapi koltuğunun yanındaki sehpa da bir yığın mendile gözyaşlarımı akıtırken, bu olay bana bir ton tuğla gibi çökebilir. Ama şu anda terapist benim... "İyi hissettiğini söylediğinde ne demek istediğini anlıyorum," diye ekliyorum. Gözleri benimkilere bakıyor, derin bir empati yansıyor ve elini uzatılarak benim elimi tutuyor, ben de aynı hareketi yaptığım da beni sıkıca sarıyor.

"Temizlenelim." Kafamı eve doğru eğiyorum ve o da onaylayarak başını sallıyor, sonra kamyonetten iniyoruz.

Sudan çıkan buhar, ana banyomuzdaki duş odasını dolduruyor. Amelia ve Curtis'in izlerini üzerimden tamamen silmek için ikinci kez sabun ve şampuan kullanıyorum. Ramsey neredeyse hiç kıpırdamadan duş fayansına yaslanmış, suyun sırtından aşağı akmasına izin veriyor. Derisinde, su damlalarının drenaja doğru akarken bıraktığı keskin kırmızı bir çizgi var. Saçlarımın uçlarına biraz saç kremi sürüp ona doğru ilerliyorum.

En nazik dokunuş bile onu ürkütüyor ve omzunun üzerinden geriye bakıyor. Gözleri kızarmış ve yüzü hala endişeyle gergin. Bu duş, benim için olduğu kadar onun için de işe yaramıyor.

"Buraya gel," diye fısıldıyorum ve ona dönmesini işaret ediyorum.

"Ben iyiyim." O gün yaşanan olayların ardından hissiz kalmadığı için onu yargılayacağımı düşünerek endişelenmiş gibi, daha dik durmaya başladı.

"İyi olduğunu biliyorum," diye onu teselli ediyorum ve o isteksizce dönerek kollarımı beline dolamama izin veriyor. Göğsünün ortasına bir öpücük konduruyorum ve o da eğilip başımın üstüne bir öpücük konduruyor. Birkaç dakika öylece durup birbirimize sarıldık, sonra ben geri çekilip duvara dayalı tik sandalyeyi tuttum. "Otur." Koltuğu okşadım, o da bana şaşkın ve kaşlarını çatmış bir şekilde baktı. "Bana güven."

O da itaat eder, yavaşça oturur ve küçük bankı küçültür, sanki onu kırabileceğinden korkuyormuş gibi bir iki kez ayarlamalar yapar ve sonunda yerleşir. Şampuan şişesini alıp avucuma az miktarda dökerim, ellerimle köpürttükten sonra saçlarına sürmeye başlarım. İlk başta, ona fazla cüretkar davrandığımı düşünerek donakalır. Ama parmaklarımla kafa derisini masaj yaparken ve tırnaklarımı boynunun arkasına nazikçe sürüklerken, dokunuşuma rahatlar. Gözlerini kapatır ve ben saçlarını köpüklü bir köpük haline getirirken geriye yaslanır.

"Gözlerini kapalı tut," derim yumuşak bir sesle, elime el duşunu alıp hafif bir ayara getirirken. Yavaşça saç derisindeki köpüğü durularken, ellerimle kulaklarını ve gözlerini kapatırım.

omuzlarındaki gerginliğin bir kısmının gevşediğini ve ben işimi bitirene kadar bir, sonra iki santim düştüğünü izliyorum.

Sonra vücut şampuanına geçiyorum. Küçük rafa uzanıp, ellerime hasat elması kokusunu sürerek, onun daha odunsu versiyonu yerine bezime sürerken düşünmüyorum. Yumuşak bir şekilde küfredip yıkamaya gidiyorum, ama o bileğimi tutuyor ve bana bakıyor.

"Bırak," diye fısıldıyor ve bezin yönünü işaret ediyor.

Şampuanda olduğu kadar dikkatli çalışıyorum, boynunu ve omuzlarını köpürterek sırtına doğru iniyorum. Ara sıra durup, günün sonunda kan veya kirle lekelenmiş, ekstra kirli tüm noktaları temizlediğimden emin oluyorum.

O, benim bakımım için hareketsiz duruyor, bacaklarını ve kalçalarını istediğim gibi hareket ettirmeme ve konumlandırmama izin veriyor ve ben belinin alt kısmına, kalçalarına ve uyluklarına doğru ilerlemeye başladığımda ayakta duruyor. Ön tarafına geçiyorum, bacaklarını ve dizlerini, ayak bileklerine ve ayaklarına kadar aşağı doğru çalışıyorum, vücudunun her santimini kapladığımdan emin oluyorum.

İşimi bitirdiğimde, havluyu bir kenara atıp onu kendime çekiyorum ve vücudunun titrediğini hissedince elimi kalbinin üzerine koyuyorum. Yukarı bakıyorum ve gözlerinde yine yaşlar var, ama bu sefer akıyor.

"Özür dilerim." O bu kelimeleri ağzıyla söylerken, ben dudaklarımı sıkıştırır, kaşlarımı yumuşatarak onu incelerim.

"Aileni sevdiğin ve onları güvende tutmak istediğin için benden asla özür dileme. Bunun için kimseye özür borçlu değilsin. En azından bana değil. Aksine Ramsey, bunun için seni daha çok seviyorum."

"Beni seviyor musun? Her şeye rağmen?" Bu soruyu sormaya zar zor cesaret edebiliyor. "Seni kaybetmekten çok korkuyorum, tatlım. Seni istemediğin bu sefil hayatıma sürüklemekten çok korkuyorum. Bizden her şeyi almış olmasına rağmen, senden daha fazlasını isteyen bir hayat."

"Beni asla kaybetmeyeceksin. Ne bu hayatta ne de sonraki hayatta." Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bakıyorum, çünkü bir sonraki cümleyi duymasını, gerçekten duymasını istiyorum. "Ve benden her şeyi alabilir, yeter ki günün sonunda ikimiz hala ayakta olalım, önemli olan tek şey bu."

parmak uçlarımda yükselir ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondururum, bu onu hazırlıksız yakalar. Gözleri fal taşı gibi açılır ve bir anlığına gözlerini kırpar.

"Bırak da bu buzları eriteyim, tatlım. Lütfen. Bu gece sana ihtiyacım var." Elleri çenemi kavırıyor ve gözleri benimkilerde umut belirtisi arıyor.

"Her gece sana ihtiyacım var." Onu tekrar öpüyorum, o kadar yumuşak bir fısıltıyla ki, dudaklarım onun alt dudağına değdiğinde neredeyse hissetmiyorum. Ta ki o, beni neredeyse dengemden çıkaracak kadar ateşli bir öpücükle cevap verene kadar. Bu öpücük vahşi ve çaresiz, sanki aramızdaki bir can simidi gibi, dudakları benimkiler üzerinde sert, yalvaran hareketlerle dolaşıyor. Kaybettiği zamanı telafi ediyor, sonunda her zaman ona ait olanı alıyor.

"Seni sonsuza kadar istiyorum, Haze. Lütfen bu sefer seni bırakma." Sözleri dağınık, bir öpücükten diğerine dağılmış, parmakları ıslak saçlarımda dolanıyor. "Lütfen."

"Bir daha asla bırakmayacağım," diye uyarıyorum onu. "Bir daha asla," diye söz veriyor.

O beni duvara yaslayıp, beni sıkıca tutup öperken, vücudu benimkine yapışmış halde, suyu kapatıyorum. Dişlerim bir sonraki öpücüğünde titreyene kadar uzun dakikalar boyunca öyle kalıyoruz. Gözleri benimkilere kayıyor, endişeyle beni duştan çıkarıyor, büyük bir banyo havlusuna sarıyor ve yatağa taşıyor.

Şöminenin ateşinin yandığından emin olduktan ve battaniyenin altına girerken ona ısındığımı söyledikten sonra beni açıyor. Yatağa girmeden önce beni hafızasına kazımak istercesine yavaşça yanıma yaklaşıyor. Bana uzanıyor ve kalın kollarıyla beni sarıp kendi yanına çekiyor. Bacağını kalçama, elimi boynuna doladım, o da son bir kez beni öptü ve burnunu boynuma sürttü.

"Benim." Sesiyle geceyi son bir kez daha sessiz bir beyanla yırtıyor, sonra ikimiz de birbirimize o kadar sıkı sarılmış bir şekilde uykuya dalıyoruz ki, benim nerede bittiğim, onun nerede başladığı belli olmuyor.

KIRK SEKİZ

Ramsey

Hazel ile iki gün kapalı kalmam ve Bo'nun ziyareti gerekti, ama sonunda kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum. Kardeşlerimle yüzleşmeye hazır olduğum kadar. Amelia ile olan konuşmamız kafamda defalarca tekrarlandı ve ailemiz hakkında bana anlattıklarından daha fazlası olduğu açık. Kahretsin, Curtis ve Amelia'nın hikayesinde, onların bildiğinden daha fazlası var, özellikle de Haze, Curtis'in öldüğü gün onunla aralarında geçen her şeyi bana anlatma fırsatı bulduktan sonra. Grant'in ofisine cevaplar aramak için girdiğimde, bu durum onlar için de sürpriz olmadı.

"Ne zaman görürüz diye merak ediyordum." Levi düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"Beni ne zaman manipüle etmeyi bırakacaksın diye merak ediyordum," diye kısa ve öz cevap veriyorum.

Grant gözlerini yavaşça yana çevirip hafifçe iç çekiyor. "Hatırlarsan, daha önemli işlerin vardı. Ben senden burada kalmanı istediğim halde, küçük profesyonel futbol macerana atıldın."

"Neden gittiğimi biliyorsun."

"Geri kalanımızın annemizi düşünmeden duramayacağını mı sanıyorsun? Lev? Ben? Aspen?"

"Onu o halde bulan sen değildin. Son bir kez ona dokunmak için eğilip vücudunun hala sıcak olduğunu hissetmedin. Ben birkaç dakika içinde bir şeyler yapabilecek durumdaydım."

"Hiçbir şey yapamazdın. Sonunda ölürdün," diye cevapladı Grant, penceresinin önünde durup

ve başka türlü olacağını düşünerek deli olduğumu düşünür gibi bana bakar.

"En azından denerken öldürdüm." Dişlerimi sıkıyorum.

"Bunu tartışmaya değmez. O geçmişte kaldı," diye araya girer Levi, bugün kardeşçe tartışmalarımız için enerjisi yokmuş gibi ikimizin arasında bakışlarını gezdirir.

"O zaman bana şimdiki durumu anlat. Deli bir kadın ve onun berbat oğlu neden benim çiftliğimde karımı işkence edip manipüle ediyorlardı, tam olarak bilmek istiyorum. Bildiklerinden daha fazlasını bildiğin çok açık."

"Daha fazlasını biliyorum ama yeterli değil. Eğer öfkeni kontrol edebilseydin, ondan daha fazla bilgi alabilirdik." Grant bana alaycı bir bakış attı.

"O bizim annemizi öldürdü."

"O zaman ondan daha fazla bilgi almalıydık." Grant ısrarla fikrini savunur.

"Lanet olsun. İkiniz birbirinizle kavga etmeyi bırakmalısınız. Bunun için vaktimiz yok. Onlardan ikisini öldürdük, ama hala aradıklarını bulamadılar. Yakında kapımıza dayanacaklar ve o zaman hepimiz aynı plan üzerinde anlaşmış olmalıyız." Levi, sanki yaramaz çocuklarmışız gibi ikimize de bakar.

"Peki. Ne arıyorlar? Oradan başlayalım." Kardeşlerimi inceliyorum.

Kardeşlerim birbirlerine bakiştılar, sonra biri konuştu ve görünüşe göre Levi sessiz tartışmayı kazandı.

"Bir kutsal emanet kutusu," diyor Grant düz bir sesle.

"Bir kutsal emanet kutusu mu?" Hayal ettiğim onca şeyin arasında, bu en son akla gelecek şeydi.

"Annem ve babam ölmeden iki hafta önce, bir soygunu gerçekleştirmemize yardım etmek için gönderildik.

. Bu, babamın birine olan borcunun bir parçasıydı — bir avans karşılığında söz verdiği bir iyilik. Kötü bir bahsi kapatmak için ihtiyaç duyduğu bir iyilik. Orada olamadığı için, işlerin yolunda gitmesini sağlamak ve göz kulak olmak için bizi gönderdi. Bir şeyler ters gitti. Hala tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz, ama bizim ekiple aynı anda orada başka bir ekip daha vardı. Alarmlar çaldı ve kaçmaya çalışırken saldırıya uğradık ve soyulduk. Neredeyse

öldürüldük. Bu sırada onları yaralamayı başardık, ama kim olduklarını asla öğrenemedik," diye açıklıyor Levi.

"Soygun *sırasında* soyuldunuz mu?" diye şüpheyile soruyorum.

"Bizi aldattılar. İçeri girmek için bizi kullandılar ve suçu bize attılar. Sonra tüm zor işi biz yaptıktan sonra, çaldıklarımızı aldılar. Biz günah keçisiydik." Grant kendi tarafını anlatırken, Levi kollarını kavuşturur.

"Bu bir teori." Levi, Grant'e bakar. "Kesin olarak bilmiyoruz." "Başka gerçekçi bir açıklama yok," diye cevaplar Grant ve son beş yıldır bu konu hakkında tartıştıkları açıktır.

"Yani sende hiç yok, ama biri sende olduğunu düşünüyor mu?"

Grant arkasını dönüp pencereden dışarı bakar, Levi ise başını eğip yere bakar. İhtiyacım olan cevapları geciktiren bu sessiz oyunlarından sıkılmaya başlıyorum.

"Ona söyle," diye mırıldanır Grant.

"Hala bir parçası bizde. Koleksiyonun en nadir parçasıydı, bu yüzden ekstra önlemler aldık. Geri kalanını almaya gitmeden önce güvenli bir yere sakladık. Bizi silah zoruyla durdurduklarında, elimizdeki parçaları aldılar, en önemli parçanın ellerinde olmadığını fark etmeden," diye açıklıyor Levi.

"Birini dolandırırken ve polis yolda iken, siparişin doğru olup olmadığını iki kez kontrol edecek zamanın pek yok." Grant arkasını döner, ellerini takım elbisesinin ceplerine sokar, başını sallar ve masaya yaslanır.

"Annem ve babam biliyor muydu? Neden seni değil de onları öldürdüler?" diye soruyorum, bunun nedenini anlayamadığım için şaşkınım. Her şeyi mahvedenler Grant ve Levi'ydi.

"Bilmiyoruz. Amelia'nın bize bunu söylemesini istiyorduk." Grant, öfkemin beni ele geçirdiğine hayal kırıklığı duyduğunu gösteren bir bakışla bana bakar.

"Sana söylemeyecekti. Curtis'in öldüğünü anladığında söylemeyecekti." Başımı sallarım.

"Peki bu kimin suçu?" Grant bana bakar.

"Kimin suçu? Şu anda bunu mu öğrenmek istiyorsun? Çünkü bu ailede suçlu olan çok kişi var gibi görünüyor

. Öncelikle ikiniz dürüst davranmadınız," diye karşılık veriyorum.

"O haklı." Levi, kaşlarını çatarak Grant'e bakar ve Grant, hayal kırıklığıyla iç çekerek başını sallar.

"Yani anne ve babamın kutsal emaneti çiftliğin bir yerinde sakladığını mı düşünüyorlar?" Kardeşlerimden ayrıntıları öğrenmek dış çekmek gibi zor geliyor.

"Evet. Ama bunu babamdan ödeme olarak bulmasını isteyenler mi, yoksa orada olacağını düşünerek bizden her şeyi çalanlar mı... Bilmiyoruz." Levi sandalyesine yaslanır. "Her zaman, babamın borcunu ödemediği, öfkelenip topluluktaki herkese bir mesaj vermek isteyenlerin yaptığını düşündük."

"Hepiniz sürekli birbirinizi öldürüyorsanız, bu ne kadar bir topluluk olabilir ki?" Elimi yüzüme götürüp, hayal kırıklığını ve kafa karışıklığını silmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Sen bu işe dahildin ve bunların hiçbirini bilmiyor muydun?"

"Babam ve Jay amca bize sadece bazı şeyleri anlatıyorlardı. Başka seçenekleri olmadığında geçici bir önlem olarak bizi kullanıyorlardı. Babam ayrıntıları anlatmayı sevmezdi." Levi açıklıyor.

Jay amca, babamın iki erkek kardeşinin en küçüğüydü. Büyürken onu sadece birkaç kez görmüştük ve Creighton amca öldükten sonra kumarhaneyi babama bıraktığında, aile varlıklarının dağıtılmasıyla birlikte acı bir atmosfer hakim olunca ziyaretler daha da seyrekleşti.

"O zaman Jay amcaya sor," diyorum, umarım hala onunla iletişime geçebiliyorlardır. Cevapları alabilmemizin tek yolu bu.

"Bu konuyu konuşmayacak." Grant başını sallar.

"Ne demek konuşmayacak?" diye ısrar ettim. "Aynen dediğim gibi."

"Peki onun bu işe karışmadığını nereden biliyorsun?" İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum.

"Hayır," diye cevaplar Levi, gözleri yine yere doğru kayar, sanki bana bunu söylemekten benim bunu duymaktan duyduğum kadar hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Hay sıçayım..." Odanın içinde bir ileri bir geri yürüyorum. "Bana bunu söylemeyi hiç düşünmedin mi?"

"Bunun ne faydası olacaktı ki?" Levi bana şaşkın bir ifadeyle bakar.

"Burada kalıp anne ve babamın ölümünün intikamını almamıza yardım etmen için sana yalvardım. Ama sen gidip top oynamaya başladın. Yardım etmeyeceksen, sadece bize yük olacaktın. Hatta bir hedef olacaktın." Grant'in gözleri karardı ve ben ona saldırmamak için dişlerimi sıktım.

"Benden sır saklamasaydın kalabilirdim. Haze'in, hala bir şeyimiz olduğunu düşündükleri için tehlikede olacağını bilseydim. Siktir! Ayrılmakla onu güvende tuttuğumu sanıyordum, sırtına lanet bir hedef çizdiğimi değil."

"Yıllarca hiçbir şey olmadı. Güvenli olduğunu düşündük. Curtis'e dikkatimizi çektiğinizde ve onun rozet kayıtlarını ve bazı davranışlarını incelemeye başladığımızda, onda bir terslik olduğunu fark ettik," diye açıklıyor Levi.

"Bu büyük bir hata," diye mırıldanıyorum.

"Evet, şey... bu bir aile özelliği gibi görünüyor." Grant'in gözleri üzerimde dolaşır ve sonra benimkilerle buluşur.

"Şimdi ne yapacağımıza odaklanmalıyız," Levi tartışmayı sonlandırmaya çalışır.

"Bundan sonra ne olacak? Umarım bu konuyu takip ediyorsundur. Saldırganların kim olduğunu buldun mu? Kundakçılar? Aynı kişiler mi?" İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum.

"Sahte kimlikler kullanmışlar ve ücretsiz konaklama için verdiğim karttan ödeme yapmışlar. Çıkmaza girdik." Levi başını sallar ve benim kadar sinirli olduğunu anlayabiliyorum.

"Yani hâlâ buralarda olabilirler." Dilimi şaklatıp başımı sallıyorum. Bo ve Anson, Cade ve arkadaşıyla birlikte çiftlikte sırayla kaldıkları için buraya geldiğimde kendimi güvende hissettim. Onun sürekli gözetim altında olduğunu bilmek, şu anda aklımı başımda tutan tek şey.

"Bir sonraki adımları atana kadar dikkatli olmalıyız." Grant hiç endişelenmiyor, muhtemelen güvenlikle çevrili bu kulede yaşadığı için.

"Dikkatli mi? Bir kalede yaşarken bu senin için kolay."

"Buraya taşınmanı söyledim." Grant bana alaycı bir bakış attı. "Ve çiftlikteki herkesi bilinmeyen bir kadere terk mi edeyim?"

Grant bir şey söylemek için ağzını açar ama vazgeçer ve tekrar bana sırtını döner. Pencereye doğru yürür ve sonunda konuşur.

"Geçici olarak kapat. Yenileme yapmak istiyordu, değil mi?"

"Bu konuyu onunla konuşmayacağım bile. Başarısızlığa mahkum. O yüzden bana planın ne olduğunu söyle. Bu karışıklığı temizlemeye yardım ettiğimi düşünürsek, bu aile bağlarını güçlendirme etkinliğine katılmayı hak ettiğimi düşünüyorum."

"Kutsal emaneti almaya biri gelecek. Onu müzayedeye çıkaracak ve umarız onu arayanları ortaya çıkarır," diye açıklıyor Lev.

"Eğer çalınmışsa, bu nasıl mümkün olabilir?" Bunun anlamını düşünerek kaşlarımı çatıyorum.

"Karaborsa. Sotheby's değil." Grant dudaklarını sıkıştırır.

"Bu riskli değil mi? Ona güvenebilir misin?"

"O, iyi bir şekilde incelenmiş ve tavsiye edilmiş biridir ve hizmetlerinin ayrıcalığı için yüksek bir komisyon talep eder." Grant masasındaki birkaç kağıdı karıştırdıktan sonra bana keskin bir bakış attı. "Bu dünya, bir dizi hesaplanmış bahisten ibarettir. Sen sadece kumarbaz değil, kumarhane sahibi olmayı planlamalısın."

KIRK DOKUZ

Ramsey

BİR HAFTA SONRA, benim ısrarımla, The Avarice'deki kasada durmuş, Levi'nin kutsal emanet sandığını getirmesi için kuryenin gelmesini bekliyoruz. Grant onu ağır parmaklıklı kapının arkasına koymuş, ben de omuzlarımı silkiyorum. Performans kaygısı dalgalar halinde içimi kaplıyor. Katil olma fikrine alışabildim, ama The Avarice'in bodrumunda gizli bir görüşmede mal alışverişi yapma fikri, görünüşe göre, benim için çok zor. Üzerimdeki dar kesim takım elbise de yardımcı olmuyor. Profesyonel kariyerim hapis cezasıyla sona erdiğinde onlarla işimin bittiğini düşünmüştüm, ama bunun yerine, Grant'in terzi tarafından bana tam uyan bir takım elbise giyiyorum.

"Burada olmakta ısrar eden sensin." Grant bana bir bakış atarak, onu utandırmamam için uyarıyor.

"Sen beni aile işine geri dönmem için istedin." Ben de geri adım atmadım. "Durum bu."

"Peki, sözümü geri alıyorum. Çamur ve atlarınla birlikte çiftliğinde kal."

Bir dakika sonra, koridordan ayak sesleri geliyor ve ben cevap veremiyorum. Levi, uzun boylu esmer bir kadınla birlikte ortaya çıkıyor. Saçları omuzlarına kadar uzanan kalın dalgalar halinde ve soluk yeşil gözleri, soluk teni ve koyu kirpikleriyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyor. Üzerinde dar beyaz bir bluz ve topuklu ayakkabılarını gizleyen geniş paça pantolon var. İlkinden daha uzun boylu başka bir kadın, omuzlarına kadar kesilmiş koyu kumral saçları ve okyanus mavisi gözleriyle onun arkasında yürüyor. Siyah deri pantolon ve siyah kazak giymiş, sivri topuklu ayakkabıları onu ölümcül bir görünüm kazandırıyor.

"Sen kurye olmalısın..." Grant bir adım öne çıkarak esmer kadına elini uzattı. Gözleri onun üzerinde dolaştı, ama arkalarında ilgi mi yoksa saf değerlendirme mi olduğunu anlayamadım.

"Öyleyim." Kız parlak bir gülümsemeyle gülümser.

"Grant."

"Charlotte," diye cevaplar ve sonra bana döner, dudaklarında küçük bir gülümseme belirir, sanki benim ne kadar rahatsız olduğumu fark etmiş gibidir.

"İsimlerimizi paylaşmalı mıyız?" diye sorarım.

"Hayır," kızıl saçlı olan, üç kardeşimize, sanki gördüğü en kötü erkeklermişiz gibi bakarak, açıkça söyler.

"Ramsey, değil mi? Seni buralarda görmüştüm." Charlotte bana nazikçe gülümser ve Levi'nin arkasında yaptığı yüz ifadesi, böyle halka açık bir kariyerim olduğu için pişmanlık duymama neden olur.

"Etrafta mı?" diye soruyorum, ama o sorumu görmezden geliyor ve tekrar Grant'e dönüyor.

"Ürün sizde mi?" "Evet."

"Konuştuğumuz gibi, benim politikam, ürünün piyasada makul olarak elde edebileceği değerin yarısı kadar bir depozito bırakmaktır. Hala anlaşılmış durumdayız, değil mi?" Grant'e, hayır diyecekmiş gibi bakar.

"Anlaştık."

"Güzel." Gülümser. "Para." Asistanına başıyla işaret eder ve asistanı bir çanta getirir.

Değişim o kadar hızlı gerçekleşir ki, neden geldiğimi bile anlamam. Sanırım bu şekilde, en azından kutsal emaneti gördüm ve eğer geri getirmezse, onu çalan kişiyi tespit edebileceğim — kardeşlerimin kışkırttığı bu yılan yuvasını daha derinlemesine araştırmak için almamız gereken bir risk.

"Şimdi ne yapacağız?" Levi kadınlarla birlikte asansöre binip kaybolduğunda Grant'e soruyorum.

"Bekleyeceğiz. Umarım onları ortaya çıkarır." "Peki ya alıcı varsa?"

"Kim olduklarını öğrenmek için ekstra para ödüyörüz," diye cevaplar Grant açıkça.

O GECE, The Avarice'den eve döndüğümde ve arabamı garaja çektiğimde, telefonum bir mesajla çaldı. Cooper beni aramamı istiyordu. Saate baktım ve Haze'in oteldeki vardiyası bitmeden biraz zamanım olduğunu gördüm, bu yüzden Cooper'ı aramak için düğmeye bastım.

"Selam kovboy. Nasıl gidiyor?" Cooper beni sıcak bir şekilde selamlıyor. Garip bir his, sanki o ve o dünya bir ömür uzaklıkta ve ben bir telefon görüşmesi ile zaman yolculuğu yapabiliyormuşum gibi.

"İyi," diye yalan söylüyorum. Cooper'ı bu işe karıştıramam.

"İyi ki iyisin, çünkü daha da iyi haberlerim var. Aslında, bu çok berbat bir durum... Böyle söylememem gerekirdi, ama senin için iyi bir haber. DE pozisyonunda bir boşluk var. Oyunculardan biri sezonun geri kalanında oynayamayacağını öğrendi ve çaylak oyuncu da kötü davranışından dolayı takımdan atıldı. Birini arıyorlar ve formunu geri kazanabileceğini düşünüyorsan seni antrenman takımına geri çağırmaya hazırlar. Bu sana tekrar başlangıç pozisyonu için rekabet etme şansı verecek. Koç Undergrove seni aramayı planlıyor."

Bu haber üzerine kalbim birkaç kez atlamış. Buradaki ölüm ve yıkımdan uzak kalma fikri. Grant ve Levi'nin oynadıkları oyuna dahil olmak zorunda olmamak. Sonbahar pazar öğleden sonra bir tarlada koşmak. Bu fikri sevmiyorum değil, ama gerçek olamayacak kadar güzel geliyor.

"Benim bir yük olup olmayacağımdan emin olmadıklarını sanıyordum."

"Seni övdüm. Quentin de öyle, ve biliyorsun ki onun burada çok etkisi var. Ayrıca, halkla ilişkiler ekibi endişeli değil. Sen buralarda bir kahramansın ve sahada sağlıklı ve güçlü birinin olması için minnettar olacaklar, anlıyor musun?"

"Vay canına. Ben sadece... bunun gerçek bir olasılık olduğunu düşünmemiştim. Bana zorlukları aşmam için umut vermek istediğini sanmıştım. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Geri dönmek ister misin?"

"Gelmek istiyorum, ama Haze'i bırakmak istemiyorum. Bunu bir daha yaşayamam. O da yaşayamaz."

"Anlıyorum." Cooper'ın sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum, ama Bea'ya olan sevgisi onun da dünyayı farklı görmesini sağlamış. "Peki... onunla konuş ve bana haber ver."

Koç'a düşündüğünü söyleyeceğim. Sadece... çabuk karar ver. Bir iki gün içinde taşınmak isteyeceklerdir.

"Tabii ki," diyorum ve kamyonun penceresinden Haze'in hanın ön kapısına doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Tamam. O zaman yakında görüşürüz.

Görüşürüz." "Görüşürüz dostum."

Telefonu kapatıyoruz ve derin bir nefes alıyorum. Bu fikri Haze'e nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, hatta söylemeli miyim bile bilmiyorum. Son birkaç aydır kurduğumuz her şeyi, onu tekrar terk edeceğimi düşünmesine neden olarak tehlikeye atmak istemiyorum. Ama burada olan onca şeyden sonra, onun da bunu yeniden düşüneceğini merak ediyorum. Ben sezon dışında oynarken, bir başkası burayı birkaç aylığına işletse ve sezon dışında buraya geri dönsek. Belki bu, ikimiz için de en iyisi olabilir.

İçeri girdiğimde, ona söylemeye karar vermiştim. Ona hiçbir şeyin beni ondan uzaklaştıramayacağını ve kararımızda son sözün ona ait olduğunu söyleyerek önlem alacağım. Bu artık sadece benim değil, bizim geleceğimiz ve onun yanımda olmadığını hayal edemiyorum, bu benim tekrar oynamam anlamına gelse bile. Bunu bu şekilde açıklarsam, anlayacağını biliyorum. Benim futbolu, onun hanı sevdiği gibi sevdiğimi biliyor.

Onu yemek odasında bulduğumda, postadan gelen bir kağıdı okuyor ve beni görünce irkiliyor. Umarım başka bir fatura değildir. Son zamanlarda faturalar birikiyor ve ahırları yeniden inşa etmek ve daha fazla personel işe almak için çalışırken gelecekte daha da artacak. Bu, tekrar oynamak için yapacağım konuşmanın bir parçası olabilir.

"Merhaba tatlım. Günün nasıl geçti?"

"Fena değil. Seninki nasıl? Kardeşlerin seni daha da derine çekiyor mu?" Onlarla aralarımı düzeltmem ve olan biteni yakından takip etmem gerektiğini kabul etti. Ama bu, onların işlerinin suçla iç içe olan kısmına daha da çekileceğim anlamına geldiği için pek de heyecanlı değil.

"Fena değil. Çoğunlukla gözlem yapmayı başardım. Kuryelerinden biri beni tanıdı galiba."

"Anlıyorum." Bana bakarken kaşlarını çattı ve Cooper'ın haberleri konusunda ne kadar endişeli olduğumu anlayacağından endişelendim.

"Sana bir şey söylemem gerek," diye itiraf ettim. "Bana da."

"nce ben başlayabilir miyim?"

"şey... Sanırım söylemeliyim." Alt dudağı titriyor ve gözleri kağıda bakıyor. "Ama bunu sana gösterdikten sonra benimle konuşmak istemeyebilirsin."

"Tatlım, benim seninle konuşmak istemememi sağlayacak hiçbir şey yapamazsın."

Sessizce kağıdı çevirir ve ben kelimeleri gözden geçiririm. Kalbim durur ve dünyam altüst olur.

Bu, bir yargıç tarafından imzalanmış ve mühürlenmiş nihai boşanma kararı.

ELLİ

Hazel

Yüzündeki ifade nefes alamayacağımı hissettiriyor. Acı ve öfke iç içe geçmiş, kağıdı masaya koyarken elinin titrediğini görüyorum.

"Açıklayabilirim." Ağlamamaya çalışıyorum. Ağlamama gerek yok. Bunu kolayca düzeltebiliriz.

"Buna gerek var mı bilmiyorum. Durum oldukça açık." Sesi o kadar soğuk ki, kalbim donarak ağrıyor.

"Evrakları bir kasa dairesine koyacağımı söylediğimi biliyorum, ama onları dosyaladım. Zaten eyaletin doksan günlük bekleme süresi gerektirdiğini düşündüm. Böylelikle, süre dolduğunda, evrakların işlenmesi için daha fazla beklemek zorunda kalmadan ayrı yollara gidebiliriz. Daha hızlı normale dönebiliriz."

"Yani bana bir şans bile vermeyecek miydin?"

"Ramsey, o zamanlar... Lütfen unutma, o zamanlar ben bilmiyordum. Seni hala ne kadar sevdiğimi ya da Curtis'in her şeyi çarpıttığını ve beni manipüle ettiğini kendime itiraf etmek istemiyordum. Senin beni hala sevdiğini bilmiyordum. Sadece çiftliği geri almak istediğini ve ben hala burada yaşarken hayatıma devam ettiğim için beni cezalandırmak istediğini sanıyordum. Bunun aramızda bir felakete yol açacağını ve Curtis ile evlenmek için bir düğün planlamam gerektiğini düşündüm. Senin Cincinnati'ye geri dönüp tekrar oynamaya başlayacağını ve benim de eski hayatıma geri dönebileceğimi düşündüm." Sözlerimi aceleyle söylüyorum, yeterince hızlı söyleyebilirim zehirin yayılmasını durdurabileceğimi umarak, sanki geri kalanını korumak için bir uzvumu kesermişçesine.

Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirip kaybolur ve ben, sırf ben batırdım diye bizi bırakmayacağını söylemesi için bir şey, herhangi bir şey söylemesini beklerken kaşlarımı çatırım.

"Şey... haberim bu. Takım beni geri istiyor."

"Ne? Ne zaman?" Sanki biri beni bıçaklamış gibi hissediyorum, sözleri kalbimi parçalıyor ve tüm umutlarımı alıp götürüyor.

"Hemen."

Kalp atışlarımın kulak zarlarımda yankılandığını duyabiliyorum.

"Ama gitmeyeceksin, değil mi? Bunun bittiğini sanıyordum. Çiftliğe ve kardeşlerine yardım etmeye kararlı olduğunu sanıyordum. Bütün bunları birlikte yeniden inşa edeceğimizi sanıyordum." Kendimi hissettiğim kadar çaresiz görünmemeye çalışıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kararnameye bakıyor. "Ama artık evli bile değiliz ve bunların hepsi senin." Derin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. "Dünyanın işleyişi ne kadar da komik, değil mi?"

"Öyle demek istemedin."

"Hayır, ama sen öyle demek istedin. İstedliğini elde ettin. Boşanmayı. Çiftliği. Hanı. Her şeyi. Bana ihtiyacın yok."

"Ramsey! Saçmalıyorsun. Bunların hiçbirisi önemli değil. Bana bunu bir daha yapamazsın."

"Önemli olan yalan söylemiş olman." Masadaki kağıdı avucuna alır. "Biz birbirimize yalan söylemeyiz. Bu boktan dünyada bizi diğerlerinden ayıran şey bu, Haze."

"Söz vermiştin. Sözünü tutmazsan sen de bir yalancısın. Benim için burada olacağına söz vermiştin. Beni sevdiğini söylemiştin." Gözyaşları şimdi sıcak ve yoğun bir şekilde akıyor. Onları durduramıyorum ve umurumda da değil. Şu anda bana bakışıyla, sanki içimi görüp öbür tarafta, bensiz bir hayatın beklediğini görebiliyormuş gibi.

"Ve sen benim kalbimi parçaladın!" Masadan kağıdı alıp buruşturuyor ve yere atıyor. Bana sırtını dönüyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

"Sakin benden uzaklaşma!" diye bağıriyorum arkasından, her şeyden sonra merdivenleri çıkıp gidecek olmasına öfkelenerek.

Omzunun üzerinden geriye bakar, yüzü bir an için tereddüt eder, sonra öfkesini geri kazanır.

"Yoksa ne olur?" Düşündüğümü söylemeye cesaret edemiyor.

"Buradan sonsuza kadar gidebilirsin!"

"Zaten öyle yapmayı planlıyordum tatlım. Boşanmanın amacı da bu zaten." Merdivenlere dönüp yukarı çıkmaya başlıyor, yarı yolda durup bana bakıyor. "Bu gece eşyalarımı toplayıp yarın sabah Denver'dan uçacağım. Grant ve Levi sana ve çiftliğe göz kulak olurlar. Kardeşlerin seni korurlar."

Bir saat sonra, Dakota bana bir shot daha doldururken Seven Sins'te oturuyorum.

"İkinci bir elbise yakma partisi yapacağımızı sanıyordum. İlki çok eğlenceliydi. Bu ağlayıp somurtman pek eğlenceli değil." Dakota bana acıyarak bakıyor.

Marlowe ve Bristol boş shot bardaklarını Dakota'ya doğru itiyorlar. Barda acil bir toplantı çağrısı yaptım ve onlara hüznü hikayemi anlatmayı yeni bitirmiştim.

"Gerçekten başvurdun mu?" Marlowe burnunu kırıstırır.

"Batırdığımı biliyorum, ama düşündüm ki..."

"Curtis ile evleneceğini düşünmüştün. Sonra onun büyük bir pislik olduğu ortaya çıktı." Bristol, bu çok mantıklı bir şeymiş gibi başını sallar.

Onlara tüm hikayeyi anlatmadım. Önemli kısımları anlattım. Curtis, çiftliği ele geçirmek için beni sürekli manipüle ediyordu. Bunu öğrendim. O gitmişti. Kasabadan ayrılmıştı, bir daha dönmek üzere. Onların benim kirli sırrımı saklamalarını istemedim, ama onlardan saklamak beni içten içe yiyip bitireceğinden endişeleniyorum. Özellikle de sırlar birikmeye başladığında.

"Ama Ramsey'e yalan söyledim. Belgeleri emanet kasasına koyacağımı söyledim," diyorum Dakota bana bir içki daha uzatırken. Bir yudum alıyorum. "Bu sulandırılmış gibi tadı var," diye şikayet ediyorum.

"Çünkü zaten üç shot içtin. Kederini unutmak istemeni anlıyorum, ama seni de unutmayalım, tamam mı?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Bunların hiçbirini hatırlamak istemiyorum." Viski ve kolamı izliyorum. "Sadece zamanda geriye gidip bunu düzeltmek istiyorum. Onu ikinci kez kaybedemem. Kaybedemem." Gözyaşları akmak üzereyken Marlowe sırtını okşuyor ve ben içkimin geri kalanını bir dikişte içiyorum. Normalde olması gerektiği gibi yakmıyor ve nedense bu da gözyaşlarımı akıtıyor. Şimdi o kız benim, barda erkek arkadaşı için ağlarken arkadaşları sarhoş kıçının etrafında toplanıp ona her şeyin yoluna gireceğini ikna etmeye çalışıyor.

"Seni sevdiğimi biliyorsun ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama..." Dakota başını sallar. "Bence onun merhametine sığınmak zorundasın."

"Nasıl?"

"Yalvararak mı?" Dakota bu öneriyi yaparken yüzünü buruşturur.

"Çıplak mı kalarak?" Bristol ekler.

"Oh, daha da iyisi, balayın için aldığın iç çamaşırlarından birini giy."

"Evet... ona buraya ilk geldiğinde ona nasıl işkence ettiğimi hatırlatalım."

"O adam işkence edilmeyi sevdiğinden eminim." Dakota bana bir içki daha doldurur, bu seferki yüzde doksan dokuz kola ve yüzde bir viski olduğu çok açıktır, ben de içkiye ve sonra ona kaşlarımı çatarım.

"Belki de ona onu ne kadar sevdiğini hatırlatmalısın?" Marlowe bana cesaret verici bir gülümseme atar. "Ama çıplak kalıp yalvarmak da fena olmaz." Ona sert bir bakış attığımda gülümsemesi biraz acı çekmiş gibi olur. "Üzgünüm, ama bence yanılmıyorlar."

"Erkekler, zayıflıklarını anladığın zaman yönetmesi kolay yaratıklardır ve sen Ramsey'nin zayıflıklarını zaten biliyorsun. O yüzden onları kullan," diye cesaretlendirir Bristol. "Ve onu istediğin yere getirdiğinde, ona gerçekte ne hissettiğini söyle."

"Onunla ilişkimizi yürütmek istemem delilik mi?" İçeceğimin yüzeyinde yükselen ve patlayan baloncuklara bakıyorum.

"Hayır. Bir şekilde... bir yolunu bulursun. Siz mıknaş gibisiniz, aranızda ne kadar engel olursa olsun, her zaman birbirinize geri dönüyorsunuz. Siz birbiriniz için yaratılmışsınız." Marlowe, ne kadar doğru olduğunu tam olarak bilmesede, doğru kelimeleri buluyor.

"Yine kaçmaya çalışacak. Biliyorum. Muhtemelen eve gittiğimde o çoktan gitmiş olacak."

"O zaman sen de Cincinnati'ye peşinden git." Dakota omuz silkiyor. "Cincinnati'ye mi?" diye soruyorum, ona şok olmuş bir bakış atarak.

"Eğer onu seviyorsan ve o futbolu seviyorsa... belki de adama son bir sezon daha izin vermelisin." Bristol düşünceli bir şekilde bana bakar.

"Ama çiftlik bana ihtiyaç duyuyor. Ahırları yeniden inşa etmemiz gerekiyor ve hanı yeniden düzenleme planlarım var."

"Sana ihtiyacı var mı?" Dakota kaşlarını kaldırır. "Yoksa birkaç aylığına buraya gelip gitsen, sensiz de idare edemez mi? Grace, Kit, Elliot, Kell... Hatta Cade bile, sen son birkaç haftadır olayların ardından uğraşırken işleri iyi idare ediyor. Bo ve Anson da eminim işleri kontrol etmeye istekli olacaktır."

Kola'yı uzun bir yudumla içiyorum, keşke viski olsaydı diyorum. Haklıydı. Benim hoşuma gitmeyen bir haklılık... Çünkü ben, han ve çiftlikte ihtiyaç duyulduğunu hissetmeyi seviyorum. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olan kişi olmayı seviyorum. Uzun saatler çalışıp yorgunluktan bitkin bir şekilde yatmayı seviyorum.

Ama Ramsey Stockton ile evli olmayı da çok seviyorum. Sahada parıldamasını izlemeyi seviyorum ve onu profesyonel ligde kendi stadyumunda oynarken hiç izleyemedim. Üniversitede olduğu gibi rakip takımın oyun kurucusunu üçüncü kez yere serdiğinde on binlerce kişinin onun adını haykırmasını dinleme fikri hiç de fena gelmiyordu.

"Bunu düşünüyor," diyor Bristol.

"Belki bir içki daha içmesi gerekir?" Marlowe yarısı boş olan bardağımlı işaret ediyor.

"Evet. Şans için bir shot daha. Birazdan yapacağım yalvarış için buna ihtiyacım olacak." Bardağımlı öne doğru itiyorum ve Dakota, Marlowe'a bakmadan önce bardağımlı dolduruyor.

"Onu eve götürebilir misin?" diye sorar Dakota.

"Tabii. Sorun değil," diye kabul eder Marlowe.

ELLİ BİR

Hazel

"BEKLE... BİR DURAĞA İHTİYACIM VAR," diye mırıldanırım, Marlowe beni kapıya doğru yönlendirmeye çalışırken.

"Ne oldu?" Ramsey buraya geldiğinden beri sürdüğü kamyonete doğru yürürken Marlowe bana şaşkın şaşkın bakar.

"Bir şeyi halletmem gerek..." Çantamı karıştırıp, acil durumlar için sakladığım sustalı bıçağı çıkarıp elimde tutuyorum.

"Um!" Marlowe endişeyle küçük bir çığlık attı. "Ne yapıyorsun?"

Bıçağın ucunu Ramsey'in lastiklerinden birine saplarım.

"Kaçamayacağından emin olmak için. Tabii ki." Kamyonetin arkasına yürüdüm ve bir lastiği daha bıçakladım.

"Hey!" Ahırın diğer tarafından yüksek bir ses duyulur ve üçüncü lastiği almaya giderken çakıl taşlarının üzerinde ayak sesleri duyarım. Kafamı kaldırıp bakarım ve 1,93 metre boyundaki ağabeyim üzerimde durmuş, bir sonraki lastiği almamı engelliyor. "Ne halt ettiğini sanıyorsun, Hazel?"

"Cade! Çekil önümden. Meşgulüm!"

"Ne yapıyorum? Bize bir set lastik daha ödetmeye mi çalışıyorsun?" Kaşları çatılır.

"Haze. Lütfen... içeri gir! İçeride yerine getirmelisin bir görevin, unuttun mu?" Marlowe kolunu koluma doladı ve beni o yöne doğru çekmeye başladı. Cade elimdeki bıçağı almaya çalıştı, ben de onu geri çektim. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hey!" Bıçağı havaya kaldırıyorum. "Bana başlama. Benim evim. Benim kurallarım. Kamyon lastiklerini bıçaklamak istersem, sen kendi işine bak."

"Kaç tane içti?" Cade beni geçip Marlowe'a bakar. "Üç tane, ama Dakota onları suyla seyreltmişti. Şu anda sarhoş olmaktan çok daha duygusal, sarhoş değil," Marlowe sanki ben orada değilmişim gibi cevap verir.

"Hepsini sulandırmış mı? O sürtük!" Kimsenin bu konuda bana yapılan haksızlığı umursamadığını bilerek şikayet ediyorum.

"Ne oldu?" Cade bir an bana bakar ama sonra tekrar Marlowe'a döner ve ikisinin beni görmezden gelerek iletişim kurmasına kaşlarını çatırım.

"Bazı evraklarla ilgili küçük bir aksilik oldu ve Ramsey ayrılabilir," diye cevaplar Marlowe.

"Siktir..." Cade inliyor.

"Ben hallediyorum!" diye tartışıyorum. "Bu yüzden kaçış aracını elinden alıyorum." Cade diğer kolumu tutuyor ve ikisi birlikte beni arabadan uzaklaştırıyor, silahımı elinden alıyor ve kapıdan içeri itekleniyorum.

"Git düzelt." Marlowe bana acele etmem için işaret eder ve ben ona ters ters bakarım ama yine de beni eve bıraktığı için teşekkür ederim. "Tabii ki. Şimdi git adamını yakala."

"İçeri girip biraz yemek alacaktım," diye mırıldanıyor Cade.

"Bunu tavsiye etmem. Sanırım ikisi bir şekilde evi darmadağın etmek üzere," Marlowe, ben ayakkabılarımı çıkarırken düşüncelere dalar.

"Sizi hala duyabiliyorum," diye mırıldanırım ekran kapısından, ama beni görmezden gelirler.

"Beni Snack Stop'a götürüp bir dilim pizza alabilir misin? Arkadaşım bu gece randevusu için arabamı aldı ve Haze de benim anahtarlarımın olduğu tek arabayı almaya karar verdi..."

"Tabii. Ama fırında biraz sandviç kaldı, istersen?" Marlowe uzaklaşırken sesi yumuşar.

Kafamı sallarım. Marlowe her zaman birilerini daha fazla yemek yemeye ikna eder. Tıpkı benim küçük kardeşim gibi, dipsiz bir kuyu gibidir.

Merdivenlerin altına gelip en üst kata bakıyorum. Bunu yapabilirim. Bir şekilde, on dört basamakta, aptalca bizi boşanmaya zorlamış olsam da, hayatımın aşkını kalması için doğru kelimeleri bulacağım. Yavaşça merdivenleri tırmanıyorum

ve kapımıza vardığımda, kapı kolunu çevirmeden önce bir anlığına ona bakıyorum.

Bunu yapabilirim. Gerekirse yalvarırım. Ama kapıyı açtığımda... o gitmiş. Ondan hiçbir iz yok ve tüm eşyaları komodinden kaldırılmış. Hemen banyoya koşup etrafı kontrol ediyorum, tezgahı ve duşu kontrol ediyorum. Jiletini ve vücut şampuanını... hepsi gitmiş. Gitmiş. Ben Dakota'nın barında bu sorunu nasıl çözeceğimi düşünmek için kısa bir süre yokken, o çoktan kaçmış.

Muhtemelen Curtis'in her zaman yaptığı şeyi yapıyordu: sabahları havaalanına uzun bir yolculuk yapmak zorunda kalmamak için erkenden şehre gelip kalıyordu. Muhtemelen kardeşlerinden biri onu götürmüştü ve ben kamyoneti mahvetmişim, bu yüzden onu kovalayamazdım. Bo'nun beni götürmesini sağlayamazsam tabii. Ama... Bo muhtemelen onun tarafını tutardı. Zavallı adamı bırakıp hayatını yaşamasına izin vermemi söylerdi. Onu hafife almayan bir kadın bulmamı söylerdi.

Küvetin önündeki halının üzerine yığılıyorum ve gözyaşlarım akmaya başlıyor. Daha fazla hava almaya çalışırken ciğerlerim hıçkırıklarla doluyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Bunu bir daha yapamam. Son seferinde, ölüyormuşum gibi hissetmişim, ama bir yerlerde... içimden bir ses hala umut olduğunu söylüyordu. Belki bir gün, bir şekilde, belki yaşlanıp saçlarımız ağarana ve iki kez boşanıp kendi çocuklarımız olana kadar, birbirimizi tekrar buluruz diye. Bir şekilde, onunla daha fazla zaman geçirebilirim diye.

Sonra onu elde ettim, bolca zamanım vardı ama onu boşa harcadım.

"Haze?" Halı üzerinde hızlı ayak sesleri duyuyorum ve birdenbire karşımda beliriyor. Banyo kapısında duruyor, üstü çıplak, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir Chaos sweatshirt giymiş. Sanki kendime işkence etmek için onu çağırmışım gibi, ama konuşurken kullandığı hoşnutsuz ses tonu benim ilk tercihim olmazdı. "Siktir. Yaralandığınızı falan sandım. İyi misin?"

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm, mesafeyi o kadar hızlı kapattım ki bir adım geri attı ve çarpışmaya hazırlar gibi başını eğdi.

"Hayır, iyiyim değilim! Hoşça kal demeden gittiğini sandım. Her şey gitmişti ve sen ortalarda yoktun." Göğsüne itiyorum ama o yerinde duruyor.

"Erken ayrılabilmek için eşyalarımı topladım. Misafir odasında yatacağım. Her şeyi düşününce... aramızda mesafe olması en iyisi." Duygusal durumumu fark edince kaşlarını kaldırır. Şu anda tek bir gözyaşı bile dökmemesi beni sinirlendirir.

"Mesafe." Başımı sallayarak yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. "Peki... havaalanına varabilmen için iyi şanslar. Tüm lastikleri kestim. En azından çoğunu. Cade beni durdurana kadar."

Yüzünde şaşkınlık, ardından da garip bir şekilde sinirlilik ve eğlence karışımı bir ifade belirir.

"Bu çok aptalca. Bo beni götürecek."

"O lanet olası hain!" diye bağırırım. "Biliyordum." Bir dahaki sefere gördüğümde ağabeyimin karnına yumruk atmaya karar veririm. Nedenini o da anlayacaktır.

"Öyle mi?" Ramsey bana aklımı kaçırmışım gibi bakar. "Ben onun kanındanım."

"Ben de onun kardeşi." Ramsey karşılık verir.

"Kardeşiydim."

Ramsey bu düzeltme üzerine yüzünü sertleştirir ve o arkasını dönmeye başladığında kalbimin atışının hızlandığını hissederim. Koluna uzanır, parmaklarımı dirseğinin kıvrımına dolayarak onu durdururum.

"Ama bunu düzeltebiliriz," diye ekledim çabucak. "Yani, onu tekrar kardeşin olarak istiyorsan."

Ramsey'in gözleri yana kayar ve üzerimde dolaşır.

"Bence artık durumu düzeltmek için biraz geç, Haze. Birbirimizi incitmekten başka bir şey yapamıyoruz." Sesindeki şüpheyi duyabiliyorum ve bu canımı yakıyor.

"Sadece beni dinle," diye yalvarırım.

O, sıkıntılı bir nefes alır, ama tekrar ayrılmak için harekete geçmez.

"Hala Cincinnati'ye gidebilirsin. Chaos için oynayıp sezonu bitirebilirsin. Sadece birkaç hafta kaldı, değil mi?"

"Playofflar olursa olmaz. Ki olabilir," diye karşı çıkıyor, ama kaşlarının gevşemesinden, benim söyleyeceklerimle ilgilendiğini anlayabiliyorum.

"Seni takip edebilirim. Çiftlikle ilgili kararlar almak için ara sıra buraya gelmem gerekebilir, ama... Bo, Cade ve personel işleri halledebilir. Birkaç kişi daha işe almam gerekebilir... ama belki, tekrar oynamaya başlarsan, eski karına borç verebilirsin?"

"Bir milyonluk çek zaten komodinin üzerinde." O çekin olduğu yere doğru başını sallar, ben kaşlarımı çatarım, ama o çenesini sallar, sanki sözünü yazılı olarak yerine getirdiğini bilmemi istermiş gibi. Yanına giderim ve tabii ki çek, aylar önce söz verdiği gibi orada durmaktadır. Noktalı çizgide gösterişli imzası vardır.

"Ciddiymişsin..." Çeki izliyorum. "Gurur duymalı mıyım, yoksa kırılmalı mıyım, bilemiyorum."

"Gururum okşandı. Seni tekrar kollarımda tutabilmek için iki milyon verirdim, Haze. Tek istediğim buydu. Kavga etmediğimiz zamanlarda ne kadar iyi olabileceğimizi hatırlarsan... belki bize bir şans daha verirsin diye düşündüm. Bu kadar kararlı olduğunu fark etmemiştim. İçinde bir yerlerde hala bizi istediğini düşünmeseydim, seni asla bu kadar zorlamazdım."

"Senin kollarına bedavaya geri dönebilirdim. Ama *seni kalbime geri* kabul etmek, sanki yüksek bir bedeli olması gereken bir şey gibi geliyordu. Beni mahvettin, Ramsey. Sen gittiğinde... İyi olduğumu söylediğimi biliyorum. Senin de benim hayallerimin peşinden koşmamı teşvik ettiğin gibi, senin hayallerinin peşinden koşmanı istediğim için buna inanmanı istedim. Seni o tarlada görmek istedim, bu çiftliğin senin için temsil ettiği tüm acılardan kurtulmuş olarak. Ama... Her gece bu yerde yatarken, sensiz nasıl devam edebileceğimi merak ediyordum. Senin mutlu olduğunu, benden ve buradaki tüm kötü anılardan kurtulduğunu hayal ediyordum... Oysa tek istediğim senin olmaktı. Tek istediğim, senin koşarak geldiğin kişi olabilmektir." Bu gece ağlamayı bitirdiğimi düşünmemeye rağmen, bir hıçkırık kopar. Nasıl hala ağlayacak gözyaşım kaldığı bir muamma.

"Haze..." Gözleri üzerimde dolaşırken alt dudağı hafifçe titriyor ve yanaklarından akan gözyaşlarını izliyorum. "Benimle birlikte kaçmanı istedim. Seni istedim. Ama dediğim gibi... Benim orada olmamın sana zarar verebileceğini veya seni engelleyebileceğini düşündüğüm bir yerde olmanı istemedim. Oynamak istedim... evet. Bunun

bize daha iyi bir gelecek sağlayacağını düşündüm, Stockton'ın parasına veya arazisine ihtiyaç duymadan işlerin yolunda gittiği bir gelecek. Sadece ikimizin olduğu, kendi kaderimizi kendimiz belirlediğimiz bir gelecek."

"Hâlâ bunu istiyorum."

"Bu çiftlikten veya hanından uzaklarda mutlu olamazsın." Başını sallar, bunu bilmenin acısıyla yanakları kızarır.

"Hayır, uzun vadede değil. Bir iki yıl için. Kaos sana ne kadar süre verirse o kadar. İleri geri gidip gelebiliriz. Sezon boyunca orada, sezon dışında burada. Ben ileri geri gidip gelebilirim." Önerimi duyunca gözleri parladı, umarım bu benim için iyi bir işarettir.

"Sonra buraya geri döner miyiz?" diye sordu, benim önerimi düşünürken gözyaşları yavaştı.

"Evet. O zaman başka bir yere gitmeye karar vermedikçe buraya geri döneriz. Eğer gerçekten istiyorsan bunu düşünebilirim. Ama bence... bence kalıp savaşmalıyız. Ailenizi öldürenlerin bizi ailemizden ve arkadaşlarımızdan uzaklaştırmasına izin veremeyiz. Kardeşlerin beni ne kadar sinirlendirse de... onlar ailemizin bir parçası. Ve kötü insanların üstünlük sağlamasına izin vermemek konusunda haklılar. Bu çiftliği ya da bu kasabayı ele geçiremezler, bunlar zaten bizim."

"Siktir..." diye küfrederek yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Bu çiftliği seviyorum, tatlım. Acı veren anılar var, evet, ama bu çiftlik her şeyden çok sana ait. Senin sevginle daha da güzelleşti. Benim gibi. Sonunda tekrar özgür olduğumda gelmek istediğim tek yer burasıydı. Bu yüzden kimsenin bu aileye ait olan burayı elimizden almasına izin vermeyeceğim."

Umut içime dolarken kalbim sıkışır. Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikir.

"Bu evet demek mi?" diye fısıldıyorum, yüksek sesle sormaya korkarak.

"Sana ne zaman hayır diyebildim ki?" Eli yanağımı okşadı.

"Sana hayır diyebildiğim sıklıkta." Küçük bir gülümseme deniyorum ve o da bana gülümsüyor. Ağzının köşesi biraz yukarı kalkıyor, affedilme yolunda olduğumu düşünecek kadar. Onunla geçireceğim gelecek için kalbim heyecanla çarpıyor ve o beni inceliyor, gözleri kısılıyor.

"Henüz tamamen kurtulmuş sayılmazsın. Hala boşanma konusunda kızgınlım. Her şeyi yeniden düzeltmek için ne kadar fazla evrak işi çıkacağını biliyor musun? Şartlı tahliye bittiğinde bu deritten kurtulduğumu sanıyordum."

"Ama bu, sana yaptırdığım tüm düğün planlamalarının boşuna olmadığı anlamına geliyor..." diye belirtiyorum.

"Oh, hepsi hala yanıyor ve sen yeniden baştan başlayacaksın. Sanırım kumarhanede evleneceğiz çünkü senin onunla evleneceğin yerde seninle evlenmeyeceğim. Grant bu fikri çok sevecek." Kardeşinin düğünü düzenlemeye vereceği tepkiyi düşünürken yüzünde yarım bir gülümseme belirir.

"Aile indirimi alsak iyi olur," diye mırıldanıyorum, aylar önce sorduğumda beni nasıl reddedildiklerini hatırlayarak.

"Öyle yapmalıyız. Harika bir bekarlığa veda partisi de ekleyeceğim."

"Affedersin ama sen bekar değilsin." Kaşlarım düşer ve burnumu kırıştırırım.

"Ben eminim eminimkağıt kağıt makale zeminde yerde alt başka türlü diyor..." Yeşil gözlerinin yüzümde dolaşmasından, benimle dalga geçtiğini, beni kızdırmak için beklediğini ve umduğunu anlayabiliyorum. "Bekâr olmayı düşünecek kadar meşgul olacağından eminim bekar olmayı düşünecek kadar meşgul olacağından eminim."

"Öyle mi?" Kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

Çeki kaldırıp ikisinin arasına bakıyorum.

"Evrak işleri hallolana kadar her gece benim yatağında olacağına bir milyon dolar bahse girerim."

O alaycı bir şekilde gülümser ve başını çevirip pencereden dışarı bakar. Dudaklarında beliren sinsi gülümseme, kalbimin göğsümde bir yarış atı gibi hızla atmasına neden olur. Çeki komodinin üzerine geri koyar, aramızdaki mesafeyi kapatır ve avuçlarımı göğsüne koyarım.

"Anlaştık mı?"

"O kadar ucuz değilim, tatlım."

"O zaman bir karşı teklifin mi var?" Ellerim göğsünden aşağıya, karın kaslarına doğru kayıyor.

"Bir milyon dolar artı bu çiftliğin yarısı kulağa daha tatlı gelmeye başladı..." parmaklarımın sweatshirt'ünün üst kısmında oynadığını izlerken sözünü keser.

"Anlaştık," diye cevap verdim.

"Avukatlarımız yeni belgeleri hazırlar hazırlamaz imzalanmasını istiyorum."

"Adil." Başımı eğiyorum.

"Ve..." Parmakları çenemi yukarı kaldırarak gözlerimi onun gözlerine bakmaya zorladı. "İlk olarak, dizlerinin üzerine çöküp aşağıdaki kağıt için bana içten bir özür dilemeni istiyorum."

"Yapabilirim, Bay Stockton." Parmaklarımı onun eşofmanının beline doladım ve umutla yukarı baktım.

"Güzel, Bayan Briggs." Kızlık soyadımın kullanılması, olması gerektiği gibi biraz canımı yakıyor. Gözleri, giydiğim Bull Rush Ranch markalı tişört ve kirli kot pantolonumun üzerinde dolaşüyor ve dağınık kıyafetlerime gülümsüyor.

"Stockton soyadını geri kazanmak istiyorsan çok çalışman gerekecek."

"Neyse ki ben zorlu görevleri severim."

ELLİ İKİ

Ramsey

DİZLERİ ayaklarımın önündeki halıya çarptı ve beni eşofmanımdan kurtardı. Onu tekrar elde etme beklentisiyle çoktan sertleşmişim, çünkü özür dilemek için sabırsızlanıyordum ve ben de ona izin vermek için daha da sabırsızlanıyordum. Eli, dilinin penisimin başını okşadığı sırada, çok yumuşak ve nazik bir şekilde vücudumun uzunluğu boyunca kaydı.

"Beni bulmaya geleceğini umuyordum. Son bir veda için beni ölümüne sikmeni umuyordum." Parmak eklemlerimi yanağına sürtüyorum.

"Bunun yerine, affetmen için yalvarmamla yetinmek zorunda kalacaksın." Ağzını bana doladı ve beni yere indirdi, sınırlarını test etti ve eli eşlik ederken beni ıslattı.

"Birbirimizden nefret etmek için yeni nedenler bulmamız gerekecek. Seni seviyorum, tatlım. Bana saldırdığında çok seksi oluyorsun." Parmaklarım saçlarını yüzünden çekerek tekrar saçlarına dolanıyor. "Siktir..." Daha fazlasını söylemeye çalışıyorum, ama sözlerim bir dizi yumuşak küfürle sönüyor. Ağzı, o kadar mükemmel ve sıcak ki, dili de başımı döndüren bir zeka ile hareket ediyor. Yemin ederim, bu kadın bana bir kez daha ağzını sunarak istediği her şeyi yaptırabilir.

Bana cevap vermek için geri çekilir. "Ben de seni seviyorum. Dürüst olmak gerekirse, biraz daha kötü olsan bile sorun olmaz." Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirir ve dilini alt tarafına doğru sürer.

"Beni kışkırtma. Sana karşı nazik davrandım," diye onu uyarırım.

"Biliyorum, ama yapmamalısın. Özellikle de sana kendimi affettirmeye çalışırken," diye alay eder.

"Merak etme. Yapacaksın." O beni bir kez daha ağzına alırken, boğazının arkasına çarpmama izin verirken iniliyorum. "Siktir... Ağzın mükemmel, tatlım." Ona bir bakış atmaya cesaret ediyorum ve bu, kalbimi

göğsümde çarpıyor. "Bana bak."

Gözleri benimkilere bakmak için yukarı kalkıyor, ama kirpikleri aşağıda kalıyor ve bunun bana yaptığı etkiye hazırlıklı değilim. Yarın kapıdan çıkacağımı düşünmüş olmam lanet bir şaka gibi geliyor, ama yine de bizi o noktaya getirdiğini hala kabullenemiyorum.

"Kot pantolonunu çıkar. Külotunu da. Benim sikimi emmeyi ne kadar sevdiğinden dolayı bacaklarının ıslanmasını izlemek istiyorum." Beni serbest bırakıyor ve ben de o benim için soyunurken, onun başladığı yavaş okşamaya devam ediyorum. "Hazır başlamışken üstünü de çıkar. Benim üzerine boşaldığımı düşünürken meme uçlarının dikleştiğini izleyebiliriz."

Bunun üzerine yanakları kızardı ve lanet olsun, onu utandırmayı seviyorum. Üstü başının üstünden çıkmış ve yere düşmüş, sütyeni de küçük yığının üzerine katılmış — ta ki benim taşlarımın işlendiği kolye dışında tamamen çıplak kalana kadar.

"Kendine dokun," diyorum.

Her zamanki gibi itaatkar, parmakları klitorisini okşuyor, sonra gözleri onay için benimkilere kayarken aşağıya doğru iniyor. "Onları benim için güzelce ıslat. Sırılsıklam et." Parmaklarını tatlı küçük amcığına sokuyor ve gözlerini kapatıyor, benim için parmaklarını içeri sokup çıkarırken alt dudağını ısırtıyor. "Şimdi..." Yarattığım sahneyi bölmekten neredeyse nefret ediyorum, ama bir sonraki adıma ihtiyacım var. "Onları benim üzerimde kullan."

Dizlerinin üzerine kalkar ve elini bana dolandır, parmakları parıldayarak beni onun orgazmıyla kaplar. Beni yavaşça okşar, gözleri benimkileri ararken bir sonraki talimatını bekler. "Şimdi yala. Her damlasını. Yavaşça ve güzelce." Dilini düzleştirir

ve tüm uzunluğu boyunca uzun bir yalama yapar, eli testislerime gider ve nazıkçe kavrar. Dilini kullanarak beni temizlerken nazıkçe masaj yapar. "Aferin benim kızım, bu pisliği ve yaptığın diğer pislikleri temizliyorsun. Hepsini birlikte düzeltereğiz, tatlım."

O, benim sikimin her santimetrekaresini iki kez diliyle yaladıktan sonra beni tekrar aşağı indirir ve ben elimi onun başının arkasına kaydırıp boğazını daha derinden sıkıtiğimde sessizce inler.

"Sikimi boğazına aldığını bilmek iyi hissettiriyor, değil mi? Bundan sonra alacağın tek şey bu olacak."

Bana yine yumuşak bir iniltiyle cevap veriyor, gözlerini saygıyla benimkilere diyor. "Böyle çok güzelsin."

Saçlarını tutup, dilini kullanarak sikimi yukarı aşağı hareket ettirmesini sağlıyorum. Dilini döndürüp yalıyor, sonra emiyor ve dişlerinin kenarıyla beni tahrik ediyor, ta ki ben daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar.

"Pantolonumu çıkar" diyorum ve o da pantolonumu uyluklarımdan aşağıya doğru çekiyor, ben pantolonumdan çıkarken tırnaklarını bilerek cildime sürüyor. "Bu kadar itaatkar olduğun için ödülünü ister misin?" Gözlerini kırıyor ve evet cevabı yine boğuk bir inilti oluyor.

Elimi çenesinin altına götürüp, sessiz bir patlama sesiyle beni bırakana kadar yanağını okşuyorum. Dudakları o kadar şişmiş ve kabarık ki, onları tekrar istiyorum. Ama eğilip onu yerden kaldırıyorum, yatağa taşıyıp kucağıma alıyorum, bacaklarını bacaklarımdan üzerine atmasına izin veriyorum. Penisim ona değiyor ve bir inilti kaçıyor. Bir kez tadına baktıktan sonra kendini kontrol edemiyor, kaşları çatılıyor ve pes edene kadar dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor. Rahatlamak için hareket ederken klitorisini penisimin başına sürüyor, kendini kaptırırken gözlerini kapatıyor. Yumruğumu saçlarına doluyorum ve gözleri açılana kadar nazikçe çekiyorum.

"Bana bak," diyorum ve göz bebekleri benimkilerle buluşuyor, iri ve ceylan gözlü. O kadar çok sikilmek istiyor ki, aramızda havada asılı duran hissedilebilir bir şey var. "Beni süreceksin ve benim sikimde sert ve hızlı boşalmanı istiyorum." O da başını sallar. "Oyuncak ister misin?" diye sorarım, çünkü bir kez başladığında durduramayacağımı düşünüyorum ve onunla ilgilenilmesini istiyorum.

"Hayır. Zaten çok yaklaştım. Piercingin her zaman mükemmel bir şekilde vuruyor. Sanki yerleşik bir oyuncak gibi." O sırtıyor ve ben de karşılık olarak küçük bir gülümseme atlatamıyorum. Ancak, onun çok sevdiği kötü huyumu korumaya çalışarak gülümsemeyi bastırıyorum.

"Bin," diyorum ve o da tırmanıyor, yemyeşil kalçaları benimkilere yerleşene kadar beni içine yönlendiriyor, ta ki tamamen oturana kadar. "Tıpkı hatırladığım gibi." Parmaklarımı kalçasına geçirip öne eğilip onu öperim, o benim sikimin üzerinde kıvrılırken, izin vermem için çaresizce alt dudağını yumuşakça ısırırım. "Beni sür," diyorum, sesim kısık ve gergin, kendi kontrolümü kaybetmemek için mücadele ediyorum.

Zaman kaybetmeden beni sertçe sikiyor ve omuzlarıma tırnaklarını geçiriyor. O kadar derine batıyor ki, kanadıklarına eminim ama umurumda değil. Yüzündeki kararlı ifade ve beni derine aldığıında çıkardığı yumuşak inlemeler, odaklanabildiğim tek şey.

"Siktir. Çoktan boşalmak üzereyim..." diye fısıldıyor, ıslak amcığının üzerimde kayma sesi onu bastırmaya yetecek kadar yüksek.

"Muhteşem. Çok muhteşem. Daha hızlı..." Onu teşvik ediyorum, elim göğsünü kavıyor ve başparmağım, o çığlık atarken hassas meme ucuyla oynuyor. Bu onu daha da teşvik ediyor ve bir dakika sonra nefes nefese inliyor.

"Geliyorum. Kahretsin. Zaten geliyorum..." diye küfrediyor. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi, çok fazla sırtmamak için dilimi ısırمامı sağlıyor.

Ama beni acımasızca sikmesi, benim sikimin etrafında titreyerek boşalması, daha fazla dayanmamı imkansız hale getiriyor. Saçlarını sıkıca kavrayıp başını geriye doğru eğiyorum ve boynuna inleyerek boşalıyorum, onu ısırp sonra ritmini yavaşlatmaya başladığında derisine küçük bir iz bırakarak onu sahipleniyorum. Nefesi düzeliyor ve benimki de onu takip ediyor, ta ki neredeyse kendi düşüncelerimizi duyabilecek hale gelene kadar.

"Oh, lanet olsun, Ramsey. O piercing. Kıskanmam gerektiğini biliyorum, ama sana bu fikri veren kişiye içtenlikle teşekkür etmek istiyorum," diye mırıldanarak kollarıma yığılıyor. Boynunu öperek aşağı doğru iniyorum ve o benden kalkarken geriye yaslanıyorum. Ben kolumu omuzlarına dolarken, o yanıma kıvrılıyor ve bana doymuş ve mutlu bir şekilde bakıyor.

"O zaman aynaya bak." Ona sırtarak gülümserim.

Kaşları çatılır, ben de öne uzanıp işaret parmağımı kolyesinin altına sokarım, parmağımın ucuyla kolyenin altında ileri geri gezdiririm.

"Ben de evlilik yüzüğümü çıkarmak istemedim. Onu görünmeyecek bir şekilde takmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu." Ağzı açık kalır ve ben elimi nazikçe çenesinin altına koyarım. "Seni geri kazanırsam, bu senin için oynayabileceğin başka bir oyuncak olur diye düşündüm."

ELLİ ÜÇ

Hazel

BİRKAÇ HAFTA SONRA, Queen City Chaos maçında eşlerin locasında Bea'nın yanında otururken buluyorum kendimi. Ramsey bu sabah teknik olarak burada bulunmaya hakkım olmadığı için benimle dalga geçti, ben de ona istediğim zaman kaçmaktan mutluluk duyacağımı hatırlattım. Sezon dışında lüks bir düğün ve balayı yapmakta ısrar eden oydu. Şikayet ettiğimden değil. Bu sefer, üniversitede çocukken yaşadığımız aile baskısı ve endişeleri olmadan, tam olarak istediğim gibi yapabileceğim.

"Tamam. Söz verdiğim gibi peynirli sandviçler ve içecekler." Quarterback'in eşi ve Bea'nın en iyi arkadaşı Madison, kutunun arkasındaki küçük yiyecek ve içecek barından dönerek önümüze yiyecekleri dizdi.

"Şımartılıyormuşum gibi hissediyorum." Etrafıma bakıyorum, bu kutudaki tüm lüksün içinde kendimi biraz yabancı hissediyorum. Paramız yoktu değil, ama hayatımın çoğunu kesik kot pantolonlar ve tişörtler giyerek, ahırları temizleyerek ve hanın kafesinde siparişleri hazırlayarak geçirdiğim için, tasarımcı kıyafetleri giyip, iklim kontrollü rahat bir salonda yemek servisiyle futbol izlemek bana çok yabancı geliyor.

"Alış buna." Bea sırtıttı. "Artık bizimle birliktesin."

Ona gülümserim, kolumu onun koluna dolayarak bir anlığına omzuna yaslanırım. O benim buradaki dayanağım, beni ayakta tutan ve Ramsey ile şehirde kurduğum bu yeni hayatı idare etmeme yardım eden kişi.

Ramsey'e sezonun geri kalanında oynaması için cömert bir miktar para teklif ettiler ve menajeri şimdiden çok yıllık bir sözleşme uzatması için görüşmelere başladı. Eski ben, bunun ne anlama geldiği konusunda inanılmaz derecede gergin olurdu

ama yeni ben? Ramsey'i sahada birkaç antrenman izlemek ve Rawlings ailesiyle birkaç arkadaş ve aile yemeği yemek, onun buraya ait olduğunu ve burayı kolayca ikinci evimiz haline getirebileceğimizi anlamam için yeterli oldu. Tek endişem, işlerin daha verimli yürümesi için işe almamız gereken ekstra personel.

Kendime itiraf etmek istemediğim kadar çok vardiyayı han ve ahırlarda çalışarak geçirdim ve benim yokluğumda diğer çalışanların da bu kadar uzun saatler çalışmasına izin vermeyeceğim. Bunların yanı sıra ahır onarımları ve hanın yenilenmesi için ödenecek faturalar da eklenince, masraflar giderek artmaya başladı. Ama bugün bunları düşünmemeliyim. Bugün Ramsey'nin sahalara dönüşünün ilk günü ve bunu kutlamaktan çok mutluyum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Madison, coney'inden bir ısıruk alıp, peçetesiyle rujunu nazikçe silerken.

"Sadece hanı düşünüyorum. Düşünmemeliyim. Bugün onun büyük günü." Onlar maç öncesi ısınmalarını bitirip maç tanıtımları için hazırlık yaparken ben sahaya bakıyorum.

"Şey... Aslında seninle bunu konuşmak istiyordum." Bea ve Madison birbirlerine bakiştılar.

"Han hakkında mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Evet." Bea başını sallıyor.

"Orasının ne kadar harika olduğunu ve ne kadar sevdiğini durmadan anlatıyor. Bana sürekli fotoğrafları gösteriyor ve kasaba hakkında bilgi veriyor." Madison ona gülümser.

"Eh, beğenmene sevindim. Bir daha gelmek istersen, han dolu olursa çiftlik evinde sana yer ayarlayabiliriz."

"Hanı genişletmeyi hiç düşündün mü? Nehir kenarına ya da hatta çayırlara küçük kulübeler yapmayı? O manzaralar uyanmak için nefes kesici olurdu," diye sorar Bea.

"Sabah yoga seanslarını hayal edebiliyor musun?" Madison Bea'ya bakar, sonra bana döner. "Spa hizmetleri sunmayı düşündün mü?"

"Şey, bunların hepsini yapmak isterdim, ama... hâlâ yangından nasıl kurtulacağımızı ve tekrar ayağa kalkacağımızı düşünüyoruz.

Atlar. Geçici bir düzenleme yaptık, ama onları bir an önce normale döndürebilirsek..." İkisinin arasında bakarak açıklıyorum, ama beni izleme şekillerinden, bir şeyi kaçırdığımı hissediyorum.

"O zaman... biz de bu konuda yardımcı olabiliriz." Madison düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"Uzun zamandır bir yere yatırım yapmak istiyorduk. Bir süre Colorado'da bir yerimiz bile vardı, ama sonunda olmadı. Su erişimi sorunları ve başka şeyler... Ama sizin yeriniz bulduğumuz diğer yerlerden çok daha iyi. Aslında burada tepelerde bir yer inşa ediyoruz, ama işlerimiz çok iyi gidiyor ve çok hızlı büyüyoruz... Bir tatil yeri de olmasını çok isteriz." Bea heyecanla anlatıyor ve ben de onların enerjisinden kendimi alamıyorum.

"Ne tür bir yer?" Onların çoğunlukla sporculara hizmet veren, hızla büyüyen bir halkla ilişkiler şirketi sahibi olduklarını biliyordum, ama bunun benimle veya benim hanımla ne ilgisi olduğunu tam olarak bilmiyordum.

"Bir tür dinlenme yeri. Müşterilerimizin huzur ve sükunet bulabilecekleri bir yer. Her şeyden uzaklaşabilecekleri bir yer. Atlarla vakit geçirebilecekleri. Spa günleri. Yürüyüşler. Bunların hepsi bizim aklımızdakine mükemmel uyuyor," diye ekledi Madison.

"Belki, bizim fikirlerimizi konuşmak isterseniz... Bull Rush Ranch ve hanınıza yatırım yapabiliriz. Atlarınıza ve müşterilerimize yardımcı olabiliriz. Bence bu hepimiz için kazan-kazan durumu olur." Bea bana umutla bakar.

"Yani... Çok isterim, ama emin misin? Ben... biz pek şık değiliz. Müşterilerinizin zevklerine uygun hizmet verebilir miyiz, bilmiyorum." Endişeyle burnumu kırıştırıyorum.

"Birincisi, burası kesinlikle muhteşem ve bizim istediğimiz tüm o şirin kırsal han atmosferini sunuyor. İkincisi, biz bunun için buradayız. Ama sadece sizin vizyonunuza uyuyorsa. Biz karışmak istemiyoruz."

"Hayır, bu fikir beni çok heyecanlandırdı. Kesinlikle daha fazla konuşmak istiyorum." İkisine de gülümserim.

"Harika. Bu hafta, siz geri dönmeden önce bir şeyler ayarlayalım." Bea gülümser.

Kalabalıktan yüksek bir uğultu yükselir.

"Oops. Sıra bizde." Madison yemeğini bırakıp kutunun önüne yürür, Bea ve ben de onu takip ederiz. Tünel kurulmuştur ve ponpon kızlar her iki yanında sıralanır, duman makineleri tam güç çalışır ve sonbaharın bu geç gününde rüzgarda dalgalanır.

Birkaç dakika sonra savunma oyuncularının sahaya çıkacağını duyurmaya başladıklarında, son isme geldiklerinde, onu tanıttıklarında kalbimin çarptığını hissediyorum.

"Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, memleketimizin kahramanı. Onu tanıyorsunuz. Onu seviyorsunuz. Ramsey Stockton!" spiker haykırır ve kalabalık çılgına döner, avaz avaz bağırır ve o sahaya koşarken tribündeki herkes alkışlar. Kaskını havaya kaldırır ve sahanın bir tarafında bir dizi havai fişek patlar. Onun dönüp oturduğumuz yeri işaret ettiğini ve kalbinin üzerinde göğsünü okşadığını görüyorum. Ben de avucumu göğsüme bastırıp ona bir öpücük gönderiyorum, beni göremeyeceğini bilsem de.

Çocukluğumuzdan beri onu bu kadar mutlu görmemiştim ve dünyada hiçbir şey onunla duyduğum gururu eşleştiremez.

ELLİ DÖRT

Ramsey

MAÇ BİTTİĞİNDE, West Field'a gidiyoruz. Spor barı takımdan birinin sahibi ve hepimizin galibiyetimizi kutlayabileceğimiz özel bir odası var. Ve sonunda, neredeyse hiç ummadığım ikinci bir şans elde ettiğimin tadını çıkarabiliyorum.

Hazel odaya girerken elimi tutar, gürültülü ortamı izlerken gözleri etrafta dolaşır. Playofflara giden yolu açmak için bu gece divisyon rakibimizi yenmemiz gerekiyordu ve herkes ve anneleri - bazı durumlarda kelimenin tam anlamıyla —bu gece kutlama için buradaydı.

Elini sıkıca tutup ona güven verici bir gülümsemeyle, Cooper ve Bea'nın bize el salladığı uzak köşeye doğru ilerliyoruz.

"Masamızda size iki koltuk ayırdık." Bea gülümser ve Hazel'in oturması için yanındaki koltuğu okşar. İkisi bu kadar iyi anlaşıyor olmalarına gerçekten çok minnettarım, çünkü Hazel'in eve daha sık gitmemesinin nedeninin yarısı Bea olduğundan eminim. Bana düzenli olarak burada benimle olmaktan çok mutlu olduğunu söylüyor, ama Purgatory Falls'taki arkadaşlarını özlediğini biliyorum.

"Günün adamı!" Cooper beni görünce ellerini havaya kaldırarak bağırır.

"Bu lanet olası sert adama alkış tutabilir miyiz?" Quentin masanın diğer ucundan bağırıyor. Dördüncü çeyrekte, üç saniye kala rakip takımın oyun kurucusunu yere indirerek, onların geri dönüş şansını yok ettim. Kalabalık çılgına dönmüştü ve ben bir yıl sonra ilk kez kendimi yeniden kendim gibi hissettim.

Takım arkadaşlarımla tezahüratları doruğa ulaşırken dramatik bir şekilde selam verdim ve sonra Hazel'in oturabilmesi için sandalyesini çektim.

Yüzündeki hayranlık dolu ifade, gururlu bir gülümsemeye dönüşürken, göğsümde bir şeyler kıvrılıyor, ama ben sadece sırtıyorum. Cooper'a bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"Hey, Westfield!" Cooper, sıkı uç oyuncumuz ve barın sahibine seslenir. Westfield ikimize de başını sallar ve sonra sandalyesine atlar.

"Pekala millet. Biraz sessizlik yapabilir miyiz? Lütfen?" Gürültünün bir kısmı azalır, ama uzak köşede hala gürültü yapan bir grup vardır. "Breaker! Knox! Kesin sesinizi, olur mu?"

"Diline dikkat et!" Westfield'ın karısı, kızının kulaklarını elleriyle kapatarak bağırır.

"Üzgünüm!" Westfield kızına bakar. "Üzgünüm, kızım. Babanız bilerek yapmadı."

Eşler bebeğin elbisesini yorumlarken kalabalık birkaç mırıldanma ve birkaç coşku sesine kadar azalır. Ama ihtiyacım olan sessizliği elde etmişimdir.

"Hepinize çok teşekkür etmek istiyorum. Birçoğunuzun benim adıma medyaya baskı yaptığını ve uzun tatilim boyunca beni desteklediğini biliyorum. Mektuplarınız ve cesaret verici sözleriniz hayatımın en karanlık dönemlerinden birini atlatmamı sağladı. Bir daha beyzbol oynayabileceğimi hiç düşünmemiştim ve bu gece sahaya çıkmak bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Sanki ilk profesyonel maçımı yeniden oynuyormuşum gibiydim. Bu yüzden hepinize, özellikle de Cooper ve Bea'ya beni desteklemek için yaptığınız her şey için teşekkür etmek istiyorum." Onlara bakıyorum ve küçük bir alkış duyuyorum. Hazel'a dönerken hissettiğim heyecandan akan gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Son olarak, ama kesinlikle en az değil, hayatımın aşkına teşekkür etmek istiyorum. O olmasaydı bugün burada olmazdım. O benim gerçek kuzeyim ve evrenimin merkezi, bana verdiği ikinci şans ise o sahada tekrar oynamaktan daha güzel olan tek şey.

Hazel elini kalbine bastırır, bana bakarken gözyaşları yavaşça yanaklarından süzülür.

"Bu gece ikinci şansları kutlarken, listeye bir tane daha ekleyebileceğimizi düşündüm. Tabii o da evet derse." Cebime uzanıp, onun için aldığım yeni nişan yüzüğünü çıkarırım. Bu, üniversitedeyken ona aldığım yüzüğün daha büyük ve daha güzel bir versiyonudur

onun için aldığım yüzüğün daha büyük ve daha güzel bir versiyonu ve onun önünde diz çöküyorum.

"Ramsey!" Ağız açık kalır ve başını sallar. Onu gerçekten şaşırtmayı başardım. "Evet. Tabii ki evet." Elini uzatır ve ben yüzüğü nazikçe parmağına takarken, o boş elini ağzına bastırır. Onu kucakladığımda titriyor, mutluluktan küçük hıçkırıklar atıyor ve ben onu sıkıca sarıyorum.

"Seni dünyanın sonuna kadar seviyorum, tatlım," diye kulağına fısıldarım, böylece tezahüratların arasında beni duyabilir.

"Ben de seni seviyorum." Beni daha sıkı kucaklıyor ve yüzünü bana doğru çevirip öpüyor.

Bir şekilde, hayatımda her şeyi yeniden bir araya getirebilecek kadar şanslıyım. Tam olarak eskisi gibi değil, ama her şeyi yeniden bir araya getirmek için harcadığım çabadan sonra belki de daha çok seveceğim, eskimiş bir yama işi gibi.

EPILOG

Ramsey

Antrenmandan çıkıp arabama bindiğimde telefonum çaldı ve Grant'in numarasını gördüm. Nadiren sohbet etmek için arar, bu yüzden umarım bazı sorularımızın cevaplarını sonunda bulabiliriz. Kurye ürünü satmaya başlamasının üzerinden haftalar geçti ve umarım şimdiye kadar bir gelişme olmuştur.

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Bir dakikan var mı?" Grant hemen konuya girer. "Evet. Antrenmandan yeni çıktım."

"Yani yalnız mısın?"

"Evet," diye cevap veriyorum, bundan sonra ne olacağını merakla bekliyorum.

"Güzel. Yarın akşam bana bir iyilik yapıp Cincinnati Queen's Guard'ın sahibi ile görüşmeni istiyorum."

"Ne?" diye soruyorum, sesimde öfke beliriyor. Grant'in benden isteyebileceği yüzlerce şeyi gözden geçirsem, yerel hokey takımının sahibi ile görüşmek bu listeye bile girmezdi.

"Duydun beni. Yarın akşam Kelly's Steakhouse'da." Kelly's, Vine Street'te bulunan şık ve lüks bir steakhouse. Bazen yeni gelenleri oraya götürür ve takıma hoş geldin partisi kapsamında herkese akşam yemeği ısmarlamalarını isterdik. Sporcular ve şehrin üst tabakası arasında popüler bir mekandır.

"Neden onunla buluşmamı istiyorsun?"

"Sen oradasın, bu sayede ben de o kadar yolu uçarak gitmek zorunda kalmayacağım.

Bunu halledebileceğini varsayıyorum?"

"Onun itibarından biraz çekiniyorum. Şartlı tahliye dönemim bitti, ama yine de halkla ilişkiler ekibi için imajımın tertemiz kalmasını sağlamaya çalışıyorum. Onunla birlikte görülürsem..."

"Onunla görölme," diye sözümü kesti Grant. "Oraya vardığında özel bir yemek odası iste. Hazel'ı da yanına al ve yıldönümünüzü kutlayın."

"Neyin yıldönümü?"

"İlk öpüştüğünüzün. İlk kez senin sikini emdiğinin.

Eminim bir şeyler bulursun." Sesi keskinleşir. "Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Şu anda bilmen gereken tek şey bu." "Saat kaçta?"

"Yedi. Kıyafet kuralı var." Kardeşim her zaman bu tür etkinliklerde benim giyindiğim kıyafetlerden endişe eder. Adamın her zaman aşırı giyinmiş olması, Armani giyebileceği halde Kition giymesi umurunda bile değildir.

"Farkındayım."

"Hiç belli olmaz."

"Hepsi bu mu?"

"Hazel'in tuttuğu parti organizatörü bu düğünün her ayrıntısı için başımın etini yiyor. Senin düğününden daha acil işlerim olduğunu biliyorsun, değil mi? Yılbaşı gecesi yeni bir bar açmaya hazırlanıyorum ve tüm dikkatimi oraya vermem gerekiyor."

"Onunla konuşurum." Boğazımı temizledim. "Ama Dakota'nın rakip bir Yılbaşı partisi planladığını biliyorsun, değil mi?"

"Dakota'yla başa çıkabilirim," diye keskin bir şekilde cevaplar. Başa çıkabileceğinden emin değilim, özellikle de bu kadar kendinden emin bir tavırla yaklaşırken, ama tartışmayacağım. "Başka bir şey yoksa, işime dönmem gerek."

"Beni sen aradın." Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Son birkaç haftadır çoğunlukla Levi ile iletişim kuruyordum ve açıkçası bunu tercih ediyordum.

"İyi geceler." Grant, ben cevap veremedenden telefonu kapatır.

Ertesi gece, Hazel ve ben Kelly's Steakhouse'a giriyoruz. Bea'nın birkaç hafta önce diğer eşlerle birlikte katıldığı bir bağış etkinliği için seçmesine yardım ettiği muhteşem bir elbise giyiyor.

ben ise yeni diktirdiğim takım elbiseyi giyiyordum. Tekrar oynamaya başladığımda kas yaptım ve ne yazık ki bu, dışarıda giydiğim eşofman ve tişörtlerin yerine yeni bir gardırop almam gerektiği anlamına geliyordu.

Grant'in talimatlarını uyguluyorum ve maître d' notlarını kontrol ederken gülümsüyorum.

"Evet, özel odamız hala hazırlanıyor ve diğer konuğunuz toplantısını bitiriyor. İkiniz de birkaç dakika barda otursanız, sizi yukarıya çıkarmak için gelirim."

"Teşekkürler." Grant'in bana verdiği rolü iyi oynadığımı umarak kibarca başımı salladım.

Haze ve ben bara doğru ilerliyoruz. Bar altın rengiyle kaplı ve parlak mor ışıklarla aydınlatılmış. Chevron ve aerodinamik çizgiler, mekanın her yerine yayılmış geniş kavisli desenleri tamamlıyor ve kendimi 1930'lara geri dönmüş gibi hissediyorum.

"Burası... vay canına." Haze, tavandan sarkan birkaç büyük avizenin şamdanlarla aydınlatılmış kristallerine bakıyor.

"Şey... onun parası pek de az değil." Queen's Guard'ın sahibi, bu steakhouse'un ve şehirdeki birkaç başka mekanın da sahibi.

"Çok güzel. Onu araştırdım... Onun ülkedeki en genç milyarderlerden biri olduğunu biliyor muydun? O bizim yaşımızda. Birkaç yıl önce dedesi ve büyükannesi bir ev yangınında aniden öldüklerinde mirası devraldı."

"Evet, ama o bundan çok daha fazlası." Cincinnati'de ünü var ve ben bunun hak edilmiş olup olmadığını araştırmaya hiç zahmet etmedim.

"Onu tanıyor musun?" Hazel, dekorasyondan gözlerini ayırıp tekrar bana baktı.

"Onu tanıyorum. Gergin olacak kadar."

"Sen mi? Gergin misin?" Hazel'ın dudakları gülümsemeye bükülür. "Ramsey Stockton'ı korkutabilecek bir adam hayal edemiyorum."

Barmen yanımıza gelir ve ikimizi de bekleyişle bakar.

"Oh, özür dilerim. Henüz menüye bakmadık," diye özür dilerim. "Öneriniz var mı?"

"Özel kokteylimiz, Queen of Hearts."

"İçinde ne var?" Hazel merakla kaşlarını çatıyor.

"Böğürtlenli cin fizz, içine ezilmiş ahududu eklenmiş." "Kulağa lezzetli geliyor. Ben de ondan alayım." Hazel gülümser.

"Sadece viski, sek. Turbalı bir şey olur mu?" diye sorarım, o bana baktığında.

"Yeni gelen güzel bir Laphroaig var."

"Olur." Normalde sezon boyunca içki içmem, ama bir iki yudum beni öldürmez, ayrıca sinirlerimi yatıştırır.

"Sade mi?" Durup bana bakar. Kabul ettiğimi işaret edince, içkilerimizi hazırlamak için ayrılır.

"Buralarda kraliçelerin adını vermekten çok hoşlanıyorlar... Bu arada, Queen's Guard'ın sahibi o, değil mi? Bea az önce birlikte maça gitmemiz gerektiğini söylüyordu." Hazel, barın arkasındaki duvarda eski bir hokey oyuncusu figürü oluşturan yaldızlı çinilere başını sallar.

"Bea hayranı gibi görünüyordu." Onun ve Cooper'la ilgili bir anımı düşünerek gülümsüyorum. Hazel kaşlarını kaldırıyor.

"Ona karşı hiçbir şey hissetmediğinden emin misin?" Soruyu şakacı bir tonla sorar.

"Eminim. Sadece bana bizi hatırlattılar, hepsi bu. Tabii daha iyi insanlar olsaydık." İkimiz de gülmekle meşgulken, maître d' ortaya çıkar ve bize sıcak bir gülümsemeyle bakar.

"Sizi şimdi yukarıya çıkarabilirim." Restoranın arkasındaki merdivenleri işaret eder.

"Oh. Daha içeceklerimizi sipariş ettik." Hazel, bizim için hala meyveleri karıştıran barmene endişeli bir şekilde bakar.

"Sorun değil. Size yukarıya gönderirim. Beni takip edin."

Onu merdivenlerden yukarı takip ediyoruz ve ortasında uzun, dar bir masa ve her iki yanında yarım düzineden fazla siyah kadife döşemeli sandalye bulunan, aydınlık, kehribar rengi bir odaya giriyoruz. Bize en yakın uçta dört kişilik masa düzgünce hazırlanmış ve Haze'in her şeyi dikkatle incelediğini görmek için ona bakıyorum.

Maître d' bizim için sandalyelerimizi çekiyor ve ben otururken masanın etrafına dizilmiş çatal ve bıçaklara bakıyorum. Grant'in bu seyahate gelmiş olmasını içtenlikle diliyorum. Bu testi birkaç dakika içinde başarısız olacağım. Odanın diğer tarafındaki kapı

açılır ve The Avarice'in bodrum katındaki yeşil gözlü kadın siyah bir kokteyl elbisesi içinde belirir ve ikimizi görünce sıcak bir gülümsemeyle selamlar.

"Şimdiye kadar her şey yolunda mı?" İkimize birden bakar.

O masaya yaklaşırken ayağa kalkarım, Hazel de onu takip eder. "Çok iyi," diye cevaplar Hazel.

"Charlotte, değil mi?" Elimi uzattım ve o da elimi nazikçe sıktı.

"Evet. Ramsey, bu da eşin olmalı?" Charlotte, Hazel'a bakar ve ikisi de selamlaşır.

"Öyle bir şey. Şu anda, şey... yeminlerimizi yenileme aşamasındayız." Haze iyi bir açıklama bulmaya çalışıyor, ama sanırım bu da diğerleri kadar iyi bir açıklama.

"Ah. Karmaşık. Bunun nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim." Elleri sandalyenin arkasına dayadı ve ben başka bir şey söylemeden ya da tekrar oturmadan önce, geldiği kapı tekrar açıldı ve sahibi içeri girdi.

Onu hiç yakından görmedim. Sadece televizyonda ya da Queen's Guard maçına gittiğimde kamera onun locasına odaklandığında gördüm. Ama Hazel, o kapıdan içeri girdiğinde keskin bir nefes aldı ve ben onun bana ne kadar aşık olduğunu bilmesem kıskançlık duyardım.

Her yönüyle eski bir zengin ailenin torunu gibi görünüyor. Mükemmel şekillendirilmiş sarı saçları ve kristal mavisi gözleri var. Camı kesebilecek bir çene hattı ve Grant'in giydiği hiçbir takım elbiseyle kıyaslanamayacak kadar şık bir takım elbise. Onları sevmiyor olabilirim, ama profesyonel olarak yeterince uzun yıllar geçirdim ki onları ayırt edebiliyorum.

"Bay Stockton!" Elini uzatırken bana parlak beyaz bir gülümseme gösterir.

"Bay Kelly," diye cevap veriyorum.

"Lütfen. Sadece call me Hudson." He turns to Hazel. "Mrs. Stockton, değil mi?"

Hazel sadece başını sallar ve elini sıkar, sanki bir ünlüyle tanışıyormuş gibi sessizce gülümser. Bunun için ona daha sonra çok kızacağım. Hudson, Charlotte'un sandalyesini çekip onu oturtur ve bize karşısına oturmamızı söyler.

Tam o sırada barmen içkilerimizi getirir ve masaya koyar. Hudson ve Charlotte'a dönerek siparişlerini alır ve tekrar kapıdan çıkar.

"Bu benim en sevdiğim." Charlotte, Hazel'in önündeki içkiye başını sallar.

"Kulağa harika geliyordu."

"Öyle." Charlotte başını sallar ve sonra Hudson'a bakar. Hudson ona gülümser, birbirlerine baktıkları bakışlarla sessiz bir iletişim kurarlar, sonra Hudson koltuğuna yaslanır ve dikkatini bana verir. Ne kadar yetersiz olduğumu düşününce, giydiğim takım elbise birden üç beden dar gelmeye başlar.

"Korkarım Grant bana bu geceyle ilgili pek fazla ayrıntı vermedi," bilgisizliğim için özür dilerim.

"Ah, şey... Aslında oldukça basit. Charlotte..." Ona, iş ilişkilerinden çok daha derin bir şeyin varlığını ele veren bir bakışla tekrar bakar ve kolunu onun sandalyesinin arkasına uzatır. "Ailelerimizin ortadan kaldırılması gereken ortak bir sorunu olduğunu bana bildirdi."

Purgatory Falls dünyasındaki bir sonraki kitabı okumak ister misiniz? [Buradan okuyabilirsiniz.](#)

Gelecekte Ramsey ve Hazel hakkında daha fazla bilgi mi istiyorsunuz? [Bonus epiloğu okuyun.](#)

SONRA NE OKUYUM

SEATTLE PHANTOM FUTBOL SERISI

[Defensive End](#) - Ön Hikaye Kısa Hikaye [Pick](#)

[Six](#) - Alexander & Harper

[Overtime](#) - Colton & Joss [Wild](#)

[Card](#) - Tobias & Scarlett

QUEEN CITY KAOS SERISI

[Kaos Öncesi](#) - Ön Hikaye [Rival Hearts](#) -

Madison ve Quentin [Mine to Gain](#) - Beatrix &

Cooper

Diğer Kitaplar:

[Thick as Thieves](#) - Charlotte & Co.

TEŞEKKÜRLER

Siz okuyuculara, bu kitaba ve bana şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim! Desteğiniz benim için çok değerli.

Kat, SJ ve Vanessa'ya, bu kitap için harcadığınız emekler için teşekkür etmek yetmez. Sizler olmasaydınız hiçbir şey olmazdı, ama özellikle bu kitap. Her zaman beklentilerin ötesine geçiyorsunuz ve böylesine harika bir editör ekibine sahip olduğum için çok minnettarım.

Autumn'a, tüm iniş çıkışlarda beni ve kitaplarımı desteklemek için yorulmak bilmeden çalıştığınız için. Sana çok minnettarım!

Thorunn, sürekli bilgece sözlerin ve desteğin için, özellikle de bu süreçte elimi tuttuğun için teşekkür ederim. Sen ve binicilik konusundaki tüm uzmanlığın olmasaydı bu kitap ortaya çıkmazdı. Tüm araştırma sorularımı yanıtladığın ve M.A.D. dönemini desteklediğin için teşekkür ederim.

Eva ve Kelly'ye, şüphelerim olduğunda bana destek olduğunuz ve yazma ilhamımı yeniden bulduğumda benimle birlikte sevindiğiniz için teşekkür ederim. Hayatımda sizin zekanız ve bilgeliğiniz olduğu ve sizi arkadaşım olarak görebildiğim için inanılmaz derecede minnettarım.

Matty, bir insanın isteyebileceği en iyi arkadaşlardan biri olduğun ve tüm sıkıcı araştırma sorularımı sabırla yanıtladığın için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Emma, Shannon, Ashley, Jaime, Tiffany, Mackenzie ve Brittany'ye geri bildirimleriniz için teşekkür ederim. Bu karakterler ve bu yeni dünya hakkındaki düşünceleriniz beni yeni hayallerin peşinden gitmeye teşvik etti ve size çok minnettarım!

Yaratıcı Ekibime, karakterlerime, kitaplarıma ve bana verdiğiniz tüm destek için çok teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız bunu başaramazdım, size sonsuz minnettarım.

YAZAR HAKKINDA

Maggie Rawdon, Orta Batı'da yaşayan bir romantik roman yazarıdır. Sizi utandırıp bayıltıracak küfürbaz erkekler ve onların ilk aşık olduğu akıllı, bağımsız kadınlar hakkında yazıyor. Kavgaları daha çok flört gibi görünen düşman-arkadaşlar ve buldukları aileler hakkında yazmaya zaafı var.

Gerçek sporları kurgusal sporlar kadar sever ve futbol sezonu boyunca köpekleriyle birlikte televizyonun önünde yazmaya vakit ayırır. Editörlük işlerinin teslim tarihi yaklaşmadığında, hafta sonu yürüyüşleri arasında epik tarihi dramaları veya fantastik dizileri izleyerek vakit geçirir.

FB'deki okuyucu grubuna buradan katılabilirsiniz:

<https://www.facebook.com/groups/rawdonsromantics>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

